

ஒள்ளுக்குள்

ஒள்ளு

கலாபுஷணம் நீ. பி. அருளானந்தம்

ஓன்றுக்குள் ஓன்று

நாவல்

கலாபுறணம்

நீ. பி. அருளானந்தம்

நூற் குறிப்பு

ஓன்றுக்குள் ஓன்று

உரிமை : நீ.மி.அருளானந்தம்

முதற் பதிப்பு : அக்டோபர் 2016

விலை : உந்தா - 700/-

ISBN 978-955-1055-15-8

Onrukul Onru

Subject:

Novel

Author:

N.P.Arulanantham

Copy Right:

Author

First Edition:

June 2016

Published By :

Thirumagal Pathippagam

No 10, Benedict Avenue,

Bawwagama

Nawalapitiya

Tel : 0722 784954

Printed:

A.J.Prints

No.44, Station Road,

Dehiwala.

Tel : 0112734765

01127-23205

வகை:

நாவல்

ஆசிரியர்:

நீ.பி.அருளானந்தம்

கணினி தட்டச்சமைப்பு:

எஸ்.பி.கிராபிக்ஸ்

வெள்ளவத்தை 0755625889

முன் அட்டைப்பட கண்ணா

ஒவியம்:

சதீஸ்குமார்

பதிப்பு:

திருமகள் பதிப்பகம்

இல.10, பெண்டிங் எவனியூ

பவேகம்,

நாவலப்பிட்டி

தொ:பேசி:

0722 784954

அச்சப்பதிப்பு:

ஏ.ஜே.பிரின்ட்

இல:44 புகையிரத நிலைய வீதி,

தெஹிவளை

011 2734765

முன்னுரை

எழுத்தெனும் ஆழ்கடலில் நீச்சலிட்டோர் ஏராளம்! ஏராளம்!! சிலர் கரையிலேயே நின்று நீச்சலடித்து விட்ட மகிழ்ச்சியில் ஏதோ கடலின் ஆழம் கண்டுவிட்டோர் போலத் திருப்தியறுவதும் ஆழ்கடலில் நீந்தி முத்தினைப் பெற்றுத் திரும்புவோர் சிலர். பவளப்பாறைகளைக் கண்ணுந்த களிப்பில் கரைசேர்வோர் சிலர், சிப்பி சோகி பவளம் போன்ற தேட்றகரியவந்தைத் தேடிக் கொணர்ந்து கரை சேர்ப்போர் சிலர், எனப் பல துரத்தினரையும் ஆழ்ந்து எழுத்தை படிப்போர் அனுபவத்தில் கண்டிருப்பர்.

இந்த ரீதியிலே இலங்கை நவீன இலக்கிய வரலாற்றில் நாவல் படைப்பில் பல்வேறுவகைப்பட்ட குணங்களைக் கொண்ட மக்களை உள்ளடக்கிய சமூக இயக்கத்தின் சில சம்பவங்களை முற்றுமுழுதாகப் படம் பிடித்துக் காட்டும் இலக்கியவாடிவரான நாவல் சித்திலெப்பை அவர்கள் 1885ல் எழுதிய ‘அசன்பேயினுடைய கதை’ மூலம் தொடக்கம் பெற்றாலும் உசேன் பாலந்தை’ எனும் நாவலை 1895ல் வெளிக்கொணர்ந்த இன்னாசித்தமியி சரவணமுத்துப்பிள்ளை 1895ல் சி.வைதாமோரம்பிள்ளையும் அவரதும் உடன் பிறந்தவரான சி.வை.சின்னையாபிள்ளையும் முறையே எழுதிய மோகனாங்கி, வீரசிங்கன் கதை அல்லது சன்மார்க்க விடயம், 1905ம் ஆண்டில் எழுதிய உத்திரபாசம் அல்லது தின பவானியும் விஜயசீலம் என்பன 1915லும் வெளியாகின. இவையெல்லாமே ஆண்களால் எழுதப்பெற்ற நாவல்களாக இருப்பினும் 1914ல் மங்கள நாயகம் தம்பையா என்ற பெண்மணியால் ‘நொறுங்குண்ட இதயம்’ என்ற பெண்ணின் அவலங்களைச் சுட்டிப்பேசும் நாவல் எழுதப்பெற்றது. இவரே இலங்கை நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் முதல் பெண் நாவலாசிரியராகவும் முதன் முதல் பெண்களின் பிரச்சினைகளைத் தொட்டுப் பேசியவராகவும் பரினமிக்கிறார்.

இன்றைய இலக்கிய உலகில் இலங்கையில் நாவல் இலக்கியத்துறையில் செ. கணேஷலிங்கம், சுபைர் இளங்கீரன், செ. யோகநாதன், பெண்டிற்பாலன், கோகிலம் சுப்பையா, செங்கையாழியான், தாமரைச் செல்வி, கோகிலா மகேந்திரன், ஞானசேகரன், உதயணன், ஸ்மிளா செய்யத் என இன்னும் பலர் தமது பெயர்களை நாவல் உலகில் வெகு அழுத்தமாகப் பதிவுசெய்துள்ளனர் என்பது எழுத்துலகிற்கு தரும் செய்தியேயாகும்.

இத் தொடரில் மிகக்குறுகிய காலத்துள் எழுத்துலகில் பிரவேசித்துக் கணமும் காத்திரமுனா நாவல்களை வெளிக் கொண்டதோடு நம் நாட்டில் மிக உயர்ந்த அரச இலக்கியப் பரிசான அரச சாகித்திய இலக்கியப் பரிசுகளை “வாழ்க்கையின் நிறங்கள்”, “துயரம் சமப்பவர்கள்” ‘இந்த வனத்துக்குள்’ என்ற மூன்று நாவல்களுக்கும் பெற்றுக் கொண்டதோடு சிறுகதைத் தொகுதி ‘கறுப்பு ஞாயிறு’க்கும் கூட சாகித்தியப் பரிசுகளைத் தட்டிக்கொண்ட பெருமை திரு. நீ.பி.அருளானந்தம் அவர்களையேசாரும். எழுத்துலகில் சிறப்பாக நாவல்துறையில் தனக் கென ஒரு இடத்தைத் தேடிக்கொண்ட இவ்வாசிரியரின் எழுத்துக்கள் மொழிவளத்தாலும், கற்பனை, பாத்திரவார்ப்புக்கள் தத்துருபமான சம்பவக்கோவைகள் திருப்பங்கள் எனப் பல்வேறு அம்சங்களாலும் நாவலுக்கான அடித்தளத்தைச் செம்மைப் படுத்தியுள்ளன.

கதையை நகர்த்திச் செல்லும் ஒவ்வொரு பாத்திரங்களினதும் பார்வைகள், அசைவுகள் அடியெடுத்து வைக்கும் நனினங்கள் நடத்தைகள் என ஒவ்வொரு சின்னச் சின்ன விஷயங்களையும் பூதக்கண்ணாடி மூலம் அவதானிப்பது போல வெகு கவனத்தோடு அந்தந்த உனர்வுகளுக்கான வார்த்தைப் பிரயோகங்களை வெகு நேர்த்தியாக உபயோகித்திருப்பது “ஒன்றுக்குள்ளுன்று” என்ற இந்நாவலின் யதார்த்தத்தை உரத்துப் பேசுகிறது.

கதைக்கோவை, கச்சிதமான பாத்திர அமைப்புக்கள், நிஜத்தையே தோற்கடிக்கும் கற்பனை, குணவிலாசங்கள் என்பன வாசனைக் கதைமாந்தர்களோடு கூடவே பயனிக்கும் உனர்வைத் தருகிறது.

குசைப்பிள்ளை ராசம்மா தம்பதிக்கு ழெஜினா, ஜெயசீலி, குணசீலி, லீலா என நாலு பெண் குழந்தைகளோடு ஜீவன் என்று ஆண் குழந்தை யொன்றும் ராசம்மாவின் அண்ணா செல்லத்துரை மனைவி எலிசம் மகன் கெமிட்டன் என ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக நெருங்கிய இரத்த உறவோடும் இவர்களது நன்பர்கள், அண்டை அயல் ஊடாட்டக்காரர்களோடு கதை நகர்கிறது. குசையின் முத்த மகளான ழெஜினாவை மையமாக வைத்தே கதை விரிகிறது.

இளமையிலிருந்தே ஒரு பெண்ணின் இயல்பான அபிலாசைகள் எவை, அவள் தன் வாழ்வின் எல்லைக்கோட்டை எட்டமுன் எத்தகைய

வாழ்வியல் நெருக்கடிகளுக்கெல்லாம் முகம் கொடுத்துத் தற்காத்துத் தன் பெற்றோரின் மானம்மரியாதை என்பவற்றைப் பேணிச் சகோதரிகளின் நல்வாழ்வுக்கு வழிசமைத்தும் தன் வாழ்வில்தோல்வியை ஏந்தியும் தளராதுள்ளானே!.. இப்படி எத்தனை ஆயிரம் ஆயிரம் பெண்கள் மனையறத்தின் வேராக மண்ணில் மறைந்து கொண்டு மற்றையோருக்கு வாழ்வு கொடுக்கின்றனர் என்ற உண்மையை எழுத்தாணியால் இடித்திடித்துச் சொல்லும் ஆசிரியர்களின் பணியைப் பெண்ணூலக்குமட்டுமல்ல! விழிப்புணர்வு கொண்ட இச்சமுதாயமே இருகரம் நீட்டிவரவேற்கவே வேண்டியது மிகமிக அவசியம்.

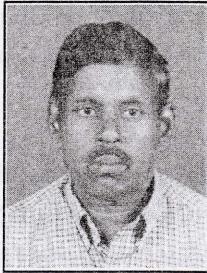
தன் பேனாவால் இச்சமுதாயத்தில் வாழும் பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அவ்வெற்றின் ஊனோடும் உயிரோடும் செதுக்கிக் காட்டி இவர்களையெல்லாம் நின்று நிதானித்து உற்றுப்பார்த்து சமூக ஓட்டத்தில் இவர்களை நல்ல நிலைக்கு உயர்த்திவிட வேண்டுமென்ற சமுதாய சிந்தனையை இப்படையிலே ஆசிரியர் துல்லியமாகத் தொட்டுக்காட்டுவதோடு யாழ்மக்களின் வாழ்வியல் கோலங்கள் கலாசாரப் பண்பாட்டுக்கட்டுக் கோப்புகள் என்பவற்றையும் பிசிறின்றி அவ்வப்போது சொல்லிச் செல்கின்றார்.

மொழிகளில் பாண்டித்தியமும் 72 மொழிகளில் பொதுவான மொழியறிவும் பெற்றிருந்த சுவாமிஞானப்பிரகாசர், ஆங்கிலத்தில் பெரும் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்த கவிஞர் மியேநி ஜேம்ஸ் துரைராசா தம்பிமுத்துவின் பெருமையையும் கீர்தியையும் கூட ஆங்காங்கே வெகு சுவாரஸ்யமாக உள்வாங்கி நாவலின் கதைக்கு உரமுடியுள்ளார்.

நாவல் இலக்கியத்திற்கூடாக ஆசிரியர் ஆற்றியுள்ள தமிழ் பணியினைத் தமிழ்க்கறும் நல்லுலகம் இன்முகத்துடன் வரவேற்று ஆதரிக்கும் என்பதில் எட்டுணையும் சந்தேகமே இல்லை.

அற்புதமாக எழுதப்பெற்றுள்ள இந்நாவலைப் படிப்பதற்கும் அதற்கொரு அணிந்துரை எழுதும் வாய்ப்பையும் நல்கிய ஆசிரியர் கலாபூஷணம் நீ.பி.அருளானந்தம் அவர்களுக்கு எனது வாழ்த்துக்களையும் அன்பையும் நன்றியையும் தெரிவிப்பதில் பெருமகிழ்வடைகிறேன்.

மிக்க அன்புடன்
பத்மா சோமகாந்தன்
vi

இந் நாவலின் முக்கியத்துவம்

நீ.பி.அருளானந்தம் அவர்கள் இலங்கையில் முன்னணி வகிக்கின்ற ஒரு புனைக்கதை ஆசிரியர். அவரது நாவல் கள் பல முறை சாகித் திய விருது பெற்றிருக்கின்றன. கதை சொல்லுவதில் தமக்கு என ஒரு பாணியை இவர் வகுத்துக் கொண்டவர். கதை சொல்லல் என்பது தனித்துவமான ஒரு கலை. கதைக் குரிய பொருத்தமான கருப்பொருளை முதலில் தெரிவு செய்யவேண்டும். கருப்பொருள் மட்டும் கதையாகாது. அதனை எடுத்து இயம்புவதற்குரிய வளமான மொழிநடை கதை ஆசிரியருக்கு இருத்தல் வேண்டும். கருப்பொருள் தெரிவிலும் எடுத்து இயம்பலிலும் தனக்கு என உரிய தனித்துவத்தை உருவாக்கி கொண்டவர் நீ.பி.அருளானந்தம்.

சமுதாய உணர்வோடும் மனித நேய உணர்வோடும் முற்போக்கு சிந்தனையோடும் பல்வேறு கருப்பொருட்களை அவர் நாவல் ஆகவும் சிறுக்கதைகள் ஆகவும், நடைச் சித்திரங்கள் ஆகவும் எழுதி தமிழ்மொழிக்கு இலக்கியத் தொண்டு புரிந்துள்ளார். பிறருக்கான கருப்பொருட்களைத் தெரிவு செய்தல் அவருக்குரிய முதன்மையான தனித்துவம்.

சேரிவாழ்மக்கள், அருந்தத் சமூகத்தினர், கிழக்கிலங்கை வாழும் குறவர்கள் முதலியோரின் அவலமான வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அவரது எழுத்துக்கள் தனித்துவம் மிக்க படையல்களாக அமைந்துள்ளன.

சிறுக்கதை நாவல் என்பவற்றோடு நாடகங்கள், உரை நடைச் சித்திரங்கள், இலக்கிய கட்டுரைகள் முதலியவற்றையும் நீ.பி.அருளானந்தம் படைத்துள்ளார். தமிழகத்தின் தலை சிறந்த விமர்சகர் ஆகிய வல்லிக்கண்ணன் நீ.பி.அருளானந்தத்தின் தனித்துவத்தை தனது விமர்சன உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். வல்லிக்கண்ணனிடம் அத்தகைய பாராட்டைப் பெறுவது என்பது மிகச் சிறந்த எழுத்தாளருக்கு உரிய சான்று ஆதரமாகக் கருதப்படுகின்றது. மேலும் பல திறனாய்வாளர்களும் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்களும் நீ.பி.அருளானந்தத்தின் எழுத்துக்களை வியந்து பாராட்டி உள்ளனர். அவர் புதிதாக படைத்துள்ள நாவல் ஒன்றுக்குள் ஒன்று

என்பதாகும். சமூக ஊடாட்டங்களை கலைநயத்துடன் எடுத்துக்கூறுவது ஒன்றுக்குள் ஒன்று என்ற நாவல். மிகவும் சிக்கலான சமூகத் தொடர்புகளை அழகிய கலைவடிவம் ஆக்கியின்னமை அவரின் எழுத்தாக்கல் திறனை எடுத்து இயம்பும் பிறிதொரு சான்றாக அமைக்கின்றது.

அச்சவேலிக் கிராமத்தின் மண்வாசனையையும் கிறிஸ்தவ மக்களின் உரையாடல்களையும், அவர்களின் மனப் பதிவுகளையும் தெளிவான மொழி நடையில் நீ.பி.அருளானந்தம் விளக்கியிருக்கின்றார். யாழ்ப்பாண சமூகம் வேகமாக மாறிவரும் குழலில் அந்த சமூகத்தில் அழிந்து கொண்டிருக்கும் பதிவுகளை இந்த நாவலில் காட்டியிருப்பது வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இது சமூக வரலாற்றையும் சமூக ஊடாட்டங்களையும் அந்த மக்களுக்கே உரிய மொழிநடையில் பதிவு செய்துள்ள நாவல் ஆகும்.

யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் குடும்ப உறவுமுறைகளையும் குடும்ப உறவுச் சிக்கல்களையும் அழகிய தமிழ் நடையில் நீ.பி.அருளானந்தம் வெளிப்படுத்தியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த நாவலின் பிறிதொரு சிறப்பு ஒன்றுக்குள் ஒன்று என்ற தலைப்பின் ஊடாக போர் அனுபவங்களை பதிவு செய்துள்ளமையாகும். குண்டு வீச்சுக்களும் போர் அவலங்களும் வாழ்விடங்களை விட்டு மக்கள் சிதற்யோடுதயையும் சிறப்பாக பதிவுக்கு உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாண கிறிஸ்தவர்களுக்குரிய தனித்துவமான பெயர்கள் அவர்களின் வயது நிலைக்கு ஏற்ப உரையாடல்களையும் நாவலுக்குள் வடிவமைத்து சிறப்பை ஏற்படுத்துகின்றார். பல நாவல்களை எழுதிய அனுபவம் ஒன்றுக்குள் ஒன்று என்ற இந் நாவலுக்கு வலு வூட்டியுள்ளது.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று என்ற இந் நாவலின் பிறிதொரு சிறப்பு யாழ்ப்பாணத்து இயற்கை வளத்தை பொருத்தமான இடங்களிலே சிறப்புற சித்தரித்து தந்துள்ளமையாகும். யாழ்ப்பாண பிரதேசத்திற்குரிய தனித்து வமான தாவரங்கள் பல-உள்ளன. அவற்றை நாவலிலே எடுத்தானும் பொழுது நாவல் இயற்கையான பண்புகளைக்கொண்ட யதார்த்த நாவல் ஆகுகின்றன. யதார்த்த நாவல் என்பது மக்கள் வாழ்க்கையை எடுத்து இயம்புவது மட்டுமல்ல அவர்கள் வாழும் இயற்கை சூழலையும் விபரித்துக்கூறுதல் ஆகும்.

யாழ்ப்பாண மக்களின் எதிர்ப்பார்ப்புக்களையும் இந்த நாவலில் நீ.பி.அருளானந்தம் வெகு சிறப்பாக எடுத்தக் காட்டியுள்ளார். கல்வி சார்ந்த எதிர்பார்ப்பு பொருளாதாரம் சார்ந்த எதிர்பார்ப்பு, வாழ்க்கை சார்ந்த எதிர்பார்ப்பு அனைத்தும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் ஊடாக யாழ்ப்பாண மக்களுக்கே சிறப்பாக உரிய கடினமான உழைப்பின் செயற்பாட்டினையும் நாவலில் விபரித்துள்ளார். கடினமான உழைப்பு அந்த மக்களின் வாழ்வோடு இணைந்த செயற்பாடாக உள்ளது.

இந்த நாவலின் பிற்தோரு சிறப்பு யாழ்ப்பாண கிறிஸ்தவ மக்களின் தனித்துவம் மிக்க வாழ்க்கை முறையும் அவர்களுக்கே உரிய முறையான சிறப்பாக உரையாடலும் ஆகும். பயனுள்ள சமூகவியல் பதிவுகள் இந்த நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன. யாழ்ப்பாண சமூகவியலை ஆய்வு செய்ய வருக்கும் இந்த நாவலில் பயன் உள்ள தகவல்கள் கிடைக்கப்பெறுகின்றன.

யாழ்ப்பாணத்து சமூகத்திலே திருமணம் என்பது பிரச்சனைக்குரிய செயற்பாடாக அமைகின்றது. அந்த அழுத்தங்களை தாங்குகின்ற பெற்றோரின் மனோநிலை இந்த நாவலிலே விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. கிறிஸ்தவர்களின் திருமணத்தில் காணப்படுகின்ற தனித்துவமான மரபுகளை நீ.பி.அருளானந்தம் அவர்கள் விரிவாக பதிவு செய்துள்ளார். அந்தப் பதிவுகள் கதையோட்டத்தோடு இணைந்து செல்லல் நாவலுக்குரிய பிற்தோரு சிறப்பாக அமைகின்றது. யாழ்ப்பாணத்து சமூகத்தின் நிகழ்ந்து வருகின்ற புலம் பெயர்ச்சியையும் அவற்றால் ஏற்படுகின்ற உள்ளியல் தாக்கங்களையும் இந்த நாவலிலே தெளிவாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். புலம்பெயர்ந்து வெளிநாடுகளுக்கு செல்வதால் ஏற்படும் மனத்துயரங்களும் நாவலிலே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அனைத்தையும் தொகுத்து நோக்கும் போது நீ.பி.அருளானந்தம் ஒரு சிறந்த ஆக்கத்தை தமிழுக்கு தந்திருத்தல் மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. இதுபோன்று மேலும் பல நாவல்களை அவர் எழுத வேண்டும் என வாழ்த்துகின்றேன்.

**ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி
பொதுச் செயலாளர்
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்**

என்னுரை

ஒன்றுக்குள் ஒன்று என்ற இந் நாவலை எழுத வேண்டுமென்றதான் வெளிச்சமான அடையாளங்கள் பல ஆண்டுகளாக என் நினைவிலில் இருந்து கொண்டிருந்தன. அதற்குரிய தருணம் எனக்கு வாய்க்கப் பெற்றதும் சுதந்திரமான எழுத்துப் பயணத்தை நான் தொடங்கினேன்.

இந் நாவலை நான் எழுதும் காலம் முழுவதிலும் தனிமையில் நீ கற்பனை செய்து எழுதிக் கொள் என்ற நிலைமையை அது எனக்குவிட்டு வைக்கவில்லை, மாறாக இக்கதையின் சொந்தங்களோடேயே என்னை அது நன்றாக இறுக்கிப் பிணைத்து விட்டிருந்தது. அதன் மூலம் வசந்தத்தின் நினைவுகளுடன் உற்சாகமாகவும் புதிதாக பிறந்தது போலவும் நான் நினைத்துக் கொண்டு இந்நாவலை நான் எழுதி முடித்தேன்.

அன்பு நீங்காத சுற்றும் எனும் சொந்தங்கள் ஒருவருக்கு கட்டாயம் இருக்க வேண்டும். சொந்தங்கள் என்ற அந்த உறவுகள் அமைப்பை எல்லோரும் அன்பு செய்து வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வித ஆக்கம் தான் ஒரு மனிதனை கிளைத்து வளரக் கூடிய உயர்ச்சியை கொடுக்குமென வள்ளுவரும் தன் குறளில் கூறியிருக்கிறார்.

ஒருவன் தன் உறவுகளுக்கு வேண்டுவன கொடுத்தலையும் இன்சொற் சொல்லுதலையும் செய்வானானால், ஒன்றோடு ஒன்றாகத் தொடர்ந்த பல வகையான சுற்றுத்தாரால் குழப்படுவானென அவர் மேலும் ஒரு குறளில் இதனை கூறியிருக்கிறார். உறவுகளின் அன்பே ஒரு மனிதனின் தனிமை உணர்வுகளைப் போக்கும். மன உறுதியும் மன மகிழ்ச்சியும் அதனால் கிடைக்கும்.

காட்டு மிருகங்களே கூட்டமாக சேர்ந்து வாழுகின்றன. ஆனால் ஆழறிவு படைத்த மனிதனிடத்தில் இந் நிலை ஏன் இப்போது அருகி வருகிறது. இந்நிலை மேலும் தொடர்ந்து வளர்ந்தால் மனித வாழ்வு கரையான் அரித்துத் தின்ற சிதைவான் துன்பங்களுக்கு ஆளாகிடுமே இவ்விதமாக துன்பத்தை நிறைத்து வைக்கும் பாத்திரமாக மனம் ஏன் அவனுக்கு இருக்க வேண்டும்.

வளைந்த முங்கில் போல் ஆகிவிட்ட எம் சமுக நிலை மாற வேண்டும். இந் நாவலை ஒருவர் முறையான ருசியிடன் சேர்ந்து படிக்கும்போது உறவுகளுடன் சேர்ந்து வாழ வேண்டும் என்ற ஞானத்தின் கண் அவருள்ளும் திறக்கும் என்ற ஒரு நினைவும் என்னிடத்திலுண்டு.

இந் நாவலைப் பற்றிய மதிப்புகள் - கலாபூஷணம் திருமதி பத்மா சோமகாந்தன் அவர்களால் முன்னுரையிலே கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவரது பார்வையில் வரிக்கு வரி சிறப்பாக எழுதி இந் நாவலை பற்றி மதிப்பாக அவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவரது முன்னுரை மூலம் இந்நாவல் லட்சணம் பெற்று விட்டதாகவும் நான் மகிழ்கிறேன். நிறைவான மனத்துடன் நன்றியையும் அவருக்கு கூறிக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் இந்நாவலின் மதிப்பு உயர கவனிக்கத்தக்கதான் நயவுரையை திரு. ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி அவர்களும் தந்து உதவியிருக்கிறார். அவர் சொல்லியிருக்கும் அநுபவ வார்த்தைகளுக்கு எப்போதுமே மதிப்பு உண்டு. திரு. ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமிக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

என்னுரையை படரவிட்டு நிறைவாக்கும் இச்சந்தரப்பத்திலும் எனக்கு ஊக்கமளிக்கும் அன்பான வாசகர்களையும் நான் மறக்கவில்லை. அவர்களுக்கும் இத்தருணத்தில் நான் நன்றியை கூறிக்கொள்கிறேன்.

நீ.பி.அருளானந்தம்

கை.பேசி : 0722 784 954

ବ୍ୟାପର କୁଳର ନିରାମାଲା ହେଲାବିଦିଆ ଏହା କିମ୍ବା ଏହା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

ଅକ୍ଷୟକାଳୀନ ପାତା

முதிர்ந்த ஏற்றுப் பணமரங்களின் விரிந்ததும் பருத்ததுமாயுள்ள கொண்டைகளிலே, ஓட்டனாப்போல் இருக்கும் ஒலைகள், வீசிய மேல் காற்றுக்கு அலைக்கப்பட்டு சலசலத்த ஒசை எழுப்பியவாறிருந்தன.

றெஜினா தெரியர் வீட்டு வளவுக்குப் பக்கத்து ஒழுங்கையாலே நடந்து வந்து கொண்டிருந்த போது அவரின் வளவு வேலியிலே கறுப்புநிற வைரத்தோடு நெருக்கமாக நிற்கின்ற பணைகளைப் பார்த்தாள் அந்த இடத்தின் நெருக்கத்திலான பணைச்சாரியில் ஒரு பக்கம் நின்ற கோணல் பொந்துகள் இல்லாத பணை முரத்திலிருந்து... காய்ந்த ஒலைகள் இரண்டு வேர் முன்டுக்கு அருகிலே விழுந்து கிடக்கின்றது அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவள் நடைநடந்து வந்தவரத்தோடே அந்த இரு ஒலைகளின் விசிறி மடிப்பின் நுனிகளைக் குனிந்து இரு கைகளாலும் பிடித்து எடுத்துக்கொண்டு அதைத் தரையில் இழுத்தபடி திரும்பவும் வீட்டுக்குப் போக நடந்தாள். அவள் ஒலைகளை கைகளில் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு நடந்தபோது ஒலையை தாங்கி நிற்கும் மட்டைகள் மண்ணிலே இழுபட்டபடி போனது.

“இது முரடான ஆண்பணையோலைபோல்... மனிசன் எண்டு மாத்திரம் இல்லாமல், இந்த மரங்களிலையும் கூட ஆண் எண்டு சொல்லுறது ஒரு முரட்டுத் தன்மையாகத்தானே இருக்குது! அதுக்கு உதாரணமா பெண்பணையில் உள்ள ஒலைகள் கொஞ்சம் மிருதுவாகத்தானே இருக்கும்..! ஆனாலும் ஒலைமட்டை பெண் பணைக்கு நீளமாகத்தான் இருக்குது.. என்னைப்போல வளத்தியாத்தானே அந்த ஒலைமட்டையும் இருக்குது..” தன்னைப் பெண்மரத்து ஒலைமட்டையுடன் சேர்ந்தாற் போன்றதாய் அவள் நினைத்தபோது மனதுக்குள் அவளுக்குச் சிரிப்பு முகிழ்ந்தது.

“என்ன எனக்கு அந்த பணம் மட்டையில் உள்ள கருக்கு மாதிரி காலிலையும் நிறையவா மயிரி! கையிலையும் தான் ஆம்பிளையள் மாதிரி அப்பிடி முளைச்சும் இருக்கு.. எண்டாலும் நட்டுக் குத்தலாயில்லாம படிஞ்சு ஜிதாக்கிடக்கிற மெல்லிய மயிர் ஒரு வடிவதான் உனக்கு எண்டு, என்ற மச்சானும் கூடத்தானே சொல்லுறான்.. அவனுக்கு என்னில் நல்லதொரு விருப்பம் இருக்கு. எப்பவும் மச்சாள் மச்சாள் எண்டு என்னில் அவன் உருகிறானே.. ஆனாலும் அவனுக்கென்னவாம்! அவன் பணையோலையின்ற முற்றல் குருத்து மாதிரிச் செழிப்பாயுமிருக்கிறான்! அவன் பணக்கார வீட்டுக்காறுன்! நாங்களெண்டா ஒண்டும் வழியில்லாத குடும்பம்..! மாமா மச்சான் உறவெல்லாம் இப்பிடி பணம் காச இல்லாத எங்களின்ட குடும்பம் வழியவா வந்து பெரிசா உறவு கொண்டாட வருவினமே? மாமா

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அப்பிடியெல்லாம் தன்ற மகனை இந்தத் தரித்திரத்துக்குள்ள வந்து சேர விட்டிருவாரோ? அவருக்கு செல்வபோகமான தன்ற வாழ்க்கையில் காக பண்஠தான் பெரிக்! அப்படியிருக்கத் தன்றை தங்கச்சி குடும்பமெண்டு எங்களையெல்லாம் எங்க அவர் கண்டு கொள்ளவாப் போறார்...?”

யோசனையோடு கையில் பிடித்து இழுத்துவந்த பனை ஓலைகளை, மேலும் நடந்தபடி இழுத்துக்கொண்டு போவது அவளுக்குச் சிரமமாயிருந்தது. ஏதிர்ப்பக்கம் தெரிந்த அந்த மதகுக்குப் பக்கத்திலே அவள் சிறிது நேரம் அதனால் நின்றாள். அவள் நடக்கும்போது இழுத்துவந்த ஓலைமட்டையின் நிலத்தடிச் சிராய்த்தல் சத்தம் நின்று விட்ட இத்தருணம் இன்னுமோர் சிற்றனை அவளுக்கு மனத்தில் வலுத்தது. “என்டாலும் என்ற மச்சான் கெமிட்டன் என்னைவிட கொஞ்சம் ஒண்டு ரெண்டு இஞ்சியுளவு உயரம் கட்டைதான்... வயகும் கிட்டத்தட்ட அவளுக்கும் எனக்கும் ஒரே வயக்குதானே.. இல்ல இல்ல அவள் எனக்கு நாலைஞ்சு மாதம் இளையவன்”

என்றேல்லாம் அவள் நினைத்தாலும் - அதேல்லாமே அவள் இதயத்தை ஒரு பாரதாரமான விஷயங்களாகக் கவ்வவில்லை. ஆனாலும் பலமாக தன் மனதை குலுக்கியாட்டும் மச்சானது நினைப்பிலே அவ்வேளையில் அவள் ஒருவித இனிமையைத்தான் கண்டாள். அவளுக்கு அவள் மீதுள்ள காதல் நினைவு, வெள்ளமாகவும் கரந்து வந்தது.

அதிலே நின்று கொண்டிக்க - பத்து மணிச் சாய்வான வெய்யில், அவளுக்குக் கண்ணத்தில் நங்றாய்ச் சுட்டது. அவள் தாகம் மிகுந்த நெஞ்சோடு மீண்டும் கையில் பிடித்த அந்த ஓலைகளோடு வீட்டுக்குப் போவதற்கு நடையைத் தொடர்ந்தாள்.

கெமிட்டனை தான் நினைக்கின்ற போதெல்லாம் மனதில் ஏதோவொரு அற்புத ஆண்தம் வந்து சேர்ந்து விடுகிறதை, நடந்து கொண்டு போய்க்கொண்டிருக்கிற இந்த வேளையிலும் அவளால் இவ்வேளை உணர முடிந்தது. அந்தக் காதல் நினைவுகளின் மூலம் ஓர் அற்புதமான அழகுதன் முகத்திலும் உடலிலும் சேர்ந்துள்ளதாக அவள் மேலும் நினைத்தாள். இந்த ஊரிலுள்ள தன் வயதுப் பெண்கள் தன் உடல் மாற்றத்தை ஒரு அதிசயம் போல, அதனால் பார்ப்பதாகவும் அவளுக்கு ஒரு எண்ணம் உதித்தது. இதையொட்டிய நினைவு பனைமரமளவு உயரத்துக்குப் போக கெமிட்டனுடன் தான் பழகிய சின்ன வயதுகால ஞாபகங்களைல்லாம் அவளுக்கு வந்தன. அந்த ஞாபகங்கள் தொடர்ந்து பூவாதுகாய்த்த மாதிரியாக வந்தவாறிருக்க அவள் தன்மனத்திலே எழில் மலர்ந்த இன்பத்தின் உண்ணத் நிலையை அடைந்தாள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அப்போது பலாலித்தெரு வழியாக மனிதபாரங்கள் நீங்கிய ஒரு தட்டவான், அவளுக்கு எதிராக வந்து அவளைக் கடந்து போனது. ‘வீட்டிலே என்ன நிலமை?’ - என்ற சிந்தனை - தெளிந்த இதயம் கொண்ட அவளுக்கு இவ்வேளை வந்தது. அந்தச் சிந்தனையில் மூழ்கியவளாக நடந்தவாறு வந்த அவள் வீட்டுப்படலையைத்திற்ந்து உள்ளே வளவுக்குள் வந்தாள். கையிலே இழுக்குக் கொண்டு வந்த ஒலைகளை வேலி மூலையிலே பார்த்து ஒதுக்குப் புறமாகப் பிறகு போட்டாள். அவள் ஒலைகளைப் போட்ட அந்த மூலைப் பகுதியிலே, சுருளாமலும் துவளாமலுமாகிய தனித்தனித்தன்மை தமிழ்டத்தில் கொண்ட பல காய்ந்த பண்ணோலைகள் குவியலாகக் கிடந்தன. சிறகுகள் போல விரிந்து கிடந்த அந்த பண்ணோலைகளுக்குப் பக்கத்திலே புரிபோல் சுருள்சுருளாக இருக்கும் காய்ந்த பாளைத்தன்மூகாள், ஊமல், பாளை மட்டை பனம் பழம் என்பனவும் குவியலாக போடப்பட்ட கணக்கில் கிடந்தன.

நேஜினா பெருமித்த தன்மையோடு தன் பார்வையை அதிலே பதித்தாள். தன் நிழல் போய் விழுந்த அந்த இடத்திலிருக்கும் எரிவிற்குகள், குறைந்தது இரண்டு மாதத்திற்காவது திருப்தியாகக் காணும் என்பதைப்போல அவளின்மனக் கணக்கு இருந்தது. தன் விறகுச் சேமிப்பில் இன்னும் சந்று இந்தக் குழியல் உயர்ந்து விடுகிற அளவுக்கு, விறகு பொறுக்கிக் கொண்டு வந்து இதன் மேல் போட வேண்டும் என்ற எண்ணம் முச்சுக் காற்றோடு சேர்ந்ததாக அவ்வேளை அவளுடன் இயங்கியது.

2

வீட்டுக்குள்ளே போகுமுன்னம் கால் கை முகம் கழுவிக்கொள்ள வேண்டும் என்று நேஜினா நினைத்தாள். வெளிச்சம் சுருங்கிய கிணற்றிடப்பக்கமாகப் போக மாமரநிழல் அவளுக்குக் குளிர்மையாக இருந்தது. தாழ்ந்தவாகான கிளைக் கரங்கள் பல பக்கங்களிலும் நிட்டியிருந்த அந்தப் பெரிய மாமரத்திலே, இப்போது நிறையப் பிஞ்சு பிடித்திருந்தது.

“வெள்ளைக்கொழும்பான் மாங்காய்மரம் இந்த முறை எங்களுக்கு நிறையவாக் காய்ச் சிருக்கு” - மரத்தைப் பார்க்க அவளுக்கு மனமகிழ்ச்சியாயிருந்தது. முற்றிய மாங்காய்களின் ரூபம் மரக்கிளைகளில் கிடந்து காற்றில் அலைகிறதுபோல கண்களின் ஆழத்துக்குள்ளாக மீண்டும் அவளுக்குகொரு நினைப்பு.

“இதையெல்லாம் பழுக்க வைச்சுப் பிறகு வித்தால் வீட்டுக்கெண்டு போதுவா என்ன ஒரு பொருள் வாங்கலாம்...?”

மனதில் அவளுக்கு ஒரு வித ஆசை வாசம் கொண்டது. வேம்பு தளிர்த்தது மாதிரி கொழுந்தான் இந்த நினைவுகளோடு, கிணற்றுக் குளிர் நீரைத் துலா வாளியில் அள்ளி வெளியே எடுத்து அவள் கை கால் முகம் கழுவிக் கொண்டாள். கிணற்றுத்தையை வீட்டு அவள் வீட்டு முற்றுத்தடிப் பக்கம் திரும்பிவரும் போது சிறு அலகுகள் கொண்ட அடைக்கலாங் குருவிகள் பட்டாளம் அதிலே தானியம் கொத்தித் தின்று கொண்டிருந்தன. கண்கள் மெல்ல நகர அவற்றைப் பார்த்து ரசித்தப்படி திறந்து கிடந்த வாசலாலே அவள் வீடுக்குள்ளே போனாள். நேற்றுத்தான் வீடு முழுக்கலுமாக நிலத்துக்குச் சாணிபோட்டு மேழுகியிருந்தது, உள்ளுக்குள் போக அவளுக்குக் குளிர்ச்சியாயிருந்தது. இப்போது எதையுமே மறந்துவிட்டு தன் தமில் ஜீவனுடைய நினைவுதான் அவளுக்கு! “அவன் புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்கிறானா? அல்லது இங்கே என்ன செய்கிறான்?” என்று நினைத்தப்படி நேரடியாயச் சத்தம் மேதுவாகக் கேட்ட உள்ளிழாந்தையிலே பார்த்தாள். அவன் படிக்கிற அந்த மேசைக்குப் பக்கத்திலே கீழே ஒரு பாயைப் போட்டு படுத்தபடியாய் இருந்தான். இங்கும் அங்குமாக நக்கி ஏற்படுத்தும் ஒருவித சதி உள்ளிட்ட பாட்டு, அதை அவன் கேட்டு நன்றாக ரசித்துக் கொண்டிருப்பது போல அவளுக்குத் தெரிந்தது. தனக்கும் தமில்க்கும் இடையே இருந்த தூரத்தை அளக்க முயல்வதைப் போல முதலில் பார்த்த அவளுக்குப்பிறகு சிர்ட்டை எந்து சீறும் நெருப்பின் நாக்குகள் மாதிரி கோபம் மூண்டது. குசினிக்குள்ளிருந்து வீடுக்குள்ளும் கொதித்த மீன் குழம்பின் வாசம் அவளுக்கு மணத்தது.

“அம்மாவுக்கென்ன அந்தக் குசினியும் சமையலும் தான் விடிஞ்சாப் பொழுதுபட்டா சீவியம்” - என்று நினைத்தவள் “பேய் ஜீவன் என்னடா செய்கிறாய்...? படிக்காம என்ன பாட்டோடா நீ இப்ப கேக்கிறாய்...? உந்த பாட்டோடா உனக்கு இப்ப ரெம்பவுமா அவசியம்! அத நிப்பாடிப் போட்டு எழும்பி நீ இருந்து படியடா” தமக்கை கொத்திப் பிடுங்குகிறமாதிரி சத்தம் போட, பாட்டுக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் இருந்த அந்த ரசிப்பு அவனுக்கு இருந்த இடம் தெரியாதது மாதிரியாக மறைந்து விட்டது. படுத்துக் கிடந்ததிலிருந்து திடுக்கிட்டுச் சுருண்டு கொண்ட அளவில் பிறகு எழுந்தவள் பாயையும் சுருட்டி மூலையில் வைத்து விட்டு கதிரையில் போய் இருந்தான். மேசையிலுள்ள புத்தகத்தை கையிலெலுடுத்தவாறு திரும்பி,

‘அக்கா’ - என்று சொல்லியபடி ஒரு புதிய பார்வையோடு பார்த்தான். அவளின்மேல் உள்ள சகோதர பாசத்தோடு மிகுந்த மரியாதை உள்ள ஒரு பார்வைதான். அதை அவள் கண்டு கொண்டும் தன்னிடமுள்ள உணர்ச்சி எதையும் தமில்குத் தெரிய பிறகு அவள் வெளிக்காட்டவில்லை. இன்னும் கண்டிப்புத்தன்மையோடு அவள் நின்றாள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

‘சாதுவாகவும் சாந்தமாகவும் உள்ள குணம் கொண்ட என் அக்காவுக்கு ஏன் இப்போது என்னிடமாக இவ்வளவுகோபம்?’ அவன் இப்படியாக நினைத்துவிட்டு,

“அக்கா நான் இவ்வளவுநேரம் இதில், மேலே புத்தகத்த வைச்சுப் படிச்சுக்கொண்டிருந்திட்டுத்தான்... பிறகு சும்மா கொஞ்சம் பாட்டுக்கேட்டனான்”

“பாட்டுக் கேக்கவேண்டு இப்ப உனக்கு என்ன அதிகம் அவசியம்..? நாளைக்கு உனக்கு கணக்குச் சோதினையெல்லோ...?”

“நான் நல்லா படிச்சிட்டுத்தான் பிறகாய்”

“என்னடா பிறகாய்ப் பேந்தாயெண்டுகத! சோதினை நாளுக்குள்ள கிடைக்கிற நேரமெல்லாம் படிச்சாத்தான் படிக்கிறதுமூன்றாயில் ஞாபகமா பதிஞ்சு நிக்கும்! சரி நீ இப்ப புத்தகங்கள் கொப்பியை ஒருக்காத்திரும்பவும் எடுத்துப் புரட்டி வைச்சு அப்பிடி... பாட பாட எண்டு இப்பிடி எத்தினமுறை நான் உனக்கு அப்பிடிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது...”

“நான் படிக்கிறனக்கா என்னயப் போசாதேயுங்கோ அக்கா..?”

“நான் பேசமாட்டன்..! நீ எதிர்க்கதையொண்டும் படிப்புச்சம்பந்தமான அந்த விசயத்தில் என்னோட்யாய்க் கதைக்காம நேர்த்தியாயப் பாட...!”

“சரீயக்கா...!”

என்று அவன் சொல்லிவிட்டு, நாளைய கணக்குப் பாடப் பரிட்சை பற்றியும் யோசித்துக்கொண்டு, கையிலே எடுத்த அந்தப் புத்தகத்தை திறந்து அதிலே தன் கவனத்தைச் செலுத்தினான். நேஜினாவுக்கு அம்மாவின் ஞாபகம் வந்தது. தன் தங்கச்சிமார்க்களையும் இதற்குள்ளேயாக காணவில்லை என்றும் அவனுக்கு யோசனை! ‘தம்பியிடம் அவன் அக்காமார்கள் எங்கே போய் விட்டார்கள் என்றதாக ஒன்றுமே இனிமேல் கேட்டு குழப்பப்பாது’ - என்று நினைத்துவிட்டு அம்மாவிடம் இனிப்போய் அதையெல்லாம் கேட்போ மென்று நினைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் பிறிம்பாய் இருந்த ஒலைக் கொட்டில் குசினிப்பக்கம் பின் வாசலடியால் இறங்கி அவள் அங்கே போனாள். குசினிக் குள்ளே அடுப்பேறியிருந்த எண்ணைத் தாச்சிக்குப் பக்கத்தில் இருந்தபடி அவளின் தாய் ராசம்மா நால் பொரித்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். பொரியும் போது அலறும் எண்ணையுச்சத்தத்தோடு தேங்காய் யெண்ணையின் வாசம் குசினி முழுக்கப்பரவியிருந்தது.

“நால்பொரிச்ச அதோட மட்டும் நீ காணாம மீனும் சேத்துப் பொரிக்கிறியேம்மா..?”

எரியும் விறகுக் கொள்ளிக் கட்டையை அடுப்பிலே பார்த்தபடி தாயை அவள் கேட்டாள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“பின்ன கொப்பர் வருவாரேல்லே கோயிலிலதிருந்தாதி மணி அடிக்கக் கேட்ட கையோட..”

“அப்பர் வாற கதய நரன் கேக்கேல்ல... எண்டுக்கு ரெண்டு பொரியல் சோறுதின்ன ஏன் எண்டு தான் நான் உங்களக் கேக்கிறன்...?”

“நான் என்ன செய்யிறது பிள்ளா... அவர் தோட்டத்தால் வந்து கள்ளுக் கொட்டிலுக்குப் போக முன்னால்.. இதயந் வாங்கிப்போரி அதவாங்கிக் கறிருசியாக்காச் எண்டுதான் சொல்லீட்டுப் போனவர்.. வெறியில வாற மனுசனோட பின்னயா நான் இங்க கிடந்து பிறகு ஆட ஏலாது பிள்ளா...”

“இப்புடித்தான் நீங்க சொல்லிச்சொல்லிக் கொண்டு எங்கட வயகக் காலத்தையும் நீங்க போக்கடிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறியள் அம்மா... எங்களுக்கு ஒரு மாற்றுமில்ல பரிகாரணமுமில்ல எண்டது மாதிரித்தானே இங்க நெடுக்கக்கிடக்கு... சாடிக்கேத்த முடி மாதிரி நீங்களும் அப்பரோட சேந்து கொண்டு இப்பவும் இப்பிடி நீங்க ஆடுக்கொண்டிருக்கிறியள்! அப்பருக்குத்தான் அறிவு ஒண்டும் இல்லையெண்டா உங்களுக்கும் அது எங்கமண போச்சுது..? அம்மா உங்களுக்கு நாங்க மழுசா நாலு பொம்புளப் புள்ளையளம்மா இருக்கிறம்..! உங்களுக்கும் நினைவில்லாம இதெல்லாம் மறந்து போன மாதிரியாம்மா இருக்குது..?”

என்று விம்பினமாதிரியாக அவள் சொல்ல, மூச்ச விடும் வலியோடு மகள் சொன்னதைக் கேட்டப்படி ராசம்மா பொரிகிற என்னைத்தாச்சிக்குள் பார்த்தாள். தன் பெண்பிள்ளைகளை நினைக்க மனமுடைந்த நிலையில் அவனுக்கு கண்களில் நீர் தஞ்சும்பியது. “மகள் இப்போது தனக்குச்சொல்லிய கதையில் என்னதான் அவளில் ஒரு பிழை.. அவள் சொன்ன இந்தக் கதையில என்னதான் ஒரு பிழை இருக்கு..? இந்த மனுசன் ஒழுங்காக யிருந்து அக்கறையாத் தோட்டம் கீட்டம் செய்தாத்தானே ஏதும் இங்க கையில மடியில் சேத்துக்கொள்ள மிஞ்சும்.. அந்த மனுசனுக்கு சாப்பிடுவதும் குடிக்கிறதும் கண்டாச்சரி - இந்தக் குமர்களை அந்தாள் யோசிச்சுப் பாக்குதே..? இந்த மனுசன் இப்பிடி அக்கறையில்லாட்டிலும் பிறந்த இந்தப் பெட்டப்பிள்ளையாளில் முத்ததாயெண்டாலும் ஒரு பெடி எனக்குப் பிறந்திருந்தா அதெண்டாலும்யோசிச்சுப் பொறுப்பா நடந்திருக்கும்...! இந்தப் பிள்ளையளும் ஒழுங்கா ஒரு பக்கம் போய்க் கரை சேர அந்தப்பிள்ளையெண்டாலும் பாடுபட்டு உழைச்ச ஏதோ வீட்டுக்குச் செய்திருக்கும். ஆனால் என்ற இந்த விதி.. என்ற குசையப்பரே குசையப்பரே..”

இவ்வளவற்றையும் தனக்குள் நினைத்து மனக் கஷ்டப்பட்டு விட்டு தன் வாயாலும்,

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“குசையப்பரே குசையப்பரே” என்று அவர் திருநாமத்தை அவள் வெளியாகவும் சொன்னாள்.

“என்னம்மா குசையப்பு குசையப்பு எண்டு மாத்திரம் நீங்க சொல்லீட்டா..?”

“ஆண்டவனே அவர்தானேயம்மா எங்களுக்கு ஒரு வழியக்காட்ட வேணும்?”

“அம்மா நீங்க சொல்லுற அதெல்லாம் சரி! ஆனாலும் நாங்களும் யோசிச்ச எல்லே சரியா நடக்க வேணும்.. தோட்டத்தால் வாறுதயெல்லாம் பறங்கியள் மாதிரி நாங்கள் திண்டு குடிச்ச மிச்சமில்லாமல் எல்லாத்தையும் முடிச்சக்க கொண்டிருந்தா. நாங்களும் கரை சேந்தபாடில்ல நீங்களும் நிம்மதியாயிருந்த பாடில்ல”

“ஓமடிபிள்ள நீ சொல்லுறதெனக்கு விளங்கு தடிபிள்ளா..! ஆனா அந்தாள் இதெல்லாம் சொல்லிக்கேக்குதே...?”

“கேக்க வேணுமம்மா நீங்க சொல்லுறத கேக்கத்தான் வேணும்..? அப்பிடி உங்களால் இதெல்லாம் அவருக்குச் சொல்லத் தெரியாட்டி நான் அத அப்பருக்குச் சொல்லேலும்..!”

“ஜெயோ வேணாம் பிள்ள - நீங்க பொம்புளப்புள்ளயள்! இப்பிடி யெல்லாம் அப்பரோட தாறுமாறாக் கதைச்சிட்டா பிறகு அது இந்த அங்கவேலித் தென்முலை எங்கட சனத்துக்கெல்லாம் கொய்யோமுறையோ வெண்டு பேந்து பரவீடும்.. பேந்து இதே எங்கட கதையைத்தான் இங்க எங்கட ராமன் வளவாரும் அங்கால உள்ள எங்கட எலுமிச்சம் கலட்டியாரும் கதைச்சுப் பேசத் துவங்கீடுவினம்பிள்ளா!”

“எங்கட வீட்டுக் கஷ்ட துண்பத்தை நாங்கள் கதைக்கிறதில அவயங்குக்கென்ன ஒரு விடுப்புக் கத...? அவயளே எங்களுக்கு எல்லாம் வந்து இங்க பண்ணப்போவினம்மா...?”

“எண்டாலும் பிள்ள சொந்தமெல்லே நாங்கள் எல்லாம்..! நாங்களெல்லாம் சண்டை பிடிச்சாவேண்ண குத்துப்பட்டு வெட்டுப்பட்டாலென்ன ஒண்டுக்குள்ள ஒண்டெண்ட ரெத்தசொந்தங்களெல்லேயம்மா...?”

“ஓ... பெரிய ஒண்டுக்க ஒண்டு..! அது தான் உங்கட கூடப்புறந்த சொந்த ரத்த சகோதரம்கட உங்கள இப்ப வெறுக்குது...! உங்கள எங்களயெல்லாம் என்ன ஏது எப்படி இருக்கிறியள் எண்டு ஒரு கதையெண்டாலும் ஒருநாள் எங்கள உங்களப்பாத்து அவர் அக்கறையா கேட்டிருக்கிறாரே?” - என்று அவள் சொல்லக்கேட்கவும் ராசம்மாவுக்கு முகம் சுண்டியது.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“என்ன செய்யிறது பிள்ளை! என்னோடயாக் கூடப்பிற்றந்தது அப்பிடியா இப்ப விலகிப்போசுக!” - என்று சொல்லியபடி அவள் பெருமுச்ச விட்டாள்.

“அதுதானம்மா! பணம்! பணம்! மாமாவுக்கு முன்னால், அவர் கண்ணால் எங்களக் காண, நாங்கள் எல்லாம் ஒரு நாள் பாரம்மா நல்லா நாங்கள் இருக்கத்தான் போறும்... அந்தக் காலம் ஒரு நாள் எங்களுக்கு வருமாற்மா கட்டாயம் வரும்! நீங்க இருந்து பாருங்கம்மா நான் பொம்புள தோட்டம் செய்தெண்டாலும் என்ற தமிய நல்லாபடிப்பிச்ச ஆளாக்கி.. தங்கச்சிமார்களையும் நல்ல இடத்தில் கரைசேத்து இந்த வீட்டு எல்லா அலுவலையும் நான் இருந்து செய்து காட்டுறைனே?” சோகநிலையை தன்னிடமிருந்து தாய்க்குமறைத்துக் கொண்டு நேஜினா இப்படிச் சொன்னாள். ஆனாலும் அவள் மனம் கூடைப் பின்னல் வேலை செய்வது போல துன்பங்களை பின்னத்து இறுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

என்றாலும் குசினி வாசலுக்கு வெளியே நின்ற கடுவன் நாயை அப்போது நேஜினா கண்டுவிட்டாள். மோப்பத்தடத்தில் முக்கை நீட்டியதாய் வைத்துக் கொண்டு குசினிக்குள்ளே பார்த்தபடி நின்றிருந்த அதைப்பார்த்து வீட்டு - விறகு கட்டை ஓன்றை அதற்குள்ளே எடுத்து அவள் நாயைப் பார்த்து வீசி எறிந்தாள். பருவகாலத்திலே வெளியே அலைந்து கொண்டிருக்கும் அந்த நாயிலே அவளுக்கும் சரியான ஒரு ஆத்திரம் வேறு. ஆனாலும் தடி வரும் வேகத்துக்கு முன்னாலே, நாய் அதற்குத் தப்பித்து ஓடிப் போய் விட்டது. சருகுகளோடு புழுதி பறந்தது.

“கள்ள நாய் கள்ள நாய்.. அம்மா நீங்க சமைச்சப் போட்டு குசினிக் கதவை மூடி கயித்தால் நல்லா கட்டிப் போடுங்கோ! என்ன இதில் ஒரே சருகும் குப்பையுமாக்கிடக்கு. முத்தம் கித்தம் ஒழுங்கா இதுக்க கூட்டி அள்ளிப்போடாமல் இவளையளைல்லாம் எங்கவா இப்ப போய்த்துலைஞ் சிட்டாளையள். அம்மா எங்க இவளையள்....?”

“அவளையள் மூண்டுபேரும் எங்க இங்கயா நிக்கிறாளையள்! காலயில் நீ தோட்டத்துக்குப் போயிட்டாய் பின்ள.. அவளையள் விடியப்பூசைக் கெண்டு போய் பூசை கண்டிட்டு வந்து இங்க தோசை நான் சுடவும் சாப்பிட்டுப் போட்டு - திரும்பவும் அங்க சுவாமி கோயிலடிக்கு வரச்சொன்னதாம் என்னு அங்க வாப்போக வெளிக்கிட்டுப் போட்டாளையள்..”

“ஏன் அங்க என்ன .. என்னத்துக்கு அங்க போனவளையள்..?”

“அங்க கோயில் வளவு துப்பரவாக்கவாம். இங்கத்தைய பெட்டையள் எல்லாத்தோடையும் சேந்து கொண்டுதான் அவளைஞும் சேந்து போன வளையள்..”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அங்க தோட்டத்துக்கு காலேல வேலைக்கு வாங்கோடியெண்டா நித்திரப்பாயால நான் எழுப்ப எழுப்ப முண்டமாபடுத்துக்கிடப்பாளாயள் இழுபறிப்பட்டுக்கொண்டுதான் என்னோடயாய் பிறகு தோட்டத்துக்கு வெளிக்கிடுவாளாயள்.. இதுக்கெண்டா இந்தா அந்தா வாறன் எண்டு ஓட்டாளாயனே...?”

“எல்லாத்தையும் உன்ற தலையில போட்டுக் கொண்டு கிடந்துநீதான் மாயிறுாய் பிள்ளை... அதுகளுக்கு இப்பிடியெல்லாம், ஒரு வீட்டு அக்கறை யெண்டது கொஞ்சமெண்டாலும் இருக்கே..?”

தாச்சியிலிருந்து எண்ணை வடித்தெடுத்த றால் பொரியலை - கரண்டிகவிழ்த்து ஒலைப்பெட்டிக்குள் போட்டபடி ராசம்மா இதை மகளுக்குச் சொன்னாள். தாய் சொல்லும்போது அவளது உடலசைவகளும் அதற்குத் தகுந்தாற் போல் ஒத்திசைவாக இருக்கிறதை நெஜினாவும் கண்டு உணர்ந்தாள். என்றாலும் மனம் அவனுக்கு தாய் இப்படி சொல்லியதை நினைத்து வெப்பமாக இருந்தது. கறுப்புக்கு முகம் போனது.

“அவளை மட்டுமில்ல இந்த வீட்டில உள்ள எல்லாரும் - நீங்களும் கூட அப்பிடித்தான்....”

என்று உடனே தாய்க்கு - ஒரு அந்நியமான குரலில் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று அவள் நினைத்தாள்.

ஆனாலும் ஏனோ அப்படிச் சொல்லி, திரும்பவும் தாயினது மனதை நோக்கவைக்க அவளது மனம் தயங்கியது.

தாய்ப்பாசத்தில் அவள் மனம், உடனே நிதானமடைந்தது. எல்லாம் ‘சரி’ என்பது போல அவள் மனமும் உடலும் முன்னம் கெழிட்டனை நினைத்துக் கொண்ட நேரத்தில் இருந்ததுபோல அடிவயிற்றிலிருந்து ஆனந்தமானது அவளிடத்தில் மென்மையாக மாறியது.

“சரியணை நான் அறைப்பக்கம் போறனம்மா.. நீங்க சமையலைப் பாருங்கோ” - என்று அவள் பிறகு சொல்லிவிட்டு குசினியாலிருந்து வெளியேறி வீட்டுக்குள் போக நடந்தாள்.

3

‘இந்த வீட்டில் நடக்கும் எல்லா விஷயங்களிலும், நான் அத்து மீறிப் புகுந்ததாய், என் தகுதியையும் மீறி - பெரியவர்களையும் மதிக்காது நடந்து கொள்கிறேனா?’ - என்று நெஜினாவுக்கு தன்னை நினைத்துப்

யார்க்கும் போது ஒரு வித எண்ணம் மனத்தில் எழுந்தது. வீட்டுக் கோடிப்புறுத்துப் பக்கம் இந்த வித யோசனையோடு நின்றவள் தலைமயிர்ப்பரப்பை வலக கையால் தடவிக் கொண்டு மன் சுவரைப் பார்த்தார்.

தன்னில் ஏதோ ஒரு குற்றம் உறைந்திருப்பதை அறிய விரும்புவது போல அவள் கவனம் வழுக்கி வழுக்கி அதிலே சென்றது. சுவரில் வாழையிலை நிழல் அசைந்து அசைந்து கொண்டிருக்கிறதைப் பார்க்க காரணமற்ற ஏக்கம் அவனுக்குக் கூடியது. நிழலில் ஏதோ அர்த்தம் உறைந்திருப்பதை தான் அறிய விரும்புவது போல அவள் யோசித்தாள். திரும்பிப்பார்த்தாள். கொடியில் காயப்போட்ட அம்மாவின் சேலை தொங்கிக் கொண்டிருப்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவளின் தங்கை லீலாவின் வெள்ளி நிற பாவாடை பாம்புச் செட்டைபோல கொடியில் கிடந்து காற்றில் அசைந்து கொண்டிருப்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவள் பெருமுச்ச விட்டு சுற்று அந்த இடத்தில் அமைதியாக நின்றுவிட்டு, பிறகு கொடியில் கிடந்த சேலையையும் பாவாடையையும் உருவிக்கையில் எடுத்துத் தோளிலே போட்டுக் கொண்டு முன் உள் விறாந்தை மூலையில் கமிழ்வுக் கொடியில் கொண்டு போய், தோளில் போட்டுக் கொண்டு போன சேலையையும் பாவடையையும் போட்டு விட்டுத் திரும்புகிறபோது - தன் தகப்பனின் குரல் வேலிக்கு வெளியாலே இருந்து கேட்பதைப் போல அவனுக்கு இருந்தது. அவரோடு இப்போது கதைத்துக் கொண்டிருப்பவர் தைரிய நாதரேதான் என்று குரல் அடையாளத்திலே அவள் அதை கண்டும் பிடித்து விட்டாள். அவர்கள் இருவரதும் கதை பேச்சு இவள் காதில் விழுந்து கொண்டிருந்தது. தைரியநாதர் உறவுமுறையில் ஜெனினாவின் தகப்பனுக்கு நெருங்கிய ஒரு சொந்தமான வழிமுறையானவர் அச்சுவேலித் தென் மூலைச் சனங்களுக்குச் சொந்தத்துக்கு என்ன ஒரு குறை? முதிர்ச்சியிலும் சக்தி கொண்ட மனிதர்களாகத்தான் இவர்களைல்லாம் அவ்விடத்தில் வாழ்ந்தார்கள். மாமன், மச்சான், தம்பி, தமையன், என்று உறவுகளோடு பின்னியதாக ஒரு இடத்தில் வாழ்ந்த இவர்களைக் கண்டு, பக்கத்து ஊர்க்காரர்களும் கூட இவர்களுடன் சண்டை, சோலி, வழக்குக் கணக்கென்று போகப் பயப்பட்டார்கள். ‘தம்பியுடையான் சண்டைக்கு அஞ்சான்’ - என்பது போல ரத்த உறவுமுறைப் பட்டாளமாக இருந்து கொண்டு பிறந்தியார் எதிர்ப்பு நேரத்தில் தங்கள் உள் ஊர்க்கோபதாபம் எல்லாம் மறந்து, அடம்பன் கொடி சேர்ந்து பல மாவதைப்போல, ஓன்றாக சேர்ந்துவிடும் இவர்களைக் கண்டு - அவர்களைல்லாம் தங்கள் விரலால் சாட்டுக்கு இவர்கள் மேனியிலே ஒருவரை கீறி காயப்படுத்தி விடும் அளவுக்கே பயப்பட்டார்கள். ஆனாலும் நல்ல பண்பான உயர் குடிக்கு அடையாளமான நல்ல குணங்களைல்லாம் இவர்களிடம் இருந்ததினாலே

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

பக்கத்து ஊர்க் காரர்களெல்லாம் இவர்கள் மேல் மரியாதையை வைத்திருந்தார்கள். “தோண்டை திறக்க எதையும் கத்திப்பேசினாலும் தென் மூலையிலுள்ள சனத்திட்ட வஞ்சக மனம் எண்டுறுது கொஞ்சமுமில்ல. தலைகுனிந்து கொண்டு போய் சொல்லுற குணமில்லாமல், எவரையும், கண்ணுக்கு நேர் முகம் பாத்து, உண்மையைக்கதைக்குங்கள்! நானையும் எண்டுறுது அதுகளிட்ட நிறைய இருக்கு! எதையும் வாங்கினாச் சொன்ன சரியான தவணைக்குக் கண்டிப்பாத் திரும்பியும் குடுத்திடுங்கள்! பத்தும் பலதுமான தொழிலெல்லாம் செய்யாமல் அனேகமானதுகள் எல்லாருமே தோட்டம் மட்டும் செய்து தான் றாங்கியா தாங்கள் சீவிக்குதுகள். அதுகள் ஆக்களெல்லாம் செம்பாட்டுமென் மண்டின உறுதியான அந்த வெறுங்கால் நடயோடியும், நிமிர்ந்த தலையோடியும் எங்கயும் றாங்கியாப் போய்த்திரிஞ்ச, வாறுதுக்கு இதுகளெல்லாம் தான் காரணம்.”

இப்படியாகவே உரித்த நாளிலே உடன் மணக்கிற விதமாக இவர்களின் கதையை எடுக்கும் போதேல்லாம் பக்கத்து ஊரார் இவர்களைப் புற்றிக் கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

தங்களுக்குள் தாங்களாய்ச் சேர்ந்து கதைக்கும் போதும், பிறத்திச் சனத்தோடு ஏதாகிலும் தாங்கள் கதைக்கும் போதும், தங்கள் இடத்துக் கதைவரும் பட்சத்தில் தம் ஊர்பற்றி உறவுகள் பற்றி எழுப்பி ஒரு கதைக்காமல் தென் மூலையார் அந்த ஒரு பழக்கத்தை மாத்திரம் எப்போதும் கூட மறந்ததில்லை.

இங்கே இந்த இடத்தில் தைரியநாதருடன் நெஜினாவின் தந்தை குசைப்பிள்ளை கதைக்கும்போதும் கிழிட்டுத் தளர்ச் சியில்லாமல் உழாராய்த்தான் அதையெல்லாம் கதைக்கின்றார்.

“என்ன தம்பி தைரியர் உன்ற போயிலையெல்லாம் யாவாரியின் வந்து தீத்து எடுத்திட்டாங்களோ” தன்னை அறியாமலேயே தன் குரலை உயர்த்திக் கதைப்பவர் கட்டைச் சூசைப்பிள்ளை. தைரியருக்கு இது பிழிக்கவில்லை. கடனுக்கு யாரும் தன்னிடம் பிறகு வந்து விடுவார்களென்று நினைத்துவிட்டு ‘உன்றகதைய மெதுவாக கதையப்பு’ என்று உடனே சொன்னார் சூசைப்பிள்ளையும் ஒரு நிமிஷம் தைரியர் தனக்கு சொன்னதை தானும் தனக்குள்ளே ஒரு முறை நினைத்துப் பார்த்துவிட்டு “சரிதான் வித்ததெண்டு கதை பரவினா கடனாக் கொஞ்சம் காசுதா எண்டு சொந்தங்களும் பேந்து வந்து இவனிட்டயா நிக்குங்கள் அதுதானாக்கும் மேல்லவாக் கதைக்க இவன் இப்ப சொல்லுறநான்..”

உடனே குரலை இறக்கினார்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“ஊருக்குள்ள உங்க போயில் வாங்கவெண்டு வடமராட்சியாக்கள், கொக்குவில், கோண்டாவில் ஆக்களெல்லாம் தரகரப் பிடிச்சுக் கொண்டு உந்த இடமெல்லாம் திரிஞ்சாங்கள் உனக்கவங்கள் சிக்கேல்லயே..?”

“சந்திச்சவங்களப்பு ஆனா அவங்கடவிலை எனக்கு திருப்தியா ஒத்துவரேல்ல..”

“ஏன் அப்பிடி..? உன்ற போயில் அசல் போயிலயெல்லே...?”

“அசல் போயிலை திறும் போயிலையெண்டுதான் அவங்களும் சொல்லுநாங்கள்..! ஆனாலும் என்னட்டியிருந்து புழுத்தலாபத்துக்கு அடிச்ச அள்ளிக்கொண்டு போகத்தான் அவர்கள் ஆக்களின்டதும் புறோக்கறின்டயும் கள்ள ஜடியா...”

“அப்பிடி கள்ள பிசாக்களையே அவன் தரகன் இங்க எங்கட ஊருக்கயா இங்கினேக்க போயிலை வாங்கவெண்டு கூட்டிக்கொண்டந்தவன்? ஆர் அவன்புறோக்கர்?”

“அவன் ஆவரங்கால் மணியம்தான்!”

“அட அவனே அவன் ஆள் பிழையில்ல எண்டு இங்கயா கதைக்கிறாங்களே?”

“அவன் ஆள் பிழையில்லத்தான்.. எண்டாலும் எனக்கும் அவங்கடவிலைக்குக் குடுக்கக் கட்ட வேணுமே.. உங்களுக்கு நல்லா தெரியும் தானே உந்தப் போயிலைக் கண்ட நட்டெடுக்க எங்களுக்கு எவ்வளவு உந்தத் தோட்டத்துக்க சிலவெண்டு..! வண்ணிப்பக்கம் போய் உந்தக்காவுளாய் பூரசங்குழையெல்லாம் வண்டிலில் அங்க போய் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டாந்து அதுக்கு முன்னதா தோட்டத்து மண்ணுக்கையும் மூண்டு உழுவை உழுது, பிறகு கார்த்திகை மழை பெய்யவிட்டு தாய்க் கொத்துக்கொத்தி, மார்கழிக் கடைசியில் முதல் சொன்ன குழுதாட்டு.. பிறகு கண்டு நட்டு, அதுக்கு உச்சித்தண்ணிவாத்து, பிறகு மண் அணைச்ச, பாத்திகட்டி, அது தடம் எடுத்து வளர நாங்களும் அதோட கிடந்து உள்ள பாடெல்லாம் பட்டு...”

“ம்... மங்ம்..”

“அதுக்கு தலைப்பு வெட்டி, அது பிறகு கெட்டு ஜஞ்சமுளைச்ச வர அதுக்கப் பிறகுதானே கண்டிண்ட நிறைவேற்றும்..!”

“ம....மங்ம்..”

“இதுக்குப்பிறகு..”

“அது பேந்து பெருத்த வேலயடா தம்பி...”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“ஓம்பு... யாவாரிகளிட்ட தோட்டத்திலயே தீத்துக்குடுத்து நியே வெட்டியெடுத்துக் கொண்டு போ எண்டு உடன வித்துப்போட்டா எங்களுக்கு லாபம்!”

“பின்ன என்ன எண்டுறை அதுலாபம் தானே? அதோட கையில உடன காசாகுதே? விஷயம் அதோடவாவும் முடியுதே..?”

“ஆனா எங்களுக்கு அப்பிடி மனங் கேக்காமத்தானே அப்பு இந்த வேல ... புகையிலயக் காலேல வெட்டி தோட்டத்துக்க முதலில வாட விட்ட மாதிரி போட்டு அதை உடன விக்காட்டிப் போனா பிறகு அதோட கிடந்து, நெடுகலும் நாங்களும் வாடிக் களைச்சு மாஞ்சதாயெல்லே போகும். அப்பிடித்தானே அதோடவாக்கிடந்து எங்களுக்கும் பிறகு பெரிய இழவுவேல..?”

“பின்ன அதுதானேடா ராசா நீ சொல்லறமாதிரி பிறகு அதேல்லாம் பெரிய கஷ்டம்தானே?”

“ஓம்தானேயன அப்பிடித்தானே..? அதத்துண்டு துண்டா வெட்டி சீவி இங்க வீட்ட கொண்டந்து பாடம் போட்டு வைக்கிறதில மட்டுமா அது பேந்து வேலையள் முடியுது..”

“அது தெரியும் தானே அந்தப் பெரும் பாடுகள் பிறகாத் தம்பி...”

“கொஞ்ச நஞ்சமேயணை அப்பு அதுகள்.. அடுத்த நாள் அத தென்னோல கிழிச்சு புகையிலையை முடிஞ்சு போயிலைக் குடிலில தூக்க வேணும்...”

“பேந்து தூக்கிப் போட்டு பொச்ச மட்டை அதுக்கவிட்டு நெருப்பு முட்டிகுடில் கடவையை அடைச்சுப் போட்டு அதுக்க புகை உள்ள விட வேணும்..”

“பிறகு புகையிலக்கட்டக் கழட்டி அடுக்கிறது..”

“அதுக்குப்பிறகு மூண்டாம் நாள் பிறகும் அப்பிடி புகைகாட்டி பிறகுபாடம் பண்ணி விடுறது..”

“இப்படி சொல்லச்சொல்ல எனக்கும் உங்களுக்கும் களைக்கு தெல்லே.. அப்படித்தானே புகையிலைக் கண்டுகளை நாட்டுவித்தெடுக்கிறது மாதிரியான வேலயள் என்னப்டு..?”

“பின்ன? பத்து நாளக் கொருக்கா திரும்பவும் அத பிரிச்சுப் பிரிச்ச அடுக்க வேணுமேயா தம்பி..? அப்பிடி உணர்த்தாட்டி வெக்க பிடிச்சு போயிலை பழுதாயிடுமெல்லே? தம்பி தெரியன்! தோட்டக்காரண்ட வாழ்க்கச் சீவியமே இப்படித்தான் ராசா! வெங்காயமோ கறுணையோ மரவள்ளிக்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கிழங்கோ, போயிலயோ. - நாங்கள் உதுகளை மண்ணில் நம்பி வைச்க ஒப்பேத்தி எடுக்க அங்க தோட்டத்துக்க மட்டுமே கிடந்து நாங்களோல்லாம் அப்பிடியா மாடியோம். இங்க வீட்டியுமில்லே அதைக்கொண்டந்து போட்டு பிறகும் நாங்கள் கிடந்து நெடுக கஷ்டப்பட வேண்டியதாய்கிடக்கு. ஆனா யாவாரிக்கு எங்கள மாதிரி என்ன கஷ்டமடாப்பா கிடக்கு..? அவங்கள் சாமான வாங்குவாங்கள்! விப்பாங்கள்! அந்த நாளோட அவங்கட வேல அது சரி..! ஸாபத்த இந்த மாதிரி சாமான்களில் அவங்கள் ஒரு நாளிலயே ஏதாகிலும் கண்டிடுவாங்கள்..! ஆனா எங்கட தொழில்! எங்கட நிலமை..? உந்தப் பழுத்தல் கீழ் புகையிலையக் குடிலுக்க மேலேயாப் போட்டு முடி வைப்பமே... உள்ளக்க நாங்க அதுக்க ஆடிக்கிற புகை பிறகு வெளில் எங்கயும் வராம இருக்க..? அந்த மாதிரித்தான்.. ! அந்த மாதிரித்தான்றா தம்பி.. எங்கட தொழிலில் உள்ள கஷ்ட நஷ்டம் பாடுகளையெல்லாம் வெளியால் சொல்ல ஏலாம - அந்தப் புகைக்குடிலுக்க உள்ள அடிச்சவிட்ட புகை மாதிரி எங்கட மனதுக்க வைச்சு அத உள்ளவா அடக்கிக் கொண்டு வெந்து காஞ்ச பழுத்துப் போய்க்கொண்டு தானே இருக்கிறும்...!”

என்று கட்டைச் சூசைப்பிள்ளை அப்படியெல்லாம் சொல்ல, தனக்கு வாழ்க்கை வசதிகளை அளித்துக் கொண்டிருக்கும் தோட்டத்தால் வரும் ஸாபத்தை பெற இன்னும் விரிவாக்கலாம் என்று தைரியர் அந்தக் கணம் யோசித்தார். தைரியருக்கு கட்டைச் சூசைப்பிள்ளை சொன்னது போல பெரிய கஷ்டம் ஒன்றும் அவரின் வாழ்க்கைச் சீவியதில் இல்லைதான். ஆனால் சூசைப்பிள்ளை தன் நிலையில் அப்படி வாடிப்போனதான் ஒரு கதையை சொல்லிவிட, அதைக்கேட்ட தைரியருக்கு மனம் கொஞ்சம் வருத்தமாயிருந்தது. எனவே சூசைப்பிள்ளையுடன் ஏதாவது அவரின் வீட்டுக்கதையை தான் - நேசமாகவும், மரியாதையாகவும் கதைப்போமென்று அவர் நினைத்தார். ஆனாலும் பிறகு அவருடன் என்ன பேசுவது என்ன சொல்வதென்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. நாலு குமர்ப்பிள்ளைகளை விட்டில் வைத்துக்கொண்டு கஷ்டத்திலே கமைதாங்கும் ஒரு தகப்பன்தானே அவர்! தைரியருக்கு, இதை இப்போது எடுத்து அவருடன் கதைப்போமா என்று தான் உடன் ஒரு ஞாபகம் வந்தது. அதனால் முதலில் மரியாதை கலந்த ஒரு உணர்ச்சியை முகத்தில் தைரியர் வைத்துக் கொண்டார். இந்த நேரம் காற்று மெல்லீசாக அடித்தது. குழியாக முதலில் சுத்தகாற்றை அவர் கவாசித்தார் ஆனாலும் என்னவோ தனக்கு வேண்டிய ஒரு விஷயத்தை தன் வாயால் கட்டைச் சூசைப்பிள்ளைக்கு சொன்னது போல - தைரியருக்கு அப்போது மனம் கூறிற்று. இதோடு பல தடவைகள் கட்டைச் சூசைப்பிள்ளைக்கு தான் பல தடவைகள் நினைத்து வரும் விஷயத்தைச் சொல்லி கேட்டோருக்கால் பார்த்து விட வேண்டும் என்று தைரியரும் நினைத்து

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு வந்தவர்தான் - ஆனாலும் அந்த விஷயத்தை அவரிடம் கேட்க காலம்நேரம் இப்போது சரியில்லை என்றவாறே அவருக்கு இருந்தது. தன் நியாயபுத்தியில் அதையெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்து இப்போது கேட்டுவிடக்கூடாதென்று அவர் மனத்துள் நடுங்கினார். தனக்கு இதை அவரிடம் கேட்க முடியவில்லையே என்றும் அவர் வேதனை கொண்டார். அவருக்கு இதையொல்லாம் நினைக்க கசப்பாக இருந்தது. ஒரு அவமான உணர்ச்சியும் எழுந்தது. ஆனாலும் அதையெல்லாம் தன்னிலிருந்து தள்ளிவைத்துவிட்டு வழிமையாக குசைப்பிள்ளையுடன் பழுகும் சுபாவும் எதுவோ அதையே திரும்பவும் அடைந்தார் தைரியர்.

“உங்களுக்கு நாலு போம்புளப் புள்ளையள் தான் பெரிய பொறுப்பு என்னப்பு.. அதுகள் ஒரு பக்கம் நல்ல இடத் தில் போய்க் கரைசேந்துட்டுதுகளெண்டா.. உங்களுக்கும் பெரிய சுமை குறைஞ்சிடும் என்னப்படு..” - என்று தைரியர் குசைப்பிள்ளைக்கு சொல்லிவிட்டு அவரது பெண்பிள்ளைகளது, குணங்கள், திறமைகள், ருசிகள் ஆகிய எல்லா வற்றையும் அவர் சொல்லும் பதிலிருந்து பின்பு தன் கதையை தொடரலாம் என்று அவர் முதலில் நினைத்தார். ஆனாலும் குசைப்பிள்ளை தைரியர் அப்படித் தன்னைக் கேட்ட கேள்விக்கு “என்ற வீட்டு பெம்புளப் புள்ளையளின்ட கணக்கெல்லாம் நீ சரியாய் நினைவில் வைச்சிருக்கிறாய்...”

என்று சொல்லிவிட்டு வேடிக்கையாக அவரைப் பார்த்து சிரித்ததில், தைரியருக்கு இனி இவ்வளவு எனக்குப் போதாதா? என்ற மாதிரி, ஒரு மனச்சுருங்கல் ஏற்பட்டு விட்டது. கஷ்டப்பட்டாலும் இராமன் வளவு குசைப்பிள்ளை எப்போதுமே ஒரு கலகலப்பானவர். அந்தக் கலகலப்பான உள்ளமிருந்ததால் வாழ்க்கையில் எந்தக் கஷ்டங்களும் அவரை அவ்வளவாகப் பாதிக்கவில்லை. குசைப்பிள்ளைக்கு அவருடைய குடும்பக் கவலைகள் தொல்லைகளிலிருந்து பெறக் கூடிய ஒரு இன்பம் கள்ளுத்தண்ணி குடிப்பது. கள்ளுக் குடித்ததில் வரும் வெறுயின் ஆண்த உணர்ச்சி அவருக்கு மகா இன்பமாக இருக்கும். கள்ளுக் கொட்டிலிலே அவர் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அவரின் வேடிக்கைக் கதை பேச்கக்களைக் கேட்டு அங்கே கள்ளுக்குடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் கூட கைகளால் வாயை மூடிக் கொண்டு சிரிப்பார்கள். அப்படியான குசைப்பிள்ளைக்கு, தைரியர் தன் மனதில் ஒரு ஆசையுடன் தன்னைச் சுற்றிச் சுற்றி பிரியத்துந் வருவது தெரியாத ஒரு விஷயமாகவா இருந்துகொண்டிருக்கும்? தைரியரைப் பற்றிய சகல விஷயமும் அறிந்தவர் குசைப்பிள்ளை. “உள் ஊருக்குள்ளே, சொந்தத்துக்குள்ளே கலியாணம் ஒன்றைச் செய்து, நான் கு வருடத்துக்குள்ளேயே தன் மனைவியை, வருத்தம் வந்ததில் சாகக் கொடுத்தவன் அவன்! இவனுக்கு பிள்ளைகளும் இல்லை! அவன்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

உள்ளத்தை கவலையில் கிளறிக் கொண்டிருந்த செத்துப் போன மணவியின் நினைவை வைத்துக் கொண்டு இன்றைய நாற்பது வயதுவரை அவன் காலத்தைப் போக்காட்டிவிட்டான். அவனுக்குப் பணம் நிறைய இருக்கிறது அவன் நினைத்தால் அவன் வசதிக்கும் வாழ்வக்கும் ஊருக்குள்ளேயே இன்னொரு பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்ளலாம். ஆனாலும் அதையொன்றும் தன் கவனத்தில் எடுக்காமலே என்பின்னே அவன் ஏன் தான் இப்படி வளைய வளைய வருகிறான்? - என்று குசைப்பிள்ளைக்கும் அது வியப்பாக இருந்தது.

தைரியனுடைய உள்ளத்தில் மெதுவாக கண்விழித்து நலுங்கிக் கொண்டிருக்கும் தன்மகள் நெஜினாவினது நினைவு - கற்றி வளைத்து அவளைப்பற்றியதாம் பிறகு வந்து விடுகிற அவனின் பேச்சு இதுதான் அவன் மனவிருப்பம் என்று குசைப்பிள்ளைக்கும் அது நன்றாக விளங்கும். ஆனால் மகளிடம் இதைப் போய் ஒரு பழுத்துப் பக்குவமான சமயத்தில் சொன்னாலும் இதற்குச் சாதகமான ஒரு பதிலை அவன் சொல்வாள் என்று இவர் நம்பிக்கைப்படவில்லை.

“இதைப் பற்றி பேச வேண்டாம்..” என்று அவன் என்மீது பாய முதல் - அதைப் பற்றி அவனோடு நான் கதைப்பதையே எடுக்காமல் இருக்கலாமே? என்றும் இவர் நினைத்திருந்தார். சில நாள் தைரியரிடம் செத்துக்கிடந்த உணர்ச்சி இப்போது உயிர் பெற்றுத்தன்னை கவ்வவேண்டு பார்க்கிறது என்று குசைப்பிள்ளைக்கு உடனே ஒரு யோசனை வந்தது. அப்படி ஒரு கதை தைரியரின் வாயிலிருந்து வந்தால் ‘இது நடக்கிறது சாத்தியமில்லயா தம்பி’ என்று ஒரு பதிலில் சொல்லவிட வேண்டும் என்று குசைப்பிள்ளையும் தீர்மானித்திருந்தார்.

என்றாலும் அவருடைய இரக்கமான ஒரு மனம் இன்னொரு விஷயத்தையும் யோசித்தது. “தைரியன் இப்போதுள்ள வாழ்க்கையிலிருந்து இன்னொரு நிம்மதியான வாழ்க்கைக்கு எப்படி மாறுவது என்கிற நியாயமான பிரயாசமோடு பாடுபடுகிறான். - அதில் என்ன ஒரு பிழை இருக்கு?”

அதை அவர் நினைத்துக் கொண்டு தைரியரின் முகத்தைப் பார்த்தார். குசைப்பிள்ளை என்ன நினைக்கிறார் என்பதை அவர் முகத்திலிருந்து அறிந்து கொள்ள முயல்பவர் போல தைரியரும் அவரின் முகத்தைப்பார்த்தார். அவர் அப்படி பார்க்கவும் வலி எங்கே என்று தொட்டுப்பார்க்கிற மாதிரி தைரியருடன் இனி கதைச்சால் கதைபோந்து வளருமென்று குசைப்பிள்ளைக்கு விளங்கிவிட்டது.

அப்படி இருந்தாலும் வெறுப்பும் ஒருசுழிப்பும் இல்லாமல் குசைப்பிள்ளை தன் முகத்தை வைத்துக் கொண்டார்.

ஒன்றுக்கள் ஒன்று

“தமிப் திருந்தாதி அடிச்ச நேரமும் அவ்வளவாச் செண்டிட்டு வீட்ட இனி போகாட்டி பேசத்துவங்கீடுங்கள்” - என்று அவர் விடு விடுவென்ற சொன்னார். அவரின் கண்கள் தைரியரின் பதிலுக்காக அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

தைரியரும் அவரின் பார்வை தன் மீது இருப்பதைத் கண்டு புன்னகை புரிந்தார்.

“ஓமப்பு நீங்களும் இனி நேரத்துக்கு வீட்ட போய் சாப்பிடுங்கோ...” - என்று சொல்லியபடி அவரும் மௌனமாக தலையசைத்தார். அவருக்கு வெட்கதுக்கம் மனதுக்குள் சாடையாக கவிந்தது.

இதற்குப் பிறகு குசைப்பிள்ளை அந்த இடத்தை விட்டு தன் வீட்டுக்குப் போக நடக்க - உலகில் சந்தோசப்பட தனக்கு என்ன இருக்கிறது என்ற நினைப்போடு தைரியரும் தன் வீட்டுக்குப் போவதற்கு தான் முன்பு வந்த வழியாலேயே திரும்பி நடப்பதற்குத் தொடங்கினார்.

4

ஜீவன் மேசையின் மேல் இன்னமும் அந்த விரித்த கணக்குப் புத்தகத்தை மூடாமல் வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கொப்பியிலே சில கணக்குகளின் செய்கை முறைகளைப் போட்டு விடைசரியாக வந்திருக்கிறதா? - என்று கணக்குப் புத்தகத்தின் கடைசிப்பக்கத்தில் அதற்கான சரி பிழையையும் கண்டு கொண்டான். சில கணக்குகளை கொப்பியில் எழுதிப் போட்டுப் பார்க்கும்போது, கணக்குப் பின்னல்களில் அவனுக்குச் சிக்கல் ஏற்பட்டு கணல்ப்பும் ஏற்பட்டது. அந்த நேரம் தலையை பலமாக மறுப்பது போல ஆட்டிக்கொண்டு அவன் யோசித்தான் அவனுக்கு கணக்குப் பாடத்தை நினைக்க எரிச்சல் மிகுந்திருந்தது. தன் தலையை ஒடுக்கிய மாதிரியாக வைத்துக் கொண்டு போசனையில் அவன் தன் மூளையைப்போட்டுக் பிழிந்த கணக்கில் இருந்தான். அவன் விரல் இரண்டுக்கும் இடையே கிட்டிபோல பிழித்தபடி இருந்தபேனை, அவன் யோசனைக்கு ஏற்ற மாதிரி அசைந்துகொண்டிருந்தது. கால் கழுவாமல் இந்த வீட்டுக்குள் வர எவருக்கும் சட்டமில்லை - என்ற பழக்கம் இந்த வீட்டில் வழமையாக இருந்து கொண்டிருப்பதால், குசைப்பிள்ளையும் கிணற்றிடிப் பக்கம் போய் கால்கை முகம் கழுவிக்கொண்டு அப்போது வீட்டுக்குள் வந்தார். அவர் வாசலில்கிடந்த சாக்கில் ஈரக்காலைத் துடைத்துக்கொண்டு உள்ளே வருகிறபோது, விழாந்தையில் உள்ள ஒரு கதிரையில் இருந்து கொண்டிருந்த நெஜினா தகப்பனை மிகக் கவனமாக ஒரு பார்வை பார்த்தான். வெளியே

ஒன்றுக்கள் ஒன்று

இவளவுமேரம் வெயில் வெளிச்சம் தாக்கி இருந்த கண், குசைப்பிள்ளைக்கு. வீட்டுக்கு உள்ளே வரவும் ஒரு கணம் இருண்டதாகத் தெரிந்தது. நேஜினா இருந்தபக்கம் அவர் பார்த்தபோது, அவளது கண்கள் அவருக்கு வெளிச்சமாக முதன் முதலில் தெரிந்தது. நேஜினா தன் கண்மணிகள் அசையாத நிலையிலே தகப்பனைப் பார்த்தாள். ஆனாலும் கண்மணிகளை அவரிலே நிலை நிறுத்தி ஒன்றும் அவரோடு கதைக்காது மௌனமாக இருந்துவிட அவளால் பிறகு முடியவில்லை.

“என்னப்பா வெளியில் இப்ப நீங்க எல்லாரோடையும் பெரிய கதை பேச்கக்களில்லா நேரம் தெரியாத அளவுக்கு நின்டு கொண்டிருக்கிறியள்?” சற்று குரல் இளகி பின்டு, கண்ற குரலில் அவள் கேட்டாள். குசைப்பிள்ளைக்கு உடனே தெரிந்து விட்டது. மகள் இப்போது கேட்கிற விஷயம் அதுதானென்று! அவர் திரும்பவும் வாசலடிக்குப் போய் செம்பாட்டு மண் ஓட்டின குதிக்காலை சாக்கிலே தேய்த்துத் துடைத்தார்.

அப்படி துடைத்துக் கொண்டே மகள் இருந்த கதிரைப் பக்கமாய்த் திரும்பி

“அது அவன் கையினோட அதில் நின்டு சும்மா கதைச்சது பிள்ளை” - என்று சொன்னார்.

“அவர் என்ன உங்களோட சாலமாப் பேசிப் பறைஞ்ச கதையையும் எங்கட பக்கம் பேந்து நிச்சாய்த்திருப்புறார்...?”

“அப்படி என்ன கத பிள்ள அவன் கதைச்சதும் நான் கதைச்சதும் - எல்லாம் உந்தப் போயிலை விற்குற்றும் நடுகிறதுமான கததானே..?”

“அந்தப்போயிலைக் கதைய நான் உங்கட்ட இப்ப கேக்கேல்லயப்பா - அந்தப் போயிலைக் கதையில் துவங்கி அவர் பிறகு தன் கதையில் என்னத்தக் கொண்டந்தவர் என்டு தான் நான் கேக்கிறேன்..?”

“இதென்னபிள்ள அவனென்ன வேறேதும் இதுகளில் ஒண்ட என்னோட்யாக் கதைக்கிறது?”

“அப்படி என்டு நீங்க எனக்குச் சொல்லுறியள்! நான் வந்து அவரும் நீங்களும் வெளியால் நின்டு கதைச்சதெல்லாம் என்னென்டு இங்க உள்ளை இருந்து கொண்டு என்ற காதால் எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டுதானே இருந்தனான்... எங்கட வீட்டுக் கதையள், எங்களப் பற்றிய கதையள், அவருக்கு என்னத்துக்கு...? எங்களில் என்ன அப்பிடியா அவருக்கொரு அக்கறை? மனுசியசாகக் குடுத்திட்டு இன்னும் வேற்யாரையுமா அவர் சாக்குடுக்கத்தேநோர் போல...ம்.. ஆத்திரம் வருகிது எனக்கு..”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“நீ ஏன் பிள்ளா அப்பிடியெல்லாம் நினைச்சு ஆத்திரப்படுஞாய்? உனக்கென்ன வந்தது...?”

“என்ன வந்ததோ? நீங்கள் என்ன அவரோட நல்லா எப்பவும் இளகி இளகிக் கதைக்கிறியல்?”

“அவன் இந்த எங்கட தென்முலை, ஊர்க்காரன், சொந்தக்கார ணெல்லே பிள்ளா அவன்... சும்மா அவன் என்னோட கதைச்சாப்போல என்ன பிறகு வந்திடப்போகுது..?”

“அப்பிடி ஒண்டும் பேந்து வந்திடப்பிடாதென்டு தான்.. இப்பவே நான் இத உங்களுக்குச் சொல்லி வைக்கிறேன்... ஏனெண்டா அவற்றை பார்வையும் கதையளும் சரியில்ல...அவர் அத்திடப்பழும் மாதிரி தன்னை வெளியால வடிவா காட்டினாலும் உள்ளுக்க அவரிட்ட பூச்சி புழுதான் நெளிஞ்சப்படி இருக்கு ஏதோ எங்கட குடும்பத்தில தானும் வந்து ஓட்டப்பாக்கிறமாதிரித்தான் அவற்றை நோக்கமும் பாடுகளும் இருக்கு.. நான் இதோன்டும் அறியாதவளில்ல...”

என்று நெஜினா, கரிய பாம்புகள் போல உள்ள தன் கலைந்து பற்றிருந்த மயிர்க் கற்றைகளை சிலுப்பியபடி கோபத்துடன் சொல்ல, அவளது திரட்சிகொண்ட பேச்சின் எதிர்ப்பு வடிவம், கோபத்தின் வெளிப்பாடு, குசைப்பிள்ளையின் மனதில் சிறு அதிர்ச்சியை உருவாக்கியது. தனக்கு எவ்வித அர்த்தமும் இல்லாததாக தோற்றும் தரும் தைரியர் சம்பந்தப்பட்ட அந்த ஒரு விஷயம், தன்மகளிடத்து வாயிலிருந்து தான் கேட்கிறபோது அது எவ்வளவு பெரியதோரு உண்மையை இப்போ உணரும்படி காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறது என்று தன் மனதுக்குள் அவர் நினைத்தார். அவருக்கு விரிந்த வானத்தின் கீழ் உள்ள வெளியில் தான் தனித்து நிற்பது போல அதனால் ஒரு வித அச்சம் ஏற்பட்டது உடனே அவர்,

“என்ன கோதாரியப்பா எனக்கு வந்தது... எனக்கினி அவனும் வேண்டாம் அவன் ஒரு கதையும் வேண்டாம். யார் எது என்னக் கேட்டாலும் ஒம் இல்ல எண்டு தலைய ஆட்டுநெத விட ஒண்டுமே இனி நான் கதைக்கிறதே இல்ல...” என்று சொல்லியபடி முகட்டுவனையை அண்ணாந்து மேலே பார்த்து விட்டு திரும்பவும் மகள் முகத்தைப் பார்த்தார். தன் மகளுக்கு கோபம் வந்து விட்டால் அது கெதியாக ஆறிப் போகாது என்பது அவருக்கு நன்றாகவே தெரிந்ததுதான். அவள் முகத்தில் ஓடியபடி இருக்கின்ற அந்தக் கோபம் லேசில் பிறகு விலகவே விலகாமல் - ஒரு கற்சிற்பத்தில் செதுக்கியது போல நிரந்தரமாய் இருந்து கொண்டே இருக்கும் என்பதை இவ்வளவு காலமாக அவர் அறிந்தும் வந்தவர்தான்! எனவே அந்த யோசனையைத் தன்னில் வைத்துக் கொண்டு ஒரு அசைவாக அவள் பக்கம் திரும்பி ஒரு கணம் அவளைப் பார்த்துவிட்டு,

“இங்க பாரம்மா நேஜினா.... நான் சொல்லுறைத்துக் கொஞ்சம் கேளு பிள்ளை?”

என்று அவர் மீண்டும் அந்தக் கதையைத்தொடர வெளிக்கிட்டார். இந்த நேரம் அதிலே இருந்து படித்துக் கொண்டிருந்த ஜீவன், படிக்கிறதை விட்டு விட்டு தன் உடல் அசைவுக்கேற்ப முகத்தையும் திரும்பியபடி தமக்கையைப் பார்த்தான், பிறகு மரக்கிளையில் தொங்கிய மாதிரிகைகளை மேலே நீட்டிக் கொண்டு உடம்பு உளைவு எடுத்தான். அந்த நேரம் நேஜினா தம்பியைப் பார்த்தாள். அவன் படிப்பைவிட்டு குழம்பிக் கொண்டிருக்க அவனுக்கு உடனே யோசனையில் மூச்ச வெளிப்பாய்ந்தது. மென்மையான படிகளாய் வயிற்றுக்கதையைப் படித்து. அவள் தகப்பனை உடனே பார்த்தாள். “இங்க அதில இருந்து கொண்டு அவன் தம்பி படிக்கிறதும் உங்கட கண்ணுக்குத் தெரியேல்லயாப்பா.. போங்கோ போங்கோ ஒண்டும் இனி என்னோட அந்தக் கதையள் வேணாம் நீங்க போய் இனி சாப்பிடுங்கோ அப்பா...”

- என்று தன்மையாக அவள் தகப்பனுக்கு பிறகு சொன்னாள்.

“இவ்வளவு நேரம் செத்தல் மின்காய் மாதிரி காரமும் சிவப்புமான கோபமாய் நின்டவள், தம்பி எண்ட உடன் அது எல்லாம் போய், முகமும் நெந்த தலி மீன் மாதிரி குளிந்து பளிச் செண்டு வெள்ளையா விழுவிழுவெண்டதாயும் வந்திட்டானே?”

சூசப்பிள்ளை அப்படியாக தன் மகளைப் பார்த்து நினைத்துக் கொண்டாலும், தன் மகளிடம் நல்ல பல குணங்களைத்தவிர, வேறு ஒன்றும் அவளிடம் கண்டுபிடிக்கவே முடியாது என்றும் நினைத்து மகளைப் பற்றி மனதுக்குள் அவர் பெருமைப் பட்டுக் கொண்டார்.

இப்போது அவருக்கு முன்பு நடந்ததெல்லாம் மறந்துபோய் வயிற்றுக்குள் திரிர்ப் பசி வலியாயிருந்தது. அவர் அப்படியே உள் விறாந்தையால் நடந்து வாசலால் இறங்கி குசினிப்பக்கம் போக நடந்தார்.

அவர் போய் மறையும் வரை அந்தப் பக்கமாகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, திரும்பித் தன் தம்பியைப் பார்த்தாள் நேஜினா.

அவன் அக்காவைப் பார்த்தான்

“இதுகளொண்டையும் இந்த வீட்டில நீ பெரிய ஆள் மாதிரி கேட்டுக் கொண்டிராம் படியடா தம்பி படி கவனமா....?”

· என்று நேஜினா திரும்பவும் ஜீவனுக்கு கண்டிப்புக்கலந்ததாகச்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

சொன்னாள். அவள் சொன்ன கண்டிப்பு அவள் கண்களிலும் ஜோலிக்கக் கண்டு விட்டு, ஜீவன் திரும்பவும் புத்தகப் படிப்பிலே பார்வையைத் திருப்பி வைத்துக் கொண்டான்.

“சாப்பிடுவோம்” - என்ற பசி அவதியோடு சூசைப்பிள்ளை குசினிக்குள்ளே போன்போது சமையல் கடமைகளை செய்ய வென்றே - தான் இந்த விட்டில் இருப்பது போல, ராசம்மா சமையல் முடித்தும் அந்த அடுப்புக்குப் பக்கத்திலுள்ள பலகையில் குந்தியபடி இருந்தாள். அவளுக்கு நாளாந்தம் குசினிக்குள்ளே தான் வாழ்க்கை, அவளுக்கு குசினிக்குள்ளே யிருந்து இவ்வளவு காலங்மும் அவிச்கக் கொட்டிக்கொண்டிருந்தும் மனதில் எள்ளளவும் வெறுப்புத் தட்டி விடவில்லை. தனக்குரிய வசதிகளோல்லாம் இந்த குசினிக்குள்ளே தான் என்கிறதாய் அவள் நினைத்துக் கொண்டு அவள் இவையெல்லாவற்றையும் அனுபவித்தக் கொண்டிருந்தாள். ராசம்மாவுக்கு தன் கணவன் மேலே நல்ல மரியாதையுண்டு. அவர் சொல்லுவதற்கு ஏறுமாறாக இவள் ஒன்றும் சொல்லவும் மாட்டாள். கணவனின் உடல் நிலையைப் பொறுத்த அளவுக்கு அவர் மேல் இவளுக்கு அக்கறையுண்டு. சோறு கறியில் புளி உப்பு கூடினால் கூட அந்தக் குற்றுத்தை தான் உடனே ஒப்புக்கொண்டு புத்தி சாலித்தனமாக கணவரிடம் மன்னிப்பும் கேட்டு சண்டை சச்சரவென்று அதனால் வராமலும் அவள் கவனமாயிருப்பாள்.

இப்பேர்ப்பட்ட நல்ல பல குணங்கள் கொண்ட தன் மனைவிலே, சூசைப்பிள்ளைக்கும் மாறா அன்பு இருந்து கொண்டிருந்தது. இதனால் தன் மனைவியிலே மதிப்பு வைத்த ஒரு மனோபாவும் அவருக்கும் வளர்ந்து கொண்டு வந்தது. அவளுக்கு தான் பெரிதாக எந்த நகை நட்டும் செய்து கொடுக்கவில்லையே என்று அவருக்கும் பெரிய கவலை. தன் மனைவிக்கு இது நடக்காத ஒரு காரியமாகி, இப்போது - பின்னைகளுக்கும் அப்படி நடக்காத காரியமாகிப் போமோ? என்கிற பயமும் அவற்றை நினைக்கும் போது இவர் மனதில் வந்து சேர்ந்து விடும். இந்த நேரமெல்லாம் என்னவோ புண்பட்டு விட்டவன் போலத்தான் இவரின் மன நிலை. இந்த வித மனச் சுமைகளையெல்லாம் அவர் முதுகில் தனக்குக் கயிற்றால் கட்டிக் கொண்டது போல ஆக்கிக் கொண்டதால், எப்போதும் அது இவருக்கு பாரமில்லாது சுலபமாயிருக்கிறதாகவே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனாலும் இதெல்லாமே அவருக்கு பெரும் சுமைதானே? பாரம் என்றால் அது எப்போதும் அவரை அழுக்கிக் கொண்டிருக்கிறதான் ஒருபாரம். அவைகளோ எப்போதும் அவரிடத்திலிருந்து விலகாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு விதமான கவலைகள்! மூழ்கியிருக்கும் இந்த வித கவலைகளிலிருந்தெல்லாம் அவருக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கும் ஒரேயொரு ஜீவன் மனைவிதான். அப்படியாக

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

எப்போதும் அவருக்கு நல்ல ஒரு சினேகிதி மாதிரி அவள் இருந்தாள். மனைவியை குசினிக்குள்ளே கண்டதும் அவருக்கு சந்தோஷமாயிருந்தது.

“அரை மனது குறை மனசாவெண்டாலும் தேவ இல்லாத கத இனி ஆரோடியும் கதைக்கிறேல்ல” தனது மனைவியை குசினிக்குள் கண்டதும் தன் வருத்தத்தைக் குறைக்கும் விதமாக - மகள் சொன்னகதையை நினைத்துக் கொண்டு அவர் தொங்கினார்.

மனைவிக்கு எதிரே நாய்க்குந்தலாக அவர் இருந்துவிட, ராசம்மா பலகை ஒன்றை அடுப்படிக் குந்திக்குப் பக்கத்திலே இருந்து இழுத்தெடுத்து அவருக்கு இருக்கிறதற்குப் போட்டாள்.

“யாரோட எண்டு, கத இனி குறைக்க வேணுமெண்டுறியள்...?”

கதையோடு கதையாக சோற்றை பீங்கானில் போடும் வேலையை செய்து கொண்டாள் ராசம்மா.

“அவன் தெரியனோட இனி மேல எனக்கு கதை ஒண்டும் வைச்சுக்கொள்ள வேணாமாம்..”

இப்போது இதை மனைவிக்கு சொல்லிவிட வேண்டும் போல அவருக்கு மனம் மாறியிருந்தது.

“ஆர் அப்படிச் சொன்னது....?”

“உன்றை மகள் தான்”

“ஏன்....?”

கறியையும் பொரியலையும் சொதியையும் அவள் சோற்றின் மேல் போட்டாள். வயிற்றை சுருட்டின பசியோடு குசைப்பிள்ளை சோற்றுப் பீங்காணை ஒருக்கணம் பார்த்தார். அவள் மெல்ல சாப்பாட்டுப் பீங்காணை அவர் அருகிலே வைக்க - கவளம் எடுக்க அவர் கையை சோற்றுக்குள் வைத்து கறியையும் சேர்த்து பிசைந்தார்.

“அது என்னவோ எனக்குத் தெரியாது ஆனா இவள் ஹஜினாதான் ஏதோதோ எனக்குச்சொல்லுவாரா...”

“தெரியன் நல்ல பெடியன்தான் ஆனா வயக தான் கூட....” ராசம்மா சொல்ல,

சோற்றை கையால் அள்ளி வாயில் வைத்துக் கொண்டே குசைப்பிள்ளை ராசம்மாவைப் பார்த்தார்.

“நீ பலகக் கட்டையால் அவளிட்டியும்குசினிக்குள்ளாயா அடி வாங்கித்தான் சாகப்போறாய்...”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“பின்ன என்ன? அவனிட்ட என்ன குறை..? உங்க ஊருக்குள்ள ரெண்டாந்தாரமா கலியாணம் உங்க உள்ள சில பெம்புளயள் முடிச்சு இப்ப நாங்க பாக்க பேரிசாச் சீவிக்கேல்லயே..? அவனுக்கென்ன பிள்ளையளே இருக்கு..? வேண்டிய அளவுக்கு தேவயான சொத்துமிருக்கு..! இங்க ஊருக்க இப்ப மாப்பிள்ள ஒண்டும் தேடேலாத தட்டுப்பாட்டில தானே - மானிப்பாய், சில்லாலை, கரம்பன், இலாவாலை எண்டு அங்கினயெல்லாம் திரிஞ்சு இப்ப கலப்பில்லாத எங்கட சாதிகளெண்டு மாப்பிளை இங்கத்தய போம்பிளையளுக்கு இவயள் எங்கட ஊருக்காரர் பாக்கினம்..! தெரியனுக்கு றெஜினாவில விருப்பமெண்டுதான் அவன் கதைபேச்சில எனக்கும் கூடத்தெரியுது.. எங்கட இவனும் இதுகளையெல்லாம் கொஞ்சம் வீம்பு பிடிக்காம் கொஞ்சம் யோசிக்கலாம் தானே? இங்க எங்களிட்ட பணம் காச நகை நட்டெண்டு பேரிசா என்ன இருக்கு? எங்கயும் ஒரு இடத்தில ஒழுங்கா கலியாணம் பேரிப் போறதுக்கு? அதில்லாம எங்களுக்கு எப்பிடி ஏலும், ஆனாலும் அவனுக்கு இவளைவிட கொஞ்சம் வயசு தான் கூட.. நாங்கள் இங்க உள்ள பெண்டுகளெல்லாம் அப்பவா இந்த வயக்களப் பாக்காமத்தானே கலியாணம் முடிச்சனாங்கள்.. இப்பிடி அடுக்கடுக்கா நாலுநாலு பெம்புளப் புள்ளை வைச்சக் கொண்டு எனக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு ஒண்டுமாத் தெரியேல்ல.. முத்ததுக்கும் வயசு வந்து மற்றதுகளுக்கு மெல்லே இப்ப வயசாகுது.. குசையப்பரே நீர் தானப்பு எங்களுக்கு இரங்கி இந்தக் குடும்பத்துக்கும் வழிகாட்டிவிட வேணும்.”

சாப்பிட்ட பீங்கானைப் பார்த்து, முதலில் சோந்தை கணவருக்குப் போட்டாள் ராசாம்மா, சோந்தைப் பானையை உலை மூடியால் மூடி அகப்பையை மேலே வைத்து விட்டு, பிறகு கறிக் குழம்பும் மீனும் போட்டு அவருக் கென்று பொரித்த போரியல்களிலும்... பெரிய மீன் றால் எடுத்து பிங்கானிலே அவள் வைத்தாள். பொரியல் சப்பச் சப்ப பசியடங்கவில்லை குசைப பிள்ளைக்கு, தென்னங்கள்ளுக்குடித்துச் செமித்து வந்த பசி, சோந்தை நன்றாக தின்ன அவருக்கு உள் இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. மனைவியின் கதை ஒவ்வொன்றும் காதில் விழ விழ அவர் திருத்தமாக பலகையிலே இருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். முக்கால்வாசி சோந்தை சாப்பிட்ட திருப்தியிலே “தெரியன் ஒரு நல்ல பெடியன் தான்! ஆனால் இவள் றெஜினா - எண்ட இவள் - நான், நீ தெரியரை மூடி நீ எண்டு சொன்னா அத ஒமெண்டு அவள் எங்கட சொல் வழி கேப்பாளே? அவனுக்கு ராசம் உன்றை கொண்ணின்ட மகனில தான் விரும்மெண்டு அவனின்ட சில நடவடிக்கையில எனக்குத்தெரியுது. - இதுக்கெல்லாம் உன்றை கொண்னன் ஓம்பட்டு ஒத்து வருவானே? அவன் ஏதோ இங்க ஊருக்குள்ள மீசையையும் முறுக்கிக் கொண்டு தான் தான் ஏதோ பரம்பரைப் பணக்காரன் கோஸல்வர னெண்ட நினைப்பில திரியிறான்.. இவ்வளவுகாலம் அவன் தன்ற

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

தங்கச்சியெண்டு உன்னட்ட இந்த வீட்ட வந்திருக்கிறானே? உன்னயும் ஏது எப்படித் தங்கச்சியிருக்கிறாய் எண்டு அன்பா விசாரிச்சிருக்கிறானே..? அவனுக்குப் பண்திமிர! உந்த ஞோட்டில மோட்ட சயிக்கிலில் போகேக்க கூட திரும்பி இந்த வளவ எப்பயிம் அவன் பார்த்திருக்கிறானே...” “அன்னற்ற கதய விடுங்கோ... அவர் எப்பவுமே குணம் அப்படித்தான்...! ஆனாலும் எனக்கெண்டு இருக்கிற ஒரே ஒரு சகோதரம் அவர் ஒண்டுதானே... என்னயமாதிரி அவரும் கிடந்து இப்பிடி கஷ்டப்படாம நல்லாயிருக்கட்டும்...! ஆண்டவனே யேசுவே அது எனக்கு ஒரு மனச் சந்தோஷம்தானே..! அவற்ற குடும்பத்தில் அண்ணியும் அந்தப் பெடியும் நல்லதுகள் தான்.. அதுகள் எல்லாம் நல்லாயிருக்கட்டும்... எங்களுக்கும் சூசையப்பர் ஒரு நல்ல வழியைக் காட்டுவார்தானே...?”

“உப்பிடியெல்லாம் சொல்லுறாய் ராசம்! நீ நல்ல தங்கம் தான்ரி! நல்ல குணம் உனக்கு! ஆனாலும் உனக்குள் குணம் உன்ற அன்னரிட்ட இல்லயே... ஆற்றயரத்த வழியில உந்தக் குணமெல்லாம் அவருக்கு வந்ததோ எனக்குத் தெரியேல்ல....?”

“அதென்டில்ல அவருக்கொரு மனப் பயம்! தன்ற கையில உள்ளத வெளிய விட்டா தானும் குடும்பமும் பேந்து கஷ்டப்பட்டுப் போய்விடுவோ மெண்டு - அந்தப் பயத்திலதான் இப்பிடியெல்லாம்!”

“கஷ்ட நஷ்டம் எண்டுறது ஞோய் நொடி எண்டுறது மனுசர் ஆருக்கும் வாறுதுதானே - அதுக்காக குணம்மாறுறதே? சொந்தம் உறவு எண்டுறதுகளை மறக்கிறதே?”

கணவர் சாப்பிட்டு முடித்தது கண்டு, தண்ணீச்செம்பை எடுத்து அவரின் கையில் கொடுத்தாள் ராசம்மா. அவர் குசினிக்குப் பின்னாலே போய் கைகழுவி தண்ணீர் குடித்துவிட்டு திரும்பவும் குசினிக்குள் வந்து செம்பை அந்தப் பலகை மேல்வைத்தார்.

ராசம்மா கணவர் சாப்பிட்ட பீங்கானைக் கழுவி தண்ணீரைத் குசினி வாசலாலிருந்து வெளியே வீசிக் கொட்டினாள். குசைப்பிள்ளை குசினி குள்ளாலிருந்து சாப்பிட்டு முடிந்தும் வெளிக்கிடவில்லை.

“பெடிக்கு சாப்பாடு குடுத்திட்டியே” - என்று ராசம்மாவைக் கேட்டார். “இல்ல இனித்தான்!” - என்று அவள் வாய்திறந்து சொன்ன ஞேரம்

விறாந்தைப் பக்கமிருந்து பிள்ளைகள் எல்லாம் கதைக்கின்ற குரல்கள்கேட்டது. அம்மாவுக்கு ரெண்டு சீலை தான் சீலை எண்ட மாதிரி உடம்பில உடுத்தவெண்டு இப்பவைச்சிருக்கிறா அதையே மாத்தி மாத்தி நெடுக்ககட்டிக்கட்டி, கோயிலுக்குப் போகேக்க கூட உடுத்த நல்ல ஒரு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

சீல இல்லாம அவ இருக்கிறா நீ கோயில் வளவு துப்பரவாக்க உந்தப்புதுச் சட்டையே சோக்கா எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு வெள்ளனப்போனீ? உங்க பார் முள்ளுப்பட்டு உந்தப் புதுச் சட்டையையும் குண்டிக்குப் பின்னாலயா நீ கிழியப்போட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறாய்..?”

இப்படி எல்லாரிலும் பார்க்க அதிக சத்தமாக வந்தது நெஜினாவின் குரல்தான்! மற்றவர்கள் இரண்டு பேர்களுமில்லாமல் கடைசியவள் லீலாவின் குரல் ஏதேதோ விளங்கமுடியாத அளவுக்கு இங்கே குசினியில் நின்று கொண்டிருந்த இவர்களுக்குக் கேட்டது.

பின்பு அவள் லீலா சினுங்கி அழுகிற குரலும் தெளிவில்லாத அளவுக்கு இவர்கள் காதுகளில் வந்து விழுந்தது.

“இவளையள் இப்பிடி அவளிட்ட இப்ப நல்லா வாங்கிக் கட்டட்டும் அப்பயாச்சும் அவளையஞ்குப் பேந்து புத்தி வருகிறோ பாப்பம்..?”

என்று ராசம் வலக்காதுப்பக்கம் கண்ணை இழுத்துவைத்து அங்கே நடக்கிறவைகளைக் கேட்டுக் கொண்டபடி இதைச்சொன்னார்.

இரண்டு கோடரி மாற்றி மாற்றி மரத்திலிறங்கும் சத்தம் அந்த இடங்களில் அப்போது விட்டு விட்டுக்கேட்டது.

குசைப்பிள்ளை அந்தச் சத்தத்தை காதில் வாங்கிக்கொண்டு “உந்தத் தட்டா கலட்டி காணிக்கையாக்கும் மரம்தறிக்கிற சத்தம் கேக்குது - அதுக்க கிடக்கிற பண்ணையத்தான் தறிக்கிறாங்களோ.. அல்லாட்டி பூவும் பிஞ்சும் பிழிச்சிருக்கிற புளியமரத்தத்தான் தறிக்கிறாங்களோ அது ஒன்மூாத் தெரியேல்ல - மரம் எல்லாம் அதுக்க கெம்பீராக் காய்காய்க்கிற மரங்கள் தானே? அதையேன் இவங்கள் அதுக்கதறிக்கிறாங்கள்? அனியாயம்! அனியாயம் கனக்க மரம் இருந்து ஆளுங் அந்தக் காணிக்கை இருக்கிற மரமெல்லாம் தறிச்ச இவங்கள் பிறகு அந்த இடத்த வெட்டையாக்கிப் போடுவாங்கள் போலக்கிடக்கு..”

அவர் பூமரக் கிளைகளுள்ள அந்தக் காணியிலுள்ள மரங்களை அவ்வேளை நினைத்துக் கொண்டார். மழுகணம் அந்த மரங்களெல்லாம் மாறி மாறி அசைவதாக அவருக்கு ஒரு வித பிரமை ஏற்பட்டது.

விடிய முன்னதாக ஒரு பொழுதில் கண்களை கூசலைக்கும் ஒருவித இருட்டு வரும். அந்த நேரம் பாதையும் கண்ணுக்குத் தெரியாது ஒன்றும் தெரியாது. பழகின வீட்டுக்குள்ளும் இந்த நேரம் வெளிச்சம் ஒன்றுமில்லாமல் நடந்து போய்க்கொள்வதும் மிக கஷ்டமாகவே இருக்கும். மீசைக்காறுச் செல்லத்துரை இந்தக் கரும் இருட்டு நேரத்துக்கு முன்பே நித்திரை விட்டு எழுந்து விடுவார். கருக்கருவி 'ஷவீக்' - என்று சத்தமிடும் ஒலி அவ்வேளை அவரின் காதில் விழும். அதற்குப் பிறகு சிற்குகளை 'சட்சட்' - என்று அடித்தப்படி காக்கைள் கரைந்து கொண்டிருக்கும் நேரத்திலே அவர் கிணற்றிக்குப் போய் பல்லுத் துலக்கி கால் முகமெல்லாம் கழுவி விடுவார். பிறகு வீட்டுக்குள் வந்து துவாய்த் துண்டாலே முகம் கையை துடைத்துக் கொண்டிருக்க அவரின் மனைவி எலிசம் கோப்பி உள்ள கோப்பையும் கையுமாக அவரின் முன்னால் நிற்பாள்.

உயிர்க்காற்றான பிராணவாய்வு போல எலிசம் என்பவள் காட்டும் அன்பான நல்ல குண நடத்தைகள் மூலம் செல்லத்துரை என்பவர் வாழ்விலே இவளாவு மேன்மையான இடத்துக்கு இன்று வளர்ந்தவர் என்றும் சொல்லாம். எலிசம், தன் குடும்பமைய, உறவுகளையும் - ஏழை ஏழியதுகள் என்று விடுவித்துக்கொள்ளாது, உதவிகள் பலவும் செய்து வருபவள். அதோடு பிறரை, அண்டை அயலாரை, ஒதுக்கி விடுபவளாக இல்லாது அவர்களுடன் இவள் அன்பாகவும் பண்பாகவும் பழகி வந்தாள். தன் சொந்தக் குடும்பம்போலவே ராசம்மாவின் குடும்பமும் என்று தனக்குள் நினைத்து தன் கணவரின் தங்கைக்கு - ஆனால் அவருக்கு தெரியாலும் இவள் விரிவான நேச அடிப்படையில் அவ்வப்போது உதவிகளும் செய்து கொண்டிருந்தாள். இப்படியாக குடும்பம், சாதி சனம், சமுகத்துடன் இவள் அன்பாக பழகும் குணம் கண்டு எல்லோருமே அந்த ஊருக்குள் இவளை மதித்தார்கள். செல்லத்துரையின் வீட்டுக்கும் தோட்டத்துக்கும் வேலைக்கென்று வருபவர்களைக் கூட இவள் ஒதுக்கி விடுபவளாக இல்லாது அவர்கள் மேல் இருக்கமும் பரிவும் கொண்டு சாப்பிடுவது குடிப்பதைக்கூட தங்களுக்குண்டான சமையலிலையே இருக்கக் கூடியதாகச் செய்து எடுத்துக் கொடுப்பதால் - வேறானவர் அல்ல, என்று அந்த இனவேறுகாட்டாத பண்பு கண்டு வேலைக்காரர்கள் கூட இவளின் மேலே மிக்க மதிப்பு வைத்திருந்தார்கள்.

மீசைக்காறுச் செல்லத்துரை - என்று ஊரிலே மிகப்பெருமையாகவும் மதிப்பாகவும் வாழ்ந்து வந்த இவருக்கு முப்பது பரப்பு காணி நிலத்திலே

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

திராட்சை பயிரிடப்பட்டிருந்தது. இவருக்குள்ள வேறு காணிகளிலே வெங்காயமும், புகையிலையும் மரக்கறி வகைகளும் இவர் பயிரிட்டு வந்தார். அவர் செய்கை பண்ணுகிற எல்லாத் தோட்டத்துக் காணிகளும் - குரியன் உதிக்கும் திசையை நோக்கிப் படரும்திராட்சைக் கொடிகளின் தனிரகள் எப்படிச்செழித்தாக வளருகிறதோ அதே போலத்தான் வலுவாக விளைந்து அவருக்கு நிறைவான பலனைக் கொடுத்தன. செல்லத்துரை தன் தோட்டத்துக்கு வரும் வேலைக்காரருடனும், வீட்டிலும் வேலை செய்கின்ற வேலையாட்களுடனும் கோபதாபமாக எப்பொழுதேனும் கதைக்கவே மாட்டார். வேலைக்காரருடன் என்றும் மாத்திரமல்ல பிறரோடும் கூட, தன் மனைவியைப் போன்றே நல்ல குணமுள்ள தன்மையாகவே செல்லத்துரை கதைப்பார், பழகுவார். அப்படியாக அவருக்கு திராட்சைப்பழங்களில் இருக்க வேண்டிய அந்த இனிப்புத் தன்மையானது, எப்போதும் அவர் நாவில் இருந்து கொண்டிருப்பது போல பேசிலே வெளிப்படும்.

எலிசம் கொடுத்த கோப்பியை குடித்து முடித்துவிட்டு செல்லத்துரை மென்மையான சிரிப்பொன்றை மனைவியைப் பார்த்து உதிர்த்தார். அந்தச் சிரிப்பிற்குப் பிறகு இன்று அவருக்கு நடத்தி முடிக்க வேண்டியதான் தோட்ட வேலைகள் பற்றிய சிந்தனைகள் கட்டற்ற அளவிலே மனதில் எழும்பி விட்டன. அந்தச் சுருள்கள் மனதில் இறுக்கத் தெடங்கியதும் மனைவியுடன் அதைப்பற்றி அவர் கதைக்க வெளிக்கிட்டார்.

“எங்கட இவன் சனாவை நேற்று அங்க வேம்பிராய்க்கு அனுப்பி அவள் கோணன், மனுசி பெரியாளை தன்ற கூட்டத்தோட இங்க எங்கட தோட்டத்துக்கு வெங்காய நடுகைக்கு இன்டைக்கு வரச் சொன்னனான்..”

“யார் இவளையன் - பத்தி, செல்லி, சரசு, பூக்குடியெண்டு அவளையன் உள்ள அந்தக் கூட்டமோ..?”

“அவளையன் தான்! இவளையன் தோட்பில உள்ள கொலனிக் காந்தியள்! சாவித்திரி, செல்லி, ஆக்களின்ட கூட்டத்த விட இவளையளைண்டா தங்கட மாமணியங்களைச் சொல்லி கொண்டு பாத்தி வழிய நிக்காம ஆயிரம் கண்ட சும்மா சிம்பிளா நட்டு முடிச்சு வேளாக்கு தோட்டத்தாலயா வெளிக்கிட்டு போயிடுவாளயன்..”

“ஓமோம் இவளையளாணவளையன் சொன்னாப் போல வேலைக்கு ஆக்கள் அப்படி வலு தீறும் தான்!”

“ஓ அப்ப அது ஒழுங்கா அங்க இன்டைக்கு தோட்டத்தில நடக்கும்.. ஆனா நான் உங்க சங்கறித்தான் கிணத்தடிக்குப் பக்கத்தில உள்ள - இப்ப வெங்காயம் நடப்போற காணியையும் ஒருக்கா பாத்துக் கொண்டு, அதோட ராசப்பா கிணத்தடிப்பக்கம் முள்ள எங்கடையொரு முந்திரியத்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

தோட்டத்தையும் பாத்துக்கொண்டு. அதுக்குப்பிறகு அங்க யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியடிக்கும் ஒரு அலுவலுக்கொண்டு நான் போயிற்று வரவேணும்.. அதால் நீ இங்க வீட்டில உள்ள வேல ஆக்களிட்ட ஒவ்வொரு வேலயச் சொல்லி உள்ளதுகளையெல்லாம் செய்யச் சொல்லிப்போடும்...”

“என்ன வேல அந்த கருமணல் பரப்பி மேடை போட்ட முந்திரிகைத் தடி தானே? அது இப்ப அடியில் ‘பட்’ மாதிரி அதுக்கு வைச்சிட்டுது. சிலதுகள் கொழுப்பும் கட்டிவேர்வைக்கத் துவங்கிட்டுது போல - அதில் முளை வெளிக்கிடுது...”

“அதுதான்பொலித்தீன் பாக்கில பசளை மண்ணப்போட்டு இதுகளை ஒவ்வொண்டா கிளப்பி அதில் நடச் சொல்லும். சொன்னாப்போல வேம்பிராயானவயலுக்கும் மற்ற வேலையாக்களுக்கும் சமையல் அலுவலயும் நீர் பாக்க வேணுமெல்லே...”

“அதுதான் சமையல் காரி ஓராள வைச்சுக்கொண்டு நானும் அதோட சேந்து மட்டும் எப்பிடி சமையலயும் வேற அந்த இந்த வெளி அலுவலயும் இன்டைக்குப் பாக்கிறது?”

“பாப்பம் பாப்பம்! சமையலுக்கு இங்க வேற ஒரு ஆளையும் நான் வீட்டு வேலைக்கு பிடிச்சுக் கொண்டரத்தான் இப்பவும் எங்கயும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்...”

“அது வேற இன்டைய அலுவலையும் நான் இங்க செய்து முடிக்கத்தானே வேணும்..”

“அதுதான் இப்ப விடிஞ்சாப்பிறகு சந்தைக் கடையால இருந்து செம்பியவள் மீன் இங்க கொண்டருவாள்தானே”

“நல்ல மீன் தான் அவளிட்ட வாங்க வேணும்! அல்லாட்டி வேம்பிராய் வேலைக்காறியள் பெட்டி கடகத்திலுள்ள சாப்பாட்டை முதல் பாத்துப் போட்டுப் பிறகு சரியா புறபுறுப்பாயள்..”

“அதான் நல்ல மீனா அவளிட்டப்பாத்து வாங்கிறதுதானே..?”

“வேற மரக்கறிக்கு இங்க வளவுக்க முருங்கக்காய் கிடக்கு அங்க தோட்டத்துக்க கிடக்கிற கத்திரிக்காயையும் புடுங்கி சமைச்சாச் சரிதானே..?”

“ஓ அவளையும் திருப்தியாக காணும்! நான் அங்க கச்சேரிக்கு ஒடோடிப் போட்டு ஒடோடி வந்ததுமாதிரி கெதியா இங்க வந்திடுவன்.. இங்க அது மட்டும் இவன் கெமிட்டனை நித்திரையால எழுப்பி விடுமன்.. அவன் இதுக்க அதுக்க நின்டு வேலையாக்களை பாத்துக்கீத்து என்ன ஏது செய்ய வேணுமென்டொருக்கா அவங்களுக்குச் சொல்லட்டுமே...?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அது நடக்குமே இண்டைக்கு? அவன் தம்பி.. கிறிக்கட் சென்றல் சென் ஜோன் ஸ் மச் பாக்க யாழ் ப்பாணம் போப் போற னெண் டு நேற்றைக்கேயிருந்து சொல்லிக்கொண்டுடிருந்தவன்..”

“அப்ப உம்மட செல்ல மகன போக அங்கின அனுப்பிப்போட்டு நீர் கிடந்து மாரடியும்...”

“அப்ப எனக்குத்தான் இண்டைக்கு எல்லாவேலையும் கிடந்து ஆள மாய்க்கப்போகுது போல...”

எலிசம் கணவருக்கு இப்படி சொல்லிவிட்டு குசினிப் பக்கமாய் போய் விட்டாள். தென் மூலை குசையப்பர் கோயிலில் திருந்தாதி மணி அடித்து வெகு நேரம் ஆகிவிட்டது. நாள் பூசையென்றதால் பூசைக்குரிய ஆயத்தமணி அப்போது அடித்துக் கேட்டது. விடிந்து கொண்டு வந்ததால் வெளிச்சத்தின் அலைகள் கண்தொடும் எல்லைவரை நீண்டிருந்தன. மென்மையான பிரகாசமாய் வெளிக்கிட்ட வானத்தின் சூரியன் - தீட்டப்பட்ட கத்திபோல பளிச்சென்றதாய் ஒளிவிட்டு மினுங்கத்தொடங்கி விட்டான். சூரியனின் ஒளிக் காட்சி பணமரக் கூடலிலே விழுந்து அழகு ஒளி காட்டியது. அந் த மரங்களிலுள் எ கெட்டிக் குருத் துக்களிலும் பூங்குருத்துக்களிலும் விழுந்த வெயிலின் ஒளியிலே வெண்மையாகவும் பளிச்சென்றதாயும் குருத்தோலைகள் தெரிந்தன. பணமரங்களின் மறுபக்கம் நிழல் விழுந்து நிலத்தில் கச்சிதமாகப் பொருந்திய மாதிரியாய் இருந்தன. பூமிக்கு அழகான பூக்களும் வெளிச்சதுடன் மலர்ந்தாய் விட்டன. மரவிரிசைகளிலே மிக நெருங்கி உரத்தும் ஒலிக்கிறது குருவிகளின் சத்தம்.

செல்லத்துரை குடித்த அந்த ஒரு காலைக் கோப்பித் தண்ணீரோடு, சாப்பிடாமலேயே வீட்டிலிருந்து மோட்டார் சயிக்களில் வெளியே வெளிக்கிட்டு விட்டார் விதியால் வெளிக்கிட்டுப் போகும்போது, இடைநடுவில் சயிக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்த மரமேறி பாலசிங்கம் அவரைக் கண்டு விட்டு மரியாதை நிமித்தம் சயிக்கிளால் இறங்கி நின்றான்..

“பாலசிங்கம்...”

“ஜயா...”

முகம் மலர்ந்து அவர் அவனைப் பார்த்துச் சொல்ல பாலசிங்கமும் அவரைத் தொட்டு கண்ணில் ஏத்திக் கொண்டது மாதிரிப் பவவியமாகச் சொன்னான். ஆனாலும் அவர் மீது பாலசிங்கத்தின் பார்வை பதிய முன்னமே மோட்டார் சயிக்கள் அவனைக்கடந்து முன்னால் போய் விட்டது. அவனுக்கு மிகமிக அருகில் கழுத்தைக் குலுக்கியபடி கொழு கொழு வென்றதாக இருந்த ஒரு பசு மாடு போனது மாட்டின் மாமிச வடிவை அவன் ஒருக்கால்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

பார்த்துக் கொண்டு ரீயுப்கான் கட்டியிருந்த அந்தச் சயிக்கிளில் ஏறி திரும்பவும் பெடல் உழுக்கத் தொடங்கினான்.

மனதில் அதுவரை இருந்த சந்தோஷத்தோடு ஒடிக்கொண்டிருந்த மோட்டார் சயிக்கிலுக்கு முன்னால் தெரிந்த குசையப்பர் சொருபத்தை செல்லத்துரை பார்த்தார். அந்த ஊரிலே யார் எங்கே அந்த வீதியால் முறப்பட்டுப் போகும் போதும் அதிலே சிறிது நேரம் நின்றபடி கும்பிட்டுவிட்டு போகிற தெய்வம் தானே புனித குசையப்பர்! அவர்களது தொழிலுக்கும் குடும்ப வாழ்வுக்கும் பாதுகாப்புக்கொடுக்கின்ற புனிதரல்லவா அவர்!

செல்லத்துரை தன் மனதில் அதுவரை இருந்த சந்தோஷத்தோடு. குழந்தை இயேசுவை கைகளில் ஏந்தியபடி காட்சியளிக்கும் அந்த சொருபத்துக்குப் பக்கத்திலே மோட்டார்சயிக்கிளை நிறுத்தினார். பிறகு இறங்கிச் சொருபத்துக்குப் பக்கதிலே போனார். வில்லிமலர்ஸ் செண்டையும் கைகளில் வைத்தபடி காட்சியளிக்கும் குசையப்பரை கண்ணாடிக் கூண்டிலே கையை வைத்து தொட்டு அவர் வணங்கினார்.

அவர் மனம் வைத்து பக்தியுடன் வணங்கியதும், அறிவில் ஒரு வழி உதித்தது மாதிரியாக அவருக்கு இருந்தது. செம்பரத்தம் பூ மலர்மழை பொழிந்தது போல, கண்ணாடிக் கூட்டுக்குப் பக்கத்திலே நிறைய அந்த ரக பூக்கள் குவிந்து கிடந்தன. அதிலே ஒரு பூ எடுத்துக் கொண்டு திரும்பவும் கை கூப்பி அவரை கும்பிட்டுக் கொண்டு அந்த இடத்தாலே வெளிக்கிட்டவர் பூவைக் கொண்டு போய் மோட்டார் சயிக்கிள் காண்டிலிலே செருகினார். மோட்டார் சயிக்கிளை இயங்க உத்தரவிடுவது போல கிக்கரை ஒரு முறை பிறகு கால் பாதத்தால் உதைத்தார். அந்த ஒரு உதையிலேயே உரத்த புடுப்பு சத்தம் எழுந்தது. மனம் கடமையில் இணைகிற போசனையோடு, விரைவு செய்யும் இறுக்கத்தை கைகளால் முறுக்கி மோட்டார் சயிக்கிளை அவர் ஓடுவதற்கு செலுத்தினார். விரைவாக அது ஓட்ட தொடங்கவும் அவர் கண்களின் பார்வையில் சாலையின் ஓரமாக நின்ற மரங்கள் தொட்டுத் தொட்டு விலகிக் கொண்டிருந்தன.

6

இலைகள் களையப்படாத இளம் வடலிப் பனைகள் உள்ள தென் மூலைச் சவுக்காலைப் பக்கம், குச்சொழுங்கையில் கள்ளுக் கான்கள், கட்டியதாய் உள்ள தன் சயிக்கிணுக்கு ஸ்டாண்ட் போட்டு நிறுத்தினான். பாலசிங்கம். இவன் சயிக்கிள் நிறுத்திய இடத்திற்குக் கொஞ்சதாரம் தள்ளி

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

- முன்பு சிவ பிரான் தேவருலகிலிருந்து பனையரங்களை, மக்களின் நன்மை கருதி பூவுலகிற்கு அனுப்பியதான் ஒருக்கதை உண்டோ? - அந்தக் கதையினுக்கு ஓப்பவாக, இப்போதும் அதை நினைத்துக் கொண்டு பார்க்கக் கூடியதாக, பெரும் முது பனை மரங்களுடன் ஏற்றுப் பனைகளும் ஸளோபு இருந்தது. ஆன், பெண் என்ற இருவகையான அந்தமரங்கள் சிலவற்றிலே வாழுமரம் குலை ஈணுவது போன்று பாளைகள் வெளிப்பட்டிருந்தன. ஆண்மரத்தின் மலர்த்தண்டுகள் விரல் போன்று கொத்துக் கொத்தாக அதிலே வெளிப்பட்டிருந்தன. உரச் சத்துடைய அந்த நிலத்திலே, நின்ற கரும் பனைகளைல்லாம் ஆரோக்கிய முடையனவாக காண்பதற்கு அங்கு நின்றன.

பூக்கும் காலமென்பதால் அந்த இடத்திலெல்லாம் மணத்திர வங்களையும் மிஞ்சும் ஒரு வித நழுமணம் இருந்தது. ஒலைகளிலும் மட்டைகளிலும் மகரந்தப்போடு சிதறிக் கிடக்கின்ற ஒரு காட்சியும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

பெண் பனைப் பாளையின் வளர்ச்சியைக் கணித்தால் அது எப்படியெல்லாம் மாற்றங்களைடைந்து பழப்பருவத்துக்கு வந்து, பிறகு, அது மரத்திலிருந்து உதிரும்படியான ஒரு நிலைபரத்துக்கு வந்து விடுகிறதோ - அதோ போலத்தான் பாலசிங்கத்தின் தொழிலிலும் வாழ்விலும் அனுபவங்கள் மாற்றமடைந்து வளாச்சியடைந்து இன்று முதிர்ச்சியடைந்த நிலைக்கு வந்திருக்கின்றன. பனையின் பாளைப் பருவக் காலம் போன்ற அந்தச் சிறுவயதிலேயே இவனும் தன் தந்தையைப் போன்றே மரம் ஏறி தொழில்செய்ய வேண்டுமென்ற அந்த ஆசையினை மனதிலே கொண்டு வளர்ந்தவன். பாளையில் பிறகு குரும்பைப் பருவம் வருவது போல, இள வயதிலேயே இவனும் தந்தையைப்போல பிறகு தொழில் செய்யத் தொடங்கிவிட்டான். அதிலிருந்து உடைநுங்குப் பருவமானதைப் போன்ற காளை வயதிலே, அவன் திருமணமும் செய்து, கல்ளுங்குப் பருவம் சீக்காய்ப் பருவம் போன்ற வயதெல்லைக்கும் அவன் இப்போது வந்து விட்டான். இனி அவன் கடைசியாகத் தன்னில் காணவேண்டியதாக உள்ளது ஒன்றே ஒன்றாதான். அதுதான் பனையின் பனங்காய்ப்பழப் பருவம் போன்ற கிழப்பருவம்! அதையும் அவன் அனுபவிக்க வேண்டியதாய் வந்துவிட்டால் பனையிலிருந்து உதிரும் பனம் பழத்தைப்போல ஒரு நாள் அவன் வாழ்வும் முடிந்துவிடும். ஒழுங்காக வானில் சூரியன் வெளிவந்து ஒளிர்வதற்கு முன் பனை ஏறத் தொடங்கிய அவன் தொழிலுடன் பிணைந்த வாழ்வுக்கு அன்றுதான் விடுதலைவரும். அன்று தான் காலில் அவன் விலங்கு போல மாட்டிக் கொள்ளும் அந்த ஆக்கைக்கு விடுதலை. தோல்பட்டையால் பொதிந்து தொழிலுக்காக தைத்து

க்வத்துக்கொண்ட அந்தச் சிலம்புக்கு, அன்று முதல் தான் வேலையற்றதாக அது ஒரு மூலயோரம் வீசப்படும் நிலைமைவரும். மரம் ஏறும்போது கால்களில் தளைந்து போட்டுக்கொள்ளும் அந்தக் கால்சிலம்பு பாலசிங்கத்துக்கு மாத்திரமல்ல - அதுகள்னுச் சீவு, பதனீர் இறக்க, பனைமரத்தில் ஏறும் எல்லா தொழிலாளர்களுக்கும் தம் உயிரைக் காக்கும் கவசம் என்பதாகவே அவர்களால் கருதப்படுகிறது. பனை மரத்தின் மீது உந்தி ஏறும் போது, உடலின் பஞ்சை கால்சிலம்பு தாங்கிக் கொள்கிறது. கால் பாதங்களால் பனையைப் பற்றிப் பிடிக்கவும், காலின் பிடிப்பு நெகிழியாதிருக்கவும், கால் அவர்களுக்கு சுறுக்கிவிடாதிருக்கவும், அந்தக் கால் சிலம்பே அவர்களுக்குத் துணைபுரிகிறது. முதுகுவடத்தின் துணைகொண்டு ஏறுவார்கள், பனை மரத்தின் கொண்டைக்குக் கீழே சாய்வாக நின்று பாளை சீவுகிறார்கள். முதுகு வடத்தில் முதுகைப் பாடிய வைத்துச் சாய்ந்து நிற்கிறார்கள். இவர்களின் உடல் பஞ்சை முசுது வடமும், கால் தளையும், தாங்கிக் கொள்கின்றன.

இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று அறுந்து விட்டால் தவறிக் கீழே விழ நேரிடும். இதனால் திருப்தியுற்றதான் புன்னைகையோடு இவர்கள் இந்தத் தொழிலைச் செய்கிறார்களா? எந்த நேரத்திலும் விபத்து ஏற்பட வாய்ப்பு இருப்பதால் மகிழ்ச்சி இல்லாதவர்களாகவே இவர்கள் இருக்கிறார்கள். மரண ஆயத்தில் நின்று தங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டி, இவர்கள் எல்லாம் தினம் தோறும் கடவுளை வேண்டிக்கொள்கிறார்கள்.

பாலசிங்கத்துக்கும் இந்த வித காரணத்தால் மனதில் கடவுள் பக்தியிருந்தது. அச்சுவேலி நாவல் காட்டிலுள்ள தன் வீட்டிலிருந்து அருவாள் பெட்டி - கள்ளுக் குடுவையுடன் அவன் வீட்டால் இருந்து வெளியே சுற்று வான் ஒளி அதிகரித்தபோது வெளிக்கூடும்போது - நோன்பு விரதம் மேற்கொண்டவன் போன்ற நிலையில் முதன் முதலில் காளி தேவியை வணங்குவதற்குத்தான் அந்த வேப்பமரத்தருகாகப் போவான்.

சிறிய கோயில்தான் அந்தக்கோவில். அங்கே காளியின் முகத்திலே தூயரச் சாயலை பாலசிங்கத்தினால் இதுவரைகாலம் காணவே முடியவில்லை. காளியைப் பார்த்ததும் அவனுக்குக் கவலைமறந்து உடம்பெல்லாம் உற்சாகம் ததும்பி நிரம்பி விட்டது. வேப்ப மரத்திலே மாறும் பாலையில் பறவைகளின் கூட்டத்தினால் எழுந்த இனிய ஒலி அவனுக்கக் கேட்கிறது. மரத்தின் கீழ்க்கிளையில் தொங்கும் கொத்துக் கொத்தான வேப்பங் காப்களையும் அவன் கையைக்கும்பிட்டுக் கொண்டு பார்க்கிறான். மரத்தின்மேல் எழுந்து பறந்தும், கூவியபடி திரும்பவும் வந்து அமரும் குருவிக் கூட்டங்களையும் அவன் நினைக்கிறான்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

உடனே “இதென்ன அபத்தமான ஒரு எண்ணம் எனக்கு? துக்கம் நிகழப் போவதைப் பற்றி மட்டும் ஏன் நான் நினைவில்கொண்டு என்னைக் காப்பாற்று என்று நான் காளியைக் கேட்க வேண்டும்...? என் வாழ்வில் இன்பம் ஒன்றைத்தவிர இனி எனக்கு வேறு காரணம் இருக்க நியாயம் இல்லை. இழப்புக்கள் ஏக்கங்களை எப்தாமல், இன்பமின்றி வேறு எதுவுமில்லா ஒரு வாழ்வைக் கேட்டு, அதை வாழ்வாக்கிக் கொள்ளாமல், சந்தோஷத்தோடு என் தொழிலைப் போய்க் செய்வோம்.”

இப்படியெல்லாம் நினைத்து அதிலே நின்று கும்பிட்டு விட்டு வந்து சயிக்கிள் பார் மேல் காலைத்தாக்கி பிறகு பெடலில் பாரத்தை வைத்தபோது, இலைதுனிகளில் பனித்துளி தொங்கி ஆடும்போது கனக்கும் குளிர்மை அவன் உள்ளத்தில் அமர்ந்தது. இருளில் வாழ விதிக்கப்படாதவன் போன்ற மனத்தெரியத்தோடே தான் அவன் இந்த தென்முலைப் பக்கம் கள்ளச் சீவி எடுக்கவென்று வந்து சேர்ந்தான்.

முதல் பனை ஏறுவதை ஜோண்ஸ்வீட்டிலுள்ள காணியில் அவன் ஏறிமுடித்ததால் - அந்தப் பனையைத் தொட்டு முதன்முதல் கும்பிட்டுவிட்டு செய்து முடித்த தொழிலின் பிறகு, மனம் எவ்வளவோ அவனுக்குத் தெளிவாக இருந்தது.

ஜோண்பிள்ளையின் காணிக்குள் இருந்த பனை மரங்களைல்லாம், பனை மரக் கொண்டை விரிந்த பருமனான பனைகள், ஒரே சீரான உருளை வடிவமுடையதான், கோணல், குறுகல் போந்துகள் இல்லாத அடிப்பகுதி மத்தளம் போன்று பருந்து விரிந்ததாயுள்ள நல்ல சிறந்த பெண் பனைகள் அவை.

அந்தப் பனைகளிலே உள்ள ஒலைகள் கூட மிகவும் அதிகமுள்ளவை. ஒலைகள் ஒன்றொடொன்று ஒட்டாததாக அவை உள்ளதோடு - அவை அகலமாகவும், நீளமாகவும், பசுமையாகவும், சதைப் பற்றுள்ளதாகவும் பார்ப்பதற்குத் தெரியும்.

அதனால் தான் பாலசிங்கம் வருடா வருடம் ஜோண் பிள்ளையிடம் - அவரின் காணிக்குள் உள்ள பனைமரங்களை கள்ளுச்சீவத் தனக்கே தந்து உதவும் படி கேட்டு - தன் தொழில்ச் செயல்பாட்டை அந்தப் பனைகளினுடோடே நீடித்துக்கொண்டிருந்தான். தன் தொழில்பாடு அந்தப் பனைகளிலே வருடாவருடம் தொடரவேண்டுமென்பது அவனுக்கு ஒரு லட்சியமாகவுமிருந்தது. இதனால் ஜோண்பிள்ளையை எங்கேயாவது அவன் காணும்போது - “ஐயா” - என்று அவரைப் பார்த்துச் சொன்ன அந்தச்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

சொல்லோடு தன் உடலில் தன்னை ஓழித்துக் கொண்டதுபோல மரியாதை நீள்த்தில் அவருக்கு முன்னால் நின்று விடுவான்.

ஜோன்பிள்ளை தன் வளவுப் பணமரங்களை - ஒருவருமானம் தனக்கில்லாததாக பாலசிங்கத்துக்குக் கள்ளுச் சீவக்கொடுக்கவில்லை அவருக்கும் தன் பணக்களைப் பற்றி அதிகம் தெரியும். “எனக்குத்தா உனக்குத்தா?” என்று எத்தனையோ பேர் பாலசிங்கம் மாதிரியான ஆட்கள் வந்து அவரிடம் தங்கள் கண்ணால் கூட அவரை பார்க்காமல் கைகட்டிக் கொண்டு நின்றபடி அந்த மரங்களிலே தாங்கள் தொழில் செய்ய அவரைக் கேட்டார்கள்.

ஆனால் பணமரங்களைச் சீவக் கொடுத்து வருமானம் பெற்றுச் சீவிக்கின்ற அளவிலா ஜோன்பிள்ளையின் வாழ்க்கை நிலை இருந்தது. உள்ள தோட்டத்துச் செய்கை மட்டும் காணுமே ராஜா மாதிரி அவர் சீவிக்க!

அவர் தன் காணிப் பணக்களைக் கள்ளுச் சீவக் கொடுக்கக்காரணம்! காலையிலே கொஞ்சம் வெயில் ஏறிவர அவருக்கு பணங்கள்ளுக் குடிக்க மனம் தவிக்கும். முகத்தின் வடிவமும், உடலின் வடிவமும் செழிப்பாக கள்ளுக்குடித்தால், வரும் என்று இந்தக்கள்ளுக் குடிப்பழக்கத்தை அவர் வைத்திருந்தார்.

“இன்று நல்லதினம் என்று ஆரம்பிக்க பணங்கள்ளைக் காலேல் ரெண்டு போத்தல் குடிக்க வேணும்” என்று, தன்னோடு கள்ளுக் குடியைப் பகிர்ந்து கொள்ளவரும் குடைவாத்தியாருக்கும்அவர் இவ்வாறு சொல்வார்.

குடைவாத்திக்கும் ஜோன் பிள்ளையின் கதையைக் கேட்டு, புன்னகைதான்! “கள்ளிலே ஒரு நிம்மதி உண்டுதான்” - என்று அவருக்கு இருவரும் பதில் சொல்லிவிட்டு புறங்கையையும் கீழ்க்காலையும் கையால் ஒருவித சுகத்தோடு சொறிந்து கொள்வார். குடைவாத்திக்கு அவரின் வளவு நிறைய இலுப்பை மரங்கள் நின்றன. இலுப்பை பழம் பழுத்து முடித்தால் கீழே நிலத்தில் விதை விழ, அதையெல்லாம் பெட்டிகடக்கத்தில் சேர்த்து, அதற்குரியவர்களிடம் கொடுத்து, பிறகு இலுப்பெண்ணை அவர்கள் போத்தல் போத்தலாகக் கொண்டு வந்து கொடுப்பதை, குசினி அலுமாரியிலே அவர் நிரையாக நிறுத்தி அடுக்கி ஒழுங்காக வைத்துக் கொள்வார்.

தமிழ் படிப்பிக்கின்ற வாத்தியாரான இவருக்கு கொஞ்சம் தான் மாதச் சம்பளம். அந்தச் சம்பளத்திலே வீட்டுக் குடும்பச் செலவுகளைல்லாம் பார்க்கவும் வேணும். அதோடு தனக்கு இருக்கும் மூன்று பிள்ளைகளையும்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இவர் படிக்க வைக்கவும் வேணும். இவர் ஏதாவது வீண் செலவுகள் செய்தால் இவரின் மனைவி மார்கின்ட் அவரின் மார்பில் உதைத்ததுபோல கதை சொல்வார். வேறு ஏதும் ஒரு வருமானமில்லாத இவருக்கு விரும்பின நல்ல சாப்பாடுகளை வாங்கித்தின்னவும் கூட்டம்தான். அதனாலே குடைமீன் மட்டுமே அவருக்கு மச்சக்கறி சோற்றுக்கு. அந்த மீனிலேயே இலுப்பெண்ணையில் பொரித்த ஒரு போயில் மீனும் சோற்றில் இருக்கும். இப்படி வாத்தியார் போய் சந்தையிலே தினம் தினம் குடை மீனையே பார்த்து வாங்கி வாங்கி அதுவே ஊருக்குள்ளும் மிகப் பிரபலமாகிப், பிறகு அவரின் பெயர்கூட குடைவாத்தி என்பதாக மாறிவிட்டது. இவரின் பாவமான கஷ்ட நிலையையறிந்து ஜோண்பிள்ளையும் களைத்துத் தவித்தாக தன் வீடு தேடி வரும் அவருக்கு இரண்டு போத்தல் வீறு கள்ளள அவருக்குக் குடிக்கவேண்டு பரோபகாரமாய்க் கொடுத்துவிடுகிறார்.

அதோடு கிடைக்கும் ஒரு ஸாபமாக குடை வாத்தியிடமிருந்து ஊருக்குள் நடக்கும் கசமுசா சமாச்சாரங்களை ஜோண்பிள்ளையும் கள்ளுக் குடித்துக் குடித்து அந்த ருசி வெறியோடு கேட்டும் கொள்ளலாம். கள்ளுக்குப் புருஷன் கதைதானே - கதைச்சக் கதைச்சக் கள்ளுக் குடித்தால் குடிக்கிற கள்ளும் செமிச்சு-இன்னும் கள்ளுக்குடிக்க வயிறும் வீவாகும்.

“நுரைத்த கள்ளிலே சின்ன வண்டின் சத்தம் காதிலே கேட்க வேணும்” - என்று பாலசிங்கத்துக்குச் சொல்லிவிட்டு அவன் ஊற்றி வைத்து விட்டுப் போகும் கள்ளுள்ள போத்தல் வாயை காதுக்குக் கொஞ்சம் தன்விவைத்துப் பரிசித்துப் பார்ப்பவர் இந்த ஜோண்பிள்ளை.

“நான் நல்ல திறம் பனம் கள்ளாய் நாளாந்தம் என்ற சுகத்துக்குக் குடிக்க வேணுமென்டபடியாலதான்-வீட்டுக் காணிக்கின்ன உள்ள பணைகளையே உனக்கு இனி என்ன தான் செய்யிறது என்டு நினைச்சுத் தாழன்! முட்டிய வடிவா நீ கழுவி சுத்தமாய்ச் செய்! உந்த விழுவிழுப்புக் கள்ளில்லாமல் வீறு வீறேண்டு குடிக்க எனக்கு கள்ள அப்புடி இருக்கவேணும்.... அங்க புஜாப்பொழுக்கப் பக்கம் போய் கள்ளுக் குடிச்சா வீறு வீறேண்டு கள்ள இருக்குமே.. செமிச்சு ஏவற்ற உடன் வருமே...? நல்லா பிறகு பசிக்குமே...?”

என்று பனங்கள் வாசனை தன் கவாசத்தில் ஏறும் சுகந்தத்துடன் அவர் சொல்ல. பாலசிங்கம் அவர் வளவிலே தனக்கு முன்னால் தெரிந்த பணைகளைக் காய்ந்த பணை ஒலை போல தன் முகம் போய்விடப் பார்க்கிறான். வீட்டில் ஒழுகிக் கொண்டிருக்கும் தன் வறுமை நிலையில் அவனுக்கு மனமும் விசும்புகிறது. தெளிவில்லாத ஒரு முச்சவிட்டுக் கொண்டு,

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அது நயினார் புறாப் பொறுக்கிப் பக்கம் அது அங்கத்தைய ஒருவித மண்வாசி..” என்று நாடோடியாய் தான் அலையும் அலைச்சல் பாட்டின் வேதனையோடே சொல்கிறான்.

“என்ன நீ அப்பிடிச் சொல்லுநாய் உங்களுக்குக் கீழ் சாதியில உள்ளவங்கள் என்னு சொல்லுற அவங்கள் இங்கினப் பக்கம் உள்ள பணையளில் ஏறி திறமாச் சீவிச் சுதியான ருசியான கள்ளாக் குடுக்கிறாங்களே...? விழு விழுப்பில்லாமல் பாளை வெம்பின மணம்களில் அடிக்காமல் கொள்ளாமல் என்னமா இருக்கு அவங்கட தொழிலில உள்ள அந்த வேல...?”

பாலசிங்கத்துக்கு இப்படியாயெல்லாம் தங்களுக்கும் கீழான ஆட்களை முகத்துக்கு முன்னாலே தொழில் வேலையில் “அவர்கள் திறம்” என்று சொல்வது மனதுக்குள்ளே மிக எரிச்சல்தான். எல்லாமே அவனுக்கு கள்ளிலே விழுந்த பூச்சியாக மனதுக்குள் ஏதேதோ அப்படி ஊருகிறது.

“இந்த முறை நீங்க நினைக்கிற மாதிரியே பாருங்கையா நான் வடிவா செய்து திறமா உங்களுக்கு ருசியா இதமா குடிக்க கள்ளு நான் தாறன்! இப்ப பாளைக்கு நான் உந்த மரங்களில் சீவல் போட்டிருக்கிறன். அதில் ஒழுக்குப் பாத்தவுடன சடாரெண்டு பேந்து முடியக் கட்ட வேண்டியதுதான்!..”

“கட்டு கட்டு! ஆனா செய்யிற வேலய நீ சரியா ஒழுங்காச் செய்..!”

குரல் மாறிய, வெறுப்பான், முறுக்கிய மாதிரி ஒரு கதையோடு தன் பேச்சை முடித்துக் கொண்டார் ஜோன் பிள்ளை. பாலசிங்கம் அவர் சொல்வதை பூரணம் மிகக் அமைதியோடு நின்று கேட்டு கொஞ்சநேரம் அதிலே மௌனமாகவும் நின்று விட்டு பணைகளுள்ளாபக்கம் போக நடந்தான்.

வீசிய காற்றிலே பனை ஓலையின் நாதம் இனிய குரலாக எழுந்து வந்த வண்ணமிருந்தது. அந்த ஓலைச் சத்தம் கேட்டு அவனுக்கும் மனதில் அமைதி நிலவியது. “இந்தப் பணையளை பெரிய சொத்தா வைச்சகக் கொண்டு தான் ஒரு அரச வம்சம் எண்டதா தன்ற கதையில அவர் எனக்குக் கதைச்சாலும் நான் அவருக்கு மீறி ஒரு சொல்லுச் சொல்ல முடியாதே? என்ற தொழிலில நான் அடிமதான்! எண்ட மாதிரி நான் நினைக்காம இதில் இவைள் மாதிரி ஆக்களோட நேருக்கு நேரா நியாயம் கதைக்க நான் வெளிக்கிட்டா வீட்டு அடுப்பில் பிறகு வெறும் சாம்பல்தான் நெடுக்கக் கிடக்கும். பிள்ளையள் நான் மனுசி அதோட புருஷன் செத்துப் பிறகு என்னோடயாய் இப்ப இருக்கிற மகள் - பிறகு என்னத்தைத்தின்னுறுது குடிக்கிறது.. கும்பிட்டு வாழப்பிறந்தவன் கும்பிட்டுத்தானே ஆக வேணும்! அப்பத்தானே சோநேண்டாலும் கிடைக்கும்!” இதை நினைத்து கண்களை

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

ஒரு கணம் மூடி பெரு மூச்சு விட்ட பின்புதான், முதல் வணக்கம் செலுத்தி அந்த முதல் பணையில் அவன் ஏறினான். ஏறிப் போகும் போது அந்த மரப் பாதையில் பாம்பு சுவாசித்ததைப் போன்ற சுவாசம் அவனுக்கு! ஏறிமேலே போகப் போக, ஓலைகளின் ஓசை கடலோசை போலிருக்கிறது அவனுக்கு.

பனை மரக் கொண்டையடிக்குப் போன உடனே மனதில் மிகக் கூறியிருக்கிற அவனுக்கு வந்தது. அந்த நீளப் பாளைகளிலே மூன்று நான்கு மாதமென்றில்லாமல் அதற்கும் இரண்டு மாதங்கள் தள்ளியதாய் ஆடி மாதம் வரை கள் ஒழுக்கு இருக்கும் என்பதை தன் மனத்தில் அவன் நினைத்துப் பார்க்க அவன் பட்ட கடன் தனி பற்றிய மனப் பாரங்கள் விலகுகின்றதைப் போல அவ்வேளையில் அவனுக்கு இருந்தது. மென்மையான இளம் குடு அதனால் அவன் உடலுக்குள் கட்டுப்பட்டது. அந்த உற்சாகத்தோடு பாளையை கசக்கி தட்டிப்போட்டு அவன் அந்த பனை மரத்தாலிருந்து கீழே இறங்கினான். அடுத்து அங்கு உள்ள ஆண் பணையிலே ஏறு முன்பு பனை வெல்லம் வாயில் கரைந்தது போன்ற ஒரு வித ருசித்தன்மையோடு அவன் அந்தப் பனையை அண்ணாந்து மேலே பார்த்தான்.

அந்தப் பனையில் அடிச்சுற்று மட்டைகளில் பாளைகள் வெளிப் பட்டிருந்ததை இன்றும்காண அவனுக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. “இண்டைக்கு இந்தப் பாளைய கட்டி போட்டு கல்விவைச்சுக் கொண்டு இழுக்கவேணும்.. கொம்பறுத்துப் பாத்து கசக்கிக் கட்டிப்போட்டு அந்த வேலையையும் பேந்து முடிக்க இதுகள் எல்லாம் சீவிப் பழகிப்போட்டா சின்ன வேலதான்..” வேலைத்தலைச் சுமையில்லாமல், காலும் நிலத்தில் அவனுக்குத் தாளம் போட நடுத்தர உயரமுள்ள பனைகளின் உயர அளவிற்கு அவனிடத்தில் நல்ல நம்பிக்கையும் அப்போது வளர்கிறது. பனையின் உச்சப் பருவகாலத்தில் தனக்குக் கிடைக்கப்போகும் சிறப்பான தொழில் வருமானத்தை நினைக்க பதநீ குடித்தாற்போல அவன் உடலெலாம் ஒரு வித குளிர்ச்சி!

தான் பட்ட கடன்களையெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டு அழுகலில் புழுக்கள் நெளிவதுபோல தொண்டையில் கட்டிய எச்சிலைக் காறி பனை மரத்தடியிலே துப்பிவிட்டு, அவன் பிறகு அந்த ஆண்பனையில் ஏறினான். உச்சிப்பனையில் அவன் போய்ச்சேர அந்த ஊர் முழுக்க அவன் கண்களுக்குப் பார்க்கத் தெரிந்தது. தென் மூலையின் தோட முடியாத எல்லைவரையள்ள பெருமெளனமாக நிரம்பியுள்ள பச்சைப் பசேலென்ற கைவிரித் தாற்போன்ற சிரித்த அழிகை அவன் பார்க்கவும் உடல் தசைகளுக்கெல்லாம் ஊக்கமளித்தாற்போல இருந்தது. சுறுசுறுப்பான எக்களித்தலோடு அவன் அந்தப் பனை மீதிருந்துகொண்டு செய்ய வேண்டிய

•தொழில்பாட்டைச் செய்தான்.

அந்த வேலை முடித்து பாதிப் பண்யளவிற்கு கீழே இறங்கும் போது, உச்சி மரத்தில் அவனுக்கு முன்பு தெரிந்த தென்மூலைப் பக்கமுள்ள ஏழு ஒழுங்கைகளும் கண்ணுக்கு அவனுக்கு மறைந்துவிட்டது. ஆனால் சுவக்காலையூப்பக்கமுள்ள நிழல் சேர்ந்த பற்றைச் செடிகள் தளதளவென்று வளர்ந்த மறைவுப் பக்கம் ஊடுருவி அவன் பார்வை சென்ற போது - பின்னிக் கிடந்த பற்றையின் கிளைபிரித்து ஒரு ஆணும் பெண்ணும் அதற்குள்ளால் இருந்து வெளியே வெளிக்கிட்டு வருவது துலக்கமாக அவனுக்குத் தெரிந்தது.

இப்படி எத்தனை கள்ளங்களை அவன் தன் தொழிலுக்கு மரத்திலேறி இருக்கையில் பல முறைபார்த்திருக்கிறான். இப்படிப் பார்த்த எத்தனையோ சம்பவங்கள் குருத்து மடல் ஈரம் போல அவன் நினைவிலிருந்து இன்னும் மறவாமல் இருக்கிறதுதான். ஆனாலும் தன் நினைவு வேரில் ஆழ்ந்து நிற்கும் சம்பவங்களை மனதில் கூடு கட்டினாப்போல வைத்துக் கொண்டதைத் தவிர அதை அவன் வெளியில் யாருக்கும் இது வரை சொன்னதே இல்லை. பழுக்கள் அடுத்த இலை தாவுவதைப்போன்ற இந்த ரகசியம் யாருடனாவது அவன் பேசி, பிறகு கதை வெளியில் வந்தால், அவன் தொழிலுக்குமல்லவா கேடுவதாக விடும். இப்படித்தான் - இவைகள் எதையும் நான் பார்த்தால் அப்படியே அதைப் பிறகு நான் மறந்து விட வேண்டும்! அப்படி முடியாது விட்டால் தன்னிருடன் பேசுவது மாதிரி தனித்தே எனக்குள் நானேன் அதை பேசிக்கொள்வது. இவ்வாரேதான் அவன் மன ஏட்டில் இது விடயம் பற்றி தனியே தலை குனிந்துபடி யோசித்துப்பார்த்துக் குறித்துக் கொள்வான். மரத்தால் அவனுக்கு இறங்கி முடிய நெஞ்சு சிவந்து விட்டது. வயிற்றுக் குடலிலும் திறந்த பசி தொணித்தது.

“மூர்த்தியின் கள்ளுக் கொட்டிலிலே, ஒழுக்குப் பார்த்து முட்டிகட்டி விட்ட பணியிலிருந்து எடுத்தகள்ளைக் கொண்டு போய்க் குடுத்து, காசைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு, நேரா பிறகு வீட்டிபோக வேண்டியது தான்!”

நினைவில் ஸ்பரிசித்து எடுத்துக்கொண்ட இந்தத்திட்டத்தோடு, கள்ளுக் கானை கரியறிரில் கட்டி சயிக்கினில் பிறகு ஏறிக்கொண்டு பெடல் உழக்கத் தொடங்கினான் பாலசிங்கம். அவன் பூச்சிகள் வழித்துப் போட்ட இனித்த நெடியுள்ள பன்னாடை பணமரத்தடியில் கிடக்க - அதன் மேல் புது இலையான்கள் மொய்க்கத்தொடங்கின.

பாலசிங்கம், தென்மூலைப்பக்க மூள்ள வசாவிளான் வீதிப் பக்கம், சயிக்கினில் ஓடிவந்து சேர்ந்தபோது, சந்தியாசி மாதிரி நீட்டுத்தாழியுடன்,

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

உலகத்தை என்னத்துக்கு இந்த வயதிலே நான் இழப்பது - என்று தன்னை பார்ப்பவர்கள் அப்படி நினைத்துக் கொள்ளும்படியாக அந்தக் கிழவர் தலையில் ஒரு பெரிய புல்லுக்கட்டுச் சமையுடன் குடு குடு என்று வேகமாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். புல்லுச் சரிந்து அவர் முகம் தெரியாமல் மறைத்தும் அவரின் நடையிலே தென்மூலைப் பூச்சியப்பாதான் அவர் என பாலசிங் கம் அவரைத் தன் சயிக் கிள் தாண் டும் போது கண்டுவிட்டான். எவ்வளவோ சீக்கிரம் அவரைப் பார்த்து அவன் “ஜயா...” - என்றான்.

அவன் “ஜயா” என்றதும் பதில் ஏதும் கூற பூச்சியப்பா வாய் திறக்கவில்லை. அவன் சயிக்கிளால் இறங்கி தனக்கு அதை சொல்லவில்லை என்ற நியாயம் வைத்துக்கொண்டு, புலி மாதிரி தன் முகத்தை வைத்தபடி அதே விழுக் விழுக் நடையிலே அவர் நடந்துகொண்டிருந்தார்.

பாலசிங் கத்துக்கு இதெல்லாமே நெடுகபட்டு வந்ததான அனுபவம்தான். அவன் சயிக்கிளில் பூச்சியப்பாவைத் தாண்டி தாரவும் போய்விட்டான். என் கெளரவும் தாழும் என்று கதைக்காமல் போகும் அந்த கிழவரில் சயிக்கிள் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அவனுக்கு அப்போதுகூட ஒரு மரியாதையான நினைவுவந்தது.

“சிவப்பு நிறத்தோட இன்னும் ஆரோக்கியமாயிருக்கிற அந்தக் கிழவருக்கு தொண்ணுற்றெட்டு வயசெண்டாலும் இருக்கும்... பேந்தரு பூந்தருவும் இவளை வயசுக்குக் கிழவன், கண்டிருக்கும்... எண்டாலும் இதெல்லாம் அந்தக் கடவுளின்ட ஒரு கொடைதான் எண்டுறுது...”

கள்ளுக் கொட்டிலுக்கு சயிக்கிளில் போய்ச் சேருமட்டும் கடைசிவரை அந்தக் கிழவரின் நினைவே பாலசிங்கத்துக்கு

குசினிக்குள்ளே சாந்தமும் சந்தோஷமுமாக இருந்து சமையல் வேலைகளைப் பார்த்துச் செய்து கொண்டிருந்தாள் ராசம்மா. இன்று ஞாயிற்றுக் கிழமையென்பதால் காலைப் பூசைக்குப் போய்வந்த மனக்களிப்பும் அவளிடம் ஒருங்காய்ச் சேர்ந்திருந்தது. தென்மூலைப்பக்கம் குடியிருப்பிலே உள்ள கத்தோலிக்கர்கள் ஞாயிற்றுக் கிழமைக் காலைப் பூசையை எப்போதும் போய்க் காண்பதற்குத் தவறவிடுவதில்லை. ஞாயிற்றுக்கிழமை ஓய்வு நாள், கடன் திருநாள் என்பதால் - தமக்குள்ள தோட்டத்து வேலைகளைக்கூட அன்றைக்கென்று செய்யாது நிறுத்திவிட்டு அன்று காலை ஆயத்தமணி

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கேட்கவும் சற்று தவிப்போடும் பரபரப்போடும் அவர்கள் கோயிலுக்கு உடனே போய்விடுவார்கள்.

தென்முலைக் கோயில் பாதர் வெந்தக்கோணுக்கு தன் மீசாமிலே உள்ள மக்களின் மனக்குள்ளே இருக்கிற நாடி பேசுகிற - அந்த விஷயங்க ஸெல்லாமே நன்றாக விளங்கும். பூசை நடுவிலே அவர் பூசைகாண வந்திருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு நல்ல பிரசங்கம் சொல்லவேண்டும். அதனால் அவர் வேத சத்தியம் அவர்களுக்குப் புரிபட பேசுவதோடு - அந்த ஊரைத் திருத்துகிறமாதிரி சொல்லும் கதைகளிலே சூருக்கென்று கடுத்ததுமாதிரி மூள்ளான வசனங்களை சேர்த்துச் சொல்லாமல், இனிப்பான கதைகளைச் சொல்லி - நீங்கள் அப்படியாக இனிமேல் நிற்க - என்று தன் பிரசங்கத்தை முடிப்பார்.

தென்முலைப் பக்கத்து தோட்டக்காரர்களெல்லாம் ஒருவித முரட்டுத்தன்மையுடைய ஏற்றை ஞோட்டுக்காரர்களென்பது பார்க்கப்போனால் நிசம்தான். வியர்வையால் குளித்தாற்போன்ற நிலையில் உண்மையாக பாடுப்படு உடலைவருத்தி உழைக்கும் அவர்களுக்கு இந்த முரட்டுத்தனம் இருப்பதென்பது இயல்புதானே? இதை அங்கே கடமையாற்ற வருகின்ற கோயில் பாதர்மாரும் ஞானமான முறையில் அதைக் கண்டுகொண்டு புத்தியாகவும் நடக்கவேண்டும். அதை அவர்கள் விட்டு விட்டு சனியன்கள் சாத்தான் குட்டிகள் என்பதாக அவர்களை நினைத்து அந்த வகையில் அவர்கள் மேல் ஏதாவது தன் இஷ்டப்படி செய்வதற்கு முயன்றால் - “கவாமி உங்கட இந்தக் கரிநாக்கும் - நீங்க நினைச்சமாதிரி எங்கட சொந்தக் கோயிலில உங்கட இஷ்டத்துக்கு ஏதும் ஒண்டை செய்யிறநுக்கு சரிப்பட்டு வராது...” - என்று சொல்லி அவருக்குத் தலைக் கொண்டையிருந்தால் அதிலும் கையால் பிடித்து ஆட்டி - போதையில் போன நிலையாயிருந்தால் கவாமியென்று பாராது அவரின் போட்டுள்ள லோவிலும் பிடித்து மானங்கெடச் செய்து விடுவார்கள்.

என்றாலும் இப்படியான சில சம்பவங்கள் அங்கே தொடர்ந்து நடக்கிற ஒரு விஷயமல்ல. ஏதோ அழிரவ நிகழ்வுதான் இதுவும். சொந்தபந்தமென்று ஒரு குழிமக்களாய் ஒரு இடத்தில் இருந்து வாழ்ந்தாலும் - அவ்விடத்தின் பெரும்பான்மையாயுள்ள நல்ல சனங்களுக்குள்ளே ஒன்றிரண்டு கொடுமைக்கார மனுசன்களும் சீவிப்பதென்பது இல்லாமலா போகும். இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்கள் கோப மனோ வேகத்தில் இவ்வாறு பிழைகளை செய்யவர்களாகவும் சொல்லிவிட முடியாது. இவர்களை “இப்படிச் செய்யுங்கடா” என்று உசுப்பி உசார் கொடுத்து அனுப்புவதற்கும், ஊருக்குள் சில வசதியான தலைச்சன்களும் இருந்தார்கள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அவர்கள் இப்படியான நேரங்களில் - சாதிக்குரோதங்களிலும், ஊருக்குள் தங்களை மிஞ்சி அந்தக் கோயில் நிர்வாகத்துக்கு யாரும் வரக்கூடாதென்ற ஒரு இறுமாப்புக்கொண்டும் - தங்களுக்குச் சார்பான ஆட்களை கூர்ந்து கவனித்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளையும் செய்து, இப்படியான தருணங்களில் தங்கள் வெளுத்ததாடியைத் தடவிக் கொண்டு பல திட்டங்களைத் தீட்டி தம் பேச்சுக்கேட்டு நடக்கும் அப்படியானவர்களையெல்லாம் தூண்டிவிட்டார்கள். இப்படியானதோர் குடும்பங்களில், பயிராகினாப்போல இருந்த குழந்தைகள்கூட அவர்களின் செய்கை நடத்தைகளைப்பார்த்து, பிறகு தாழும் அதையே செய்யத் துணிந்தனர் இந்த ஊரிலே வைத்தியத் தொழில்செய்தவன் தன் பிள்ளைக்கு அதைக் கற்றுக்கொடுத்தான். தோட்டம் செய்தவனும் தன் பிள்ளைக்கு அதைப் பயில்ச் செய்தான். ஆனால் இந்தப்பட்டு வஸ்திரங்கள் உடுத்த தாடிவைத்த பூதங்கள் நிலத்திலே மண்படாமல் வளர்த்த தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு என்ன ஒன்றை கற்றுக் கொடுத்தார்களென்றால், - மற்றவரை அராவம் தீண்டுகிற மாதிரி ஒரு கருமத்தைச் செய்யத்தான் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். தங்கள் சாதிக் கெளரவத்தை அவர்களுக்குச் சொல்லிச் சொல்லிக் கொடுத்து மாசு மறுவற்று வளர்ந்த அந்தக் குழந்தைகளின் கண்களிலே சாதி வைராக்கியத்தையும் அவர்கள் எரிய வைத்தார்கள்.

எரியும் குத்து விளக்கிலே உரசி முணுமுணுத்தவண்டு, பிறகும் வேகத்தில் அதில் போய் முட்டுவதுபோல - சாதிச் சண்டைகளிலே இரண்டு பக்கத்துக்கும் இரத்தக் காயங்னேற்பட்டாலும், செத்தாலும் - ஒடிக்குதித்துப் போய் பிறகும் அவர்கள் வங்கோலை செய்யத்தானே கையில் கத்தி வாஞ்டன் திரிகிறார்கள்.

“சாதி வெறிகொண்ட உப்பு ருசிப்பட்டான இந்தத் தீவிரம் உங்களிட்ட இருந்து எப்பதான் மறையுமோ...”

இதைத் தங்கள் மனதுக்குள் நினைத்தாலும் வளியே அவர்களுக்கு வாய்த்திறந்து சொல்ல கோயில் கவாமிமார்களுக்கும் நெஞ்சிலே ஒரு விதமான பயம்தான்!

ராசம்மா குசினிக்குள் சமையல் வேலைகளைத் தொடங்க ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருந்த அப்போது குசையப்பர் கோயிலில் இருந்து திரும்பவும் பூசைக்கான ஆயத்தமணி அடித்துக் கேட்டது.

“பூசையில் நான் அங்க கண்ட நேரம் - பீடத்துடிக்குத் தள்ளி இன்னொரு கவாமியும் இருந்தவர்தானே வேற மீசாமில இருந்து இங்க அவர் வந்திருக்கிறார் போல... அவரும் ஒரு பூசை - இப்பவா

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

வைக்கப்போறாரோ..? அதுக்குத் தான் இப்ப மணி அடிச்சுக் கேட்டதோ..?”

கேற்றில் தண்ணீர் கொதிக்க அவள் சிரட்டையை அடுப்பில் போட்டிருந்தாள். யோசித்து யோசித்து எவிவது போல அதில் லேசாக நெருப்புப் பிடித்தது. அது சுடர் விட்டு எரியாமல் கனிந்து கொண்டு வர, “என்ன இது ஈசு சிரட்டையோ...”

என்று வாயால் அவள் சொல்லிக்கொண்டு - அந்தச் சிரட்டைப் புகையில் ஊதாங்குமிலை வைத்து அது நெருப்புபிடித்து எவிவதற்காக காற்று ஊதினாள். தணை குடுப்புடு காய்ந்த சிரட்டை ‘பக்’ கென்று பற்றி முகத்தில் அவளுக்கு வெக்கையை அடித்தது கண்ணைக் குத்தியபடி கூச்சல் எரிச்சலோடு, அவள் முகத்தைத் திருப்பினாள். அடுப்புப் பக்கம் ஒலை மட்டை வைத்து வரிச்சுப் பிடித்திருந்த பக்கம் உள்ள நீவலால்வெளியே புகை போய்க் கொண்டிருந்தது. சிரட்டை ஒழுங்காக சீரி நெருப்புப் பற்றவும் பக்கவாட்டில் அவளுக்கு வெக்கை அடித்தது.

அவள் பானையில் உள்ள அடிச் சோற்றை வழித்து வெளியே அதைக்கொண்டுபோய் நாய்க்குப் போட்டு விட்டு வந்து திரும்பவும் அடுப்பாடிக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பலகையில் குந்தினாள். பின்பு அரிக்கன் சட்டித் தண்ணீரில் கை கழவிலிட்டு கை இரண்டையும் முழங்காலின் மேல் நீட்டிப் போட்டுக் கொண்டபடி இருந்தாள். ஒழுங்கைபிலுள்ள இலுப்பை மரத்திலிருந்து குயில் கவும் சத்தம் அவளுக்குக் கேட்டது. அதை அவள் கொஞ்ச நேரம் அனுபவித்து மூளையில் தோய்கையில், பக்கத்து வளவு வீட்டில் திடும் திடும் என்று சத்தமாய் வரும் உலக்கைபோடும் ஒலி அவள் காதில் வந்து இறங்கியது. “பால்கலக்காத தனிக் கறுப்புக் கோப்பி போட்டு பிள்ளையளைல்லாத்துக்கும் குடிக்கக் குடுத்துப் போட்டுத் தான் இனி சூசினிக்க எனக்கு அடுத்த வேல..”

என்று இதன் பின்பு அவள் தன் அடுத்த வேலை ஏற்பாட்டை தனக்குத்தானே கேட்க சொல்லிக் கொண்டாள். வீட்டு நாய், பின் செத்தை வேலியைப் பார்த்து அப்போது குரைக்கக் தொடங்கியது. பின்பு “ஊங்ஊங்” என்றதாய் பழகின சந்தோஷத்தைக் காட்டும் ஒரு ஒலி! குலுங்கிக் கொண்டபடி வாலாட்டத் தொடங்கிவிட்டது நாய்.

“மச்சாள் மச்சாள் மச்சாள்”

படிப்பாடியாகத்தான் குரல் பிறகு தெளிவாய் வந்து கனமாய்க் கேட்டது இவளுக்கு. வேலி மறைப்புக்குப் பின்னால் நின்று தன்னைக் கூப்பிடுவது தன் அண்ணன் மனைவி எலிசம்தான் என்பதை குரலில் கண்டு கொண்டதில் மனம் அவளுக்கு ஆவலாகி விட்டது. தனக்குள் தழைப்பது

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

போல் உள்ள அன்போடு அவள் குசினியால் இருந்து வெளியே வந்து விரைவாக நடந்து பின் வேலியடிக்குப் போனாள்.

கிடூகு மறைப்பாலே எலிசத்தின் முகம் கண்டு கதைப்பதற்கும் ராசம்மாவுக்கு கல்லடிமாக இருந்தது. வேலிக்கத்தியால் ஒன்றுக்குப் பக்கத்திலே கருங்கல் தோதாய்க் கிடந்தது. அதிலே ஏறி நின்று வேலிக்கு வெளியே பார்த்தவருக்கு, முகத்தில் களிப்பும், வாயில் சந்தோஷமான சிரிப்பும் வந்துவிட்டது.

“அண்ணி என்னன்னி! ஆரோ புறத்திச் சனம் நிக்கிற மாதிரி உதில் வேலிக்கு வெளியாலயா நின்டு கொண்டு கூப்பிட்டுக் கொண்டு நீங்க நிக்கிறியள்..?” என்று எலிசத்தின் உடற் பொலிவையும் முகம் மலர்ச்சியையும் பார்த்துக்கொண்டு செல்லமான ஒரு கோபத்துடன் கேட்டான் ராசம்மா.

“அதெண்டில்ல ராசம்மா மச்சாள் நான் இதால் இங்கினப் பக்கமிருந்துதான் ரகசியமா ஒரு அலுவல உங்களோட கதைச்சுப் போட்டுப் போவமேண்டு இதாலயா உங்கள் இப்ப கூப்பிட்டனான்..”

என்று வெகு அழகாக இருந்தது எலிசம் மென்மையான குரலில்சொன்னது. ராசம்மாவுக்கு சந்தோஷத்தில், கண்களில் ஆண்டத்தக் கண்ணிர் ஜலம் துளித்து நின்றது கண் நனைந்தது.

“என்னெண்டாலும் நீங்க எங்கட வீட்டுக்க உள்ள வந்து இருந்து வடிவாக கதைச்சிட்டு ஏதும்குடிச்சிட்டுப் போகலாம் தானே அண்ணி..? நாங்க புறத்திச் சனம்மாதிரி நினைச்சு.. என்ன அண்ணி நீங்க..?”

என்று ராசம்மா அப்படிச் சொல்ல எலிசத்துக்கு அது பனியில் நனைந்த வாழைப் பழத்தைத்தின்றது போல சில்லென்று வயிழுக்குள் குளிர்ந்ததாய் இருந்தது. எலிசம் கலைந்து வீழ்ந்த தலை மயிரை கையால் ஒதுக்கி கொண்டைபோட்டுக் கொண்டாள். “வயக போயும் மென்மையான வடிவான கைகள் தான் என்ற அண்ணிக்கு” என்று அவள் கொண்டைபோடுகிறபோது, அவள் விரல்களையும், அந்த லாகவத்தையும் பார்த்து தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள் ராசம்மா. அந்த நினைப்போடு தன் புறங் கையையும் அவள் திருப்பிப் பார்த்தாள். கோரைப் புல்லின் காயைப்போல தன் கை நரம்பில் கட்டி கட்டியாயிருந்ததைத் பார்க்க அவளுக்கு மனம் கவலையாயிருந்தது. ராசம்மா குங்குமப் போட்டு வைத்துக் கொண்டு ‘கொழுகொழு’ என்றும் ‘செவுசெவு’ என்றும் இருக்கும் தன் அண்ணியை. திரும்பவும் நோக்கினாள். பிறகு சிரித்துக் கொண்டே வேலிக் கதியால் கட்டையைக் கையால் உரமாகப் பிடித்துக்கொண்டு,

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“என்ன விசயமண்ணி சொல்லுங்கோ அண்ணி” என்று தன்னை எலிசத்தை விட சின்னப் பெண்ணாக நினைத்து அண்ணிக்குரிய மரியாதையை அவள் மேல்வைத்த கணக்கில் ராசம்மா கேட்டாள்.

“அது மச்சாள் இவள் எங்கட நேஜினாவை ஒட்டகப்புலம் மாதா கோயிலில் மார்கழி எட்டுப் பெருநாள் நடந்த நேரம் இங்கத்தையத் தென்மூலை எங்கட பெட்டப்புள்ளையளோட் நின்டு கொண்டிருக்க நானும் கண்டனான்.. அலங்காரம், சபீனம், எலிசபெத்தினர் பெட்டயள் எல்லாம் கழுத்திலையும் கையிலையும் அப்பிடி பவுன் சங்கிலி காப்புகளாய் அடுக்கிப் போட்டுக் கொண்டு வர, இவள் பெட்டட என்ன கேவலம் வெறுங்கழுத்தோட அவ்வளவு பொம்புள்ளபெட்டயளுக்க நிக்கிறாள்...? உங்கட மற்றுப் பெட்டப் புள்ளளிட்ட கழுத்தில் ஏதும் இல்லாட்டியும் கூட அது பறவாயில்ல.. அதுகள் அவளுக்கு இளையதுகள் தானே.. ஆனா இவள் எல்லாத்துக்கும் முத்த ஒருவளல்லோ.. அந்தப் பிள்ளை வெறுங்கழுத்தோட இப்பிடி அங்கின இங்கின போற இடத்திலையா இப்படி நின்டாப் பாவமெல்லே..அதுதான் அண்டைக்கு நான் அவள கோயிலில் அப்பிடியாப் பாத்ததுக்கு அண்டு ராமுழுக்க நான் யோயிச்சுக் கவலப்பட்டுப்போட்டு, பிறகு என்ற அவருக்கும் தெரியாம காசுக்களைச் சேத்து, இந்த மூண்டு பவுன் கழுத்துச் சங்கிலிய நான் செய்து கொண்டந்திருக்கிறேன்.. இத அவளிட்ட, நான் மாமி குடுக்கச் சொன்னதெண்டு நீங்க சொல்லிக் குடுங்கோவன்...?”

என்று ராசம்மாவுக்கு அவள் சொல்லிவிட்டு உடம்பைத் திருப்பியாடி நோட்டுப் பக்கம் பார்த்தாள். பிறகு ரவிக்கைக்குள் பட்டுத்துணிபோட்டுச் சுற்றிச் செருகி வைத்திருந்த தங்கச் சங்கிலியை, அப்படியே துணிச் சுற்றுலோடு கைபோட்டு வெளியே எடுத்து ராசம்மாவின்கையில் அவள் அதைக் கொடுத்தாள்.

ராசம்மாவுக்கு அப்போது வாய் பிளந்தேயிருந்தது. “சீலைத்துணிய விரிசுச் சங்கிலிய நீங்க ஒருக்காப் பாருங்களன் மச்சாள்...?” என்று எலிசம் அவளுக்குச் சொன்னாள்.

ராசம்மா உடனே விரிந்த சிறுகள் போலே அந்தத் துணிச்சுற்றலை விரலால் பிடித்து விரித்தாள். அதற்குள்ளே கிடந்த தங்கச் சங்கிலி புரண்டு இன்னும் கண்ணைப் பறித்த பளிச் பளிச் சென்று தனக்குக் காட்டிக் கொண்டு அற்புதமாகக் கிடக்கிறதை ராசம்மா பார்த்தாள். அவளுக்கு மகிழ்ச்சியில் தன்மேல் புஸ்பங்கள் உதிர்கிறமாதிரி இருந்தது. யோசனை ஒன்று யோசித்து தலையை அங்காலையும் இங்காலையுமாக அவள் ஆட்டிக் கொண்டாள்.

“சொந்தக்காரரெண்டா ஒரு முக்குத்தித் துண்டக்கூட தங்களுக்குக்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கீழ் உள்ள சொந்தக்காரருக்குச் செய்து சிலதுகள் குடுக்காதுகள்...ஆனாநீங்கள் இவளவு நிறையான கனத்த அளவு பவுணில் சங்கிலி செய்து எங்களுக்குத் தாறியள் அண்ணி...” என்று அடித்தொண்டையிலே ஒரு விக்கல் வர, அழுகிற மாதிரி ஒரு நிலையில் ராசம்மா சொன்னாள்.

“இதென்ன மச்சாள் நீங்கள் இப்பிடியெல்லாம் இந்தச் சின்ன விஷயத்துக்குப்போய் அதைப் பெரிசாத் தூக்கிப் பிடிச்சுக்கொண்டு எனக்குச் சொல்லுறியள்...? அதார் அந்தப் பிள்ளை எங்களுக்கு...? அது எங்கட பிள்ளைதானே? இனிமேலும் நான் அவளுக்கு எவ்வளவோ குடுக்க வேண்டியிருக்கு... கலியாணம் கிலியாணம் என்னு ஏதும் அவளுக்குப் பேசிவந்தா அவரும்தான் நிறைய அந்தநேரம் பாத்து அவளுக்குக் குடுக்க வேணுமென்டு சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். அவளுக்கெண்டில்லாமல் மற்றும் எல்லாப் பிள்ளையளுக்கும் அப்பிடிக் கலியாணம் ஏதும் வருந நேரம் பாத்துப் பாராமக் குடுக்கவேணும் என்னும் அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்... உங்கட அண்ணனை, இவற்றை குணத்தைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாதே மச்சாள்...?”

“என்ன அண்ணி நீங்க... என்ற அண்ணன்ற குணத்தைப்பற்றி நீங்க எனக்குச் சொல்லுறியள்...? என்ற கூடப் பிழந்த சகோதரத்தைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாதே..? என்ற அண்ண நெஞ்சில் ஒரு வைராக்கியமான ஆள்..! ஆனா எவ்வளவோ நல்லவர்...! என்னத்த ஆருக்குச் சொல்லுறாரோ.. அதை அவர் எப்பிடியும் கட்டாயமாச் செய்வார்..! நாலு இளந்தாரியள் செய்யிற வேலய தனியத்தான் நின்டு தோட்டம் வழிய பாடுபட்டுச் செய்து தானே அவர் ஆள் இந்தளவுக்கு இப்ப முன்னேறியிருக்கிறார்..! இங்கயும் ஊருக்க என்னவும் ஏதும் பிரச்சினையெண்டா ஒரு சத்தம் விட்டு எல்லோரையும் அமத்தி அடக்கிப் போடுவாரே அவர்!”

என்று ராசம்மா தன் அண்ணனின் குணத்தையம் அவர் மகிழ்வையையும் குளிர்மையாகச் சொல்ல, புசலுக்குள் நெல் போடுகையில் நிரம்பி விடுகிற மாதிரியான ஒரு மனத் திருப்தியில், கண் ஓளி போங்க அவள் சொல்வதைக் கேட்டபடி நின்றாள் எலிசம். அவளுக்கு முகமும் நன்றாக மலர்ந்தும் போச்சு.

“சோங்கும் பாங்குமா நாங்களும் அப்ப முன்னம் சீவிக்கேல்லத்தானே மச்சாள்! எல்லாம் நாங்களும் அப்ப கிடந்து பெரிய கஷ்டப்பட்டுத்தானே இப்ப உள்ளதுகளையெல்லாம் பாடுபட்டுச் சேத்தது.. அவர் அப்பிடிக் கிடந்து கஷ்டப்பட்டு உழைக்காட்டி இப்ப நாங்க இப்பிடி வடிவா முன்னேறி வந்திருக்கேலுமே..?”

என்று எலிசம் சொல்ல - ராசம்மாவுக்கு அந்த கதை, தன் தலையை யாரோ பிரடிப் பக்கத்தில் தட்டி விட்ட மாதிரி அப்போது இருந்தது. சலசல வென்று பேசிக் கொண்டிருந்த அவளுக்கு கொஞ்சம்போல மனதுக்குள் நொந்தது. கலப்பை உழுகிற மாதிரி தன் தலையை சாய்க்கப் போனவள் - பிறகு ஒருவாறு நிமித்திக் கொண்டாள்.

“நூல்பிடிச்சமாதிரி நான் ஆரோடியும் கதைச்சாலும் - இப்பிடியான ஒரு கதை ஆரோடியும் கதைக்கேக ஏன் எனக்குத் தெரியாத மாதிரி என்ற வாயில் வாய்ச்சொல்லுகளாச் சில நேரமா வந்திடுது. மற்றவர் முகம்மலர் அன்புகலந்த இனிய சொல்லச் சொல்லக்கூடியவளா நான் இல்லயோ?”

என்று எலிசம் மனமும் துடிக்க ஒரு கணம் உள்ளுக்குள் யோசித்தாள். வாயில் சப்புச்சப்பி கூழாய்ப் போன எச்சிலையும் அந்த யோசனையோடு அவள் முழுங்கினாள்.

“அப்ப மச்சாள் எனக்கு இனி நேரமாகுது.. வீட்டியும் கனவேல எனக்கச் செய்யக்கிடக்கு.. நான் அப்ப போயிற்று வரவே மச்சாள்..”

என்று பிறகு முளைக்குப் போன ஒரு யோசனையோடு ராசம்மாவைப் பார்த்துச் சொன்னாள் எலிசம்.

கல்திட்டு மேலே நின்று கொண்டு இருந்த ராசமாவுக்கு - எலிசம் “போய் வாறன்” என்ற சொல்லைச் சொல்ல - உடனே அண்ணியாருக்கு, உள்ள நன்றியை, பெரிய பணை அளவுக்குமேல் தான் சொல்ல வேண்டுமென்று மனத் தவிப்பாக இருந்தது.

அவள் - குலதெய்வம் குசையப்பரை கும்பிட்டது போல தன் அண்ணியாரை தன் மனதுக்குள்ளே யாய்க்கும்பிட்டுக் கொண்டு, “அண்ணி நீங்க செய்தது எங்களுக்கு பெரிய உதவியண்ணி.. பெரிய உபகாரமண்ணி...” என்று தான் சொன்ன சொல்லிலே, தன் சீவனான ஆவியும் துடிக்கிறாற்றபோல சொன்னாள்.

“தாய் பிள்ளா சகேர்தரத்துக்க என்ன மச்சாள் இப்பிடி உச்சம் பண்ணின ஒரு நண்டி சொல்லக் கிடக்கு...”

என்று ராசம்மா தனக்குச் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டுத் தானும் ஒரு பதிலை அவளுக்கு - மனதில் புது மகிச்சியோடு சொல்லிவிட்டு, “அப்ப நான் வாறன்.. வாறன் மச்சாள்..” என்ற ஊறுகிற அன்போடு எலிசம் திரும்பவும் ராசம்மாவுக்குச் சொன்னாள். இறுக்கிப் பிடிச்ச மனம்லோசான மாதிரி அவளுக்கு இருந்தது. ஒரு மூச்ச விட்டாள் எலிசம்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அப்ப நான் போயிற்று இனி பேந்து வாறன் மச்சாள் நான் வாறன்மச்சாள்”

என்று ராசம்மாவுக்கு - தன் நடையிலும் பிறகு திரும்பித்திரும்பி அவளுக்கு சொல்லியவாறு, எலிசம் அந்த இடத்தை விட்டு நடந்துபோய் வீதியிலே கால்வைத்தாள்.

ராசம்மா தான் பிடித்திருந்த கதியால் கட்டையில் உடலை அப்பிடியே அணைவு வைத்துச் சரிந்து நின்று கொண்டு தன் அண்ணி போவதையே கண்வெட்டாமல் சிதறாதகவனத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தன் அண்ணியார் தன் குடும்பம் மீது காட்டும் அன்பை நினைத்தும், அவர் செய்யும் உதவியை நினைத்தும் - தொடர்ந்த அந்த வித யோசனைகளிலே சிறிது நேரம் முழுக்கிக் கரைந்து போனாள் அவள். வீதியிலே கழுத்து மணி ‘ஜல், ஜல், ஜல்’ என்று ஒரு சங்கீதச் சத்தத்துடன் ஓலிக்க, மாடு ஒன்று அங்கேயாக போய்க் கொண்டிருந்தது. தாமரைப் பூப் போல வெள்ளையாய் விரிந்த தன் மன மகிழ்வுடன் அந்தச் சங்கீதச் சத்தத்தைக் கேட்டபடி சங்கிலியை இறுக்கிக் கைக்குள் பொத்திக் கொண்டு நடு வீட்டுக்குள்போக விறு விறுவென்று நடந்தாள் ராசம்மா. இங்கே வாசலில் தன் காலை பதிய வைத்த நேரமே “பிள்ளையன் பிள்ளையன்” என்று அவள் அவர்களை வாஞ்சையாக உடன் அப்போது கூப்பிடவும் தொடங்கிவிட்டாள்.

8

“இப்ப ஒரு தாயம் - “என்று வாய் நிறைய அதிகாரத்துடன் சொல்லியபடி ‘டக் டக் டக்’ - என்று கையிலுள்ள தாயக் கட்டைகளை மூன்று தரம் நிலத்தில் தட்டிவிட்டு கீழே அவைகளை உருட்டனாள் பெஜினா.

“உனக்கு சுகம் வராது அக்கா ரெண்டு உனக்கு இப்ப விழுந்திட்டு...” என்று பெஜினாவுக்கு நேரே இளையவள் - ஜெயசலி சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள்.

“என்னாடு ஒரு சிரிப்பு...?”

“என்ன சிரிக்கவும் கூடாதே.. நீர் காய ஒடும்..?”

“ரெண்டில எனக்கு நெடுக தெண்டுது..!”

சொல்லிக் கொண்டு அவள் காயை அரக்கினாள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“இங்க நான் கிடந்து கூப்பிட்டதும் கேக்காதமாதிரி இப்ப காலேலயே உங்களுக்குத்தாய் விளையாட்டு என்ன ஒண்டு எண் டேன் நான் பிள்ளையன்..?” மேத்தான அமைதியாய் ராசம்மா சொல்ல.

“இண்டைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமையெல்லே அம்மா..!”

தாயக்கோட்டைப் பார்த்தபடி குணசீலி தாய்க்குப் பதில் சொன்னாள்.

“நிமிந்தும் பாக்காம் அப்பிடி ஒரு தாய விளையாட்டோடி பிள்ளையன் உங்களுக்கு..?”

“உங்கள் நான் பாத்தா இவள் லீலா காய் அரக்கிப் போடுவாள் அம்மா..”

“எல்லாம் இப்பிடி நீங்க இருந்து நல்ல விளையாடுங்கோ.. - ஆனா நான் இதில் வந்து நிக்கிறது ஏன் எண்டு ஒண்டும் என்னய நீங்க இப்ப கேக்காத மாதிரிஇருங்கோ என்ன..?”

என்று ராசம்மா சொல்ல

“அம்மா..”

என்று சொல்லியபடி நேஜினா தாயைப் பார்த்தாள். பிறகு “என்னம்மா.”

என்று அக்கறையோடே கேட்டாள்.

“இங்கெய்ரும் அக்கா .. நீா தான் முறை..கட்டையை உருட்டுமன்..?”

என்று தமக்கையைப் பார்த்தபடி அவளுக்குப் பக்கத்திலே இருந்த ஜெயசீலி அப்போது சொன்னாள்.

“அக்காவ இதுதான் விளையாட்டில் ஒருக்காலும் சேக்கக் கூடாதெண்டு சொல்லுறந்து.. அக்கா இப்பிடித்தான் இடையில் கிடந்து கொண்டு குழப்பும்..”

குணசீலி இடித்தமாதிரி கடுத்துச் சொன்னாள்.

“என்ற கதையளக் கேளுங்கோ பிள்ளையன் உதுகள் ஒருக்கா விட்டிட்டு..?”

ராசம்மா சொல்ல

“என்ன பூசணிக்காய்க் கொடி காய்ச்சிருக்கோம்மா.. எங்கட விட்டுக் கூரைக்குமேலயா..?”

என்று லீலா பாரேன்ற பகிடி விட்டாள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“ஏய் சும்மா வாயவைச்சக்கொண்டு இரு...?”

றெஜினா அவளை அடக்கிவிட்டு

“என்னம்மா சொல்லுங்கோவன்..?”

என்று திரும்பவும் தாயைக் கேட்க

“இந்தா இது என்னெண்டு எல்லாரும் நீங்க இப்ப ஒருக்காப் பாருங்கோ உங்கட கண்ணுகளால்..”

என்று சொல்லியபடி - வெட்டி வெளியேறுகிற ஒரு மின்னல் மாதிரி அந்தச் சங்கிலியை, துண் கூக்குள் ளாலிருந் து எடுத்து பிள்ளைகளுக்குக் காட்டினாள் ராசம்மா..

“ஜய்ய சங்கிலி! அடப் பவுணேயம்மா..?”

லீலா கேட்டாள்

“பவுணில்லாம்?”

ராசம்மா சொல்ல

“அப்ப ஆர் தந்ததம்மா உதை..”

“ஆரம்மா தந்த..?”

“என்னம்மா சொல்லுங்களன்..?”

மூன்று தங்கச் சிமார் களும் எழுந் து நின்று கொண்டு அடுத்தடுத்தாய்த் தாயிடம் இதுபற்றிக் கேட்டுக் கொண்டு நிற்க ரெஜினாவும் எழுந்து நின்றபடி தன் தங்கை மார்களினது முகங்களைப் பார்த்தாள். பிறகு தன் தாயை அவள் பார்த்தாள்.

“ஆரம்மா தந்தவயன்..?”

தொண்டையை அகலப்படுத்திக் கேட்டதாய் குரல் அவனுக்கு உறைப்பாக வந்தது.

“எலிசம் அண்ணி வந்தவ! தந்தீட்டுப் போனவ!”

“எங்காலயா எந்த வழியாலயா இங்க எங்கட வீட்ட வந்தவ? நாங்க இதிலயா இருந்தனாங்களே இவ்விடத்த...?”

“அவ கோடிப்பின் பக்கமா வந்தவ..!”

“பின் பக்கமெண்டா..?”

“வேலியடியில்..!”

“வேலிக்கு வெளியாலயோ..?”

“ஓம்..!”

“உதையேன் உங்களுக்குத் தந்தவு..?”

“எனக்கில்ல உனக்குத்தான்..!”

“எனக்கோ..?”

“ஓம் உனக்கத்தான்..!”

“அப்பிடியே சொல்லி உங்களுக்குத் தந்தவு..?”

“ஓம் நீ வெறுங்கழுத்தோட அங்க ஓட்டகப்புலம் கோயிலில நிக்கத்தான் கண்டவாம் அதுக்கும் பிறகு தான் இந்தக் காக்களைச் சேத்துக் கீத்துத் தான் இத வாங்கினதெண்டு சொல்லித்தந்தா... நீதான் இத போட்டுக்கவாம்... எண்டு அவ சொல்லி இத என்னட்டத்தந்தா..!”

“அப்ப அங்க இத மாமாவுக்கும் கூட வீட்டில தெரியாது..?”

“இல்லயாம்..!”

“அப்ப சொன்னா உது ஒரு களவான ஒரு வேலமும்..!”

“என்ன களவு இது..?”

“களவில்லாம என்னண்டு இதை நான் சொல்ல? கையழுத்தமா காசையும் பொருளையும் வைச்கக் கொண்டிருக்கிற மாமாவுக்குத் தெரியாம மாமி இதைச் செய்து உங்களிட்டக் கொண்டாந்து இப்ப தந்திருக்கிறா..இது மாமாவுக்குப் பிறகு தெரிஞ்சா இப்பிடித்தான்.. தன்ற வீட்டில உள்ளதுகளையெல்லாம் மாமி எங்கட்டக் கொண்டாந்து கொண்டாந்து நெடுகெத் தந்திருக்கிறா எண்டும் நெப்பார்... பேந்து அவற்றை வீட்டுக் காசாலதான் நாங்க இங்க எல்லாம் திண்டு குடிச்சுச் சீவிச்சதெண்டு ஒரு கதையும் பிறகு வெளியில வருமே..?”

மகள் சொன்னது சூரியன் வான உச்சியிலே நிற்கிறபோது - தலையிலே வெயில் சுட்டதுமாதிரி இருந்தது ராசம்மாவுக்கு.

“என்ன பின்ன நெஜினா எதுக்கெடுத்தாலும் நீ ஒரு நூயம் பேசி முரண்டு பண்ணிக் கதைக்கிறாய்...? அவ என்ன எங்களுக்குப் பிறத்திச் சனமே...? எனக்கவ அண்ணியெல்லே...? அவர் எனக்குக் கூடப்பிறந்த ஒரு சகோதரமெல்லே...? உனக்கும் அவமாமி அவர் தாய் மாமனெல்லே...? அப்பிடியிருக்க நீ கிடந்து உப்புடி ஒரு கதை கதைக்கிறாய்...? கை விரல்ப்பார் அதெல்லாம் பாக்க ஒரு மாதிரி அளவாவே இருக்கு...? ஒண்டு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

மற்றது கட்டையா மெல்லீசாகவும் தானே கிடக்கு..! அண்ணன் தங்கச்சி தம்பி எண்டு எந்தக் குடும்பத்திலையும் சரி எல்லாரும் பணக்காரரா பெரிய வசதியாயே கிடந்து சீவிக்கினம்...? ஒரு ஆள் வசதியா இருந்தா, இன்னொரு ஆள் அந்தக் குடும்பத்தில் உள்ளது கஷ்டத்திலையும் கிடக்குங்கள்தான்! அப்பிடி கஷ்டத்திலையாக கிடக்கிறதுகளுக்கு வசதியுள்ளதுகள் பிறகு குடுத்துதவறதும்தான்! இது தானே ஒற்றுமையான நல்ல குடும்பங்கள் வழிய எங்கயாயும் உலகம் வழிய நடக்குது..!”

என்று வீட்டிலுள்ள மூளி நிலைமை மூளையிலும் நிற்க, அதற்கெல்லாம் உருவும் கொடுத்துக் கதைசொல்லிக் கொண்டு போனாள் ராசம்மா. தன் கெளரவ எண்ணங்களுடன் தனித்து நின்ற நெஜினாவுக்குத் தாய் தனக்குச் சொன்னதுகளைக் கேட்டு மனதுக்குள்ளே ஒரு வெடிப்பு வெடித்தது. காற்றிலே புழுதி பறந்து வந்து தன் முக்கிலே அடித்ததுபோல அவனுக்கு முச்செடுக்க அப்போது திக்கு முக்காட்டமாக இருந்தது.

“அம்மா நீங்க சொன்னதுகளையெல்லாம் என்னால ஒத்துக்கொள்ள கொஞ்சமும் முடியாதம்மா... மனிசன் எண்டு இருந்தா அவனுக்கு ரெத்தத்தில மானரோசமும் சேந்து கட்டாயம் ஓவேணும்..! அவன்தானம்மா உண்மையில ஒரு மனிசன்..! எங்கட மாமாவும் முந்தியக்காலம் எங்கள் மாதிரித்தான் இருந்து சீவிச்சதெண்டு நீங்க எங்களுக்கு சிலனேரம் சொல்லுறியள்.. ஆனா அவர் இப்ப இந்தலவுக்குப் பெரிசா முன்னேற்றாரெண்டும் - அந்தக் கதையையும் நீங்க எங்களுக்குச் சொல்லுறியள்! ஆனா நாங்கள் ஏனம்மா அவர் அப்பிடி முன்னேறின மாதிரி முன்னேறேல்ல..? அத நீங்க எப்பவாச்சம் யோசிச்சியளே..? அதப் பத்தி நீங்க ஏதும் இங்க வீட்ட உள்ள எல்லாரோடையும் ஒரு கதையாச்சும் கதைக்கிறியளே? உங்கட அப்பா கிறிஸ்தபல் அப்ப உங்களுக்கு ஏழுபரப்பு தோட்டக்காணியும் ஆறுபரப்பு கலட்டிக் காணியும் இந்த வீட்டுக்காணியும் சீதனமாவெண்டும் உங்களுக்கு எழுதிக் குடுத்தார்... அவர் ஆம்பிளப்பிள்ளையெண்டு ஒண்டும் அவருக்கு அப்பு குடுக்கயுமில்ல எண்டு நீங்க தான் எல்லாம் சொல்லுறியள்? சரி அவர் பெரிய சீதனம் ஒண்டும் கலியானம் முடிச்ச வாங்காமலும் எப்பிடி முன்னேறினார்.. அத நீங்க சொல்லுங்களன்..?”

“அண்ணைக்கு ஒரேயொரு பெடியன்தானே பிள்ளை இங்க மாதிரி பொம்புளப் புள்ளையளே... அதுவும் நாலைஞ்சுபிள்ளையை ஆக்களெண்டா வீட்டுக்கு எவ்வளவு சிலவு..”

நீக்கமாய் வேர்விடக் கூடிய ஒரு இடம்மாதிரி ராசம்மாவுக்கு இந்தக் கதையைத்தான் மகளுக்குச் சொல்லகூடியதாக இருந்தது. ஆனால் அம்மாவின் எடுப்பாத இந்தப் பேச்ச நெஜினா மனதிலே வேர்விடவில்லை. தாய் சொன்ன பதில் கேட்டு அவள் மனதிலே ஒருவித புளிப்பு இழைந்தது.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“உதோரு கதையெண்டு ஏனம்மா அத நீங்க சொல்லுறியள்...? சீனிக் குறுணி கூட எங்களுக்கு உங்களுக்கெண்டு - இங்க வீட்ட நீங்க சேத்துவைச்சுக் கொள்ள ஒண்டுமே உங்களுக்கு லாயக்கில்ல.. அந்தப் பழக்கமுமில்ல யோசனையுமில்ல உங்களுக்கும் அப்பாவுக்கும்!...ஆனா நான் இனி உங்கள மாதிரி அப்பிடியெல்லாம் இருக்கமாட்டன்.. நான் செய்யிற தோட்டத்தில் நான் தனியவாக்கிடந்தினிப் பாடுபெட்டு உழைச்ச நான் ஒழுங்கா கரை சேத்துவிடுவென்மா.. அப்பா தன்ற தோட்டத்தச் செய்து இங்க வீட்டுச் சிலவப்பாக்கட்டும். ஆனா இனிநான் உங்கட வீட்டுச் சிலவுக்கு எண்டு ஏதும் ஒரு சொட்டும் கூட அந்தத் தோட்டத்துக்கால வாறுதுகள தரமாட்டன்.. என்ற தமிழ் நல்லா படிக்க வேணுமம்மா.. என்ற தங்கச்சியள நல்ல இடத்திலயாய்ப் போய்க்கரை சேரயவைக்கவேணுமம்மா...”

என்று நெஞ்சில் குவியும் தன் குடும்ப நினைவுகளோடு றெஜினா தாய்க்கு இதை சொன்னாள். றெஜினாவின் தங்கைமாரேல்லாம் தண்ணீர் பருகுவதில் கிடைக்கும் சுகம்போல தமக்கை சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். என்றாலும் ஒரு துக்க உணர்ச்சியில் - கண்ணீர் பொலபொலவென்று நீர்த்துளிகளாய் அவர்களது கண்ணங்களில் உருளத் தொடங்கிவிட்டது. சங்கிலி வாங்கிய போது கிடைத்த பூரண சுகம் இப்போது ராசமாவிற்கும் மறைந்து விட்டது. அவளுக்கும் மகள் சொன்னவைகளைக் கேட்டு கண்களில் கண்ணீர்தான்!

அவளுக்கு மகள் மேல் பாசச்சனை ஏற்பட்டது

“என்ற பிள்ளை..” என்று சங்கிலி வைத்திருந்த கையையும் மற்றுக் கையையும் சேந்தது ஒன்றாய் கும்பிட்கணக்கில் மகளினது வலக்கையையும் அவள் பிடித்துக் கொண்டாள்.

மகளின் கையை தன் கையால்பிடித்ததும் அவள் கையினது விறைப்பான காய்ப்புத்தன்மை உணர்ந்து, துக்கத்தில் உடனே அவளுக்கு தேக நலிவும் ஏற்பட்டதைப் போல இருந்தது.

“என்ற பெம்புளப் பிள்ளை இப்பிடியெல்லாம் இந்த வெயில் வழிய காஞ்சு கிடந்து மண்வெட்டி பிடிச்சுக் கொத்தி வேல செய்தும் எங்களுக்காகப் பாடுபெடுதே...?”

என்று தன் கைவிரலால் அவள் உள்ளங் கையை உரசி உரசிப் பார்த்துப் பார்த்து அனலிலிட்ட மெழுகைப் போன்று மனம் உருகி அவள் அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

நேஜினா அவ்வேளை அம்மாவின் நிலைபரத்தையும் பார்த்தாள். தங்கைமாரேல்லாம் சோகமாக நிற்பதையும் பார்த்தாள். அவனுக்கு அவர்கள் படும் துக்கமெல்லாம் சுமக்க இயலாத சுமையாக இருந்தது. அதனால் அவனுக்கும் தன் நிலையை பழையபடி இயக்குவதற்கும் தத்தளிப்பாக இருந்தது.

“என்னம்மா இது! நான் என்ன உங்களுக்கெல்லாம் சொல்லிப் போட்டனென்டு இப்ப இந்தக்கோலத்திலையா நிக்கிறியள்...? எனக்கெண்டா ஆரின்ட உதவியும் இங்க வாங்கி அதில் நாங்கள் எல்லாரும் இங்க சீவிக்கத் துண்டா விருப்பமில்ல.. இங்க இந்த ஊருக்கவுள்ள நாலுபேர் மாதிரி நாங்களும் தோட்டக்காரர்தானே...? எல்லாரும் உந்தத் தோட்டத்தச் செய்துதானே தங்கட பிள்ளையளப் படிக்க வைக்கினம்...! நகை நட்டுப் போடுகினம்...! கலியாணமும் பேசிச் சீதனமும் குடுக்கினம்...! மற்ற எல்லா வேலையளையும் கூட இந்த வருமானத்திலதானே பாக்கினம்...! எங்களுக்கும் தோட்டம் செய்ய உங்கட காணியள் இருக்குத்தானே...? இப்ப தோட்டம் செய்யிற காணியவிட கலட்டிக்காணியும் ஆனோ ஏழுபரப்பு இப்பவா எங்களுக்குக் கிடக்குத்தானே - அதையும் நாங்கள் திருத்துவம் - அதிலையும் நாங்கள் பிறகு தோட்டத்தைச் செய்வம் - எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமா அந்தக் காணியில் கல்லைக் கிளப்புறவேலை நானும் தங்கச்சிமாரும் சேந்தே செய்யலாம் - நான் அந்தக் கல்லைல்லாம் என்றை இந்த கையால் பிக்காஸ் அலவாங்கு போட்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமா வேல செய்து கொத்திப் பிரட்டி துப்பிரவாக்கிப் போடுவனம்மா.. அதுக்கெல்லாம் என்ற கையில் நல்ல பலமிருக்கு.. தங்கச்சிமார் எல்லாம் கூட நாட உதவி செய்தா எல்லாம் அங்கத்திறமா நடக்கும்... கிளப்பிற கல்லையும் பிறகு விக்கலாம்...! இதுக்கெல்லாம் எங்கட அப்பரை நான் எதிர்பாக்கேல்ல! அவரை நம்பி நான் அந்த வேலயளதுவங்கப் போறதுமில்ல...! ஆனா எங்கட குசையப்பு எனக்கு உதவி செய்வார்மா...!”

என்று தன் மனதில் தேங்கிப்போயிருந்த நினைவுகளையெல்லாம் அப்படியே வெளியே சொன்னாள்நேஜினா. இதை சொல்லும்போது அவன் முகத்தில் வசந்த காலத்தின் பூரிப்பு இருந்தது. நேஜினாவின் சகோதரிகளும் அவனின் பேச்சில் விருப்பங்கொண்டு மனம் பூரித்தார்கள். மகனின் நம்பிக்கையான கதைகளைக் கேட்டதில் ராசம்மாவுக்கும் மனதிலுள்ள கவலைகளையும் துன்பங்களையும் கழுவிக் கொண்டு போனமாதிரியாக இருந்தது.

வெயிலின் கதி உக்கிரமமாக இருந்தது. ராசம்மா பிள்ளைகளுக்கு முன்னால் அதிலே நின்றபடி வாசலுக்கு வெளியே தெரிந்த பூங்களிலும் களை

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

யோசனையுடன் பார்த்தாள். செவ்வாந்தி மரங்கள் வெயிலைத் தாங்க முடியாமல் முதுகை வளைத்தது போல் வாடி இருக்கிறது அவனுக்குத் தெரிந்தது. கன்றுகள் அப்படி வாடியிருந்தாலும் - தன் முகத்தைப் பார்த்து அதிலுள்ள செவ்வந்திப் பூக்கள் சிரித்துக் கொண்டிருந்த மாதிரியாயிருந்தது. அவனுக்கு மனதுக்குப் பிடித்தேயிருந்தது. “அப்பிடித்தானே மனிசரின்ட வாழ்க்கையும்! வாட்டுறுதுன்பம் வந்து கஷ்டப்பட்டுக் கிடக்கேக்கிளையும் மன உறுதியவிடாம் சிரிச் முகத்தோட மனுசர் எண்டுறுதுகள் சீவிக்க வேணும்...!” - என்று அவள் இதை மனதுக்குள் விசாலமாக நினைத்துக் கொண்டாள்.

“சரி இனி இந்த கையில் உள்ள சங்கிலிய என்ன செய்யிறது? நெஜினாவிட்ட “நீபோடுபிள்ள இந்தா” எண்டு திருங்பக் கேட்டா அவனுக்கு உடன் சரியான கோவம் வந்திடும்.. பேந்து அவள் சத்தம் போட்டாக்கீட்டாத் தாங்கேலாது...”

என்ற இந்த நினைப்பு -மனதுக்குள் சமூலத் தொடங்க நாசியில் காற்று அவனுக்கு விரைவாக உள்ளே ஏற்ற தொடங்கிவிட்டது. இறுக்கத்திலே அவள் முகத்தை வைத்தபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

உறக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட மாதிரி தங்கச் சங்கிலியை இரு கைகளாலும் இழுத்துப் பாலம் போன்று பிடித்தபடி ராசம்மா அதைப் பார்த்தாள்.

நெஜினாவுக்குக் கீழே உள்ள அவளது சகோதரரிகள் கழுத்தைத்தடவிக் கொண்டு தாயின் கையிலுள்ள சங்கிலியைப் பார்த்தார்கள். முகத்தில் ஒரு மலரெனப் பூத்துவிரிந்த ஆவலேலோடு கடைசியவள் லீலா “அக்காக்கு வேணாட்டி இத எனக்குத்தாங்களனம்மா.. நான்கழுத்தில் போட்டுக் கொள்ள....?” - என்று தாயைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“நாங்களைல்லாம் உமக்கு மூத்ததாயிருக்க நீர் என்ன சட்டவிட்டமாக் கேக்கிறீர் - அம்மாவிட்ட அந்தச் சங்கிலிய எனக்குத்தாவென்டு...?”

குணசீலி லீலாவுக்குச் சொல்ல, ஜெயசீலி குணசீலியைப் பார்த்தாள்.

“அக்காக்கு அடுத்த குண்டுக் கல்லுமாதிரி நான் ஒருத்தியிருக்கிறேன் - எல்லாரும் நெச்சுக்க கொள்ளுங்கோ?”

என்று ஒரு தடவை தன் கூர்மையான கை நகத்தை இருந்கழும் பதித்து சண்டி சத்தம் வர செய்து கொண்டு அவள் சொன்னாள்.

கழிச்சல் வந்து குணங்கிய கோழிபோல லீலாவும் அவனுக்கு மூத்தவள் குணசீலியும் ஜெயசீலியின் பேச்சைக் கேட்டு குறுகி விட்டார்கள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

றெஜினாவின் தங்கைமாருக் கெல்லாம் - அந்தச் செயினின் பவுண் கணக்கை மனதுக்குள் கூட்டக் கூட்ட - அந்தக் கணக்கு அவர்கள் மூன்றாயில் நாட்டிய மாடத் தொடங்கி விட்டது.

“இதுகளுக்கு எப்பிடியானாலும் சரிதான்.. ஒரு ரோசமும் இல்ல... என்னெண்டாலும் செய்து முடியுங்கோ..”

என்று தங்கைமார்களை, அந்த நிலையில் கண்டு கொண்டதில் கோபமாக அவர்களுக்கு இதை சொல்லி விட்டு, ஜீவனின் பாடம் வைத்து படிக்கிற அந்த மேசையருகிலுள்ள கதிரையில் போய் இருந்துவிட்டாள் றெஜினா.

“ பிள்ளா அப்ப உனக்கிது?”

என்று ராசம்மா அதை றெஜினாவிடம் இனி நான் கேட்கக் கூடாது - என்று மனதை கட்டிப் போட்டிருந்தபோதும் - என்ன தான் செய்யிறது? அவளிட்ட இன்னொருக்காக் கேட்டுப்பாப்பம்? என்ற ஆவலில் அந்தப் பக்கமாகக் கழுத்தைத் திருப்பி கதிரையில் இருந்த அவளைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“என்னம்மா நாலைஞ்சு முறை தெண்டித் தெண்டி சொல்லுறுதே நான் உங்களிட்ட - எனக்கு வேணாமெண்டா கடைசிவரைக்கும் உது வேணாம்தானே? பேந்தேன் நீங்க விடுத்து விடுத்து என்னடக் கேக்கிறீங்க? நீங்க தங்கச்சிமாரில் ஆரும் உங்களுக்கு விரும்பமானவருக்கு குடுங்களன்.. ஆணாலும் நான் ஓண்டு சொல்லுவன்.. ஜெயசீலிதான் எனக்கு இளையவள்.. அதகுடுக்கிறதெண்டா நீங்க ஜெயசீலியிட்டத்தான் குடுக்கவேணும்...”

றெஜினா இப்படிதாய்க்குச் சொல்ல நிலவு ஏழந்து வரத் தொடங்கியது போல ஜெயசீலிக்கு தாயின் கையிலுள்ள சங்கிலியைப் பார்க்க சந்தோஷமாக இருந்தது. தமக்கை சொன்னதைக் கேட்டு அவளுக்கும் மனதில் நன்றி உணர்ச்சியாயிருந்தது. மனம் அவளுக்கு உற்சாகத்தில் குதிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

“ஏன் பந்தயங்கட்டின மாதிரி நாங்களெல்லாம் உந்த ஒரு சங்கிலிக் குக்கிடந்து இப்ப ஆசைப்படுவான்.. முத்தவக்கு இல்லாட்டி ரெண்டாம் ஆளுக்கு..”

என்று சொல்லிவிட்டு பிறகு லீலா களுக்கென்று ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தாள்.

“சரி சரி நீர் வாங்கி உத கழுத்தில் போடும்... நாங்க வடிவா இருக்கோ உமக்கு உந்தச் சங்கிலியெண்டுபாப்பம்...”

என்று சொல்லிவிட்டு குணசிலியும் ஜெயசீலியைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். எல்லாம் திசை மாற்றம் கொண்டதைப்போல இப்போது இது விஷயம் நடந்து முடிந்ததிலே ராசம்மாவிற்கும் ஒரு குழப்பம்.

“அண்ணி அப்ப உனக்கு இத ஏன் நான் குடுக்கேல்லயென்டு ஒரு நேரம் என்னக் கேட்டா... அவவுக்கு நான் என்ன பதில்ச் சொல்லுறது நேஜினா..”

என்று ராசம்மா சமாதானமில்லாத மனத்தோடு மகளைக் கேட்டாள்.

“இதுதான் ஒரு பெரிய விசயம்.. நாங்கள் நாலு பேரும் சக்கிலிய மாறி மாறிப்போடுமென்டு மாமிக்கு நீங்க சொல்லுங்கோ என்று நேஜினா தாய்க்கு பதில் சொல்ல,

“முளைதான்..!”

என்று உடனே அக்காளைப்பார்த்துச் சொன்னாள் லீலா

“அதுக்கு மேலும் என்னவும் அவ அப்பிடி இப்பிடி ஏதும் விடுத்து விடுத்துக் கதைச்சா - சங்கிலிய அவவிட்டயே பிறகு திருப்பியும் குடுத்து விட்டுடுங்கோ..” என்று பிறகு அவள் சொன்னாள்

“என்ன இது உறவு முறிக்கிறமாதிரி உன்ற கத? அப்படிச் சொல்லப்பிடா நீ பிள்ளை...! இது ஒரு அழகே...? சொந்தங்கள் விட்டு நாங்க தனித்தனி என்டு சீவிக்க ஆயிற்றா.. நல்லது கெட்டதுக்கும் பிறகு ஆர் இந்த வீட்டுக்கு பிறகு வரப் போகுதுகள்...? தந்த அந்தப் போருள் என்ற அண்ணி - உன்ற மாமிதான் தந்தவ...! நீ கழுத்தில் போடாட்டி இவள் இத கழுத்திலபோட்டிருக்கட்டும்...! அதையெல்லாம் அண்ணி ஏன் ஏது என்டு என்னோட கதைக்கக் கொள்ளமாட்டா...! அவ தங்கப் பவுண்...! அவவின்ற குணத்தப் பற்றி முழுசா எனக்குத் தெரியும்...!”

என்று ராசம்மா முன்பு தான்சொன்னகதையிலிருந்து மாறிக் கொண்டு நேஜினாவுக்குச் சொன்னாள். இப்படி தாய் தனக்குச் சொன்னதெல்லாம், நேஜினாவுக்கு காதில் முள்ளுத்தைத்தது மாதிரி இருக்கவில்லை. அம்மா சொன்னதெல்லாம் கேட்க அவளுக்கு நல்ல சொல்லாகவே இருந்தது. ஜெயசீலி இந்நேரம் தன் அம்மாவின் கையை தன் ஒரு கையாலே பிடித்து ஆதரவாக ஒரு செல்ல அழுத்து அழுத்தினாள்.

“என்னம்மா இன்னம் இந்தச் சங்கிலியக் கையில் வைச்சக்கொண்டு முஞ்சிய வீங்கிக் கொண்டிருக்கிறியள் - அக்காதான் எனக்கு நீங்க குடுங்கோ என்டு சொல்லீட்டாவே ஆனாலும் உத கையில நீங்க வைச்சக் கொண்டிருக்கிறியள்...? அத என்ற கையில தாங்களன்..?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

என்று சொல்லும்போது அவளுக்கு ஆசையோடு விடுகிற ஒசைபோல விட்ட முச்சம் வந்தது.

“ஏதோ உனக்குத்தான் இப்ப போசிப்பு... அந்தப் பாவப்பட்டது வேணாமாம்.. சரி இந்தா பிடி...”

என்று சொல்லிக்கொண்டு ராசம்மா தன் இரண்டாவது மகள் ஜெயசீலிக்கு, கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்த தங்கச் சங்கிலியை குவித்தாய்ச் செய்து விட்டு பிறகு அதை அவளின் உள்ளங்கையில் வைத்துக் கொடுத்தாள். ஜெயசீலி தாய் கொடுத்ததை சிரித்தபடியே வாங்கிக் கொண்டு நின்ற இடத்திலேயே ரெண்டு சுற்றுக்கூறி ஆனந்தக் கூத்தாடி மகிழ்ந்து கொண்டு சங்கிலியைத் தனது கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டாள். இவளவு நேரம் அசைந்து கொண்டிருந்த மனம், இப்போது தான் அவளுக்கு நிம்மதியாக நிலை கொண்டது.

அவள் சிரிக்கையில் கண்களில் ஈரம் பளபளத்தது “நல்லா இருக்கு உனக்கு சங்கிலி”

“வடிவா பொருத்தமாயிருக்கு உன்ற கழுத்துக்கு..”

என்று ஜெயசீலிக்கு கீழே உள்ள இரண்டு தங்கச்சிமாரும் ஜெயசீலின் மனசை முகத்தில் வாசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் போல கண்டுகொண்டு - இவற்றை சொல்லிக் கொண்டபடி நின்றார்கள்

“உனக்கும் வடிவுதான் உது..”

என்று ராசம்மாவும் மகள் ஜெயசீலிக்கு உடனே சொல்ல நினைத்தாள். என்றாலும் அவளுக்கு இதை வெளியே சொல்ல இயலாமல் தொண்டையிலே அப்படியே பிறகு அது நின்று கொண்டது.

ஜெயசீலி தன் விரல் நுனிகளில் அடக்கமாகப் போட்ட மருதாணி அழகை ஒருமுறை கையை நீட்டிப் பார்த்தாள். சங்கிலியின் நுனியையும் பிடித்து இழுத்து நீட்டம் பார்த்தாள், பிறகு கண்களை மூடிக் கொண்டு சிரித்தாள்.

“இனி அக்காவ ஆரும் கையில் பிடிக்கேலாது...?” : என்று அப்போது தமக்கையைப் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னாள் லீலா.

ஜெயசீலியின் கழுத்தில் சுருண்டு நெனிந்து மினுமினுப்புக் காட்டும் தங்கச் சங்கிலியை தாய்ராசம்மாவும் பிள்ளைகளும் பார்த்து சந்தேகவெப்பட்டுக் கொண்டார்கள். வருஷத்தில் வரும் ஒரு விசேஷத்தினாம் போல இன்றைய நாள் அவர்களுக்கு இருந்தது.

அச்சவேலி தென்முலைப் புனித சூரியப்பர் கோவில் நிர்வாகக் குழுத்தெரிவுக் கூட்டம், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நடப்பதுதான் வழைமை. உழைக்கும் தொழிலாளவர்க்கத்தின் முன் மாதிரியானவர் புனித சூரியப்பர். தச்ச வேலைத் தொழில் செய்து குடும்பத்துக்கும் இயேசுவுக்கும் பாதுகாவலராயிருந்த வருக்குப் பெருநாள் கொண்டாடா ‘மே’ முதல் திகதியான தொழிலாளர் தினத்தையே அவருக்குப் பெருநாள் கொண்டாடும் தினமாக தென்முலைக் கிறிஸ்தவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து அந்நாளை பொருத்தமாக வைத்துக் கொண்டார்கள்.

நிர்வாகக் குழுக் கூட்டம் இன்று காலைவேளை நடைபெறுமென்று சுவாமியும் காலைப்பூசைப் பிரசங்கத்தில் சொல்லியிருந்தார். சுவாமியின் அறைவீட்டின் முன்னாலுள்ள விறாந்தையில் தான் கூட்டம் நடத்துவதற்கு ஒழுங்காயிருந்தது. அறை விறாந்தையில் வாங்குகள் இருக்கக்கூடுப் போடப்பட்டிருந்தன. முன்னாலே மேசைகதிரைகள் மேசையின் மீது கொட்டிகள் - வெற்றுக் கடுதாசித்தாள்கள் எல்லாம் ஒழுங்காக வைக்கப்பட்டிருந்தன.

கோயில் அலுவல்களிலே மற்றவர் ஞக் கெல்லாமே ஒரு முன்மாதிரியாய் உபதேசியார் மனுவல் பிள்ளை என்பவர் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் மிகுந்த எச்சரிக்கை உணர்வோடு தன் போக்கிலேயே இயங்குகிறார். கோயில் தாபரிப்புப் பணத்தை வீடு லீடாகப்போய் மாதாந்தம் வாங்கிச் சேர்த்துக் கொண்டு போய் சுவாமியின் கையில் அவர் கொடுப்பார். தாபரிப்புக்கென்று அனேகர் பிடி அரிசியும் ஊருக்குள் கொடுப்பதுண்டு. சொல்லுக்குத்தான் பிடி அரிசி என்பது! ஆனால் கொடுப்பதோ பை நிறைய அரிசியாயிருக்கும்! அதோடு தத்தமது தோட்டங்களில் விளையும் தானிய வகைகளையும் கோயிலுக்கென்று அவர்களெல்லாம் கொடுக்கின்ற ஒரு வழைமையும் இருந்து வந்தது. இந்த அலுவல்களை, உபதேசியாரை விடுத்து வேறு கோயிலுக்கென்று சேவகம் செய்பவர்களும் செய்வார்கள்.

பூமி முழுக்க உஷ்ணம் பரவுகிற மாதங்கள் தானே பங்குணி சித்திரை மாதங்கள் தீயின் நாவென துடிக்கிற ஒரு வகை உஷ்ணம் காலையிலேயே பரவத்தொடங்கிவிட்டது. மனுவல் பிள்ளை உபதேசியார் கோயிலில் நடக்கப் போகும் கூட்டத்திற்கு எல்லோருக்கு முன்னம் வேளைக்கே போய் அங்கே நிற்கவேண்டுமென்ற அவசரத்தில் வேர்வை ஈரம் சொட்டச்சொட்ட பாய்ச்சலும் பற்றதலுமாக கோயில் வளாவுக்கு வந்தார். அவர் சுவாமியாரின் அறை வீட்டிக்கு வந்தபோது, அங்கே வேறொருவரையும்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

வந்து நிற்கின்றதை காணவில்லை. கூட்டம் தொடங்க இன்னும் சில நிமிடத்துளிகளே இருக்கின்றதாக, சுவாமி அறைவீட்டு வெளிச் சுவரிலுள்ள கடிகாரம் அவருக்கு நேரத்தைக் காட்டியது.

“இன்னைக்கு நடக்கிற கூட்டத்தில் இவங்கள் ஆக்களின்ட எத்தனையோ கதைகளை நானும் இதுக்குள்ளாயா இருந்து கேட்கவரும்.. ஆரின்டயும் குற்றங்குறையள விட வேற என்னத்தத்தான் இவங்கள் பேரிசா கதைக்கப் போறாங்கள்...! ஆளையாள் சொந்தங்களைன்டு இதுகளுக்க அடிபாடுகளும் வேற இருந்துகொண்டுதானே இருக்கு...! இந்த ஊரவனே - பிறந்து வளந்தவனே ஊருக்கு வெளியால் போய் நாலு மாதம் இருந்திட்டுப் பிறகு திரும்பி இங்க வந்தா.. நீ ஊரான் இல்லபிறத்திஊரான் என்டு சூசாமல் இவங்களெல்லாம் வாய் திறந்து சொல்லிப் போடுவாங்கள்.. இங்க ஊருக்க படிச்சதுகளுக்கும் இதே குணம்தான்! படியாததுகளுக்கும் இதே குணம்தான்!..! இப்பிடி ஒரு மோட்டுச் சனம் மாதிரித்தான் இங்க உள்ளதுகள் சீவிக்குதுகள்..! ஆத்தே இதால இங்கின் இன்னைக்கு நான் உதுகளோட ஏதும் வாய்த்திறந்து ஒரு சொல்லுக்கில்லுச் சொல்லவே கூடாது!.. எனக்கென்ன இந்த கோயில்தொண்டு மாத்திரம் ஒழுங்கா செய்து கொண்டு வந்தாச் சரி!.. அது சூசையப்பர் - அந்தக்கிழவுன் - என்னை ஆசீர்வதிப்பார். அது காணும்தானே எனக்கு? அதைவிட்டிட்டு இவங்கட கோயில் பெருநாள் கதையிலையும் வெடி வாணம் புஜாகள் கொழுத்தறவேலயளிலையும் உள்ள கதைகளுக்கு நான் ஏன் போவான்..? என்ற வேலயளோட நான் நின்டு கொண்டா எனக்குச் சரிதானே?..? பிறகு எனக்கேன் உந்த அந்தத் தேவையில்லாத கதைகள் காரணியள்...?”

முன்பு கோயிலில் நடந்த சில சம்பவங்கள் அவ்வேளை அவரது மனதில் மின்னி மறைந்தபோது, அவரை ஞாபகத்தின் கொடிகள் பற்றுத்தொடங்கின்.. பிறகு அவைகள் அவருக்கு தெளிவான காட்சிகளாக நகரத் தொடங்கின.

அவர் சின்ன வயதாக இருக்கும் போது நேர் நேராக கண்டதுதான். ஒரு விசை, ஒரு மற்றுச் சாதியைச் சேர்ந்த பெண் திருகோணமலையிலிருந்து இந்த ஊருக்குக் காதில் கடுக்கண் போட்டுக் கொண்டு வந்தாள். அவள் ஒரு நாள் சூசையப்பர் கோயில் வளவுக்காலே நடந்து போய்த் திரும்பி வரும்போது - மனுவல்பிள்ளையாளின் மாமா அதைக் கண்டு கோயில் வளவுக்காலே அவளை அடித்துத் தூரத்தினார். அதனால் போலும் அவள் மற்றநாள் திருகோண மலைக்குத்திரும்பிப் போய்விட்டாள்.

இது மட்டுமா சூசையப்பர் கோயிலிலே நடந்தது? இதைப் போல இன்னும் சில சம்பவங்களையும் இவர் கண்டதுதானே? தாழ்ந்த சாதிப்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

பெண்கள் தலையில் துப்பட்டி போட்டுக் கொண்டு வந்து கோடுபோட்ட கோயில் மூலையில் இருக்கிறபோது மூள்கிழுவைத் தழியால் அதைத் தலையிலிருந்து கொழுவி இழுத்துக் கொண்டு போய்க் கோயிலுக்கு வெளியாலையும் அதை எனிந்திருக்கிறார்கள் தானே? பழைய வழக்கங்களோடு கிட்டந்து சாகிறவர்கள் எங்கேதான் பிறகு திருந்தப் போகிறார்கள்? இப்படியான தழிப்புப் பிடித்தவர்கள், முன்பு இந்தக் கோயில் உபதேசியாரரின்த சந்தியாப் பிள்ளையோடும் அவ்வேளை சீறி இருக்கிறார்கள் தானே? இது சம்பவம் நடந்த அந்த நேரம் - கோயில் கட்டளைச் சுவாமியாருக்கு சுகமில்லாமல் ஆகிவிட்டது. வண. வில்லவரசிங்கம் சுவாமியார்தான் அந்த நேரம் இங்கே இருந்தார்.

முதற்சற்பிரசாத பிள்ளைகளை, சந்தியாகுப்பிள்ளை உபதேசியார் தான் தன்னுடன் வைத்து அவர்களுக்கு செபம் சொல்லிக் கொடுத்து ஆயத்தப்படுத்தி அன்று சற்பிரசாதம் பெறவென்று பீடத்தண்டை கூட்டிச் சென்றார். அந்த எட்டுப்பிள்ளைகள் வரையில் உடுத்த சீலையால் தலையை மூடி வந்தார்கள் வெள்ளாம் பிள்ளைகளைல்லாம் துப்பட்டிகளுடன் பூழிகளும் வைத்து சிறப்பாக வர மற்ற அந்தச் சின்னப்பிள்ளைகள் பெரிய சீலையை உடுத்துக் கொண்டு அதில் ஒரு தலைப்பைத் தலையில் போட்டுக் கொண்டு தடக்கித் தடக்கி நடந்து வருகிறதை கண்டுபோட்டு அவர்களைப் பெற்ற தாய் தகப்பன் மாருக்கு மட்டுமல்ல உபதேசியாருக்கும் மனம் எவ்வளவோ பாடுபட்டது. “கோயிலிலே ஆண்டவருக்குச் சங்கையாக துண்டு ஒண்டு தலையிலே போட விடுநாங்களில்லயே இவங்கள் - என்ன விபரீதம் இது” என்றும் இவர் நினைத்து அப்போது ஆத்திரப்பட்டிருக்கிறார்.

அங்கே ஒரு பிள்ளையின் உடுத்த சீலை தலைமட்டும் போடக் காணாததினால் தலை முடாமல் அவள் வந்திருந்தாள். அதை இவர் பார்த்து விட்டு அந்தப் பிள்ளை சற்பிரசாம் பெறும் போது தன் சட்டைப் பை சாக்கிலிருந்த கை லேஞ்சியை எடுத்து அந்தப் பிள்ளையின் தலையை அவ்வேளை முடிவிட்டிருக்கிறார். இதை அவர் கோயிலுக்குள்ளே இருந்து செய்யக் கண்டதும் அதற்குள்ளே இருந்த அனைகருக்கு அது பெரிய ஆத்திரமாகிவிட்டது. சுவாமியாரும் இதைக் கண்டு கோயிலுக்குள்ளேயும் குழப்பம் வருமென்று பயந்து போனார். கோயிலுக்குள்ளே இருந்த சிலர் அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு சத்தம் போட்டுக் கூட இதைக் கதைக்கத் தொடங்கி விட்டார்களாம்.

“இந்த அச்சுவேலி உபதேசி கீழ்ச் சாதிப் பொடியள மடியில வைச்சு நடத்தப்பாக்கிறாரோ...?”

என்று ஒரு தலை அதுக்குள்ளே இருந்து பலத்துச் சொல்ல,

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“இதிலும் ஒரு துவக்கம் துவங்க இப்பிடியெல்லாம் செய்து இவன் ஆயத்தப்படுத்துறான் போல.. பூதனிருக்கு மட்டும் புதிர் என்ன புக்கை என்ன என்ற பாடுதான் இவனால...”

என்று இன்னொருவரும் கோயில் பூசை வேளையிலே அவருக்குத் தோதாக தானும் ஒரு கதை கதைத்திருக்கிறார். சந்தியாகுப்பிள்ளை உபதேசி, காலை மாலைச் செபத்துடன் பத்தியோடு சீவித்து வந்தவர், சில வேளை யாழ்ப்பாணம் அவர் நடந்து போகிற வேளைகளில் கூடகையில் செபமாலையை வைத்துக் கொண்டு மூன்று நாலு தடவையென்றாலும் 153 மணிச் செபம் அவர் சொல்லி பின்பு மனவல்லயச் செபமும் சொல்லி நிறைவேற்றி விடுவார். அப்படி ஒரு பக்தியும் ஒளிப்பு மறைப்புமில்லாமல் பிறர் சினேகத்துடனும் வாழ்ந்த அந்த மனுசனை - இந்த ஊரை விட்டே வெளியாலே சில காலம் இருக்கிற அளவுக்குச் செய்தவர்கள் தானே இந்தத் தென் முலையார்.

இப்படியாய் அவற்றை கதையள கண்டும் நான் காதால் கேட்டதாலும் தானே - நான் இப்ப இருக்கிற உபதேசியார் வேலையிலயும் செய்யிற ஒவ்வொரு காரியங்களிலயும் ரொம்பக்கவனமாயிருக்க வேண்டியிருக்கு?

அதுக்காக என்ற படுக்கை அறையில் இருக்கிற முப்பத்தினாலு படம்போட்ட அந்த அர்ச்சிய சிஸ்டர்களை மன்றாட அவயின்றை உதவியால் நான் இதுக்காக கெஞ்சிக் கேட்கிறதோட “ஆண்டவரே உமக்கு உவப்பான தென்று நான் அறியும் படிக்கும் - உம்முடைய தேவ ஞானம் என்னிடத்திலயிருந்து தொழிலாற்றுகிற படிக்கும் உம்முடைய சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் ஞானத்தை எனக்குத் தாரும் என்று நான் ஒவ்வொரு நாளும் அந்தக் கடவுளைப் பாத்து மன்றாடியும் வாறான்தானே..?”

குறிபார்த்து அடித்தது மாதிரி இருந்தாற் போல வீசிய காற்று இலைச் சருகுகளையும் கொண்டு வந்து அறை வாசலில் கொட்டியது. எத்தனையோ பழைய கதைகளை தன் கனவாக அப்போது கண்டு கொண்டிருந்த மனுவல்பிள்ளை உபதேசியார் இதற்குப் பிறகு நினைவிலிருந்து மீண்டார். மேசையில் கிடந்து காற்றில் படபடக்கும் தாழ்களைப் பார்த்தார். சூழின் தனிமை அவரை விழுங்குகிறது மாதிரி இருந்தது. காது மடலுக்கு கீழாக கடித்தது சொறிந்து கொண்டார்.

இந்நேரம் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளவேன வந்து கொண்டிருந்த வர்களின் பேச்கக் குரல்கள் கோயில் மூன் ஒழுங்கை வழியாக இருந்து உபதேசியாருக்குக் கேட்கத் தொடங்கி விட்டது.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“என்ற தோட்டத்து முந்திரியக் கொடியள் நல்லா நலிஞ்சு மெலிஞ்சு போயிற்று.. இண்டைக்கு அதுகள் வெட்டிக் கத்தரிச்சு விட வேணுமென்டு பாத்தனான்.. பிறகு இங்க இந்தக் கூட்டத்தால் தான் நான் தோட்டத்துக்க இண்டைக்கு இறங்கேல்ல..”

என்று எரிக் தன்பாட்டுக்கு இதைச்செல்லிக் கொண்டு சுவாமியின் அறைவீட்டுக்கு முன்னால் வந்து நின்றார்.

“கத்தரிப்பு - முந்தரிகைக் கொடிக்கு ஓழுங்காச் செய்யாட்டி, அதில் குலையும் சின்னதாத்தான் காய்க்கும். விளைச்சலும் பேந்து குறைவுதான்..”

என்று அவருக்கு பின்னாலே வந்து சேர்ந்த பிற்றரும் அவர் கதையில் தானும் கலந்து கொண்டகணக்கில் சொன்னார்.

இவர்கள் இருவரது கதையையும் கேட்டுக் கொண்டு அங்கே பிறகு அதிலே வந்து நின்ற இம்மனுவலுக்கு - மலையை விட்டு இறங்கிவரும் பாதையிலே நடந்து கொண்டிருப்பதுபோல சிந்தனை ஒரு வேகமாக இருந்தது. தன் தோட்டத்தில் பக்கமையோக விரிந்து கிடக்கும் திராட்சைக் கொடிகளை அவர் நினைத்தார்.

“என்ற தோட்டத்தில் நட்ட இளங் கன்று இப்ப கெதியாப் படருது. அதுக்குக், கொடிப்பரப்புப்பாத்து லேசாவும் கொடி மட்டுப்படுத்த வேண்டிய இடத்தில் கொஞ்சம் கடினமாவும் பாத்து கத்தரிக்க வேணும்..”

என்று அவர் தனக்குப் பக்கத்தில் நின்ற தைரியநாதரைப் பார்த்து இதனைச் சொன்னார். இவர்கள் கதைப்பதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு அங்கே வந்து நின்று கொண்டிருந்த அல்பேட்டருக்கு, கோபம் வந்து விட்டது.

“தோட்டமா இல்லக் கூட்டமா? எந்தக் கத இப்ப இங்க முக்கியமா வேணும்...? உபதேசியார் நீங்க போய் சுவாமியை வரச் சொல்லுங்கோ..? நாங்க எல்லாம் ஆயத்தமென்டு அவரிட்டச் சொல்லுங்கோ..?”

என்று அவரைப் பார்த்துச் சொன்னார். அவர் சொன்னதும் மனுவல்லின்னை முன் அறைக்கதவைத் தட்டாமல், பின் பக்கம் குசினியடிக்குப் போய் சுவாமியை அங்கே கண்டு அவரை வரச்சொல்லலாம் என்ற நினைப்பில் வெளிக்கிட்டு கிளம்பினார். ஆனால் அவர் அந்த இடத்திலிருந்து வெளிக்கிட முன்னமே சீராக தான் எது காரியமும் ஆழ்வுகிறவர் என்று அங்கு நின்றவர்க்கு சொல்லாமல்புரிய வைக்கும்படியாக, சுவாமியார் கதவைத்திறந்து கொண்டு தானே விறாந்தையடிக்கு வந்து விடார். சுவாமி வெளியாலே வந்ததும் அவரைக்கண்டதும் எல்லோரும் அறையில் போடப்பட்டிருந்த வாங்கு நிறைகளுக்கு முன்னாலே வந்து நின்று கொண்டார்கள் எல்லோரிடமும் ஒரு வித மௌனம்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அந்த அமைதியில் “சரக் சரக்” - கென்று புற்களை அறுத்துக் கொண்டிருக்கும் சத்தம் - அறைவீட்டுக் குசினிப் பின்புறமாய்க் கேட்டது. “அப்ப கூட்டத்தை ஆரம்பிப்பம்?”

என்று சுவாமியார் சொல்லியபடி அங்கே இப்போது நின்ற செல்லத்துறையையும் அல்பேட்டையும் ஒரு முறை பார்த்தார். “இதயபூர்வமான தான் டுதேலோடு கோயில் அலுவல்களுக்கு சேவை செய்கிறவயள பதவிகளுக்கென்று தெரிஞ்சாச்சரி..?”

பின் வாங்கின் அருகில் நின்று கொண்டிருப்பவரின் குரல் தான் என்று முன்நிரை வாங்குகளின் அருகே நின்று கொண்டிருப்பவர்களுக்கு அது விளங்கிவிட்டது. அந்தக் குருவுக்குரியவர் லேனாட் என்பவர்தான் என்று அவர்களுக்கெல்லாமே தெரிந்ததுதான். ஆனால் முன்னால் நின்றவர்கள் அவரை திரும்பியும் பார்க்கவில்லை.

என்றாலும் சுவாமியார் அதிலே நின்றவர்கள் எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்ப்பதுபோல லேனாட்டையும் பார்த்தார். அவரின் பக்கத்திலே கூட்டியப்பாதைரியர், அந்தோனிப்பிள்ளை, யோசேப்பு, தெருவடித்தம்பு - என்று உள்ளவர்கள் அனைவரையும் ஒருமுறை அவர் கண்டதோடு “இருங்களன் எல்லாரும்.” - என்றார்.

“ஓவ்வொருவரின்ட போக்குக்கு உகந்ததா இருக்க வேணுமெண்ட மாதிரி கோயில் போது அலுவல்களையெல்லாம் ஆரும் இங்க கொண்டற ஏலாது..?”

என்று எல்லாரும் இருக்கிற தருவாயில், அல்பேட்டு சொன்னார்.‘

“நியாயமானது ஆரும் சொன்னா நடைமுறைப்படுத்தலாம்... ஆனா ஒரு வழிமை இருக்குத் தானே அதைமட்டும் மீறேலாது.. அதுகளில் பெரிய பிரச்சனையும் மிருக்குத்தானே...?”

என்று செல்லத்துறையும் பிறகுசொன்னார்.

“கோயில் யாப்பில் உள்ளபடி எப்பவும் இங்க உள்ள கட்டளைக் குருவானவர் தானே.. தலைவராயிருக்க வேணும் என்னுடே ஒரு நியதி கண்டிப்பாயிருக்கு.. தலைவரை அப்ப நாங்கள் தெரியத் தேவயில்லத்தானே.. அப்ப எங்கட சுவாமியே கூட்டத்த ஆரம்பிக்கட்டும்..” என்று செல்லத்துறை - அதற்குள் உள்ள யாவரும் அறியட்டும் என்பதற்காக சத்தமாக சொன்னார். இதற்குப் பிறகு, கூட்டம் ஆரம்பித்து சுவாமி முதன் முதல் கதைக்கும்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

போது அவர் சொல்வதையெல்லாம் எல்லோரும் ஆறுதலாக இருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த முறையும் இன்னொரு ஆளுக்கு வழங்காத முறையில் - செல்லத்துரையே செயலாளராக வந்தார். வருடம் வருடம் இதே வரத்தை திரும்புவும் பெறுவது போல, அல்பேட்டரும், பொருளாளராக தெரிவு செய்யப்பட்டார். இப்படி இவர்கள் தொடர்ந்து பதவி வகுப்பது பற்றி மனதில் பாஜாங்கல்லான ஒரு கடின நிலை இருந்தாலும் அவர்களின் செல்வாக்குக் கருதி அதற்குள்ளே சிலர் ஒன்றும் ஏதிர்த்துப்பேசாது நசிந்தே இருந்தார்கள். பதவிகள் தெரிவு முடியும்பட்டும் அப்படியானவர்களின் மனதில் ஒரு புழுதிப் படலம் திரைவிரித்துக் கொண்டே இருந்தது. செல்லத்துரையும், அல்பேட்டும் - தாங்கள் பதவி பெற்றுக் கொண்டதன் பிறகு, மனம் நிறைந்ததாய் இருந்து. பல விஷயங்களையும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரின் மனங்களும் பூத்துக் குலுங்கும் பூக்காடுகள் போல மகிழ்ச்சியின் மலர்ச்சியாயிருந்தன.

இதற்குப் பிறகு வருகிற கோயில் பெருநாளுக்கு முதலிடம் கொடுத்து - பேச்சு அவர்களிடம் தொடர்ந்தது.

“கோயில் பெருநாளில் ஆஜாம் நோவினை மட்டும் தானே காளானையாருக்கு...? அந்தத் திருவிழா நோவினையை நாங்கள் அவங்களுக்கு நடத்தக் குடுக்கிறது வழமைதானே அதால் இந்த முறையும் அப்படியாயிருக்கட்டும் என்ன...?”

என்று செயலாளர் சொல்ல எல்லோரும் அதைக் கேட்டு மௌனமாயிருந்தார்கள். ஆனாலும் அதற்குள் இருந்த லேனாட் எதையோ சொல்ல வாய் திறந்தார் ஆனாலும் நிறுத்திக் கொண்டார்.

தயங்கியபடி எதையாவது சொல்ல அதற்குள்ளே யாராவது இருக்கிறார்களா என்று பார்க்க அல்பேட் கழுத்தைத் திருப்பிப் பின் பக்கம் பார்த்தார்.

அவருக்கு “இல்ல ஒண்டுமில்ல...” என்ற மாதிரி அப்போதைக்கு தெரிந்தது.

“முன்னம் போலத்தான் முதலாம் நோவினையும் ஏழாம் நோவினையும் எங்களுக்கு - செல்வராசா அவயங்களுக்கும்... அடுத்து ரெண்டாம் நோவினையும் கடைசி ஒன்பதாம் நோவினையும் தம்பிமுத்து பரம்பரை- அவயள் நீக்கிலைப் பிள்ளை ஆக்களுக்கும்... மூன்டாம் எட்டாம் நோவினை உடையார்ப்பா ஆக்களுக்கு- ஐஞ்சாம் நோவினை சின்னாத்தம்பர் ஆக்களுக்கு... அப்பிடித்தானே...” என்று அல்பேட் மெல்ல மெல்ல அவைகளைச் சொல்ல

“அதெல்லாம் வழமை அப்பிடித்தானே.. அதையேன் திரும்பத்திரும்பச்

ஒன்றுக்கள் ஒன்று

சொல்லுவான்...” என்று தெரியநாதர் - அப்போதுத்த காற்றில் இலைகள் சீறும் ஓலியோடு சொன்னார்.

“அதானே வாழப்பழம் திண்ட மாதிரி எங்களுக்கு தீத்தவேணுமே..?”
என்று சிரித்தப்படி லோட்டும் பிறகு சொன்னார்.

“கூட்டம் கூடி குழுவில் எல்லாம் முடிவெடுத்து - எல்லாரும் சம்மதிக்க அறிவிச்சுத்தான் இதெல்லாம் செய்ய வேணும்.. நினைச்சமாதிரி ஒரு ஆள்தன்ற விரும்பத்துக்குச் செய்ய இங்கயோண்டும் ஏலாது...?”

செல்லத்துரைக்கு ஏறிப்போய் விட்டது. அவர் தலை தூக்கி பின்னால் பார்த்து இப்படிச் சொன்னார். இவர்கள் கதைக்கும் கதைகளை யெல்லாம் காதால் கேட்டுக் கொண்டு - கண்களை மூடியபடி இமைகளுக்குள் இருளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் உபகேசியார். கவாமியார் அங்கே கதைப்பவர் சுதந்திரத்தில், தான் தலையிடாத அளவிற்கு ஒன்றுமே பேசாது மௌனமாக இருந்து கொண்டிருந்தார். அங்கே உள்ளவர்கள் சிலருக்கு மன்றியான எதிர்ப்பு இருந்தது. - ஆனாலும் வாய் ரீதியான எதிர்ப்பை அவர்கள் காட்ட முயலவில்லை. அவர்களெல்லாம் விலகி இருந்து மற்றவர்க்கும் இடம் கொடுப்பது போல குழுவால் எடுக்கப்பட்ட நல்ல விஷயங்களுக்கெல்லாம் தாழும் ஒம் என்றதாய்ச் சேர்ந்து ஒத்துழைப்புக் கொடுத்தார்கள்.

பெருநாள் அன்று எல்லோருக்கும் திருப்தி தருகிற விஷயம் நாட்டுக் கூத்துப் பார்ப்பது. அந்த நல்லபொழுது போக்கை இழக்க முடியுமா - பெருநாள் கடைசி நாளில் கோயிலில் நாளாந்தம் நல்ல பிரசங்கங்கள் கேட்டு, பூசையும் பார்த்து - எல்லாம் திருப்தியாக நடந்து முடிந்தாலும் - கடைசியில் ஒரு நாட்டுக் கூத்து பார்க்காத அளவில் அது மகிழ்வான முழுமையாய் ஆகிவிடாதே? கூத்துப் படிக்கக் கேட்க, அது புல்லாங்குழல் நாதம் கேட்டதாய் மகிழ்வாயிருக்குமே எல்லோருக்கும்? அங்கே இருந்தவர்களினது மனதுக்குள் மகிழ்ந்து மலர்ந்ததாயிருந்த நாட்டுக் கூத்துப் போடும் கதை அப்போது வாயால் வெளிவர ஆரம்பித்தது.

“அடுத்தது பெருநாளன்டைக்கு இங்க கோயில் வளவுக்க இரவு கூத்துப் போடுறவிஷயம்” என்று அந்தோனிப்பிள்ளை அந்தக் கதையைத் தொடங்கினார்.

“அதுதான் அந்தச் சரவணயின்ற பேரன் இப்ப அண்ணாவியாயிருந்து எங்கட பொடியளுக்கு இங்க கூத்துப் பழக்கப்படுத்தானே..”

தெருவடித்தம்பு விளக்கம் சொல்ல

“அதார் அந்தச் சரவண..” - என்று கேட்டார் லேனாட்.

‘உங்கட சின்ன வயசில அந்தக் காலத்தில இவன் சரவண ஆர் எண்டு உங்களக்கு தெரிஞ்சிருக்க ஏலாது..’

“அது தானே நான் உங்களக் கேக்கிறேன் அந்தச் சரவண எண்டுறது ஆர் எவர் எண்டு”

“அந்தச் சரவணன் எண்டுறவன் அந்தக் காலத்தில அச்சு வேலியாருக்கு சீலை வெளுக்கிற கட்டாடி மாரில ஒருவன்தான்.. அவன் உங்க இந்தியாவில வடக்கபோய் கருநாடக ராகம், தாளம், மத்தள அடி அபிந்யம், கூத்து, பாவைக் கூத்து, எல்லாம் சட்ட வட்டமாய்ப் படிச்சுக் கொண்டு இங்க வந்திருக்கிறான்.. அப்ப அவனத்தான் எங்கட புலவர் தம்பி முத்துப்பிள்ளை பிடிச்சு நாட்டுப்போக்கில இந்த வேத நாடகங்கள் ஆடுறத்துக்கு அவன அண்ணாவியா வைச்சு கூத்து இங்க உள்ளவயலுக்கு பழக்கியிருக்கிறார்.

“என்ன கூத்துகள் அதுகள்,”

“அதுகள் என்ன கூத்தெண்டா.. தேவசகாயம்பிள்ள நாடகம்.. மூவிராசாக்கள் வாசப்பு இன்னும் அப்பிடி அப்பிடி..”

“அப்பிடி அப்பிடியெண்டா..”

“கூத்தெண்டா அந்தக் காலம் பல மாதிரியப்பா.. இந்தியாவில இருந்தும் யாற்பானைத்துக்கு அப்ப அதுகள் கொண்டரப்பட்டிருக்கு.. விலாசம் எண்டும், கருநாடகம் எண்டும், இரண்டு புது மாதிரி தாள ஆட்டங்கள் அங்கயிருந்துதான் அப்ப வந்தது..”

“அது சரி அப்ப தம்பி முத்துப் பிள்ளையவரிட கூத்துக்களை அவன் சரவணதான் அண்ணாவியாயிருந்து இங்க ஆக்களுக்கு பழக்கின தெண்டுறியனே..?”

“ஓம் ஓம்! அவர் தம்பிமுத்துபிள்ளை அவர் தன்ற சகோதர முறையான அந்தோனிப்பிள்ள சவிரிமுத்துப்பிள்ளையினர் துணையோட எஸ்தாக்கியரெண்ட அருமையான சரித்திரத்தை பாடிப்பாடி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். எல்லாம் அருமையான பாட்டுக்கள். அப்ப பதினைஞ்சு இருபது பேர், முப்பது நாப்பது வயது உள்ளவயலும், இளந்தாரியனும், சின்னப்பிள்ளையரும் நிலத்தில இருக்க அந்த அண்ணாவி எங்கட வண்ணான் எண்டாலும், அவன் பலகையில இருந்து தான் இதுப்படிப்பிச்சது! அவன் எங்கட ஆக்களோட கூட நின்டு ஆடி, தள்ளி இழுத்தெல்லாம் ஆட்டங் காட்டித்தர அப்ப அது எல்லாம் ஒரு புது மாதிரியும் நன்மையும் தின்மையும் கலந்ததாயும் இருந்திச்ச. அது இராகதாளமெண்டு எங்கட ஆக்கள் அவனிட்டப் பழக்கினதோட இளகினதும் - இந்தக்கூத்துப் போடப் போய்த்தான்..

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

எண்டாலும் அந்தக் கூத்தால் எங்கட பெடியள் அப்ப சபைப்பழக்கங்களை அறிஞுச் சொன்னது நன்மைதான் - ஆனாலும் அந்தப் பிற சமய அண்ணாவி, மத்தளகாரன், பிற்பாட்டக்காரரோடு, இங்க உள்ள பெடியள் பல நாள் சேந்து பலதையும் பேசக்கேட்டு, பேந்து இதுகள் தங்களுக்குள்ள கெட்ட பேச்சுக்களைப் பேச ஏவப்பட்டதும் அவங்களோடு சேந்து பழகின தாலதான் வந்தது இராகம் தாளம் பழக வெண்டு வெளிக்கிட்டு பேந்து எங்கட பெடியள் அவங்கட சன்னையள், சரசங்கள், சேட்டையளைல்லாம் செய்ய தாங்களும் பிறகு வெளிக்கிட்டுட்டாங்கள். சில இளந்தாரிகள் குடிபழகினதும் இந்தக் கூத்துப் பழக வெளிக்கிட்டுத்தான்..." என்று தெருவடித்தம்பு இதையெல்லாம் ஒரு நீண்ட கதை போல சொல்ல அங்கு உள்ள எல்லோரும் வேறு விஷயம் பேசுவதை விட்டு விட்டு அவர் சொல்வதைப் பொறுமையாயிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"அப்ப இந்தக் கூத்துத் துவக்கத்தால் தொன்முலை அப்பத்தையும் பெடியள் அப்ப கெட்டும் போனதெண்டுறியளோ?.."

என்று முகத்தில் சிரிப்பை வைத்துக் கொண்டு கதை பிடிங்கும் நோக்கில் பிறகு ஒரு கேள்வி தம்புவைக் கேட்டார் லேனாட். கத்தியோடு பழகுவது போலத் தான் லேனாட்டை எல்லோரும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், ரொம்பத் துடினமான அவரது கேள்விகள் அங்குள்ள எல்லோருக்கும் மனதுக்கு பிடித்தே இருந்தது. தெருவடித்தம்பு லேனாட் கேட்ட கேள்வியுடன் நினைவு மங்காமல் யோசித்தார். கொக்கிகள் போல் வளைந்து போன அவரின் சிந்தனைகள் பழைய சம்பவங்களை கொழுவி மூளைக்குள்ளாக அதை இழுத்து வந்ததாக்கி விட்டன.

"அப்பயப்பா எங்கட புலவர் தம்பி முத்துப்பிள்ளை எழுதின அந்தக் கூத்து நாடகம் எங்கட ஊருக்குள்ள பென்னம் பெரிய சம்பவமாயிருந்தது.... அந்த நாடகத்தால் எங்கட ஊருக்கும் ஒரு நல்ல பேராய் வந்ததுதானே.. பெடியள் அப்பிடி கெட்டுக்கிட்டுப் போனது கொஞ்சம் அப்பிடியிருந்தாலும் எவ்வளவு பேரும் புகழும், எங்களுக்கு அதால் கிடைச்சுது.. அந்த எஸ்தாக்கியார் நாட்டுக்கூத்தக் களாயில் விட்ட காலம் அங்கால யாழ்ப்பாணம் பக்கழுள்ள சனமெல்லாம் கூத்துப் பாக்கவெண்டு எங்கட அச்சுவேலிக்குச் சரிஞ்சு கொண்டிருந்ததுகள்.. இங்க எங்கட கூத்துக் காரரெல்லாம் ஓவ்வொரு விதத்தில், பாட்டில், ஆட்டத்தில், குரலில சைகையில், உடுப்பில மிதப்பில், எல்லாம் தங்கட திறமையளக் காட்டி பேரெடுத்திச்சினம். அந்தக் கூத்தில் தூதுவனுக்கு ஆடினவன் கூட புழுதி பறக்கக் குந்தி எழும்பி துள்ளிக் குதிச்ச ஆடி நல்லா சனத்திட்டமிருந்து பேரெடுத்துப் போட்டான். அதில் விதவைக்கு ஆடின கொண்ஸ்தன்றீனு சூசப்பிள்ளை தம்பர் எண்டுவர் ஒரு உருளையினர் மேல நின்டு காட்டின வினோதமாக மிதிகளும் ஆட்டங்களும்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அபினயங்களும் அப்படியே பளிச்செண்ட மாதிரி இருந்தது. இங்க எங்கட பெடியள் அப்ப ஆடின எல்லாக் கூத்தும் ஒண்டுக் கொண்டு தோல்வி போகாம நல்லாத் தான் அப்ப நடந்தது..."

என்று தன் ஞாபகத்திலிருந்து அகலாத் அந்த நினைவுக் காட்சிகளையெல்லாம் - பரம திருப்தியான ஒரு மனோநிலையோடு ஒரு வித அழுகும்மெருகும் ஏற்பட சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் தெருவடித்தம்பு. நின்று நிறுத்தி அவர் வடிவாகச் சொன்ன பழங்கதையெல்லாம் - கேட்ட எல்லோருக்கும் மிக சந்தோஷமாக இருந்தது. தெருவடித்தம்பு என்பவர் என்பது வயதுடைய கிழவர்தான்! கதை சொல்லி முடித்த பின்பு அவர் ஆழந்த அமைதியிலே மௌனமாக பிறகு இருந்து விட்டார். லேனாட்டுக்கு இனி தான் அவ்விடத்தில் ஏதும் ஒன்றை கதைக்க ஒரு வழிகண்டு பிடிக்க வேண்டுமே என்ற மாதிரி இருந்தது. தெருவடித்தம்பு கதைத்து - பின்னால் ஒரு நிமிஷ அமைதியை எல்லோரும் அறிவுதற்கு முன்பு தான் ஒன்றை உடனே அங்கே கதைத்துவிடவேண்டும் என்று அவர் அவதிப்பட்டார். பாய்ந்து வந்தது போல மீண்டும் புழுதியைக் கிளாப்பிக் கொண்டு ஒரு காற்று அடித்தது அறைவிட்டு முன் உள்ள மாமரக்கிளைகளை ஒரேயடியாக ஆட்டி, கொம்பால் குத்தியது போல சரிந்தும் எழுந்தது.

"பங்குனி சித்திரையிலயும் இப்படி ஒரு காத்து.."

என்று அல்பேட்டு அப்போது சொன்னார்.

"இந்தப் புழுக்கத்துக்க ஒரு காத்தும் நல்லது தான் உங்கட நாடகமும் பாருங்கோ அடிச்ச காத்தில எல்லாம் கலக்கின மாதிரி நல்லா எழும்பும். இப்ப பழுகற எஸ்தாக்கியர் நாட்டுக் கூத்தில எங்கட பொடியள் சும்மாக் கலக்கி அடிப்பாங்கள் பாருங்கோ - என்று லேனாட் புருவத்தில் கை வைத்து விரல்களை வளைத்துக் கொண்டு' அந்த நிலைமைக்கு தோதாக இப்படி ஒரு கதையைப் போட்டார்.

இப்போது எல்லோரும் லேனாட்டை நன்றாகப் பார்த்துக் கவனித்துக் கொண்டு

'ஓம் ஓம் அது நடக்கும்' - என்று தங்கள் தங்கள் வாயால் இதை சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

"எதைச் செய்யும்போதும் நல்ல ஒரு தருணத்தில் ஊர் ஒன்று பட்டதாகி விடுகிறது." - என்று மனுவல்பிள்ளை உபதேசியார் அவ்வேளை தன் மனதுக்குள் யோசித்துக் கொண்டார்.

இதன் பிறகு கோயில் திருவிழாவிற்கான பணச் சேர்ப்பு நிகழ்வு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

ஆரம்பித்தது. எல்லோரும் செல்லத்துரையையும், அல்பேட்டையும் ஆர்வமிகுதியில் உறுத்து உறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, இரு தலைகளும் தலை ஜயாயிரம் ஜயாயிரமென்று அதற்காக இழுத்துவிட்டார்கள். லேனாட் அரைக் கண்முடியபடி இதைக் கவனித்தார். எந்தத்தலை இதற்குள் கொம்பை கூடுதலாக ஆட்டப்போகிறது - என்று பார்க்க அங்கே வெளிக்கிட்டவர்ங்குக் கிருவரும் போட்டி இல்லாமல் ஜயாயிரம் ஜயாயிரம் என்று பணத்தை இழுத்துவிட்டது. ஏனோ கவராஸ்சியமில்லாது போய்விட்டது. இதைவிட வைக்கோல் மாதிரி சப்பென்று சோர்வாய்ப் போன ஒரு விஷயம் - வீட்டிலே பெருநாள் காச வாங்க மனுவல்பிள்ளை உபதேசியார் பிறகு வருவார் என்று கூட்டத்திலே எல்லோருக்கும் அங்கே சொல்லப்பட்டதுதான். அந்தச் சொல்கரிபோடும் கணப்பிலே நெருப்புகொஞ்சம் கொஞ்சமாய் பிடித்து வருவது போலத்தான் மனத்திற்குள் எரிச்சலாகச் சிலபேர்களுக்கு இருந்தது: “ஜயாயிரம் எண்டால் அது எவ்வளவு காச என்று அந்த விஷயத்தைப்பற்றி எல்லோரும் அவ்வேளை யோசித்துக் கொண்டே இருந்தார்கள். அந்த ஜயாயிரத்துக்கு முன்னாலே நாங்கள் இனிமேல் கொடுக்கிற நாறு இருந்து எந்த மட்டில் உசத்தி என்றும் ஒரு ஓட்டை விழுந்த கணக்கில் மனத்துள்ளே அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

ஜயாயிரம் போட்டவர்கள் இரண்டுபேரும் - எதையும் லதியம் செய்தது மாதிரித் தெரியவில்லை. கூட்டம் முடிந்து கௌரதையராக அவர்கள் தான் எல்லோருக்கும் முன்னாலே நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். மற்றவர்களோல்லாம் மனம் தேயத் தேய அவர்களுக்குப்பின்னாலே நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்களுக்கு அப்படியான கவலைகள் இருந்தாலும் தங்களுக்கே உரிய அழுத்தமான குரலில் கதைத்தும் சிரித்தும் கொண்டும் போவதை விட்டு விடவில்லை.

10

செல்லத்தரையின் மகன் கெமிட்டன் விடிகாலைப் பொழுது கடந்து, குரியன் உதித்தபோதும் நல்ல நித்திரையாகக் கட்டிலில் படுத்துக்கிடந்தான். எலிசம் தன் மகனுக்குக் கோப்பி போட்டு எடுத்துக்கொண்டு மகனின் படுக்கை அறைக்குள் வந்தார். தன் மகன் கட்டிலில் படுத்துக்கிடக்கிற விதத்தைப் பார்க்க இப்பவும் அவனுக்கு அவன் ஒரு குழந்தைப் பிள்ளையாகவே தெரிந்தது. மகனைப் பார்த்தபோது தன்னையறியாமலேயே தன் மீது தனக்கேந்பட்ட ஒரு மகிழ்ச்சியான இன்பத்தை அவன் விசேஷமாய் அனுபவித்தாள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“கெமிட்டன், என்ற குஞ்சு, ராசா எழும்பு மோனே?” என்று பாசத்துக் குரிய அலாதியான பாணியிலும் குரலிலுமாக மகனை எழுப்பினாள் அவள். கோப்பி போட்டு எடுத்துக் கொண்டு காலையில் வந்து - தன் தாய் இப்படி தன்னை எழும்பும் போது கூறும் வார்த்தைகளை நித்திரைப் போக்கிலும் காதால் கிரகித்து அறிந்தவன் கெமிட்டன். அவனுக்கும் தன் அம்மாவென்றால் போதுமே? வேறு எதுவும் இந்த உலகத்தில் தனக்கு வேண்டாம் என்பது போலத்தானே அவனுக்கும் நினைப்பு. அவனுக்கு படுத்துகிடக்கும் போது உடம்புக்குச் சோம்பல் குணம் உண்டுதான், ஆனால் தாய் இப்படி அன்பாக கூப்பிட்ட உடனே, தன்னில் சிதறிக்கிடந்த சக்தியனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்தது மாதிரி அவன் உடனே நித்திரையாலிருந்து எழுந்து விடுவான்.

என்றைக்கும் போலவே இன்றும் அவன் தன் கசப்பான சோம்பலிலும், உடம்பை முடிக்கொள்ள போர்த்திருந்த அந்தப் போர்வையை விலக்கிக் கொண்டு, தாய் கூப்பிடவும் உடனே கட்டிலில் இருந்து எழுந்து இருந்துவிட்டான். கண்ணை முழித்துப் பார்க்கும் நேரம், தாயைக் கண்டது அவனுக்கு மனதில் ஆனந்தம் படர்வதாக இருந்தது.

‘அம்மா என்னம்மா நீங்க, இன்னும் கொஞ்சம் நான் இப்பிடி படுத்துக் கிடப்பமென்டு பாத்தா நீங்க வந்து எழுப்பி என்னக்குழப்பிப் போட்டங்க..’

“காலமயில நித்திரையால இருந்து எழும்பிப்பழக வேணும்மோனே.. சரி பிள்ளா அது கிடக்க நீ எழுப்பி சுறுக்கா முகம் கழுவிப் போட்டு வந்து - ஆறு முதல் இந்தக் கோப்பியக் குடி என்ற ராசா” என்று சொல்லிக் கொண்டு மகனுக்குக் கிட்டவாகக் குனிந்து அவனைப்பாசத்துடன் அணைத்துக் கொஞ்சினாள் அவள்.

“அம்மா என்ற அம்மா.”

“என்னடாராசா..”

“முகம் கழுவப்போக இப்ப எனக்குப் பஞ்சியாயிருக்கணையம்மா..”

“ஆப்ப..”

“கோப்பிய முதல் நான் குடிச்சுப்போட்டு பிறகு மோம் கழுவப் போறனேயம்மா..”

“ஜயோ பல்லுத்தீட்டாமலோ - என்ன பழக்கம் பிள்ளா அது?”

“கும்மா இருங்கம்மா நான் குடிச்சிட்டுப் பிறகு கிணத்தழிக்குப் போறன்..”

சொல்லிக்கொண்டு கட்டில் பக்கம் உள்ள ஸ்டீலில் தாய் வைத்த கப்பில் கை வைத்தான் அவன்..

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“வாய் கொப்பிளிக்காமலும்கோப்பி குடிக்கவெண்டா அப்பா பேசவார் தம்பி..”

“அப்பாவும் காணேல்ல ஆரும் காணேல்ல அம்மா நீங்க சும்மா இருங்கோ..”

என்று சொல்லிக் கொண்டு கோப்பியை மடக் மடக்கென்று அவன் அவசரமாகக் குடிக்கத்தொடங்கி விட்டான். எலிசம் மகன் மேல் தனக்கிருக்கும் பாசத்தை மீறி எந்த ஒரு சுடு சொல்லைத்தான் கதைக்க முற்படுவாள். பிறகும் அவன் சொல்லில் தேனைக் குழழத்தாகத்தான் மகனுடன் கதைத்தாள்.

“உனக்கு நான் செல்லம் குடுத்துக் குடுத்துஇப்ப கெடுத்துப் போட்டனென்டு உன்ற அப்பாவும் இதால் தான் என்னை நெடுகலும் பேசுறார் மகன்..!”

“அப்பாவுக்கு என்ன வேலயம்மா..! அப்பிடித்தான் உங்களுக்கு ஏதாவதொண்டச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்..அவற்றை கதய விடுங்கோ..!. நான் காண எப்பவும் உங்களோட அவர் நல்லாத்தானே அன்பாக கதைக்கிறார்...?”

“அது உன்னைக் கண்டா தன்ற பிள்ளை பாவம்.. மனவருத்தப் படுமென்டு, அவர் என்னோட கதைக்கிறதில்லயாக்கும்.. ஆனா நீயில்லாத நேரம் என்னோட இதெல்லாம் அவர் கதைக்கத்தானே பிள்ளை செய்யிறார்..?”

“என்னம்மா இது கோப்பி குடிக்கிற கதையில இருந்து நீங்க பேந்து எதை எதையோ என்னட்டவா கொண்டு வாறிங்க.. நான் இனியாழ்ப்பாணம் என்ற இங்கிலீஸ் டியூசன் கிளாக்குமெல்லே பத்துமணிக்குப் போவேணும்..?”

“அதான் எழும்பன் நீ பிள்ளை இந்தக் கட்டிலடியால இருந்து எழும்பிப் போய் நீ மோங்கமுவிப்போட்டு வாவன்... நான் அங்க உனக்கு பால்புட்டு அவிச்சிருக்கிறன்.. துண்டுக் கருவாடும் போரிசு நல்ல உறைப்புச் சம்பவும் இடிச்சு வைச்சிருக்கிறன். பழுத்த கறுத்தக் கொழுப்பான் மாம்பழமும் பீங்கானில சீவிவெட்டி வைச்சிருக்கு.. காலயில நீ நல்லா சாப்பிட்டுப் போக வேணும் தம்பி.. நேரம் பிந்தி வரமட்டும் என்ற பிள்ளைக்கு வயித்தில் பசி பிடிக்காம இருக்கவேணுமெல்லேயப்படு..”

“சாப்பாடு சாப்பாடு! எப்பயம்மா எனக்கு வயித்தில் நல்லா பசி எடுக்கமட்டும் நீங்க விட்டு வைச்சிருக்கிறீங்க? சரி நான் போய் மோம் கழுவிக் கொள்ளாம தலையில தண்ணீய ஊத்தி நல்லா முழுகிப்போட்டு வந்திடுங்கேன உங்கட அவிச்ச புட்டுகெள் சாப்பாடுகளச் சாப்பிடுநூதுக்கு...”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

என்று சொல்லிக் கொண்டு, உடனே அவன் கட்டிலால் இருந்து எழுந்து விட்டான். பிறகு ஒரு கெட்டிக்காரத் தனமான சுறுகறுப்புடன் ஸ்கிரீன் மீதிலுள்ள துவாய்த்துண்டை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு சவர்க்காரக் கேசுடனும் ரூத்பேஸ்ட் பிறக்மான கையுடன் அறையைவிட்டு வெளியே வெளிக்கிடப்போனவன் தாயைத் திரும்பிப் பார்த்து, “அப்ப அம்மா நான் கிணத்தடிக்குப் போறன்” என்று தன் குரலைச் சந்தே உயர்த்திச் சொன்னான். “அங்கவக்கு நிறைய பம் மிகினாலே தண்ணி நிறைய அடிச்சவிட்டிருக்கு மோனே... ஆறுதலா நீ அள்ளி நல்லா முழுகிப்போட்டு வாபிள்ளா...?”

என்று தன் மெலிந்த குரலை சுமாராக உயர்த்தி மகனுக்கு இதைச் சொன்னாள் எலிசம்.

தன் அம்மா சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டு அப்படியே வீட்டுக்குப் பின் பக்கப் பாதையால் நடந்தவாறு கிணற்றிடிக்குப் போய்ச் சேர்ந்த கெமிட்டனுக்கு வக்கு நிறைய உள்ள தண்ணீரைப் பார்த்ததும் ஒரு முறை ஆழ்ந்த முச்சை வாங்கிக்கொண்டு வக்கிலுள்ள தண்ணீரை வாளியால் அள்ளி தலையில் ஊற்றுத் தொடங்கினான். கொதித்துக் கிடக்கும் உடம்பிலே குளிர்மை ஓடிச்சேர அவன் தலைக்கு தண்ணீருற்றும் அவசரமும் வீச்சமாகிக் கொண்டிருந்தது. நெற்றி குளிர்ந்து வயிறு குளிருமட்டும் அவன் இப்படியே தொடர்ந்து ஒரே தண்ணீர் ஊற்றல்தான் தலைக்கு - வாளித் தண்ணீர் கோலுகின்ற நேரமெல்லாம் பொளங் பொளங் என்று ஒரே சத்தம். நன்றாக தலைக்குத் தண்ணீர் ஊற்றி முழுகி முடித்த பிறகு, பிடித்த சோம்பல் பீடை முழுவதும் உடம்பிலிருந்து விட்டுப்போன மாதிரி அவனுக்கு இருந்தது.

அவனுக்கு. வளர்ந்த நல்ல சுருட்டையான தலையைர்! அதை தலையை ஆட்டி, அவன் ஒரு சிலுப்புச் சிலிப்பிப் பார்த்தான். ‘சிலு சிலுவென்று தெளித்தது தண்ணீர். வேகமாக தலையையும் உடம்பையும் துவாயால் துடைத்துவிட்டு, உடல் முறுக்கோடு திரும்பி துவாயை தோளில் போட்டுக் கொண்டு நேராக தன் அம்மா இருக்கும் குசினியாடிக்கே போய்விட்டான் அவன்.

மகனைக் கண்டதும், அவனுக்கு இருக்கப் பலகை இழுத்துவைத்து - பெருங்கொண்ட பீங்கானிலே நிறை பால்விட்டு அவித்தபுட்டு சம்பல், போரியல், போட்டு அவனுக்கு முன்னால் சாப்பிடவைத்தாள் எலிசம். “அம்மா நான் உங்கட்ட இப்ப சாப்பிட வந்தனானா - இல்லச் சண்டைபிடிக்க வந்தனானா...?”

“என்ன பிள்ளா...?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“பின்ன என்ன? இவ்வளவு பெரிய பீங்கானில் நீங்க இப்பிடி அள்ளி எனக்குப் போட்டு படைச்சு வைச்சா அதை எப்பிடியம்மா எனக்குத் தின்ன மனம் வரும்...?”

“ஆம்புளப்பிள்ளா நீ நல்லாச் சாப்பிடவெல்லே வேணும் மோன்...?”

“அதுக்கு நாலைஞ்சு ஆள் தின்னுற கணக்கே நான் தின்னுறதம்மா..? இங்க பால்பாலா இவளவு புட்டும் பீங்கானிலயாத் தெரிய தல எனக்கு விறைக்குதம்மா?”

“அதெல்லாம் தின்டு பழம் தீன்னச் செமிச்சிடும் மகன்... சாப்பிடு பிள்ளா நீ...?”

என்று தாய் சொல்லக் கேட்டதும், கெமிட்டன் பழம் சீவிப் போட்டுக் கிடந்த பீங்கானைப் பார்த்தான். அந்தப் பழங்களைத் தின்னவும் சிறு சிறு இனிமைகளை அவனுக்குப் பிறகு கொண்டு வரத்தான் செய்யும். என்றாலும் இப்போதும் அவனுக்குப் பெரிய உவகை தருகிறது. தாயின் அமுதப் பாசமான அவனது சொற்களாகவே இருந்தன. எனவே தாய் பீங்கானில் போட்ட பால் பிட்டு முழுக்கவும், குறுகிய நேரத்துக்குள் அவன் ரூசித்துச் சாப்பிட்டான். குடல் முட்டிப்போக அவனுக்கு மூச்சும் முட்டியது மாதிரி வந்தது பிறகு பழத்தையும் தின்றுவிட்டு எழும்பினால் அசையவே கஷ்டமாக இருந்தது. விலக்க முடியாததாக ஒரு ஏவற்றையும் மேலேறி அவனுக்கு வந்தது.

“அம்மா நான் நல்லா வயிறு முட்ட சாப்பிட்டன் போல கிடக்கு...!”

“இல்லப்பிள்ளா நடந்து உதில போக எல்லாம் உனக்கு உடன வயித்துக்கவா செமிச்சுமடா தம்பி...!”

என்று எலிசம் உடனே மகனுக்குச் சொன்னாள்.

அம்மா சொன்னதெல்லாம் அவன் கேட்டுக்கொண்டு குசினியால் இருந்து வெளிக்கிட்டு பிறகு அவன் தன் அறைக்கு வந்தான். அங்கே தனக்கு உடுக்க நல்ல உடுப்புக்களை எடுத்து உடுத்திக்கொண்டு, சைக்கிளில் இண்டைக்கு யாழ்ப்பாணம் போவோம் - என்ற யோசனையோடு அதை எடுத்துக்கொண்டு வெளிக்கிட்டான் அவன்.

அவன் சயிக்கிள் உழக்கிப் போய் ஒரு முன்னாறு அடி தூரம் தான் இருக்கும், தின்றுதில் பொய் முட்டலாய் இருந்த வயிறு இப்போ செமித்து லேசான மாதிரி அவனுக்கு இருந்தது. பெடலை இன்னும் வேகமாக மிதித்தான். அந்த வேகத்துக்கு ‘உஸ்ஸீ உஸ்ஸீ’ என்று சயிக்கினும்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

தோதாய்ச் சத்தம் போட்டது. சயிக்கிள் வேகம் போட தொடை ரெண்டையும் அகலப்படுத்தி விட்டு விட்டுபெடல் உழக்கினான்.

அழுத்தி காலை பெடவில் ஊன்றிக் கொண்டு ஆனமட்டுமாக பெலனோடு ஒரு உழக்கு பிறகு அவன் உழக்க, வெட்டி வெளியேறியது மாதிரி பழரென்று செயின் கவறுக்குள் செருகி உடைந்த சத்தம் கேட்டது. செயின் கவறுக்குள் செருகி “சட புட... சட புட...” என்று சத்தம் கேட்க, உடனே சயிக்கிளை நிற்பாட்டிலிட்டு கீழே இறங்கினான். அவன் வார்த்தை ஒன்றும் சொல்லாமல் உதட்டில் “பிரர்ர...” என்றதாய் ஒரு ஓலி ஏழுப்பமுன் ஒழுங்கைப் பக்கமிருந்து “கெக்கெக்கெக்க...” என்ற தான் சிரிப்பொன்று அவனுக்குக் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். ஒழுங்கை வழி மூலைக் காணியில் பசபசவென்று பச்சையாக முழுக்கத் தெரியும் வாழையற்து இலைகள்தான் அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவவிடத்தே ஆனமட்டும் அழுத்திப்பார்த்தான். ஒன்றும் அவனுக்குத் தெரியவே இல்லை. மொத்தச் சத்தமாய் வந்து அவனுக்குக் கேட்ட அந்தச் சிரிப்பு ஓலி அவன் முன்னம் பல தடவை கேட்டுக் கேட்டு ரசித்தது தான். மனதை தொட்டுத்தடவின மாதிரி அந்தச் சிரிப்பொலியைக் காதால் கேட்ட பிறகு அவனுக்கு ஆசையோடு விடுகிற ஒசைபோல மூச்ச வந்தது. சயிக்கிள் பின் பக்கத்து பாரில் கைவைத்து, அந்தப் பக்கம் உயரத் தூக்கியிபடி, முன்சில்லால் உருட்டிக் கொண்டு போய், வேலியோரம் அதை சாய்த்து பொறுக்கவாக நிறுத்தி விட்டு, ஒழுங்கையடிக்கு அவன் வந்தான். ஒழுங்கையின் நேர் நோட்டில் நின்று அவன் பார்த்தால் பக்கத்து வேலியிழியில் - வாழையின் கீழ் இலைகள் விழுந்த அந்த மறைப்புக்குள் அவன்!

அதிலே நின்றவள் நேஜினாதான்!

அதுவரைக்கும் அவனுக்கு கண்ணில் வூட்டியிருந்த அந்த சந்தேகம் ஒடியே போய்விட்டது.

“எா மச்சான்! என்ன உதுக்க நீ ஒழியிறாய்? நான் ஆரெண்டோ நீ சிரிக்கிறத - அதில் நின்டு கேட்டுப்போட்டு உடனடியா நினைச்சான்?”

“வேற ஆரெண்டு நீ நெச்சாய்..”

அவனையும் பார்த்துக் கொண்டு - கையை மேலே நீட்டி பியத்த வாழையிலைத் துண்டை கீழே வீசி விட்டுக் கேட்டாள் அவன்.

“உன்னத்தான் நெச்சன் உன்னத்தானே நான் எந்த நேரமும் நெக்கிறனான்!”

“உனக்குப் பயித்தியமா என்ன?”... - அவன் பொய்க் கோபம் முகத்தில் காட்டியிபடி கேட்டாள் ஆனாலும் அந்த முகபாவத்தை அவளால்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

நெடுக நேரம் வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. முன்பு அவனைக் கண்டதும் சிரித்த சிரிப்பை - இப்போதும் அவள் திரும்பவும் சிரித்தாள். அவள் சிரித்த சிரிப்பு, இவனை மீண்டும் இன்பத்திலாழ்த்தி விட்டது.

“எடு மச்சாள் நீ சிரிக்கிற இந்தச் சிரிப்புத்தான் என்னய சரியாப் போட்டுக் கொல்லுதடி.. எங்கயும் நான் உன்னக் கண்டு ஒரு ஆசைக்குக் கதைக்கலாம் கதைக்கலாம் எண்டு பார்த்தா நீ உடன முறிச்சுக் கொண்டெல்லே போய்க் கொண்டிருக்கிறாய்.. ஏன் என்னில உனக்கு விருப்பமில்லயோடி..?”

“நீ வித்தையா சாதுரியமாத்தான் என்னோட இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறாய் போலத்தான் பாத்தா எனக்குக்கிடக்குது... வசீகரமாத்தான் பாக்கவும் நீ இப்ப இருக்கிறாய்.. ம்... உனக்கு தென் முலைக்க வேற ஒரு பெட்டையள் இல்லையோ...? அவளயனோட நீ பிறங்சிப் பிடியன்..?”

“என்ன விசரி நீ ஒரு விசர்க் கதை ஒண்டு கதைக்கிறாய்..? உன்ன விட நான் ஆரும் பெட்டையனோட இங்க ஊருக்க உன்னோட கதைக்கிற மாதிரி ஏதும் கதைக்கிறனே..? அது சரி நீயேன் என்னட்ட பொய்யா ஒரு நடிப்பு ஒண்டு எப்பவும் நடிக்கிறாய்..? உன்றை கண்ணில என்னில உனக்கிருக்கிற உன்மையான அந்த நேசம் பேசுறது எனக்கு வடிவாத்தெரியும்! அதை நீ என்னட்ட மறைக்கேலாது கண்டியோ?”

என்று கெமிட்டன் அப்போது சொன்னது கேட்க மனதுக்குள் அவளுக்கு இன்பமாகத்தான் இருந்தது. “என்னவோ வலுக் கட்டாயமாக வேண்டு மென்றோ வரவழைத்துக் கொண்டு நான் ஏன் இப்படியெல்லாம் என்னுடன் அன்பு காட்டுகிற அவனுடன் மனம் நோகும் படியாகப் பேசுகிறேன்?” என்று அவள் வேகமாக நினைத்தாள். இதை நினைத்தபோது அவள் மனம் சடக் கென்று மாறியது. மேகத்தில் மறந்த குபியன்போலே அவள் வதனம் மங்கியது! நெற்றி சுருங்கியது!

“நீ இப்படியெல்லாம் பார்க்கவும் என்னோட பழகவும் கதைக்கவும், என்னெண்டே தெரியேல்ல எனக்கு ஒரு மாதிரியாயிருக்கடா கெமிட்டன்”

என்று அவள் மனம் வருந்திய படி சொன்னாள் தன்மீது அவனுக்குள்ள உன்மையான அன்பை தான் அசுத்தப்படுத்துவதுபோல அவளுக்கு நினைக்கவும் தோன்றியது. கெமிட்டனுக்கு நெஜினாவின் மனதில் நடக்கும் போராட்டத்தை நன்றாக உணர முடிந்தது, அவனுக்கு நெஜினாவின் மனதில் உள்ளூர் உள்ள சஞ்சலமும் ஓரளவு தெரியும்! அவனது மனதில் உள்ள பீதியையும் அவன் அறிவான். தன் தாய் தகப்பன் சகோதரிகள் என்ற அந்த குடும்ப உறவுக்குள் தனக்குள்ள கடமையில் அவள் அந்த

ஒன்றுக்கள் ஒன்று

மாதிரி இருப்பதில் நியாயமிருக்கிற தென்பதை அவனும் உணர்ந்தவன் தான். எனவே அவன் அவனுக்குள்ள குடும்ப உறவுகள் யாவரையும் பற்றி அவளின் முகத்தைப்பார்த்தபடி சிந்தித்தான். அந்த உறவுகள் யாவும் எனிமையாகவும் தெளிவாகவும் அப்போது அவனுக்கு விளங்கின. அந்தச் சிந்தனையில் நெஜினாவைப் பற்றி அவன் எண்ணுக்கையில் ஒரு விதமனக் கலக்கலம் அவனிடம் குடுகொண்டது. வாழ்க்கையில் நான் எனக்கு வரப்போகிறதை எல்லாம் நல்லதாக நினைத்து ரொம்பச் சந்தோஷமாகத்தான் அவைகளை எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் நெஜினா தன் வீட்டு நிலைமை உணர்ந்து அந்தக் கவலையிலேயே நீடியதாய் முழுக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். தன் உடல் எழிலையும், தன் நடை நொடிகளில் உள்ள ஓர் ஏயிலான மினிரவையும் கூட தோட்டத்தில் நின்று வெயிலில் பாடுபட்டு உழைப்பதன் மூலம் அவன் தன்னிலிருந்து கொஞ்சமாக வதைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

எனவே இப்படியெல்லாம் அவனைப் பற்றி ஒரு கணம் நினைத்துப்பார்த்ததும் - நெஜினாவைப்பற்றிய நினைப்பு இப்போது முற்றிலும் வேறு வகையில் அவனுக்குப் பட்டது.

“உன்ற அந்த குடும்ப கஸ்டத்துக்குள்ள உன்னையும் நான் இப்படியெல்லாம் கதைச்ச மனம் நோப்படுத்திற மாதிரி எனக்கெண்டாக்கிடக்கு... ஆனாலும் நான் உன்னை நல்லா உயிருக்குயிரா... நேசிக்கிறன் தானே நெஜினா...?”

இதை சொல்லும்போது ஓளி வீசும் அவனது கண்கள் அவனையே உற்றுப் பார்த்தன. அவன் மன்றாடுவதுபோன்று கதைக்கிற மாதிரியாக நெஜினாவுக்குத் தெரிந்தது. கெமிட்டன் அப்படிச் சொல்ல - நெஜினாவுக்கு அதற்கு என்ன பதில் சொல்லுதென்றே ஒன்றும் புரியவில்லை இந்த நிமிஷத்தில் தான் நிற்கும் இடத்திலிருந்து கெமிட்டன் கொஞ்சம் தூரத்தில் நின்று கதைக்கிறான் - நிஜம் பேசும் அவன் கண்களில் தன்மீது அவனுக்கிருக்கும் ஏக்கத்தை தான் காண - இன்னும் அவன் தன் அருகில் வந்து என்னோடு பேசலாமே என்கிறது மாதிரி ஒரு அவா அவள் மனதில் ஏழுந்தது. இப்போது தன் வாயால் அப்படி அவன் தனக்குச் சொன்னது இவ்வளவுதான். ஆனாலும் அது தன் உள்ளத்தைப் பலமாக கவ்வும் என்று அவள் நினைக்கவில்லை. அவள் மனதில் இன்ப வெள்ளம் கரைப்புறண்டோடியது. அவனுக்கு ஒருவித அவஸ்தையாயிருந்தது. கண்களில் இன்ப ஓளி துள்ள, முகம் முதல் பாதம் வரையும் நன்றாக அமைந்த அவனின் அழகான திடகாத்திரமான உருவத்தை அவள் பார்த்தாள் அவ்வேலை அவனின் மனக் கண்முன்பு ஒடிய கடைசிக்காட்சியாக சிறு வயதில் தானும் அவனும் ஒன்றாக ஓடி விளையாடிய ஒரு நினைப்பும் வந்தது.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“சின்ன வயதில் அவன் தன்னை ஆலிங்கனம் செய்து முத்தமிட்டுக் கொண்டு விளையாட வாவென்று கூட்டிச் செல்கிறான். ஏதோ அறியாத அந்த வயதிலும் இந்த இனபத்தை முதன் முதலில் கண்டு பிடிக்க எனக்கு வைத்தவன் அவன்தானே? சின்ன வயசிலிருந்து அவனுடன் சுற்றியின்று வந்த உலகத்திலிருந்து - நான் மட்டும் எப்படி பிரிந்துபோவது...?”

இதையெல்லாம் தனக்குள் நினைத்ததும் ஒருவித கெஞ்கம் பார்வையுடன் அவள் கெமிட்டனைப் பார்த்தாள். பிறகு ஒழுங்கையின் பின் புறம் திரும்பிப்பார்த்து முன்னாலும் பார்த்தாள். தான் எதிர்பார்த்தபடி ஒழுங்கை வழியிலே யாருமே வருகிற பாடாய் இல்லையென்றும், அதனால் கெமிட்டனுடன் தான் கதைப்பதற்கு எந்த வித இடையூறும் இல்லை என்பதையும் அவள் அறிந்தவுடன் - அவள் முகத்தில் என்னவோ ஒரு சாயை பார்ந்தது. அவள் மனதில் மகிழ்வெய்தி இருந்த போதும் என்னவோ ஒரு சந்தேகம் அவனை வாட்டியது.

“கெமிட்டன் நீ என் மச்சான்தான்ரா.. எனக்கும் உன்னில உண்மையா ஒரு நேசம்தான்ரா. ஆனா நீராச குமாரன் மாதிரி சீவிக்கிறாய்.. உனக்கு கவல எண்டுறே ஒண்டும் தெரியேல்ல - ஆனா எங்கட குடும்பத்தில நாங்களெல்லாம் கிடந்துகொண்டு எவ்வளவு கஷ்டப்படுறோம்! எனக்குக் கீழ் பாவங்கள் மாதிரி மூண்டு தங்கச்சிமாரும் நிரையா இருக்குதல்கள்.. தம்பி படிக்கிறான்.. நானும் தோட்டத்துக்க கிடந்து மாஞ்ச கொண்டிருக்கிறன்.. இதெல்லாம் உனக்குத் தெரியும்தானே? இதைவிட உனக்கும் எனக்கும் பாத்தா ஒரே வயசு.. அதுவும் இல்ல உனக்கு நாலு ரெண்டு மாசமும் என்னய விடக்குறைவு.. உனக்கிருக்கிற இந்த இருவத்து மூண்டு வயசில இருந்து பிறகு நீ ஒரு தொழில் பாத்து ஆள் உருப்படியா பிறகு வர எவ்வளவு காலம் போகும். நான் என் தங்கச்சிமாரெல்லாம் கரைசேராமல் கலியானம் கிலியானம் முடிச்சுப்போய் கடைசிவரையும் ஒதுங்கச்சம்மதியன்... இந்த மாதிரி கஷ்டமெல்லாம் எனக்கிருக்க நீயேன் என்னை யோசிச்சுக் கொண்டு திரியிறாய்...? இதுக்கு மேல நான் உனக்குச் சொல்ல ஏதும் ஒரு கதையளே இல்ல..! என்னட்ட என்ன இந்தக் கவலையுள்தான் இருக்கு...!”

என்று நேஜினா தன் மனதில் உள்ளதைப் பட்டவர்த்தனமாகச் சொன்னாள். அப்படி அவள் சொல்லும் போது உதடுகள் துடிப்பதையும் அவள் கண்களில் நீர்துஞம் புவதையும் கெமிட்டன் கண்டான். அவனுக்கு அவள் அப்படி சொன்னதும் - மனம் வேதனைப்பட்டது. மனதுக்குள் அப்படியே பிடிங்கித்தின்பது போல இருந்தது.

“நேஜினா நீ என் எனக்கு அப்பிடியெல்லாம் முழுக்க கவலையாவே கதை சொல்லுறாய்..? முதலில் நீ உனக்குள் இருக்கிற உந்தச் சோக

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

பாவத்த விடு.. உனர் மனத நீ திடப்படுத்திக்கொள்ளு? என்னோட நீ சந்தோஷமாக கது..? உன்னைவிட்டு நான் எப்பவும் பிரியவே மாட்டன்..! அதை நீ நம்பு..?”

என்று நெஜினாவுக்கு அழுத்தந் திருத்தமான இதை சொன்னான் கெமிட்டன். தன் கக துக்கங்களையெல்லாம் பற்றி பரிவுன் விசாரிக்கக்கூடிய ஒரே ஒரு ஜீவன் இந்த உலகத்தில் கெமிட்டன் ஒருவன்தான் என்று அவன் சொன்னதை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு அப்போது நெஜினா கொஞ்சம் ஆழுதல்டைந்ததாள். அவளுக்கு இப்படி ஒரு திருப்தி ஏற்பட்டிருந்த போதிலும் இன்னொரு வித பயம் மனதில் படர்ந்தது.

“இப்படியே இந்த ஒழுங்கையில் தனிய நீயும் நானும் நின்டு கொண்டு நெடுக நேரம் கதைச்சபாடி நின்டா.. பிறகு ஆரும் எங்கட ஆக்கள் அதப் பார்த்தா, பிறகு எங்களப் பற்றி ஏதும் அப்படி இப்பிடி பேச இடம் கிடைச்சிடும். அதால் நான் இனி இதால் போய்க்கொள்ளுமேனே.. கெமிட்டன்..!”

என்று அவனைப் பார்த்து கெஞ்சுவது போன்ற பாவனையில் வார்த்தைகளை அவன் சொன்னாள்.

“நீ ஏன் அப்படி ஆருக்கும் பயப்பிடுப் பாதிரி ஒண்டு ரெண்டு கதையளச் சொல்லுறாய்? உனர் மாமன்றமகள் நான் மச்சான் முறையானவணோட நீ நின்டு கதைக்க என்னத்துக்கு உனக்கு ஒரு பயம் எண்டுறன்...?”

“எண்டாலும் நான் முந்திய மாதிரியே! இப்ப குமரானவயசெல்லோடா..! தோட்டில நின்டு கொண்டு இப்பிடியெல்லாம் கதைக்கிறது கிதைக்கிறது ஆரும் கண்டாச் சரியில்லையே..?” - என்று கெமிட்டனைப் பார்த்து ஹிதமாகவும் நயமாகவும் சொன்னாள் நெஜினா. ஆனால் கெமிட்டன் நெஜினாவின் நிலையில்லாமல் தெம்புடனிருந்தான். நெஜினா இன்னம் அதிலே நின்று தன்னுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தால் அது அவனுக்குத் திருப்தியும் இன்பமும் அளிப்பது போலவே அவனது மனதுக்குத் தென்பட்டது.

“நீயேன் இப்பிடி ஆரையும் நெச்சுப்பயப்பிட்டுக் கொண்டு முழிச்சு நடுங்கிறாய்.. நீ என்னோட நின்டு கதைக்கிறதால் ஆருக்கும் அதப்பற்றி ஒரு கேள்விக்கும் சொட்டும், இடமில்லக் கண்டியோ..?” என்று அவன் கடக்கேன்று அவசரமாக அவளுக்குச் சொன்னான்.

“என்னா நீ இப்பிடிச் சொல்லுறாய். நீ கொஞ்சம்கூட கூசாம இப்பிடியெல்லாம் சொல்லுறாய்..? எனக்கு தங்கச்சிமார்கள் இல்லையோடா..?”

“எதுக்கும் நீ இந்தக் கதையத்தான் கதைப்பாய் நெஜினா உதை விட்டுட்டு நீ ஒரு வசந்தமா என்னோட நீ கதைப்பியோ..?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“முடியாது எனக்கு என்ற தங்கச்சி தம்பிதான் முக்கியம் மற்றதெல்லாம் அதுக்குப் பிறகுதான்..!”

“ஜயோ..!”

“என்ன ஜயோ..?”

“சரியா சரி..”

“என்னத்துக்குச் சரிபோடுறாய்..?”

“நீ சொன்னதுக்கெல்லாம் சரியென்டிறன் நான்..!”

“அப்படி நீ வந்தியோ உன்றதுக்கும் நான் சரிதான்..!”

“அப்ப நான் இப்ப சொல்லுறுதக்கேப்பியோ..?”

“என்னத்தக் கேக்க..?”

“கேக்கிறத இல்ல, நான் இப்ப உனக்கு குடுக்கிறத நீ வாங்கிக் கொண்டு போவேணும்..?”

“நீ என்னத்த அப்பிடித்தரப்போறாய்..?”

“தாறனே ஆனா நீ அங்கமட்டும் நான் சொல்லற இடத்துக்கு என்னோட கூட வரவேணும்..?”

“என்ன வரவேணும் போவேணும் என்டுறாய்.. எப்படி நான் எங்க வரு..?”

“முந்திரியத்தோட்டத்துக்கு..!”

“ஆற்ற தோட்டத்துக்கு..?”

“எங்கட தோட்டத்துக்குத்தான்..!”

“உங்கட தோட்டத்துக்கோ..?”

“ஓ..!”

“ஓவோ.. நீ ஏதோ ஒரு சரியான ஜடியாவோட தான் இப்பயல்லாம் நினைச்சக்கொண்டு இருக்கிறாய் போலக் கிடக்கு..?”

“விசரி என்ன ஜடியா கியடியா எண்டுறாய்..? அப்படி ஒரு ஜடியாவும் கியடியாவும் என்னட்ட இல்ல..! நான் உன்னக் கூப்பிடுறது..அங்க எங்கட தோட்டத்துக்க உள்ள முந்திரியப்பழக்குலை உனக்கும் கொடியில் இருந்து பிச்கத்தரு..!”

“அது உன்ற...இல்ல உங்கட வீட்டான் அது எனக்கு வேணா மெண்டுறன்..?”

“இங்கபார்..! அதானே உன்ற முறட்டுக் குணமெண்டுது...! அது இப்படிம் எப்படிம் வந்திடுதே உனக்கு எங்கயும்!..”

“.....”

“என்னில் உனக்கு உண்மையான நேசமெண்டா நான் கூப்பிடுற இடத்துக்கு நீ வரப்போறியோ இல்லயோ..?”

“கெமிட்டன்!..”

“வாவன்..?”

“சிக்..என்னடா நீ!..”

“கூப்பிட்டா வாவன் நீ தூ என்டு நின்டு சின்னங்கியுங்கொண்டு நிற்கிறாய்.. ம் வாவன் நீ?..”

“உன்னோட பெரிய கரைச்சல்தான்ரா.. கடவுளே என்ற பிதாவே குசையப்பரே தேமாதாவே. ஆரும் இதுக்க அதுக்க அங்க உங்கட தோட்டத்துக்குள் கண்ணலாயா என்க கண்டா பிறகு உந்தத் தென்முலை முழுக்க இது தான் பிறகு அதுகளுக்கு வாய்வழிய ஒருக்கதையாப் போயிடுமே..?”

“அப்பிடி ஒண்டுமே நீ நினைக்கிறமாதிரியில்ல நீ புலம்பாம என்ற பின்னாலயா வா... வா..?”

“ஜேயோ என்ற ஜேயோ.. கடவுளே! கடவுளே!..”

என்று அவள் வாயில் அலட்டினாலும், அவ்வேளை கெமிட்டனுக்கு பின்னாலே தான் நடந்து கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தாள். - ஓஹோ ஹோ, என்றதான் ரொம்பவும் உற்சாகமான சந்தோஷத்தைத்தான் மனதும் அவளுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. வீதியை அவர்கள் இருவரும் குறுக்கறுத்துத் தாண்டி நடந்து போன கையோடு - ஒரு தட்டிவான் நிறைய ஆட்களை ஏற்றியிருந்தபடி - சத்தவண்டி கணக்காக போய்க்கொண்டிருந்தது.

“ஜேயோ உந்த வானும் உதால போகுது ஆக்களும் அதில உதால போகுதுகள்... எங்கட ஆக்களும் உதுல இருப்பினமோ தெரியேல்ல...” என்று ஒரு இன்பமான ஞாபகத்திலும் - அந்தப் போகிறவானைப் பார்த்தபடி சொன்னாள் றெஜினா.

“எடி பேச்சி அதில எங்கட ஆக்கள் ஏன் ஏறுகினம்? உப்பிடித்தடி வானில எங்கட ஆக்கள் எல்லாரும் அவங்கடது உதுகள் சீக்கே எண்டு சொல்லி எப்பவும் ஏறுறதே இல்லயே? போனா எங்கட சனம் பல்ளில் தான் போகுங்கள்... அதுவும் உந்த பஸ் ஸ்ராண்டில இருந்து இங்க ஊருக்க நடந்துவந்திடலாம் - அதால ஏன் அதுகள் வாகனம் வழிய

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

ஏறுதுகள்... அதைவிட உந்த தட்டிவான் தெல்லிப்பழைக்குத்தான் போகுது கண்டியோ..."

"ஓ... போகுது போகுது என் டு நீ இப்பிடியெல் லாம் சொல்லிக் கொண்டு நேரத்தையும் போக்குவாய் உனக்கென்ன ஒண்டுமேயில்ல - ஆனா எனக்கெல்லே தலையிடு...!" என்று அவள் சொல்ல

"சும்மா அலட்டாம் கிலட்டாம் வா...?" என்று அவளுக்கு சொல்லியபடி அவன் அவளுக்கு முன்னால் நடந்துகொண்டு - அந்த ஒழுங்கைவழியாக போய்க்கொண்டிருந்தான்.

"அங்க உன்ற சபிக்கிளடா...?"

"அது அதில நிக்கும் வா...?"

"புத்தகமும் பின்னாலகிடக்கு...?"

"அது அதில கிடக்கும்..."

"உப்பிடியே நீ இங்கிலீஸ் படிக்கிற லெட்சனம்...!" சொல்லிய கையோடு அவள் கஞக் கென்றும் உடனே சிரித்து விட்டாள். அவன் நடந்தவாறே திரும்பி அவளை புன்முறைவுடன் பார்த்தான்.

"இங்க கெமிட்டன் நீ உன்ற முந்திரிய தோட்டத்துக்கு போறதேண்டு நாய்... அங்க படலையில உள்ள மூட்டு - துறக்காம எப்பிடி நீ உள்ள போவாய்...?"

"அது என்ற பக்கேற்றில உள்ள சாவிக்கொத்தில தோட்டத்துப் பூட்டுச் சாவி ஒண்டும் கிடக்கு...!"

"அப்பற்ற தோட்டத்து சாவி ஏன் உன்னட்டயுமாக கிடக்கு...?"

"ஓரு தேவைக்குத்தான்...!"

"உனக்கென்னடாப்பா! நீ ராசா மாதிரித்தான்...!" என்று அவள் சிரித்துக்கொண்டே கூறினாள். அவளின் சிரிப்பு கெமிட்டனையும் ஆனந்தத்திலாழ்த்தியது - திராட்சைத் தோட்டம் நெருங்கியதால் வர வர ரெஜினாவுக்கு இருதயம் கூடத் துடிக்கிறது போல இருந்தது. கெமிட்டன் அவளுக்கு முன்னால் நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கும்போது அழகானதைத் தவிர வேறு ஒண்றும் அவனிடம் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லையென்று அவள் நினைத்தாள். அவனால் தனக்கேற்படும் சொக்குப் பரவசத்தைக் கண்டு அவளே பயப்பட்டாள். இதற்குள்ளே அவன் பூராவும் தன்னுடைய சொத்து என்ற ஒரு நினைப்பு அவளுக்கு வந்தது - அந்த நினைப்பானது அவளுக்கு ஒருவித வற்றாத இன்பத்தையும் அளித்தது.

கெமிட்டன் தோட்டத்துப் படலையருகில் வந்ததும் திருப்தியான மனதுடன் ரெஜினாவை திரும்பிப் பார்த்தார். அவனுக்கு ஆனந்தம் பூரணமாக நிறைந்திருந்தது. அந்த சந்தோஷத்தோடு பைக்கற்றில் இருந்த சாவியை கைவிட்டு வெளியே எடுத்து பூட்டைத் திறந்தான்.

படலையை திறந்துபோய், பின்பு அவன் உள்ளே நின்று கொண்டு “வா ரெஜினா உள்ள வா?” - என்று அவளை அவன் கூப்பிட்டபோது - அவனுக்கு என்னவோ குலை நடுக்கம் ஏற்பட்டாற்போல ஒரு நிமிடம் இருந்தது. ஆனாலும் அந்திலை அவனுக்கு நீடிய நிமிடங்களாக வளரவில்லை. ஏதோ பயத்திலும் அவனுக்கு உற்சாகமாகவே இப்போது இருந்தது. ஏதோ ஆசைகள் தனக்குள் மெதுவாகத் தலைகாட்டுவதை அவனும் உணர்ந்தாள்.

“உதில் வாசலில் நின்டுகொண்டு என்ன நீ யோசிக்கிறாய் உள்ள தோட்டத்துக்க வாவன்...?”என்று அவன் அவளை உள்ளே நின்றவாறு கூப்பிட்டான். அவன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில் அவனும் தாமதிக்காமல் உள்ளே போனாள்.

அவன் உடனே தோட்டப்படலையைச் சாத்தினான். மறைப்பான தோட்டம்தான். உள்ளே எல்லாமே சாந்தமாக இருப்பது மாதிரி அவனுக்கு இருந்தது. என்றாலும் துணிவில்லாத மாதிரி அவனுக்கு இருந்தது. குழப்பமாகவும் மனம் இருந்தது - இதாலே போய்விட வேண்டும் என்ற மாதிரியும் அவன் யோசித்தான். தோட்டத்துக்குள்ளே போனவன் இவளவு பொழுதும் தலைகுனிந்த மாதிரியாகவே தான் நின்றாள்.

“என்ன குனிஞ்ச தலையா இதுக்க வந்தாப் பிறகு நிக்கிறாய் நிமிந்தொருக்காத்தான் பாரன் தோட்டத்தை...?” என்றான் கெமிட்டன்.

அவன் சொன்னாலும் - விரைவில் தன் எண்ணங்களை அவனுக்கு மறைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. என்றாலும் தன்னை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

குலைகள் பழுக்கும் போக்கிலும், முற்றாக பழும் பழுத்த அளவிலும், திராட்சைப் பழுக்குலைகள், படர்ந்துள்ள கொடிகளெல்லாம் அதற்குள்ளேயாக அவனுக்குக் கண்ணில் காணக் கிடைத்தன. மென்மையடைந்தும் நிறமதிகரித்தும் உள்ள அந்தப் பழங்கள் நீர் அதிகரித்தும் உள்ளதென அவனுக்கு உடனே பார்க்கவும் விளங்கியது. வியாதி பரவாமலும் பூச்சி புழுக்கள் இல்லாததுமான செழிப்பான திராட்சைக் கொடிகள் அவை, என்றும் அவனுக்கு அந்த உண்மை விளங்கியது.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“பாத்தியா நேஜினா.. எப்பிடி எங்கட முந்திரியப்பழத் தோட்டம்” - என்று எட்டின் அவளை ஒரு கேள்வி கேட்டான்.

“எங்கட இடத்துச் சுண்ணக் கற்பார் உள்ள இந்தச் செம்மண் நிலத்திலதான் இப்படியா செழிப்பா இந்தத் திராட்சை பலன் குடுக்குது என்ன கெமிட்டன்?” என்று நேஜினாவும் சொன்னாள்.

“இப்பிடி தோட்டம் செய்ய வேணுமெண்டா, செலவும் கணக்கில்லா மடங்குதான்! சரியான தொரு சிரமமும்தான் நேஜினா”

“அதுதானே பணப்பயிர் என்றாது! உங்களமாதிரி பணக்காரர்தானே இப்பிடி தோட்டம் செய்ய முடியும்?”

“பாத்தியே எப்பவும் நீ ஒரு கதையில் இப்பிடியாத் தான் கடைசியா ஒரு சொல்லுச் சொல்ல வரப்பாக்கிறாய்..?”

“இல்லயா நான் ஒரு பகிடிக்கு..?”

“பகிடிதான் உனக்கு எப்பவும்!”

- என்று விட்டு பந்தல் கொடிக்கம்பியில் செருவிவிட்டிருந்த பழக்குலை நறுக்கும் கத்திரியை கையில் எடுத்துக் கொண்டு, தோட்டத்துக்குள் சுந்றியபடி ஒரு நடை நடந்தான் கெமிட்டன்.

பிறகு கவர்ச்சியுள்ள, முற்றும் பழுத்த, பெரும் திராட்சைக் குலைகளில் ஆறு குலைகளை திரிந்து வெட்டியெடுத்து அவைகளை நிலத்தில் அவன் வைத்தான். அந்தத் தோட்டத்திற்குள்ளே ஒரு மூலையில் பெரும் வாழைமரமொன்று நின்றிருந்தது. அந்த வாழைமரத்திலே சருகிலை பிய்த்து எடுத்துக் கொண்டு வந்து அந்தப் பழக்குலைகளைகளை அவன் ஒழுங்காக வைத்து சுற்றி எடுத்து நாரும்கிழித்துக் கட்டினான்.

அவன் தோட்டத்துக்குள்ளே நின்று அப்போது செய்கின்றவற்றை யெல்லாம் கண் இமைக்காத அளவில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் நேஜினா. புல் பூண்டுகள் இல்லாது துப்பரவாக இருக்கும் அந்தத் திராட்சைத் தோட்டத்துக்குள் நிற்கிறது மனதுக்கு அவளுக்கு சந்தோஷமாகவும் இருந்தது.

“நீ இதுகளை எனக்குத் தர, நான் அதுகள் வீட்டாக கொண்டுபோய் அங்க ஆர் இதுகள் எனக்குத்தந்தவயள் எண்டு அதுகளுக்குச் சொல்ல...?”

- என்று மின்னல் வெட்டினமாதிரி வந்த யோசனையோடு நேஜினா அவனைக் கேட்டாள்.

“நான் மச்சான்தான் கூப்பிட்டு உன்னட்ட இதத் தந்ததெண்டு சொல்லன் நீ..”

என்று அவன் சொன்னான்.

“நீ தந்ததோ.. அப்பிடியோ சொல்ல... ம.. உன்ற அம்மா, என்ற மாமி தந்த சங்கிலியையே நான் வாங்கி என்ற கழுத்தில் போடேல்ல.. அதை நான் வேணாமென்டு சொல்லிப்போட்டன்.. ஆனா நீ இப்ப தரப்போற பழுத்த நான் அங்க கொண்டு போய் நீ தான் எனக்குத் தந்ததென்டு சொன்னா அவயல் என்ன நெய்பினம்..?”

“என்னத்தையும் நெக்கட்டுமென் உனக்கென்ன அதுக்குப்பயம்..!”

“பயமில்ல.. எனக்கேண் உந்த வெக்கங்கெட்ட வேல.. உன்னட்ட பழுத்த வாங்கிக் கொண்டு போய் உன்னில நான் ஆசை விருப்பமென்டு அங்க வீட்டில் நான் வெளிக் காட்டவே எனக்கு இந்த வேல..?”

“அப்ப வாங்கலே மாட்டியோ இத என்னட்ட..?”

“அப்பிடி நான் உன்னட்ட இப்ப சொன்னானே...? ஜீயோ உன்னோட நான் இப்பிடி பழகிறதால எனக்கு என்னென்ன எல்லாம் வந்து பிறகு துலைக்கப் போகதோ..?”

சொல்லிக் கொண்டு அவள் சிரித்தாள்.

“எல்லாத்துக்கும் ஓளிஞ்சு கொள்ளாற ஒரு பயந்தாங்கோள்ளி..”

என்று சொல்லிக் கொண்டு, அவனும் வாழை இலைச் சருக்குச் சுற்றலுக்குள் இருந்த பழக் குலைகளை தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டு வந்து அவள் கையிலே “இந்தா பிடி..” - என்று சொல்லிக் கொடுத்தான்.

“உன்றை கை வந்து வேலை செய்த விறைப்பிருந்தாலும், அதிலையும் ஒரு சொவ்டா இருக்கு அது ஏன்..?”

அவளின் கையை சரைக்கு கீழே பிடித்துக்கொண்டு சொன்னான் அவன்

“அது ஏனோ எனக்குத் தெரியாது நீ கைய இப்பவா எட்டா..”

என்று உரகம் அவன் கையின் உணர்வில் பூவாய் விரிந்தது மாதிரியான ஒரு நிலையில் அவள் சொன்னாள்.

“நான் எடுக்காட்டி...”

“ஒண்டுமில்ல.. ஆனா ஏதோ நீ எனக்குச் செய்யிறாய் அது எனக்கெள்ளவோ ஒரு மாதிரி இருக்கு...?”

“என்னமாதிரி உனக்கு இருக்கு..?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“ஜய்யப்போ வேணாம் உன்ற கைய எடு..?”

“என்னென்டு தான் என்னட்ட சொல்லன்..?”

“சொல்லேலாது..?”

“சொல்லேலாதோ அப்ப நானும் உன்ற கைய விடமாட்டன்..?”

“விடா கெமிட்டன்..?”

“இல்ல நீ ஏன் அப்பிடி என்ற கையால உன்ற கைய பிடிக்கப்பிடாதென்டு சொல்லுறாய் என்டு உண்மைய சொன்னாத்தான் பிறகு விடுவன்..?”

“ஜயோடா அது..!”

“சொல்லு நீ கைய விடுறன்..?”

“சொல்லுறாய் நீ எடுக்கிறாயில்ல?”

“சரி இப்ப எடுத்திட்டன் சொல்லு..?”

“சொல்லமாட்டன்..?”

“அப்ப இப்படிம் திரும்பி பிடிப்பன்..”

“வேணாம் விடு நான் சொல்லுறன்..!”

“அப்ப சொல்லு..?”

“அது..!”

“என்ன அது..?”

“போடா நீ தொட..!”

“நான் தொட..?”

“என்னில ஒரு மணம் எழும்பி மணக்குது..!”

“என்ன அப்பிடி மணக்குது எனக்கெண்டாத் தெரியேல்லயே..?”

“போடா சனியனே..?”

“என்ன சனியன் என்றுறாய்..!”

“பின்ன இப்பிடியெல்லாம் நீ செய்தா..?”

“நான் என்ன செய்தனான் சரி மணத்தா கிணத்தா உனக்கென்ன..?”

“எனக்கென்னவோ.. நான் இப்பிடியா பிறகு எங்கட வீட்ட போகேலுமே..?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“விட்டபோதுக்கு உனக்கென்னடி அங்கு உனக்கு என்ன இடைஞ்சல்..?”

“இடைஞ்சலோ அது உனக்குத் தெரியுமே உனக்கு ஒரு அறிவிருக்கே..?”

“நீ என்னதான் சொல்லுயாய் எனக்கெண்டா ஒண்டும் விளங்கேல்ல..?”

“உனக்கு விளங்காதுதான்.. நீ தனி ஒரு ஆள்தானே..? எனக்கு அப்பிடியே..? எனக்கு முண்டு தங்கச்சிமாரேல்லே இருக்கு..? அதுகள் சிலவேள என்ன நெக்கிங்களோ..?”

“என்ன நீ இப்பியெல்லாம் நினைச்சு நினைச்சு கற்பனை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாய்..?”

“கற்பனையுமில்ல ஒரு கதையுமில்ல நீ படலையத்துறே.. பொம்புளயின்ட விஶயத்த பொம்புளயன் உடனே சரியாப் பிடிச்சிருங்கள்..! ஆம்பிள நீ உனக்கது தெரியாது..! நீ இந்தபடலையத்துறே..? இனி ஏதும் அது இதெண்டு கதைச்சியோ இங்க நான் இப்ப கையில வைச்சிருக்கிற முந்திரியப் பழுத்தை அப்பிடியே இங்கதோட்டத்துக்க வைச்கப்போட்டு வெறுங்கையா திரும்பிப் போயிடுவன்..”

“ஜயோ வேணாம் வேணாம்! நான் ஒண்டும் அதைப் பற்றி உன்னட்ட ஒண்டும் கதைக்கேலயடி ராசாத்தி..! நீ உந்தப் பழுத்தைக் கொண்டு உன்ற விட்ட போனாக் காணும்! வேற ஒரு கதையும் இனி வேண்டாமடி எனக்கு..?”

என்று அவன் ‘புஸ்’ சென்று தன் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு சொன்னான். அவன் மனம் சோர்ந்து உற்சாகம் குன்றிப் போனதை நேஜினா கண்டுவிட்டு, அவனுக்கும் ஒரு மாதிரியாகப் போய்விட்டது.

அவன் உடனே கண்களை அகல விரித்துக் கொண்டு அக்கண்கள் வழியாக அவன் கவனத்தைத் திருப்பும் சக்தியைச் செலுத்துவது போல பாவித்துக் கொண்டு “கெமிட்டன் என்னில் நீ கோவிக்காதயா.. உன்னோட சந்தோசமா கதைச்சுக்க சிரிக்கிற இந்த நேரத்தக் கூட நான் ஒரு மடச்சி என்னதான் செய்யிற்று.. அலட்சியமாச் செலவழிச்சும் போடுவன்தான்.. எனக்கும் உன்னில நேசம் சரியா இருக்குத்தான்றா.. அதோட எனக்குவேற கவலையுமிருக்கு..!”

என்று அவன் சொல்லும்போது மிகவும் மனம் வருந்த வில்லையாயினும் முகம் வாடியபடி சொன்னாள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“நீ அப்பிடி எல்லாம் எனக்குச் சொல்லி கவலப்படாத நேஜினா.. உன்ற குணமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்தானே.. பிறகேன் நான் உன்னக் கோவிக்கிறன்..?”

என்று அவன் சொல்லுமட்டும் அதைக் கேட்டுக் கொண்டு அவன் பேசாமல் இருந்தாள். அதற்குப் பிறகு அவன் முகத்தை தன் கைகளால் திருப்பி “நான் அப்ப இனி போயிட்டு வரட்டோ” என்று அவனை அன்பாக கேட்டாள். அந்த அவளுடைய கையை உடனே அவனும் பிடித்து வைத்து அழுத்திக் கொண்டே முகத்தில் தோன்றிய பரவச பாவத்தோடு, “ஓம் போயிட்டு வா” என்றான். அவன் மீது தனக்கு மகத்தான் காதல் இருக்கிறது என்பதை மீண்டும் உறுதி செய்து கொடுப்பதுமாதிரி நேஜினா அவனை பிறகு ஒரு பார்வை பார்த்தான். அவளின் பார்வையைதன்னுள் அள்ளிப் பருகிக் கொண்டு கெமிட்டன் தாகம் மிகுந்தவனைப் போல இருந்தான். இதற்குப் பிற்பாடு தோட்டத்துப்படலையை திறந்து கொடுத்து அன்புடன் சில வார்த்தைகளும் பேசி அவனை தோட்டத்தாலிருந்து வழியனுப்பி வைத்தான் கெமிட்டன். அவள் படலையடியில் நின்று அவனைக் கடந்து போகும் போதுதான் மௌனத்தின் இறங்கிப் பரவிய அவள் சருமத்தின் வாசனை அவன் கவாசத்தில் மென்மையாகப்பட்டது.

11

கட்டைச் சூசப்பிள்ளையின் வீட்டுக்காணிக்குப் பக்கத்து வளவு தான் சிங்காரத்தோப்பு. அந்தப் பெரியவளவுக்குச் சொந்தக்காரர் புலவர் தமிழுத்துப்பிள்ளைதான். நிறைய விருட்சங்கள் அந்தக் காணிக்குள் மேலோங்கிவளர்ந்திருந்தன. ஒன்றில் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்த கிளைகளின் இலைமறைவினால் நிலத்தில் நல்ல நிழலும் அதற்குள் உண்டு. அதற்குள் உள்ளமரங்கள் பூக்கின்ற ஒரு காலங்களிலே, சர்வகாலமும் நல்லதோரு வாசனையும் கூடவாய் இருக்கும்.

மா, பலா, இலுப்பை போன்ற மரங்கள் அதற்குள்ளோயாய்க் காய்த்துப் பழுக்கிற காலங்களில், வேறு எங்குமிங்குமில்லாத வெளவால்களெல்லாம் இந்தக் காணிக்குள்ளோயாய்த்தான் இரவுகளில் வந்து கனிகளைக் காய்களை, மாந்தி உண்டு நிலத்தில் சிதறாய்த்து விழப்பண்ணி விட்டுப்போகும். அங்கே உள்ள ஒன்று இரண்டு மிகப்பெரிய மரங்களுக்குக் கீழே வேரோடும் தூரோடும் சேர்ந்ததாய்ப் பெரிய திருக்கிய சொம் மண்புறுகளும் உண்டு. விஷம்பூத் தாம்புகளும் அதற்குள் உண்டு. பருத்துப் பொங்கிய அந்தப் பாம்புகள் ஒன்றிரண்டை அந்தக் காணிக்குள் உலாவர சிலர் கண்டதாலே,

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“மூப்படைந்த விஷம்பாம்புகளும் உள்ளது உந்தக் காணி” - என்று அந்தச் சிங்காரத்தோப்புக்காணிக்கு அப்படியாயும் பிறகு ஒரு பெயரும் ஊரவர்கள் வைத்தும் விட்டனர். நேஜினா சிங்காரத் தோப்புக் காணியின் பக்கத்து ஒழுங்கை வழியாகத்தான் தன் கையினிலே கெமிட்டன் அப்போது அவனுக்குக் கொடுத்த திராட்சைப் பழக்குலைகள் சுற்றிய இலைச்சுருகுப் பொட்டலத்துடன் நடந்து கொண்டிருந்தாள். அந்தத் தோப்புக்குள்ளேயுள்ள மரங்களின் இலைக்கூந்தலுக்குள்ளே மறைந்துள்ள குபில்கள் இரண்டு மாறி மாறி கூவிக்கொண்டிருக்கும் சத்தம் அப்போது அவனுக்குக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

மனதுக்குப் பிடித்தமான அந்தக் குயிலின் ஓலிகூடிச் சப்திக்கும் இசைகேட்டு உருகி ஆழ்ந்திருக்கும் அவள் மனம் அப்போது கொமிட்டனைப் பற்றிய இன்ப நினைவுகளையும் நினைத்துக் கொண்டது. மிதக்கும் அந்த நினைவுகளோடு அவள் அப்படியே நடந்து வந்து தன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

வீட்டுக்குள்ளே வந்ததும் தன் தம்பி புத்தகம் வைத்துப் படிக்கிற மேசையருகில் போனாள். வாழை இலைச்சுற்றலோடு கிடந்த அந்தப் பெரிய சரையை அவள் பிறகு அந்த மேசையின் மீது வைத்தாள்.

ஜீவன் அப்போது அந்த மேசைக்குப்பக்கத்துக் கதிரையிலிருந்து புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தான். திடுமென்று அதிலே அப்போது அக்காள் கொண்டு வந்து வைத்த வாழை இலை சுற்றிய பொட்டலத்தை அவன் ஒரு தரம் தன் பரிசோதனைக் கண் பாரவையோடு பார்த்தான். அந்தப் பார்சல் அவன் கண்பார்வையை ஈர்த்தாலும் தமக்கை மேல் உள்ள பயத்திலே - ‘என்னக்கா அதுக்குள்ள’ - என்று ஒரு கேள்வியும் கேட்காது, முச்சைக்கூட மறைத்ததாக மௌனமாயும் இருந்து விட்டான்.

நேஜினா உள் வீட்டுக்குள் நடமாடியதாக அங்குமிங்கும் தீரியவில்லை. குழைசுற்றிய பொட்டலத்தை வைத்துவிட்டகையோடு அவள் வெளியே முற்றத்தடிப் பக்கம் போனாள் தோய்த்துப் போட்ட அவளின் உடுப்பு அங்கே கொடியிலே காய்ந்து கொண்டிருந்தது. துவாயிலிருந்து தன் சட்டைத்துணி மட்டுமாக கொடியிலிருந்து அவள் உருவி எடுத்து தோளிலே போட்டுக் கொண்டாள். பிறகு நேராக கிணற்றிடிப் பக்கம் போய் தலையிலே தோய்ந்து விட்டு, உடுப்புகளையும் வேறு மாற்றி உடுத்துக் கொண்டு தாய் இருக்கும் குசினிக்குள்ளே போனபோது மகளுக்கு மத்தியானச் சாப்பாட்டை பீங்கானிலே போட்டுக் கொடுத்து... அதைச் சாப்பிட்டபின்.... வாழைப்பழமும் குலையில் பிய்த்துக் கொண்டு வந்து

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அவளுக்கு சாப்பிடக் கையிலே கொடுத்தாள் ராசம்மா.

தாய் கொடுத்ததையெல்லாம், ஒன்றும் வாய் பேசாது வாங்கித்தான் சாப்பிட்டுவிட்டு நடு வீட்டறைக்கு வந்தாள் நெஜினா அவளின் சகோதரிகள் மூன்று பேரும் அவவேளை அந்த அறைக்குள் இருந்து கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள் ஒவ்வொருத்தியும் தங்களுக்குச் செய்து கொள்ளவேண்டிய ஒவ்வொரு வேலைகளை தங்கள் பாட்டுக்கு இருந்து கொண்டு செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

முத்தவள் ஜெயசீலி முரட்டுத் தலைமயிரைச் சீப்பால் போட்டு இழுத்து குற்றிச் சுருக்கிட்ட மாதிரி இருந்த இடங்களில் சிக்குத் தட்டி எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு இளையவள் குணசீலி, அந்புதமாய் மெல்லக் கோயில்பாட்டொன்றைப் பாடியவாறு தன் உட்புக்களை ஒழுங்காக மடித்து பெரிய குட்கேக்குள் வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். மற்ற யாரைக் காட்டிலும் இவள் கடைசி லீலா என்கிறவள் வித்தியாசமான ஒரு வேறு பாட்டுடன் இருந்து கொண்டு, கதைப் புத்தகம் விரித்த கையோடேயாக அதைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அறைச்சுவரின் ரகசிய இருப்பிடத்திற்குள் இருந்தவாறு ஒரு பல்லி எச்சரிக்கும் விதம் போல அவர்களின் சிரகக்கு மேலான்தாகச் சத்தம் போட்டது. பல்லியின் சொல் உருளாவும் காதுகொடுத்து அதைக் கேட்டுவிட்டு படித்த புத்தகத்தை உடனே மூடி வைத்ததைக் கொண்டு அந்தப் புத்தக மட்டையிலே ‘டிக்டிக்ஷன்’ - என்று சொல்லிக்கொண்டு தன் சுண்டு விரலால் தட்டினாள் லீலா. வாசலடியின் உள்ளே தன் அக்காள் நிற்கிறதும் அவளுக்குத் தெரிந்தது. உடனே பளிங்காய் அவள் விழித்தாள் “என்னக்கா தோட்டத்துக்க இந்தா இப்ப அடிக்க மருந்துப்போத்தல் வாங்கிக்கொண்டாறன் என்டு கடைத்தெருப் பக்கம் போன்றுக்.. இவளவு நேரம் ஏன் ஆச்சக்கா நீங்க திரும்பி வாறதுக்கு..?”

சாதாரணமாகத்தான் இதைக் கேட்டாள் லீலா. மற்றைய இரண்டு சகோதரிகளையும் விட தமக்கையோடு பயமில்லாமல் இப்படியெல்லாம் கதைப்பள் லீலா. நெஜினா ஏதும் இப்படி சின்னத்துங்கக்சி தன்னுடன் கேள்விகேட்டுக் கதைத்தாலும் கோபம் கொள்ள மாட்டாள். ஆனாலும் இப்போது தங்கை கேட்ட கேள்வி அவளின் மனதில் பதிந்து சல்லிவேர் விட்டது. நுரையீரலில் துளை ஏற்பட்டு காற்று உள்ளுக்குள்ளால் சிதைவுபடுகிற மாதிரி அவளுக்கு அந்தரமாயிருந்தது.

“கடைக்கு நான் போனன் அங்க கேட்ட அந்த மருந்து இல்ல.. பிறகு..”

“பிறகு...?” அவள் கேட்க,

அவர்கள் இருவரும் ஒருவர் விழிகளை ஒருவர் நோக்கி எதையோ பரிமாறுவது போல் பார்த்துக்கொண்டார்கள். அந்த வெற்றிடத்தில் தோன்றும் அமைதியில் சீப்பால் தலைவாரிக் கொண்டிருந்த ஜெயசீலி கூந்தலை விரல்களால் வருடியவாறு தங்கை லீலாவை ஒரு பார்வை பார்த்தாள்.

“உனக்கெல்லாம் உடன உடன, நாங்களெல்லாம் என்ன ஏது செய்யிறுதென்டெல்லாம், எங்கயும் போகிறுதென்டெல்லாம் பப்புளிக்காகச் சொல்லிவிட வேணுமோடு...?” என்று விறைப்பாக கேட்டாள்.

“நான் இப்ப உம்மட்டையைக்கா ஓண்டும் அப்பிடி நீர் இப்ப சொல்லு மெண்டு கேக்கேல்லயே? நான் எங்கட பெரியக்காவோடதான் அதைக் கேட்டனான்... அதுக்கு ஏதும் அக்கா அப்பிடி சொன்னா பறவாயில்ல... ஆனா உமக்கேன் இப்ப உப்புடியா கள்ளொண்டு சரியான கோவம் வருவது...? இங்க வீட்டுக்க உள்ள ஆரையும் இப்பிடித்தான் நீர் கிட்டமுட்ட ஒட்டாம நீர் விரட்டுவீர் ஆனா அக்கா அப்புடியோ...?”

லீலா முத்த தமக்கையை எழுப்பிக் கதைக்கவும், மெல்லிய தகைச் சொண்டால் சிப்பி மூச்சொன்றை வாயால் விட்டாள் ஜெயசீலி.

“தருணத்துக்குத் தருணம் நீர் மாறிக்கொண்டு இந்த மாதிரி அகராதிகள் நீர் எனக்குப் படிச்சுக்காட்டாதயும்... இங்க வீட்டில் ஒரு வேல வெட்டி ஒழுங்கா செய்யாம் நெடுகலும் நீர் ஒரு புத்தகம் தூக்கிவைச்சு படிச்சுக் கொண்டிருக்க வெளிக்கிட்டார் என்ன?” கூந்தலுக்குள் தன் விரல்கள் மறைய வைத்து தலை மண்டையைப் பிடித்தபடி - குரல் தோலைவாய்க்கேட்க அவள் சத்தம் போட்டாள்.

கையில் பாதிமடிப்பு மடித்த சட்டையை அப்படியே வைத்துக் கொண்டபடி, அப்படியே நின்ற இடத்தில் அசைவுகொள்ளாதபடி நின்று கொண்டு யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள் குணசீலி.

“எல்லாரும் ஏன் இப்பிடி வாய் திறந்து சத்தம்போடுறியள்... சும்மா சண்டை பிடிக்காமக் கொள்ளாம இதுக்க இருக்கேலாதோ உங்களுக்கு...?” நேஜீனா இதற்குள் ஒரு சத்தம் போட ஜெயசீலியும் லீலாவும் வாய்மூடிக் கொண்டார்கள். குணசீலி உடனே ஜெயசீலியையும் லீலாவையும் திரும்பி ஒரு பார்வை பார்த்தாள். அவர்களின் அப்போதைய நிலை, நீர்த்தாவரங்களுக்கிடையில் மெதுவாக மறையும் ஆமை போல அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவளுக்கு உடனே வந்த சரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. வெட்டிக் கிழித்த மாதிரி... புர் புர்... புர்ர்ஸர் என்றதாய் சொண்டுகளின்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

உள்திரண்டு வரும் ஒரு சிரிப்பு அவள் சிரித்தாள். அவள் சிரிக்கிறதை, வாளால் வெட்டுகிற மாதிரி ஒரு பார்வை பார்த்துக்கொண்டு,

“என்ன நடந்ததென்டு நீர் கண்டு இப்பிடியோரு அமசடக்குச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறீர்... நாட்டியக்காரி நாட்டியக்காரி... நீர் சோக்குப்பண்ணிக்கொண்டு அந்தப் பெட்டையனோட கோயில் வளவு வழிய சுத்திவாறுதெல்லாம் அப்பரிட்ட இண்டைக்கு ரா அவர் வர சொல்லி நிப்பாட்டிப் போடுங்கேள் பாரன் நான்...?”

“ஜயோ ஜயோ நீர் சொல்லும் சொல்லும்! அது தான் எனக்குப் பேந்து பயம்...! என்ன நீர் என்னய லீலா மாதிரி வெருட்டிப் பயங்காட்டிறீர்...? உம்மட உந்தப் பயங்காட்டலில் தான் இப்ப எனக்கு தலை சுத்திக் கொண்டிருக்கு...? நீர் உம்மட பாட்டப்பார்த்துக் கொண்டு இனி சும்மா கிடவும்? ஏதும் என்னோட இனிக் கதைக்கவே வேணாம் போம்...!” குணசீலி இப்படி ஜெயசீலிக்கு சொல்லிவிட்டு முகத்தை ஒரு முழுத்துக்கு வைத்துக் கொண்டு தலை குனிந்தபாடி அப்படியே தனக்கு முன்னால் திறந்தபாடி கிடந்த குட்கேக்குள் கிடந்த உடுப்புக்களை வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அவவுண்ட உடுப்புகளும் ஆட்டங்களும்..!”

என்று தன் வாய்க்குள்ளேயாய் - வெளியே ஆருக்கும் கேட்காத அளவிலே முன்னுழைத்த கணக்கிலே சொன்னாள் ஜெயசீலி.

இறைனா தன் மூன்று சகோதரிகளும் இப்படியாக சண்டை பிடிக்கிற மாதிரி பேசிக் கொள்வதை அதிலே நின்றுகொண்டிருந்தவாறு பார்த்தாள். தங்கைமார் உச்சரித்த வார்த்தைக்களைல்லாம் அவளுக்கு வெடிச்சத்தம் தன்னை அசைத்தது மாதிரி ‘திடுக்’ - கென்றதாய் இருந்தது. அலைகளின் சீற்றும் போல அவளுக்கும் ஆத்திரம் வந்து விட்டது. முகத்தில் புயல் சின்னம் அவளுக்குத் தோன்றியது.

“சகோதரிமார் நாங்களைல்லாம் இந்த ஒரு வீட்டுக்கமா ஒண்டா தின்டு படுத்து சீவிச்சுக்கொண்டு சண்டை பிடிக்கவேண்டே இருந்து கொண்டிருக்கிறும்..? சகோதரங்கள் நாங்கள் இப்பிடி சண்டை பிடிக்கிறது எங்களுக்கே வெக்கமா அது இல்லயா..? பொம்புளச் சகோதரங்கள் நாங்கள் மற்ற எல்லாரையும் விட எப்பவும் ஒற்றுமையா இருக்கவேணும். சீவிக்கவேணும்.. அது தெரியேல்லயே உங்களுக்கு? சகோதரங்களுக்குள் சகோதரங்கள் அன்பாவும் நேசமாவுமில்லாத நீங்கள் பேந்தேன்றி ஆத்தே நெடுகலும் கோயிலுக்குப் போறியள்? சங்பிரசாதம் எடுக்கிறியள்...? திருந்துங்களன்றி இப்ப நீங்கள்...?”

பேஜினா தான் எல்லோருக்கும் தமக்கை என்ற அந்த ஸ்தானத்திலிருந்து கொண்டு நல்ல அறிவுரை தங்கைமார்களுக்குச் சொன்னாள். கசந்த வேப்பிலை தின்றது போன்று இருந்த சோதரிகள் தமக்கையின் பேச்சைக் கேட்ட பின்பு கொஞ்சம் மனம் ஆற்போனார்கள். “சண்டை எங்களுக்குள்ள வீணாக நாங்கள் பிடித்துக் கொண்டோமே..” - என்று நினைத்து கவலையிலும் சோகத்திலும் ஆழ்ந்த அவர்களின் கண்களில், மீண்டும் உற்சாகம் பிறந்தது. தங்கள்மனத்தை நிறை நிலவு போல, பூத்த சுட்ராக ஆக்க பிறகு அவர்கள் முயற்சித்தார்கள்.

வேப்பமரத்தின் குருத்திலைக் கும்பலைப் பார்த்த உடனே மனதில் வருகிற ஒரு மகிழ்ச்சி மாதிரியான சந்தோஷமொன்று சோதரிகளிடையே பிறகு வந்து விட்டது. இவளவு நேரம் மார்மாராயுள்ள முள்மரங்கள்போல் மனதை வைத்திருந்தவர்கள் மாற்றம் கொண்டதாகி விட்டார்கள்.

“உண்மையாத்தான் உண்மையாத்தான் சூசையப்பர்மேல் சத்தியமா பேஜினா அக்கா இப்ப சொன்னமாதிரி இனி நாங்கள் எங்களுக்க ஒருக்காலும் இனி சண்டை கிண்டை பிடிக்கவே கூடாது ஓம் என்ன?” - என்று தன்னிரோக முறுக்கிற துணிமாதிரி உடம்பை முறுக்கிக் கொண்டு ஜெயசீலி சொன்னாள்.

“சதாசாகாய மாதாவாண சத்தியமா - புல்லாவெனி செவத்தியார் மேலும் சத்தியமா மடுமாதா அறிய உண்மையா ஜெயசீலி அக்கா மாதிரி இப்ப நானும் தான் அவ சொன்ன மாதிரி நடப்பன் என்டுறன்..”

என்று ஜெயசீலிக்கடுத்தாய் குணசீலியும் வார்த்தைகளோடு காற்றையும் ஊதிக்கொண்டதாகச் சொன்னாள்.

மனமாற்றம் தொட்டதிலே மற்ற சோதரிகளுடன் ஒன்றிக் கலந்ததாக ஸ்லாவும் பிறகு ஆகிவிட்டாள். தன் தமக்கை மார்களையெல்லாம் தயங்கும் மெலிவோடு அவள் ஒரு பார்வை பார்த்தாள்.

“சத்தியமா நானும் இனி என்ற அக்காமாரோட ஒண்டும் வாய்காட்டவே மாட்டன்..! என்ற அக்காமாரோடயெல்லாம் சண்டை பிடிக்காம நான் இனி நல்லா நேசமா நடப்பன்..!” என்று புத்தகத்தை வாயால் வாசித்தமாதிரி ஒரு குழந்தைக் குரலுடனாய் அவள் சொல்ல - அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சோதரிகளில் முத்தவள் பேஜினாவுக்கு இடைவெளியில் சந்தோஷத்தில் சிரிப்பு வந்து விட்டது.

“எல்லாம் சரிதான்.. அப்பிடி இனி நாங்கள் நடந்துகொண்டாச் சந்தோஷம் தான்.. ஆனா ஒரு சின்ன விஷயத்துக்கும் இப்பிடி உள்ள

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கடவுள்மாரையெல்லாம் இழுத்து ஏன் சத்தியம் சத்தியம் என்டு அந்த வார்த்தைகளாச் சொல்லவேணும்? இதெல்லாம் நீங்கள் ஆரிட்டியிருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்த ஒரு பழக்கம்? இனிமேல் இந்தச் சத்தியம் கித்தியம் என்டு ஆருக்கும் நீங்கள் ஒரு வார்த்தையும் பேசாதேயுங்கோ “இதெல்லாம் இந்த வீட்டுக்குள்ள என்ன ஒரு ஆகாத பழக்கம்..” என்று நெஜினா ஒரு பிரசங்கம் மாதிரி இதைச் சொல்ல, கேட்டுக் கொண்டிருந்த சகோதரிகளுக்குத் தங்களை அப்போது ஒரு முள்ளும் முடறும் குழந்தீருந்த இடத்தில் தள்ளி விழுத்தின மாதிரியாய்க் குத்தி வேதனையில் ஆழ்த்தவது போல இருந்தது. அந்த உணர்ச்சியில் ஜெயசீலி தன் நகத்தை பற்களால் கடித்து துப்பத் தொடங்கினாள். குணசீலி முகம் கொஞ்சம் வெளிறிப் போனாள். திறந்திருக்கும் மீன் கண்களாக தன் விழிகளை விழித்தபடி இருந்தாள் லீலா.

அவர்களை அந்த நிலையில் பார்த்து - ‘மனம் காய வைத்ததாய்த்தான் அவர்களைப் பேசிப் போட்டேனோ’ - என்றவாறு நெஜினா உடனே நினைத்தாள்.

“சரி என்னோடியும் சில பிழை இருக்கும் போலக்கிடக்கு... நானும் உங்கள் எதுக்கெதுக்கோவெல்லாம் பேசி ஏசிக்கொண்டு அதிகாரம் காட்டுங மாதிரியும் இருக்கு...? அதுவும் என்ற பிழைதான்! நானும் உங்களோட அன்பா நடக்கத்தானே வேணும்? உங்களிட்ட நான் எதையும் மறைக்கவும் கூடாது! பொய் பேசவும் கூடாது, அப்படியா நான் இருந்தாத்தானே நீங்களும் என்னை நேசிப்பியள்..? இதுவரை நான் உங்களிட்ட எதையுமே மறைச்ச தீல்ல.. இனியும் நான் எப்பவும் அப்பிடியா நடக்கமாட்டன். அதாலஸ்லா என்னட்ட முதலில் கேட்டாளே..அக்கா நீ எங்க போட்டுவாறாயெண்டு.. அவள் கேட்டதுக்கு எல்லாம் நான் இப்ப எங்க போனது வந்தது எண்ட உண்மையெல்லாம் நீங்களும் அறியவாச் சொல்லிப் போடுறன்!!”

என்று நெஜினா தன் சகோதரிகளைப் பார்த்து சாதாரணமாகச் சொன்னது - சகோதரிகளுக்கு அது என்னவோ இன்னும் மகத்தான பிரமாதமாகிய விஷயமாக அவர்களின் கவனத்துக்குரியதாகிவிட்டது. அவர்களின் சிந்தனையெல்லாம், மனமெல்லாம் தமக்கை இனி கூறப்போகும் செய்தியைப் பற்றிய யோசனையில் முழ்கியிருந்தது.

“நான் இப்ப இதை உங்களுக்கு சொல்ல வருந்ததுக்கு முன்னால், மனதைக் கொஞ்சம் குழம்பியடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறஞ். நான் வரேக்க நடந்ததென்னென்டா. இவன் கெமிட்டன் மச்சான் நான் நோட்டிலவரக் கண்டனான்..” என்று அவள் சொல்லுபோது அடிவயின்றிலிருந்து தன் முகத்துக்கு வெட்கம் போங்கி வந்தது மாதிரி அவளுக்கு உணர்வாயிருந்தது.

சகோதரிகளோ. வென்றால் கெமிட்டன் என்று அவள் சொல்லக் கேட்டதும் தமக்கைக்கு ஏதோ உயரிய அந்தஸ்து கிடைத்தது போல ஒரு வித முக்கிய நோக்கத்தோடேயாய் அவளைப் பார்த்தார்கள்.

சகோதரிகள் மூவரும் உன்னிப்பாக தன்னைப் பார்க்க நிரம்ப உஷ்ணமாக இருந்தது நேஜினாவுக்கு. என்றாலும் அவள், அமைதியாகக் கலங்காமல் இருந்து கொண்டு நடந்ததைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“அவன் கெமிட்டன் என்னோட நோட்டில நின்டு கதைச்சுக் கொள்ளேக்க தங்கட முந்திரியத் தோட்டத்துக்கு என்னயவரச் சொல்லிக் கேட்டான்..!”

என்று அவள் சொல்ல ஸீலா உடனே “என்னத்துக்கு அக்கா அவர் உங்கள தோட்டத்துக்கு வரச் சொன்னவர்..?” - என்று உடனக்குடன் கேட்டாள். அவள் கேட்ட கேள்விக்கு ஒத்ததாக மற்ற இரு சகோதரிகளும் புன் சிரிப்புச் சிரித்தார்கள். இளைய சகோதரிகளின் சிரிப்பை கண்டு நேஜினாவுக்கு சங்கடமாக இருந்தது.

“அங்க தோட்டத்துக்கு அவன் வரச்சொன்னது என்னத்துக் கெண்டா..அங்க உள்ள முந்திரியப்பழம் கொடியில இருந்து பிச்சு உங்களுக்கும்சேத்து என்னட்ட தாற்றுக்குத்தான்! எனக்கெண்டு மட்டும் ஒண்டுமில்ல! - இங்க விட்டுக்கு கொண்டு போ எண்டு தான்..அங்க தோட்டத்துக்கு அவனோட நான் போன நேரம் என்னட்டச் சொல்லித் தந்தவன்..!” நேஜினா இப்பிடி சொல்லும்போது - அவளுக்கு அந்த நேரம் எதையோ மறைக்கிறேன் என்ற அளவுக்கு மனதில் ஒரு வித பயமாக இருந்தது. - அவள் முகத்தில் குற்றமுள்ள நெஞ்சத்தைக் காட்டுவது போன்ற பாவழும் இருந்தது. ஒரு சில நிமிஷமாவது தன் சகோதரிகளுடன் இந்தப் பேச்சிலிருந்து விடுபட்டால் தேவலைபோல் அப்போது அவளுக்கு இருந்தது. ஆனாலும் தமக்கையின் முகத்தில் இதைக் கண்டு விட்ட ஜெயசீலிக்கும் குணசீலிக்கும் அவ்வேளை மனதுக்குள் பரிதாபமான ஒரு வித எண்ணமாயிருந்தது. என்றாலும், கிண்டல் பேசுகிற புத்தி அவர்களை விட்டுப் போகவில்லை. அவர்கள் இருவரும் கண்களில் நீர்துளைப்பும் அளவுக்கு வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு நின்ற தமக்கையைப் பார்த்தார்கள்.

நேஜினா மேலங்கியின் நூனியை ஒரு கையால்ப் பிடித்து முறைக்கிக் கொண்டு என்னதான் சொல்லவதென்று தெரியாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் நிலையைப் பார்த்து அவர்கள் இருவருக்கும் சிரிப்பு வந்து விட்டது. ஜெயசீலி சிரித்தவள் பின்னால் சொன்னாள் “அக்கா அவர் எங்கட மச்சான் கெமிட்டன் எங்கடம் கண்டா தலையக் குனிஞ்சுகொண்டு சயிக்கிலிலயோ

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

மோட்டசயிக்கினிலேயோ எங்கேயும் போகேக்க கண்டும் காணாததுபோல பறந்து போயிடுறார்.. ஆனா உங்களில் மட்டுமா ஏன் இப்பிடியா உருகிறார்..?”

என்று அவள் சொல்ல லீலா பக்கென்ற அதைக்கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தாள்.

“ஏய்...” - என்று சொல்லிவிட்டு அவள் சிரிக்கவும் திரும்பி அவளைப் பார்த்து ஒரு முறைப்பு முறைத்தாள் ஜெயசீலி. தமக்கை பார்க்க லீலா தலையை குனிந்து கொண்டாள்.

ஜெயசீலி பிற்பாடு நல்லுணர்ச்சிகளோடே தமக்கையைப் பார்த்தாள்.

“அக்கா..கெமிட்டனுக்கு உங்களிலதான் நல்லவிருப்பம் நேசமெண்டு எங்களுக்கும் கூட அது எல்லாம் தெரியும்... உங்களுக்கும் அப்பிடி அவரில் விருப்பமெண்டு எங்களுக்கும் அது எல்லாம் தெரியாமலிருக்கோ..?”

அவள் சொல்ல,

“ஓ அது எங்கள் எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சவிஷயந்தான்..!”

என்றாள் குணசீலி.

“ஏய் நான் ஒரு கதை கதைக் கேக்கிள்ள உன்னய ஆர் அதுக்குள்ளயா பூரச் சொன்னது..?”

“பெரிய கததான் ஏதோ இங்க ஆருக்கும் அது தெரியாத கதயா பெரிசா எடுத்து சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறா... அக்கா நீங்க இது எல்லாத்தையும் விட்டுப்போட்டு அவர் கெமிட்டன் தந்த முந்திரியப் பழங்களக் கொண்டாங்கோ அறைக்க வைச்க நாங்க எல்லாம் திண்ணுவாம்..”

“சாப்பாட்டுராமி...!”

“கிடக்கட்டும் நீர் கம்மா இரும்..! அக்கா கொண்டந்து தாங்களனக்கா எங்களுக்கும் சாப்பிடுவமே அது..?”

என்று குணசீலி அதைச் சொல்ல தனக்கு அந்த இடத்தாலிருந்து இப்போது தம்பிக்கிளம்பி ஒடும் வினாடி நெருங்கிவிட்டாற்போல அது நெஜினாவுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

“சரி சரி இருங்கோ அங்க வெளி விறாந்தை மேசையில தான் அதுகள நான் வைச்கப்போட்டு வந்தனான்..! தம்பி அதில இருந்து படிச்கக் கொண்டிருக்கிறான்..! அவனுக்கு முதல் கொஞ்சம் அதில எடுத்துக் குடுத்துப்போட்டு பிறகு எல்லாம் உங்களிட்டயாக் கொண்டந்து தாழனே?”

என்று சொல்லியகையோடு - இடுப்பை இறுக்கிக் கொண்டிருந்த தன் பாவாடையை சுற்று கையால் இழுத்து விட்டபடி அறைக்குள்ளாலிருந்து வெளிக்கிட்டு நடந்து விழாந்தையாடிக்கு வந்தாள் நெஜினா. அதிலே உள்ள மேசையாடிக்கு அவள் நடந்து வந்து கொண்டிருக்கையில் - காலடிச்சத்தம்கேட்டு படித்துக்கொண்டிருந்த ஜீவன் தலையைத்திருப்பி பின்னால் பார்த்தான். அவனுக்கு இப்போதும் தன் அக்காஞ்சன் கதைக்காது மௌனமாக இருப்பது சிரமாக இருந்தது. எவ்விதத்திலும் அந்த மேசை மேல் தனக்குமுன்னால் உள்ள அந்த இலைச் சருகு சுற்றிய பொட்டலம் அவனுக்கு முக்கியமாயிருந்தது. அக்காள் தனக்கு கிட்டத்திலே வரவும் ஒரு நிமிஷம் அதைப்பற்றிக் கேட்க பிறகும் தயங்கினான். அவனுக்கு குரிய ஒளி தாக்கியது மாதிரி உட்டினாம் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. இழுத்துச் சாத்திப் பூட்டினதையெல்லாம் ஆசை என்ற ஒன்று எழுந்து அவனுக்குத் திறந்து விட்டது. பொறுமையற்றவனாக பிறகு, ‘அக்கா அக்கா என்னக்கா இதுக்கயா நீங்க கொண்டந்திருக்குறீங்கள்?’ என்று அவன் அவளைக் கேட்டே விட்டான்.

“இப்ப இதம்பிரிக்கேக்கின்ன உள்ள என்ன இருக்கெண்டு நீ பாக்கப்போறாய்தானே..?”

சொல்லிக்கொண்டு நெஜினா அந்த இலைச்சருகுப் பொட்டலத்தை பிரித்தாள். அதை அவள் பிரிக்கும் போது இலைச்சருகு விலக உள்ளே கறுப்பு நிறமாய் அவனுக்கு லேசாகத் தெரிந்தது. பிறகு கண்ணுக்கு அவனுக்கு முழுக்கவும் சந்தித்தவுடன் “ஆவ்.. முந்திரியப்பழும்...” - என்று அவன் கனக்கும் ஆசையுடன் சத்தமாய்ச் சொன்னான்.

“சிக் சத்தம் கித்தம் போடாதயடா..?”

அவனுக்கொரு முழுக்குலைப் பழும் கிடைத்தது. உடனே ஒரு பழும் பிடுங்கி வாய்க்குள் போட்டு சாப்பிட்டான். தில்வியமாக அது அவனுக்கு இருந்தது இனிப்பும் புனிப்பும் அவனுக்கு உள்ளத்தை நிறைந்தது. அந்தப் பழும் அவனுக்கு ரொம்பப் பிரியமாய் இருந்தது. ஆசை நிறைவேற இன்னும் நாலு பழங்களை குலையில் பியத்து வாய்க்குள் அழுக்கினான். பிறகும் குலையிலிருந்து தனிப்பிரித்தபடி சில பழங்களை கையிலே அவன் சாப்பிடவேன்று பியத்தெடுத்தான். வாயிலே அதைப் போடுவதற்குமுன் சுற்றுத்தயங்கினான்.

“ஊருக்கா இந்தப்பழங்கள் உங்களுக்குத்தந்தது...?” என்று தமக்கையின் முகம் பார்த்துக் கொண்டு அவன் கேட்டான்.

“எங்கட சொந்தத்து உரித்தான் ஒருவர்தான் தந்தது.... அதெல்லாம் பெரிசா உனக்கேன் நான் சொல்ல.. நீ நான் தந்ததை நல்லா சாப்பிடு தம்பி..!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

பிறைனா அவ்விதம் அவனுக்கு சொல்லிவிட்டு மிகுதிப் பழக் குலைகளையெல்லாம் சரைச் சுற்றங்குப்படுத்தி அதை அப்படியே கையில் எடுத்துக்கொண்டு சுகோதரிகள் இருக்கும் அறைக்குள்போகவென்று நடந்தாள். ஜீவனுக்கு முத்தக்காள் தனக்கு சொல்லிவிட்டுப்போன அந்தக் கதையிலே முழு நிறைவாய் மனம் ஆறுவில்லை. தமக்கையின் தலை கண்பாரவைக்கு மறைந்தும் அவனுக்கு ஒரேயோசனை - பழத்தை பிய்த்துப் பிய்த்து தின்றவாறே - “முன்னால் பிறந்தவர்களுக்குப் பின்னால் பிறந்த என்ன மாதிரி ஆட்களுக்கு இப்படியெல்லாம் சுதந்திரமில்லாத கஷ்டந்தான்” என்று நெஞ்சில் வாழும் பெரியதொரு விஷயத்தை நினைத்துக் கொண்டான், பிறைனா அறைக்குள்ளே போனபோது அவள் கையியே உள்ளதை கண்டுவிட்டு சுகோதரிகள் மூவருக்கும் முகம் மலர்ந்தது. தமக்கை பிறகு பிரித்துக் கொடுத்த பழக் குலையை சுகோதரிகள் மூவரும் கையிலே ஆசையோடு வாங்கிக்கொண்டார்கள். பழத்தின் மென்தோலை விரல்களால் வருடிவிட்டு ஜெயசீலி மற்றைய எல்லோருக்கு முன் ஒரு பழம் தன் கையிலிருந்த குலையிலிருந்து பிய்த்து சாப்பிட்டாள். அவள் சாப்பிட தோடங்கவும் குணசீலியும், லீஸாவும் பிறகு தாங்களும் குதாகலமாக சாப்பிடத் தோடங்கிவிட்டார்கள். ஆனால் பிறைனா மட்டும் பருமனான பழங்கள் நெருங்கிய - இரு திராட்சைக் குலைகளை இரு கைகளிலும் பிறிம்பாய் வைத்துக்கொண்டு ‘இதற்கு ஆசைப்படும் நிலையில் இல்லையே நான்’ - என்றவாறாய் அந்தப் பழங்களில் ஒன்றும் பிய்த்து தான் சாப்பிடாது - கனிந்து கொண்டே மனதில் இருக்கும் கெமிட்டனது நினைவினில் இருந்து கொண்டிருந்தாள். அவன் நினைவில் அவனுக்கு கண்கள் விரிந்தது போலவே இருந்தது.

“அக்கா நீங்க ஒண்டும் பழம் சாப்பிடாம் சும்மா என்ன யோசனையில் நிக்கிறியள்..?”

ஜெயசீலி கேட்டது அப்போதுதான் அவளை உசுப்பி எழுப்பியது போல இருந்தது. கெமிட்டனின் நினைவிலிருந்து விலகுவது அவனுக்கு கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தது. அவள் மிக மெதுவான சாயலோடு ஜெயசீலியைப் பார்த்தாள்.

“இந்தக் கையில உள்ள முந்திரியக் குலை - அம்மாவுக்கு! அவபாவம்! அடுத்த இந்தக் கையில உள்ள பழம் முழுக்க அப்பாவுக்கு! அவயள் சாப்பிட்டா நான் சாப்பிட்ட மாதிரித்தான்....!”

என்று ஒரு கறுஞ் சிரிப்பாணியோடு அவள் சொன்னாள். அவள் அப்படிச் சொல்ல தின்னுகிற ஆசையே இப்போது தங்களுக்கு காணாமல் ஆகிவிட்டதைப் போன்ற நிலையில் -பழம் சாப்பிடுவதை விட்டு விட்டு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

ஏதோ வறட்சி கொண்டதாக இருந்து கொண்டிருந்தார்கள் சகோதரிகள். “எது அவனோ அதுவாகவே இவள் இன்னமும் இருக்கிறானே” என்று அவளைப்பற்றிய நினைவில் அவர்கள் மூவஞ்சும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன நிப்பாட்டிப்போட்டியள் சாப்பிடுங்களனடி பழத்த?” - என்று பிறகு தமக்கை சொல்ல ஜெயசீலிதான் ஒரு பழம் பிடிந்தி வாயில் வைத்தாள். அவளுக்கு இப்போது பழத்தில் முதல்தின்ற போதிருந்த இனிப்புத் தெரியவில்லை - அது ஏதோ நெருப்பில் வாட்டித்தின்பது போல அவளுக்குவெம்பல் ரூசியாய் வாய்க்குள் குழைந்தது.

“அம்மா...!”

‘என்னம்மா...?’

இராசம்மா அடுப்படி பலகையிலிருந்து கொண்டு வாசலில் நின்று கொண்டிருந்த தன் மகளை திரும்பிப்பார்த்தாள்.

“அம்மா இந்தாங்கம்மா...!”

“அட முந்திரியப் பழமே புள்ள ஆரடிதந்தது...?”

“ம் எதுக்கும் நீயம்மா உந்தக் கேள்வியத் தான் முதலில் டப்பெண்டு கேப்பாயென்ன?”

“இல்லயாடி புள்ள ஆருங்க - உனக்கு இத தந்ததெண்டு சம்மா நான் கேட்டன்..?”

“அம்மா இங்க தென் மூலைக்கிள்ளா உள்ள எங்கட ஆக்களொல்லாம் அப்பிடி பள்ளிக் கூடத்தில் போய்ப்படிப்பிக்கிற மாஸ்டரில் இருந்து தோட்டம் செய்யிற எங்கட எல்லாரும் இப்ப முந்திரிய தோட்டம்தானே இப்ப செய்யினம். அப்பிடி அவயள் எல்லாம் தோட்டத்தில் பழம் வெட்டி - யாவாயினாக்குக் குடுக்கிற நேரம் தோட்டத்துப் பக்கம் ஆரும் நாங்க மாதிரி சொந்தக்காரார் போகேக்கண்டா இங்க வா கொண்டு போ இத எண்டு உடன் பழம் குடுக்கிறவயன் தானே! அது இங்க ஊருக்க வழுமைதானேயனை?

“அட அது தான்ரிபிள்ளா நானும் இப்பகேக்கிறன் இங்க இப்ப நேற்று இண்டைக்கு தோட்டத்தில் ஆரும் பழம் வெட்டினவயனோவெண்டு நான் இப்ப சம்மா கேட்டனான்.

“அப்பிடியம்மா உங்க ஆரும் தோட்டத்துக்க பழம் வெட்டேல்ல!”

“அப்ப?”

“இது கெமிட்டன் தந்தது!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“ஆடியேய் அங்க தோட்டத்துக்க பழம் வெட்டாம அவன் எப்பிடி உத உனக்கு வெட்டித்தந்தவன்..?”

அம்மாவின் பார்வை நேஜினாவுக்கு தன்னை என்னவோ ஒரு மாதிரி ஆராய்ந்து குத்துவது போல ஒரு வித குற்றமாக உறுத்தியது. நேஜினாவுக்கு கோபமும் வந்து விட்டது.

“அவன் என்னயக் கூப்பிட்டுத் தந்தான்..! வீட்ட கொண்டு போய்க் குடெண்டு..! அதால் நானும் வாங்கினன்..! அதுக்கு நீயேன்னம்மா ஒரு மாதிரி கதைக்கிறாய்..?”

“ஓண்டுமில்ல..!”

“என்ன பேந்து ஓண்டுமில்ல நொண்டு மில்லயெண்டிறாய்..”

“இல்ல..!”

“என்ன பிறகு பேந்தும் ஒரு நொள்ளா?”

“இல்ல நான் கேக்கிறது அந்த அண்ணி அப்ப உனக்குத் தந்த சங்கிலிய..?”

“சங்கிலிய..?”

“அத நீ வாங்கேல்ல..!”

“அதால்?”

“இப்ப நீ அவேயின் ர வீட்டு பழுத த நீ வாங் கி வந்திருக்கிறாய்தானே..?”

“ஓ கோ அப்ப..?”

“ஓண்டுமில்ல அந்த சங்கிலி உனக்கெண்டு அவயள் தந்ததையும் நீ கழுத்தில் வாங்கிப் போட்டிருக்கலாம் தானே..?”

தாய்சொல்லவும் நேஜினாவுக்கு இன்னும் ஆத்திரமாகிவிட்டது. எதை இப்போ எதனோடு கொண்டு வந்து அம்மா முடிச்சுப் போடுகிறாவென்று அவளுக்கு சர்ரென்று அது இப்போது அவள்மனதைச் சுட்டது,

“நீயம்மா இப்பிடி குசினிக்க இருந்துகொண்டு அப்பிடி இப்பிடியெண்டு கதைச்சக் கொண்டே இரு.. நாங்கள் இப்பிடியே இருந்து கொண்டு கிழுபத்திப் போகுமட்டும் இருக்கிறாம்..?” அவள் இதை சொல்லிக் கொண்டே தனக்கு முன்னால் தெரிந்த வெற்றுப் பீங்காளில் கையில் வைத்திருந்த பழங்களை வேகமாக அதிலே வைத்தாள். இராசம்மா உடனே... “நான் என்ன சொல்லிட்டன் பிள்ளை நீயேன் இப்பிடி இப்ப என்னில் கோவப்படுறாய்..?” என்று கேட்டாள்.

“கோபமில்ல உன்னில கோபம் இல்ல அம்மா.. எல்லாம் நினைக்க எனக்கு என்னவோ சரியான கொடுமையாயிருக்கு..”

றெஜினாவுக்கு கண்ணிலே கண்ணீர் நிறைந்து விட்டது. உடனே அவள் தாய்க்கு முகத்தை திருப்பிக்கொண்டு குசினி வாசலாலிருந்து விறுக்கென்று வெளியே வெளிக்கிட்டாள். நடை அதிர்விலே அவளின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர்த்துளிகள் கீழே நிலத்தில் விழுந்தன. அடுப்படிக்குப் பக்கத்தில் இருந்த இராசம்மாவிற்கு பழக்கப்பட்ட நெருப்பு வெட்கை இப்போது மிகவும் சூடாக உடலை தாக்குவதுபோல இருந்தது. அவளும் அழுத கண்ணோடு இருந்த பலகையாலிருந்து எழுந்து நின்றாள். அந்த பீங்காளிலே இருந்த திராட்சை பழங்களின் ஒன்றோடொன்றான் இறுக்கம் போன்ற ஒரு வித உணர்வு அவள் நெஞ்கக்குள்ளே இப்போது நெருக்கிக் கொண்டிருந்தது.

12

இரவு கிட்டத்தட்ட எட்டு மணி இருக்கும். இந்நேரம் ஊர் உறங்கி ஒடுங்குகிற நேரமில்லை. அதனால் தென்மூலைப்பக்கத்திலுள்ள எல்லாரது வீட்டிலும் கதை பேச்கக்கள் குடும்பங்களிடத்தே நடந்து கொண்டிருந்தன. “இரவு நேரச் சாப்யாடோட கத முடிஞ்சு போச்சு” - என்று அடுப்புக் கொள்ளியும் தட்டி பக்கத்தில் வைத்து, தண்ணீரும் ஊற்றி குசினிக்குள் நெருப்பணைத் தாகியும் விட்டது சில வீடுகளில்.

இந்நேரம் சூசையப்பர் கோயிலிருந்து ஆறுதலாக விட்டு விட்டு “டாண்...டாண்....” என்றதாகக் கோயில் மணி தொடர்ந்து அடிக்கக்கேட்டது. மூன்று தரம் இப்படி விட்டு விட்டு மணி அடிக்கக் கேட்டால் அது பூசைக்கான ஆயத்தமணியுமல்ல, திருந்தாதியுமல்ல, ஆசீர்வாதம் எழுந்தேற்றத்திற்கான மணியடித்தலுமல்ல, இது சாவிட்டுச் செய்தி அறிவிக்கும் மணிச்சத்தும் தான், என்று இந்த விசயம் சகல கத்தோலிக்கர்களுக்கும் விளங்கும். ஏன் இந்துக்களுக்கும் இது விஷயம் தெரிந்ததொன்றுதானே?

மணிச்சத்தும் இவ் விதம் கேட்டதோடு தென் மூலைச் சனங்களெல்லாம் கிடந்து அமளி துமளிப்பட்டார்கள்.

“ஆர் செத்ததப்பா? ஆர் செத்தப்பா?..?” என்று சாவுத்தம்பம்பாருக்குக் கிடைத்ததோ என்ற பகற்றுத்தோடு அந்த இருட்டுக்குள்ளேயும், வீதியில் நின்று கதைப்பவர்களின் கதை பேச்கக்கள் வரத்தொடங்கிவிட்டன.

“நீ முன்னுக்கு ஓடு , நான் பின்னுக்குவாறன்..” என்று சொல்லிக்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கொண்டு இரண்டு பேர் கோயில் பக்கம் போய் செய்தி அறிவோமெண்டதாக ஓட்டமும் நடக்கிறது. சனம் சண்டிக்கட்டோடு இருட்டுக்குள் சாணி மிதித்துக்கொண்டும் கெதி கெதியாய் ஒருவர் அங்கே கோயில் பக்கம் தான் போக அல்வேளை வீதி வழியால் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்.

குசைப்பிள்ளையின் வீட்டிலே இராசம்மா படலைக்கு வெளியால் வந்து நின்று விட்டாள். இடுப்பு நோவிலே எலும்புக்கும் தசைக்குமான இடத்தை கையால் உருவிக்கொண்டு இருட்டுக்குள் கிடக்கும் வீதியை அவள் பார்த்தாள். பார்வை ஊசியைச் செலுத்தி அந்த இருட்டுக்குள் யார் ஒருவர் கோயில் பக்கமிருந்து வருகிறார்கள் என்று அவள் பார்த்தால், இன்னும் அப்படி திரும்பி வருபவர் ஒருவரை அவளால் கண்டு பிடித்துக்கொள்ளவே முடியாதிருந்தது.

“இனிக் கோயிலிலே போய்ச் சேர்ந்தவர்கள் நின்று அங்கே கதை யெல்லாம் கதைத்து முடிந்து வர கன நேரம் ஆகும்தான்”

என்று நினைத்தவாறு கோயில் பக்கத்திசையிலேயே அவள் தன் பார்வையை இன்னமும் வைத்தப்படி நின்று கொண்டிருந்தாள். தாய் படலைக்கு வெளியாலே போய் நின்று கொண்டிருக்க நேஜினாவும் சகோதரிகளும் கூட வெளியே அம்மாவின் அண்டைக்கு வந்து தாங்களும் அவளுடன் சேர்ந்ததாக நின்று கொண்டார்கள். ஜீவன் வெளியே வரவில்லை. அவன் விறாந்தையிலே பாயைப் போட்டு இந்நேரம் நல்ல நித்திரை.

“அப்பரும்தான் அங்க கோயிலடிக்குப்போட்டார் போல கிடக்கு என்னம்மா..?”

நேஜினா தாயைக் கேட்டாள்

“ஓம் பிள்ளை அதுதான் நானும் நின்டு அவரப் பாக்கிறன்”

“ஆர் செத்திருப்பினம் அம்மா?”

இது குணசீலியின் கேள்வி

“ஆரும் வருத்தக்காரர் ஊருக்குள்ள இருந்தவ்யளோ..?”

இது ஜீயசீலியின் கதை

“ஆரும் கிழு கட்டையளைஞ்டு மண்டையை போட்டிருப்பினமோ?”

நாலாம் பெட்டை ஸீலாவும் இதைக்கேட்டாள். இப்படி ஆளுக்காள் கேள்விதான்! ஆனால் கேட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் எவரிடமிருந்தும் வரவில்லை. அப்படி தாங்களே வினா எழுப்பிவிட்டு பேசாமல் நின்றார்கள்.

முன்னாலே இருட்டுக்குள்ளாலிருந்து கதைபேச்சு மட்டும் அவர்களுக்கு இப்போது கேட்டது. ஆள் உருவங்கள் தெரிய வில்லை ஆனால் ஆட்கள் இன்னார் இன்னார்தான் என குரலிலே இவர்கள் அடையாளம் பிடித்துக்கொண்டார்கள். அப்பரும் வருகிறாரென பிள்ளைகளுக்கும் இதனால் விளங்கி விட்டது. அவர்கள் தகப்பனை வருகிறார்என சொல்லி கதைத்துக் கொள்ள, ராசம்மாவும் “ஓம் ஓம் பிள்ளையன் அப்பரும் தான் வாறார் வாறார்” என்று தன் பிள்ளைகளை பார்த்துச் சொன்னாள்.

“கிழவனுக்கு நல்ல வயச்பா...தொண்ணூற்றைஞ்சு தொண்ணீந் நேட்டுப் போல இருக்கும்...!”

“சீ என்ன சொல்லுறியள்... அவருக்கு நாறுக்கு மேலு..”

“எண்டாலும் உந்த வயசில அந்தப் பெரிய புல்லுக்கட்டையும் தூக்கி வைசுக்கொண்டு குடு குடு எண்டு ஆள் நடந்து போகும்..!”

“ஜயோ எங்கட வயக்களுக்கு அந்தாளை நெச்சும் பாக்கேலா தப்பா..!”

“ஒரு வருத்தமுமில்ல! இவ்வளவு நாளும் அந்நாள் நல்லாத்தானே கம்பு மாதிரி இருந்தது..?”

“எண்டாலும் கிழவனுக்கு நல்ல சாவுதான்..!”

“ஓம்பா பாவம்..! அவள் பேத்தியார் கொஞ்சம் நேரத்துக்கு முதல் பாலக் காச்சி குடிக்கக் குடுத்தவளாம். அதக் கையில வாங்கி குடிச்சதோட அப்பிடியே அதில சரிஞ்சு படுத்திட்டாம் கிழவன்.. ஆதோட முடிஞ்சது..!”

“கிழவன் எல்லாம் அனுபவிச்ச நல்ல வயக்கு இருந்து போயிட்டுது! தென் மூலை ஆக்களுக்க இந்த கிழவனுக்கு திறும் சீவியம்..!”

“உங்களுக்கு தெரியுமே சாகிறதுக்கு கிட்டவாக் கூட அந்த கிழவனுக்கு புழுக்கொடியல் குடுத்தா கூட தின்னும்.. அப்படி பல்லும் இருந்தது... வீட்டில அவருக்கு நாட்டுக் கோழி காச்சியும் அவருக்கு தின்னக் குடுக்க வேணுமாம் கோழி எலும்பும் சப்பி சாப்பிடுமாமப்பா பேந்தென்ன எண்டுறன்..!!”

இந்தக் கதை பேச்சுக்களோடு இருட்டுக்குள்ளே சிரிப்பும் சிதைந்தது. உருவங்களை அந்த இருட்டுக்குள் காண தெரியாமல் அவர்களின் கதை பேச்சுக்களை மட்டும் - ராசம்மாவும் பிள்ளைகளும் காதில் வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

வந்த கும்பல் இருட்டுக்குள்ளே முன் வீதியால் அப்படியே நேரே

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

போக, அதிலே இருந்து பிரிந்து வந்த சூசைப்பிள்ளை தன் வீட்டுப் படலையடிக்கு நீந்தார்.

“ஆராமணை..?”

ராசம்மா உடனே கேட்டாள்

“எங்கட இவர் கிழவர்தான்..!”

“ஆர் பூச்சியப்பாவோ..?”

அவள்கேட்க

“ம்..!” - என்று அவர்தன் மூச்சிலே பதிலை வைத்தார்.

“அந்த எங்கட அப்பாவே.. பாவம் ஜயோ பாவம் ஆட..”

என்று ஒன்றிய தீல்லாத வேறு வேறு கவலைச் சத்தங்களை, மெல்லியதாக வெளிவிட்டாள் ஜெயசீலி

“பாவம் சூசையப்பர் பெருநாள் கிட்டவரகிழவனும் செத்துப் போச்சு! எண்டாலும் ஆளுக்கு நல்ல சாவு..!”

என்று வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு படலை வழியாலே உள்ளே போனார் சூசைப்பிள்ளை. அவருக்குப் பின்னாலே ராசம்மாவும் பிள்ளைகளும் பின்தொடர்ந்தார்கள். வீட்டுக்குள்ளே போயும் கிழவனைப் பற்றிய கதைகொஞ்ச நேரம் அவர்களிடத்தே இருந்தது. என்றாலும் படுக்கைக்கு எல்லாரும் சென்றதும் எல்லாவற்றையும் மறந்து பிறகு அவர்கள் நல்ல நித்திரை.

13

அச்சுவேலித்தென்மூலைக்குறிச்சிக்குள் வாழும் கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் இடத்துக் கோயில் பெருநாளைக் கொண்டாடுவது என்பதை மாத்திரம் வழக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு அதோடு தங்களை மட்டுப்படுத்தியதாய்க் கொள்ளாது, வேறு இடங்களிலுள்ள ஆலயத்திற்கு விழாக்களுக்கும் சென்று அங்கும் வழிபாடுகளைச் செய்து மன ஆறுதல்லடந்து கொண்டிருந்தார்கள். சில்லாலைக் கதிரைமாதா கோயில் தொடங்கி யாழ் குடா நாட்டிலே உள்ள கிறிஸ்தவ ஆலய பெருநாட் பூசைக்கும் கடைசி நோவினைகளுக்கும் பல பேர் வாகனம் பிடித்து அதிலே ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து போய் வருவதற்கு இவர்கள் தவறுவதேயில்லை. கடல் கடந்துள்ள கச்சதீவு அந்தோனியார் ஆலயத்திற்கும் பாலை தீவு அந்தோனியார் ஆலயத்திற்கும் வருத்திருவிழா

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

நானுக்கு அனேகர் இவ்விடமிருந்து யாத்திரை போய் வந்தார்கள். ஆனி ஆடி மாதத்திலே மடுத்திருப்பதிக்கு போய்வருவதும் மனதுக்கு இவர்களுக்கு திருப்பதிப்பட்டாக இருந்து கொண்டிருந்தது.

இப்படி ஆலயங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பெருநாள் காலங்களில் தாங்களும் போய் அங்கு வழிபாடுகள் செய்து வரவேண்டுமென்ற அந்த விகாசத்திலே ஒன்றிப்போனதாக உள்ளவர்கள் தங்கள் ஊர்க்கோயில் பெருநாளை எவ்வளவு விமர்சையாக கொண்டாடி மகிழ்வதற்கு ஆர்வத் துடிப்போடு செயல்படுவார்கள். இந்த இடத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களெல்லாம் சிதறியதாய் அங்கிங்கென்று பல ஊர்களுக்கும் போய்த் தொயில் துறைகளில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் இந்த கோயில் பெருநாள் காலமதிலே தங்கள் ஊருக்கு படையெடுத்ததாக வந்து சேர்ந்து விடுவார்கள். இவர்கள் குடும்பம் குடும்பமாக இங்கு வந்து சேரவும் தென்முலை அப்போதுகளை கட்டியதாக கலகலவென்று வந்து விடும். அப்படி வருகிறவர்களெல்லாம் கொழும்புச் சொகுசு, வெளிநாட்டுச் சொகுசு என்று தென்முலைத் தோட்டக்காரரை விட பள்ளப்பாகத்தான் தென்படுவார்கள். ஒன்றுக்குள் ஒன்றான சொந்தங்கள் தான் எல்லாருமே அங்கு என்பதால் அப்படி வந்த புதிய வருகையாளரிடம் ஏதும் பண உதவி வேண்டி நாடி அங்குள்ள வறியவர்கள் சிலர் அவர்களிடம் போவதற்குண்டு. வந்தவர்களும் இவ்விதம் வேண்டியிற்பவர்களுக்கு வெறுங்கை நீட்டாது பணம் கொடுத்தே சந்தோஷ நிலைமையோடு தங்களிடம் வந்தவர்களைப் போக விடுவார்கள். அப்படியாக இந்த சூசையப்பர் கோயில் பெருநாள் காலம் ஊருக்குள்ளே உள்ள சகலருக்கும் கலகலப்பான தினங்களாகவே அமைந்திருந்தது.

இம்முறை கோயில் பெருநாளுக்கு முன்பே புனித சூசையப்பர் ஆலயம் பார்வைக்கு வழிமையான வெளிச்சத்தை விட இன்னும் புதிய வெளிச்சம் ஏற்றப்பட்டுத் துலங்குகிற வண்ணமாய்த் தெரிந்தது. கோயிலுக்கு வர்ணம் புசியதாலேயே அது புதிய வார்ப்புப் பெற்று பளிச்சிட்டதாக துலங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அன்று திருவிழா ஆரம்பிப்பதற்கான கொடியேற்ற தீனம்,தென் முலையாருக்கெல்லாம் சந்தோஷ நாள். பிற இடங்களிலிருந்து வருகை தந்தவர்களும் ஊர்ப்பிறத்தியிடத்து ஆட்களும் வந்து சேர அன்றைய ஆராதனை வேளை கோயில் நிறைந்ததான் கூட்டமாகிவிட்டது.

அன்று பெருநாள் துவக்கக் கொடியேற்றத்தோடு கோயிலுக்கு வந்திருந்தவர்களுக்கெல்லாமே ஒரு வித மனத்திருப்பதியும் சந்தோஷமாகவு மிருந்தது. கோயிலால் வெளிக்கிட்டு வீடுதிரும்பும் போதே வெளியிலிருந்து

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

தங்கள் விட்டுக்கு வந்திருந்தவர்களை உபசரிக்கின்ற கதை, பெருநாளுக்குப் புது உடுப்புகள் வாங்குகின்ற கதையென்று பெண்கள் தங்களுக்குப் பிடித்தமான பெண்களோடு கதைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

ஆண்களோவென்றால் நடைபேறப்போகும் நோவினைகளில் வரப் போகின்றன குறைகளையும் இன்னும் முக்கியமாக சிறிது சிறிதாக வளர்ந்ததாக பெருத்துக் கொண்டு வருகிற யுத்த சம்பந்தமான விசயங்களுக்கும் முக்கியம் கொடுத்து அவற்றையே தங்களுக்கு விருப்பமான உறவினர்களோடு கதைத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

றெஜினா கோயிலால் வெளியே வந்த போது தன் மூன்று சகோதரிகளும் இப்போ எங்கே நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற தேடுதலுடன் கோயில் முற்றத்தடியால் போய்க்கொண்டிருந்த சனத்தைப் பார்த்தாள். சேலை அணிந்திருந்த பெண்கள் கூட்டம் அங்கே ஒரு மா மரத்துக்குக் கீழும் நின்று கொண்டு கதைச் சலம்பலோடு நின்று கொண்டிருப்பது அப்போது அவளுக்குத் தெரிந்தது. மற்ற மா மரத்துக்குக் கீழே கட்டைக் கவுண் நீட்டக் கவுண் போட்ட பெட்டைகள் கூட்டம் ஆஸையாள் நெருக்கியபடி நின்று கொண்டு கதைத்துக் கொண்டிருப்பதும் அவளுக்குத் தெரிந்தது. அதோடு சிலுவைக்குருசு வைத்துள்ள வெளி அகல முகப்பு முன் முற்றத்தடியையும் அவள் பார்த்தாள். அங்கே பெடியள் கூட்டம் இடைவெளி விட்டு நின்ற படி ஏதோ அவர்கள் வயக்குரியதாக எது எதுவெல்லாமோ கதைப்பது மாதிரி அவளுக்கு அந்நேரம் நினைவாயிருந்தது. என்றாலும் அவள் அந்தப் பெடியள் நின்ற கூட்டத்துக்குள்ளே தன் பார்வையை கொஞ்சம் வைத்தாள். பிறகு தனக்குள்ள உள்ளுணர்வோடு பார்வையை அவ்விடம் பதியாமல் வேறொங்கோ திறுப்பினாள். மாமரத்தின் கிளைகள், அப்பால் உள்ள வேலி, இந்தப்பக்கம் பாதர் இருக்கும் அறை வீடு, என்று பார்வை போய்ப் போய் பிறகும் அவ்விதமே வந்த பாதையால் அவள் பார்வை அமர்ந்து திரும்பவும் அந்தச் சிலுவைக் குருசு உள்ள இடம் பார்த்தே தேடுதலில் வெளிக்கிட்டது. “சீசீ இதில் தனிய நான் நின்று அங்க பெடியள் நிக்கிற இடத்திலையா எனக்கு என்ன பார்வை, அங்க இந்த பெட்டையள் கூட்டமாய் நிற்கிற இடத்தில் என்ற தங்கச்சிமாரும் நின்று கொண்டு கதைச்சுக் கொண்டிருப்பினம்! அந்த அவயளின்ட கதைக்குள்ள நானும் சேந்து கதைக்க அவயளோடயா நானும் அதுக்கிள்ள போய் பைம்பலா கதை கதைச்சுக் கொண்டு நிக்கலாம் தானே? ஆனா நான் ஏன் அதுக்க அவயளுக்க போய் கதைக்காம கொள்ளாம நிக்கிறன்? அப்பிடி எனக்கென்ன குறை? என்ற வயசிலயும் சில பெம்புளப்பிள்ளையள் அதுக்குள்ளாயா நிக்குதுகள்தானே? ஆனா எனக்கேன் இந்த கூட்டங்களோடான கதைகள் பிடிக்கேல்ல? அந்த இளம் வயகக் கதைகளுக்கான

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

சந்தோஷங்கள் பிடிக்கேல்ல? உடுப்புவாங்கிறபோடுகிற ஒரு எந்த ஸ்டைலும் பிடிக்கேல்ல! அழகாக இருக்கப் பாடுபடுகிறது, ஸ்டைலாக இருக்கப்பாடு படுகிறது. ஸ்டைல் அக்சன்கள் போட்டு கதைக்கத் தெரிஞ்சு கொள்ளுங்து, முகத்தைக் கையைக் காலை மிருது வாக பளபளப்பாக வைத்துக் கொள்ள நாளாந் தம் முயன் று கொண்டிருக்கிறது, இதேல்லாமே இளம் பெண்களாயிருக்கிற அனேகம் பெண்களுக்கு இயல்பாகவே உள்ள பழக்க வழக்கம்! ஆனா, இதேல்லாமே எனக்கேன் பெரிசா மனதில், செயலில் இல்ல! ஏன் அது அப்பிடி என்னிடத்தில் இல்லாமலா போச்சு? அப்பிடி சின்ன வயசிலமும் சின்ன சின்ன ஆசை எண்டு இப்பிடி ஏதும் அப்ப என்னட்டயா இருந்திருக்கக்கத்தானே வேணும்...? இருந்தது! இருந்தது! அப்பவும் அம்மா எனக்கு சின்னப்பெட்டையா இருக்கேக்க தைச்ச எனக்குப் போட்ட அந்த வடிவான கவுண் ஞாபகத்தில் இப்படிமா மஜக்காததா வருவது! அந்தப் பூப்போட்ட துணியான அந்தச் சட்டை போட்டிட்டு நான் கண்ணாயில் பாக்க என்ன வடிவு! அந்தச் சட்டைய நான் என்றை நெஞ்சில் கைவைச்ச எனக்கு அப்பிடியே தடவிப் பார்ப்பனே! அது அப்ப எவ்வளவு சந்தோஷம்...! ஆனா இப்பவா என்றைய நிலையென் என்ன? ஏன் இப்பிடி நான் வர வரயா ஏதோ சோர்வா மாறுகிறது மாதிரிப்போறன்? அதுக்கு என்ன காரணம்? என்ன காரணம்? என்ன வெறுப்பு? ஏன் இப்பிடி எல்லாமே எனக்குள்ள முனை விட்டதா வளருது?" இவைகளை நினைக்க நினைக்க அவளுக்கு நெஞ்சுக்குள்ளே ஏக்கமாக இருந்தது. நெஞ்ச அப்பிடி தவிக்கத் தவிக்க அந்த தவிப்பைத் தாங்காமல் அவள் தன் தலையை அப்போது சோர்வுடன் அசைத்தாள். அந்தச் சோர்வுடன் இன்னும் அந்தக் குருசிடப் பக்கம் தனக்குப் பார்த்தாக வேண்டும் என்று ஆவலுடன் திரும்பவும் அவள் அந்தப் பக்கமாகத் தன் பார்வையைச் செலுத்தினாள். ஆனாலும் அவள் அங்கே தன் பார்வையைச் செலுத்திய பிறகு அவளுக்கு அங்கே கண்டுவிட்ட காட்சியில், இவ்வளவு நேரம் இருந்த அந்த மனச் சோர்வு மறைந்ததாக ஆகிவிட்டு. அங்கே அந்தக் குருசு அருகில் நின்றபடி கெமிட்டன் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பார்வை அவளின் பார்வையோடு இப்போ சிக்கியதால் அவள் இப்போது மனம் குளிர்ந்தேவிட்டாள். எந்தவொரு நல்ல காட்சிகளுமே கண்டும் மனம் குளிராத இன்றைய நிலையிலுள்ள அவள் மனம் இப்போது ஆனந்தத்தில் பொங்குகிறது மாதிரி அவளுக்கு ஆகிவிட்டது.

அங்கிருந்தவாறு அவள் அவளைப் பாத்துச் சிரித்த அந்த மகிழ்ச்சிச் சிரிப்புடன் இவளுக்கு மனம் மொட்டவிழிந்து பூத்துச் சிரித்த சந்தோஷமாகவிவிட்டது. உடனே உடலே அவளுக்குக்காற்றுப் போல இலேசாகி விட்டதுபோல மாற்றும் பெற்றது விட்டது. அவனது பார்வை ஒன்றிலேயே எனக்கு இவ்வளவு சுகமா? இவ்வளவு பெரிய ஆனந்தமா? அப்படியானால் அவனுக்கு நான் என் மனம் முழுவதையும் பறிகொடுத்து

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அடிமையாகிவிட்டேனா? அவள் இன்றைய தன் மன நிலையையும் மாற்றுத்தையும் சிறிதே அப்போது யோசித்துப் பார்க்கவும் கூட முயன்றாள்.

“அக்கா..”

குரல் கேட்டுத் தீடுக்கிட்டு விட்டாள் அவள்

“என்னக்கா இப்படியா தனியா நிக்கிறியன்.”

தனக்குப் பக்கத்திலே நிற்கிற லீலாவை கண்டு விட்டதும் நெஜினாவுக்கு மனம் சுற்று தடுமாற்றமடைந்து விட்டது.

“அக்கா என்ன கோயிலால் வெளிக்கிட்டு இதில் நின்டபடி என்ன பெரிய யோசனையா ஆகிட்டியன்...?”

“ஓண்டுமில்ல...!”

“அப்ப ரெண்டு மூண்டு முறை. முதலும் உங்கள நான் கூப்பிட்டானான்க்கா..”

அவள் லீலா அந்த கேள்வியை கேட்டது போலில்லாது, தனக்குத் தான் அந்த கேள்வியைக் கேட்டுக் கொண்டது போல சொல்லிவிட்டு பிறகு அவளையும் பார்த்தாள்.

“அக்கா உங்கள கூப்பிட்டது கிடக்கட்டும். இங்க கோயிலால் சனம் எல்லாம் கலைஞ்சு விட்ட போகுதக்கா!”

லீலா சொல்ல, நெஜினா முன்னம் தனக்குள்ள நினைவுகளோடே பெட்டைகள் நின்று கொண்டிருந்த மாரத்துப் பக்கம் பார்த்தாள். அவளுக்கு அங்கே பார்த்தவுடன் ஆச்சரியமாகவிருந்தது. அங்கே இப்போது நின்று கொண்டிருந்த ஒருவரையுமே அவளால் காணமுடியவில்லை. என்றாலும் தனக்குள் நடந்து விட்ட தன்னடைய அந்த நிலையை லீலாவுக்கு வெளிக்காட்டிக் கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை எனவே தன்னை அவளுக்கு சாதாரண நிலையில் தெரியும்படி உடனே அவள் மாற்றிக் கொண்டாள்.

“அப்ப குணசீலியும் ஜெயசீலியும் போயிழ்றினமா வீட்டுக்கு...?”

“அப்பவே அவயள் அதில் நின்ட பெட்டையளோட கதைப் பிராக்கிலேயே அப்பிடியே போயிழ்றினமக்கா..”

“அப்ப நீ ஏன் போகேல்ல...?”

“என்னக்கா நீங்க சொல்லுங்க.. நீங்க தனியா இதில் நிக்க அத்பாத்திட்டு நான் அவளைய விட்டிட்டு இங்க உங்களிட்டயா வந்தன்.. இதிலவந்தா உங்கள நான் அக்கா வெண்டு கூப்பிட்டா...?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அதுக்கு மேலே அவளைப் பிறகு கதைக்க நேஜினா இடம் கொடுக்கவில்லை.

“சரியா பேந்தும் பேந்தும் நீ ஒரே கத.. நட நட வீட்ட போவம்...!”

கொஞ்சம் றாங்கியாகவே நேஜினா தங்கையை பார்த்தபடி சொன்னாள் அக்காவின் குணம் லீலாவுக்கு நன்றாக விளங்கும். எனவே மௌனத்தைக் கடைப்பிடித்தபடி லீலாவும் அக்காவுக்கு ஈடுகொடுத்தாற்போல சுறுசுறுப்பான நடையில் வீட்டுக்குப்போவதற்கு அவளோடு இப்போ நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

14

குசைப்பர் பெருநாளுக்கு முன் வருகிற நோவினைகளிலே உள்ள ஒவ்வொரு நோவினை ஆசீவாத ஆராதனைகளுக்கும், அதை நடத்துவிக்க வென நியமிக்கப்பட்ட உரியவர்கள் கோயிலுக்குள் புதிய புதிய சோடனை அலங்காரங்கள் செய்து தங்கள் விலாசங்களை மேம் பட எவரும் பேச வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

உபதேசியார் எல்லா நோவினைகாரருக்கும் தான் ஒரு பொது ஆள் என்ற அளவில் நின்று கொண்டு அவர்களுக்கெல்லாம் தேவையான உதவி ஒத்தாசைகள் செய்து கொண்டிருந்தார்.

கடைசிப் பெருநாள் நோவினைக்கு முதல் நாளே கோயில் வளவுக் காணிக்குள் மரத்தூண்கள் பலகைகள் கொண்டதாகப் பேரிய கூத்து மேடையும் அமைத்து விட்டார்கள்.

எட்டாம் நாள், இரவுப் பொழுதாகவந்து நோவினை முடிந்து சனம் எல்லாம் போய் ஆலய முற்றத்து இடம் ஆறுதலடைந்தது போன்ற நிலைமைக்கு வர எல்தாக்கியர் கூத்தின் கடைசி ஒத்திகையான வெள்ளுடுப்பு நடக்கவென அவ்விடத்தில் ஆயத்தங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

மேடையில் கட்டியிருந்த வெள்ளைத் துணிச் - சீன் - கட்டலையும், மின்சார குழாய் விளக்குகள் வெளிச்சத்தையும் பாத்துக் கொண்டு மேடைக்கு முன்னால்: தென்மூலை ஊர்க்கார ஆண்களும் ஒரு சில பெண்களும் சிறுவர் சிறுமிகளும் அவ்வேளை இருந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அவ்விடத்தே கோயில் பெருநாள் நடத்துவிக்கும் குழுவினர்களில் ஒருவர் கூட தவிர்ந்ததாயில்லாது - முழு அங்கத்தவர்களுமே அவ்விடத்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

திலிருந்து அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இவ்வளவு காலம் எங்கட பெடியள் கூத்துப் பழகினாங்கள். இந்த எஸ்தாக்கியார் கூத்து ஓத்திகையில் பெரிசா தங்கட திறமையள காட்டாத அளவுக்கு அவங்களெல்லாம் கூத்துப் பாட்டை படிச்சதும் ஆடிக் காட்டியதுமா இருந்திருப்பாங்கள்.. ஆனா அவங்களெல்லாம் இன்டைக்கு நடக்கிற இந்தக் கடைசி ஓத்திகையில் வெளுத்து வாங்கிற அளவுக்கு பாடி ஆடுக்காட்டாட்டி பாருங்கோ...?”

என்று தெருவடித்தம்பு அங்கே அந்த முன்றவில் படங்கில் இருந்த அல்போட் செல்லத்துரை ஆகியவர்களுக்கு அருகிலிருந்தவாறு இவற்றை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“அது சரியப்பு இந்த எஸ்தாக்கியார் கூத்த எங்கட ஊர் புலவர் தம்பி முத்துப்பிள்ளை ராகதாளம் எல்லாம் தெரிஞ்சுதானே பாட்டு எழுதியிருக்கிறார். அந்தளவுக்கு புலவர் தம்பி முத்துப்பிள்ளையிட்ட சங்கீத ஞானமும் உண்டோ என்னு நான் கேக்கிறன்..”

என்று அல்போட்டர் தெருவடித்தம்புவின் கதைக்குள்ளே தான் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார்.

“சங்கீதம் ராக தாளம் தெரியாம எப்படியப்பா ஒரு முறையானகத்தை பாட எழுதறது இந்த எஸ்தாக்கியர் நாட்டுக் கூத்தை அவர் என்னென்ன ராகங்கள் வைச்ச அந்தப்பாட்ட எழுதியிருக்கிறாரென்றா.. அதையெல்லாம் சொல்லப்போனா பெரிய ஒரு சங்கீத கடல்மாதிரி ஆழம் ஆழமா சொல்லச் சொல்ல அது மேல மேலயா போய்க் கொண்டிருக்குமப்பா.. இந்த கூத்தில் நான் எவ்வளவு தெரிஞ்ச வைச்சிருக்கிறனென்னு இப்ப பாரன் நான் அதையெல்லாம் சும்மா எடுத்து விடுறன்!..”

என்று அவர் சொல்ல கொஞ்ச இடம் இடைவெளிவிட்டு தன் பாட்டுக்கு இருந்த லேணாட்டம்புக் கிழவர் சொன்னது அனைத்தையும் கேட்டு விட்டு அவருக்குப் பக்கத்திலே வந்து உட்கார்ந்தார்.

“அப்பு நீங்க சொல்லி வந்ததையெல்லாம் நானும் தான் அதில் இருந்தபடி கேட்டன்.. என்டாலும் அப்பு உங்கட வயதுக்க நீங்கள் அப்பிடி ஆடின கூத்துகளால் உங்களுக்கும் இது பற்றி எல்லாம் சொல்லக் கூடிய அனுபவங்கள் இருக்கும் தானே...? அதால் எங்கபாப்பம் அப்பு அத் அத எங்களுக்கும் ஒருக்கா அறிய சொல்லுங்களன் அப்பு பாப்பம்...?”

“அட தம்பி நீ கேட்டது சரியடாதம்பி.. எங்கட இந்த தென்முலை ஆக்களுக்கடா தம்பி நாங்கள் கூத்துப் பாடுறதும் போக.. எங்க எந்த

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

ஊர்க்காரர் இங்க யாழ்ப்பாணத்துக்குள் கூத்துப் போட்டாலும் அதை உடனே போய் விடிய விடியவெண்டாலும் இருந்து பாத்திட்டு வாறதும் அது என்னவோ இந்த கூத்தில் எங்களுக்கு ஒரு ஆர்வமும் பேரிசா ஆசையுமடாப்பா... கரையூர் பாலையூர்ப் பக்கம் இங்கால புதூர் அடுத்து எங்கட பக்கத்து ஓட்டகப்புலம் இப்பிடி எங்க அங்கயெல்லாம் நாங்கள் இந்தக் கூத்துப் போய்ப் பாக்கவெண்டு போய் வாறும்...!”

ஒரு இருமல் இதற்கிடையில் வந்தது.

“சளியடாப்பா..”

தூப்பி விட்டு வந்து முன்னம் தான் இருந்த இடத்திலேயே பிறகும் அவர் வந்து இருந்தார்..”

“இப்படியடாப்பா நாங்கள் இங்க தோட்டத்தை மட்டுமே தொழிலாச் செய்து மரியாதயா சீவிக்கிற எங்களுக்கு வேறு என்ன போழுது போக்கு இருக்க.. அதால இந்த நாட்டுக் கூத்து பாக்கிற பழகுகிற ஆசையும் எங்கட இடத்தாக்களுக்கு வந்திச்கது. அட மறந்து போனன்! இவர் தமிழில் முத்தற்றை எல்தாக்கியர் கூத்ததைப் பற்றி சொல்ல இப்ப நான் வரவேணுமென்ன.. அதிலயடாப்பா பார்தம்பி லேனாட் இங்கால செல்லத்துரை அல்பேட்டு - எங்கட புலவர் இந்த கூத்துப் பாட்டுகளை எத்தினை ராகம் பிடிச்சுக் எழுதியிருக்கிறாரெண்டா... எனக்கெண்டா அதெல்லாம் நல்ல நூபகம்தான்... கொஞ்சம் பொறுங்கோ. அதெல்லாத்தையும் நான் இப்ப ஞாபகம் வரவர ஒவ்வொண்டா சொல்ல துவங்கிறேன்.. அவற்றை இந்த கூத்தில் இராசன் தோற்றத்து விருத்தம்பாடி முடிஞ்சு அடுத்த தருபடிக்கிறது செஞ்சுக்குட்டி - இராகம்! வேறவாறு தரு ‘கேதாரகெளாம்’ ஆட்டரு வந்து சூருட்டி அங்கால பேந்து பாட்டுகளுக்கு தேசிகதோடி நாராயணி,பெலகிரி, பந்துவராளி, புன்னாகவராளி, சாமா, பைரவி, உசேனி, பியாகடை ஆனந்தபைரவி, மோகனகல்யாணி, சாவேரி, சங்கராபரணம், காம்போதி, மோகனம், பூபாளம், கரகரப்பிரியா, அசாவேரி, தறுவா, நீலாம்பரி, முகாரி, கண்ணடபிரியா, லாலி, இப்புடி இப்பிடி எவ்வளவுப்பா...”

“அட்ட இவ்வளவு ராகம் தெரிஞ்சாத்தான் ஒருவர் ஒழுங்கா நல்லதோரு கூத்து எழுத வருமோ...?”

லேனாட்டின் கேள்வியில் ஆச்சரியம் மேலெழுந்திருந்து. “கூத்தெண்டா பாட்டுப் படிக்க வேணுமடாப்பாதம்பி.. அந்தப் பாட்டை எழுதேக்க இராகமும், தோதா இருக்க வேணுமே, இதெல்லாம் படிச்சக்காட்டி கூத்துப்பழக்க அதப் பழக்கிற அண்ணாவியும் ஆகப்பெரிய கெட்டிக்காரனா

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இருக்க வேணும்பா தம்பி. அண்ணாவி அந்த ராகத்தை ஒழுங்கா பிடிச்சு பாட தெரியாட்டி கூத்தை எப்பிடி ஆக்கஞ்சுக்குப் பழக்கி எடுக்கிறது...?”

“அப்ப இவ்வளவும் சரியா கணக்கா நீங்க தெரிஞ்சுதான் வைச்சிருக்கிறுயன்...?”

“என்றவயகும் அப்பிடியெல்லோதம்பி...!”

“வயச விடுங்கோ! உங்கஞ்சு கூத்தில நல்ல ஆர்வமிருக கெண்டுறேன்...!”

“ஓ! அதுவும் தான் முக்கியம்...!”

“எண்டாலும்பா புலவர் ஆக்களப் பற்றி உங்கஞ்சு நல்லா தெரியது..”

“தம்பி லேனாட்! புலவர் பற்றிய சரித்திரம் மட்டுமில்லயடாப்பா இந்த சந்தியாகுப்பின்னை தம்பிமுத்துப்பின்னை எண்டுற எங்கட புலவற்ற வளர்ப்பு மகன் கவாமி ஞானப்பிரகாரியர் பற்றிய சீவிய சரித்திரம் முழுமையும் கூட நான் பிட்டுப் பிட்டுச் சொல்லுவன்றாப்பா..”

“இப்பிடி எங்கட ஊர்க் கதையெல்லாம் தெரிஞ்சு வைச்சிருக்கிற உங்களிட்ட ககைகேக்க தம்பு அப்பு எங்கஞ்சுக்கெல்லாமே எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கு..”

செல்லத்துரை நாவாற இதை சொல்லி தம்புவைப் புகழ்ந்தார்.

“தம்பி செல்லத்துரை இப்பிடி சம்பவங்கள் தெரிஞ்சு வைச்சக்கொண்டு அத மற்றவயனுக்கு சொல்லுறுதிலியும் ஒரு ககம் சொல்லுற ஆக்கஞ்சுக்கு இருக்கா தம்பி. இப்பிடி சொல்லுற என்னயப் போல உன்னயப்போல உள்ள ஆக்களிட்ட நல்லா விடையங்கள் புதினங்களைக் கேட்டா நாங்கள் அறியாதவளையும் அறியிறுதோட வயித்துக்குப் பசிக்குச் சாப்பிடுற மாதிரி அதுவுமொரு சாப்பாடு மாதிரி இருந்து எங்கட அறிவை எங்கஞ்சுக்கு வளக்கும்தானே தம்பி! இதத்தான் வள்ளுவரும் சொன்னார். ‘செல்வத்துள் செல்வம் செவிச் செல்வம் - அச் செல்வம் செல்வத்துள் எல்லாம் தலை எண்டு’

“சா இதுக்க திருக்குற்றனையும் எடுத்து அப்பு விடுறார்..”

“ஆ அப்பிடித்தானப்பா அல்பேட் நிறைஞ்ச சரித்திரக்கத இன்னும் எவ்வளவோ சொல்லச் சொல்ல எங்கட ஊருக்க நிறைய இருக்கு. எங்கட

ஒன்றுக்கள் ஒன்று

இந்த ஊர் அச்சவேலி எண்டுறதுதம்பி யாழ்ப்பாண வைபவமாலை எண்டுற நூலினர் கூற்றுப்படி அந்தக் காலத்தைய அரச கிராமங்களில் ஒன்றுதான்! இந்த யாழ்ப்பாண வைபவமாலை எண்டுற நூல் வந்து சஜான் மக்காறு எண்டுற அப்பத்தைய ஒல்லாந்த ஆளுனரின்ட வேண்டு கோளின்படி தான் எழுதப்பட்டிருக்கு இந்த யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையின் படி பரராசரிங்கம் மன்னனுக்கு ஆறு ஆம்புளப் புள்ளையஞும் ஒரு பெம்புளப்புள்ளையும் இருந்திருக்க. அதால் அவர் யாழ்ப்பாண குடாநாட்டுக்கிள்ள உள்ள நிலங்கள பிரிச்ச தன்ற பிள்ளையஞுக்கு குடுக்கேக்கிள்ள நல்லூரையும், கள்ளியங் காட்டையும் அழகன்மவள முதலிக்கு குடுத்திருக்கிறார். மல்லாகத்த தனபால் சிங்க முதலிக்கும் சண்டிலிப்பாயை வெற்றி வேலாயுத முதலிக்கும் எங்கட இந்த அச்சவேலிய தீசவீரசிங்க முதலிக்கும் குடுத்திட்டு மற்றுப் பிள்ள சந்திர சேகர மாப்பாண முதலிக்கு உடுப்பிட்டியையும், இராயர்ட்ன முதலிக்கு கச்சாயையும் அடுத்து தன்ற பெம்புள்ளையான வேதவள்ளிக்கு மாதகல் ஊரையும் இப்பிடியா பிறிச்சுப் பிறிச்சுக் குடுத்திருக்கிறார்.. இப்பிடித்தான் இந்த அச்சவேலியெண்டுற இந்த ஊரினர் கத.. இது மாதிரி இன்னும் சொல்லச் சொல்ல எவ்வளவோ இருக்கு”

“அப்பயப்பு அதேல்லாம் ஒரு பக்கமிருக்க இந்த தென் மூலை இடம்தானே எங்களுக்கு பரம்பரையா உள்ள இடமெண்டுறன்.”

அல்பேட்டு இந்த கேள்வியை ஆர்வத்துடன் கேட்டார்.

“நீ கேட்டது தம்பி நல்லதாப் போச்ச இந்த விசயத்த நான் முன்னம் சொன்ன கதையஞுக்க சொல்லாம விட்டிட்டன்.. இங்க தம்பி தென்மூலைக்க இருக்கிற எங்கட ஆக்கள் தம்பி ஒண்டுக்கிள்ள ஒண்டான ரெத்த சொந்தமெண்டு எல்லாரும் பாத்தா அப்பிடித்தான்.. இதுக்க இங்க அங்கயெண்டு வேற இடங்களில் போய் எங்கட சாதி ஆக்கஞுக்க சிலபேர் போய் கலியானம் முடிச்ச பேந்து இங்க வந்து சீவிச்சாலும் இங்கத்தைய ஆதி காலமா இருந்த எங்கட பரம்பரையினர் அப்பத்தைய கொஞ்ச ஆக்கள் எங்கயிருந்து இந்தத் தென்மூலை அச்சவேலி பத்தமேனிக்கு வந்தாங்க ணெண்டா அவங்களெல்லாம் மானிப்பாயில இருந்தும் தானப்பா இங்க வந்து சேந்திருக்கிறாங்கள்..”

அவர் சொல்லிக் கொண்டு வந்த இந்த கதை முடிவான கட்டத்துக்கு வர முதல் அல்பேட்டு உடனே தன்னுடைய கதை சொல்லலை ஆரம்பித்தார்.

“உது எங்கட ஊருக்க அதிகமா எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சது தானப்பு.. பத்தவேனியில் இருக்கிற ஆக்கள் அனேகம் எங்களுக்கும் பாத்தா சொந்தம் எண்டுறது கனக்கவும் இருக்கு.. அங்க உள்ள பிள்ளையார் கோயிலிலையும்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

ஏடு எடுத்துப் பேசுது எங்களுக்கும் திருவிழாவில் பங்கு இருக்கு என்டு! எல்லாத்தையும் விட இங்க பாருங்களன் எங்கட சூசையப்பர் கோயில் முன்நோட்டுக் கருகில கேணி ஓண்டு கிடக்குதெல்லே அது எப்பிடி வந்தது... அதுயில முந்தி ஒரு காலம் சைவ கோயில் சாமி கொண்டந்து தீர்தமாடினதும் இருந்திருக்குத்தானே அப்பு..”

“தம்பி செல்லத்துரை பாத்தியே அல்பேட்டுக்கும் இப்பிடி கத கனக்கத் தெரியுது...! அட தம்பி அல்பேட் முந்தி எங்கட ஆக்களெல்லாம் சைவசமயம் தானே தம்பி...! இப்பதானே இந்த வெளிநோட்டு வேதம் அவங்கள் கொண்டு வந்து நாங்களெல்லாம் இதுக்கிள்ள வந்தது...! எங்கட மூண்டாம் தலைமுறை ஆக்களின்ட பேரை பாத்தா இதெல்லாம் ஒரு சின்னப் புள்ளைக்கும் விளங்குதுதானே? அப்பிடித்தானே அவேயின்ரேபர் வாரித்தம்பி, முருகர்.தில்லையம்பலம், கந்தர், ஆறுமுகம் இப்பிடி அப்பிடியெண்டு எல்லாம் வருகுது. ஆனாலுமடாப்பா எங்கட ஊருக்க ஆரையும் கேட்டா தன்றை தகப்பன் அவற்றை தகப்பன் பேரை விட அஞ்சாறு தலைமுறை ஒழுங்கா சரியா சொல்லுநாங்கள். இது எல்லாம் எங்கட ஆக்களுக்குத் தெரிஞ்ச தாயிருக்கிறது என்ன காரணமெண்டா அது எங்கட புலவர் தம்பிமுத்துப் பிள்ளை தன்றை அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிச் மானியம் பதியர் சந்ததி முறை எண்டுற நூலில் இதெல்லாம் சங்கிலிக்கோர்வைபோல அப்பிடியே தொடர்பா ஒழுங்கா எழுதப்பட்டிருக்கிறதாலதான் அதெயெல்லாம் நாங்கள் படிச்சுக்க தெரிஞ்ச கொள்ளவும் எங்கட இந்த பரம்பரை பற்றி எங்கட ஆக்களுக்கு அத விபரமா சொல்லவும் கூட தெரிஞ்சதான் நல்ல தொண்டாயிருக்குடாப்பா”

தம்பு அப்பு சொல்லிவிட்டு தன் கதைக்கவனத்திலிருந்து திசை திரும்பிய நிலையில் பின்னால் திரும்பிப்பார்த்தார்.

“இங்க பாருங்களன் நாங்கள் எங்களின்ற கதையோட இவளவினேரமா கவனம்! ஆனா பின்னால அல்பேட்செல்லத்துரை லேனாட் தம்பிமார் பாருங்கடாப்பா எவ்வளவு சனம் வந்து இப்ப உது வழிய குந்தி இருக்கு...?”

“உண்ணானயப்பு அப்பிடித்தான் இப்பதான் நீங்களும் சொல்ல நானும் பாத்தன்...!”

லேனாட் சொல்லி முடிக்க

“எல்லாருமா சிலதுகள் கோயில் முடிய வீட்ட போய் ஆறுதலா சாப்பிட்டுப்போட்டு இப்ப வந்திருக்கினம் போலெ...!”

செல்லத்துரையும் சொன்னார் ஆனால் அல்பேட் திரும்பி பார்த்தாலும் அவருக்கு ஊர் க்கதையில் ஊறிய கவனம் தான் மிகைப்பட்டு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

முளைச்செயல்பாடு வேகம் கொண்டபடி இருந்தது. அவர் கூத்து மேடையை பிறகு பார்த்தார் வெளிச்சம் மட்டுமே அங்கே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது அவருக்குத் தெரிந்தது. 'வெள்ளுடுப்பு நடத்த ராஜபாட்டுவேஷமே இன்டைக்கும் போடுறாங்களோ இவ்வளவேன்' இவங்கள் மினக்கெடுறாங்கள் சரி அது கிடக்கட்டும் தம்பு அப்பு... நீங்கள் மானியம் பதி சந்ததி முறை கதை வரேக்க ஒண்ட அப்பவா சொன்னியல்! அதில் இந்த வாரித்தமிபி ஆராட்சியரைப் பற்றி ஒரு சரித்திரமென்டு எங்கட ஆக்கள் ஊருக்கவாயும் இந்தக் கதையள் வரேக்க கொள்ளோக்க கதைக்கினம். அப்பிடியா அவற்றை சரித்திர மென்னப்பு? அத நீங்களுமா ஒருக்கா சொன்னா நானும் உடன எனக்குள்ள உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம் தானேயப்பு...?"

"ஆட தம்பி இதையெல்லாம் நீங்கமாதிரித் தம்பி கேட்டாத்தானே நானும் ஞாபகத்தில் எடுத்து பிறகு சொல்லலாம்.. இந்த மானிப்பாய் என்டும் ஊர்தமிபி அந்த நாளையிலயும் ஏனைய வேறு ஊர்களுக்கும் பாக்க தம்பிமார் நல்ல கலாசாரம் மிக்கதான் இடமாத்தான் இருந்தத்பா தம்பி. மானிப்பாயுக்கு பக்கத்தில் வட்டுக்கோட்டை இடத்தில் அப்ப அமெரிக்க மிசன்றி மார் வந்து அதில் இங்கீஸ்கம் படிக்க வைச்சதால் மானிப்பாயும் நல்லா முன்னேற்றியு... சேர் போன்னம்பலம் இராமநாதன் தம்பி இந்த மானிப்பாய்தானே ஞானப்பிரகாரசர்க்கவாயியும் பிறந்தது மானிப்பாய்தான். சேர் முத்துகுமாரசாமி, நேர்மி. அருணாசலம் இவ்யளைல்லாம் மானிப்பாய் இல்லாம் வேறு எங்கத்தைய ஆக்கள்? இவர் டொன்லாயில் பூத்ததமிபி அவரும் மானிப்பாய் தானேயப்பா! இப்ப எங்கட வாரித்தமிபி ஆராட்சி எண்டவர் இருக்கிறாரெல்லே தம்பி அவரின்ட கதய சொல்ல இப்ப நான் எடுக்கிறேனே... இவர் தம்பி அந்தக் காலத்தைய நாளில் என்ன நடந்ததென்டா எங்கட இந்த வல்லைப்பக்கம் இருக்கெல்லே வல்லைப்பக்கம்.. அந்தப் பக்கம் வழிய நின்டு கொண்டு அடைக்கோழி நாதன் எண்ட ஒருவனும் அடுத்தவளொருவன் அவன்றை பேர் என்னெண்டா.. ஆ.. அவன்ற பேர் வந்து அம்மையர் காரியன் என்டும் இவங்கள் ஆக்களெண்டாதமிபி.. இவங்கள் ரெண்டு பேரூம் தம்பி சொல்லப்போனா பெருத்த கள்ளரடா! கள்ளரெண்டா கள்ளர் தம்பி அப்பிடியான சரியான பக்காத் திருடங்களா அவங்கள்தமிபி! அப்படி இவங்கள் ரெண்டு பேரூம் அரச படையில இருந்து தம்பி வந்து தம்பி இந்த வல்லைப்பக்கமா நின்டு அது வழியால போற வாற ஆக்களிட்ட வழிப்பறிக் கொள்ளையள் நடத்திக் கொண்டிருந்தாங்கள். இதில் காரியன் எண்டவன் வந்து ஆக்கள கொலையும் செய்து வந்தவன். இந்தக் காரியன் எண்டவன வாரித்தமிபி ஆராட்சி என்ன செய்தாரெண்டா ஒரு நாள் அவனத் தேடிப் போய்க்கண்டு பிடிச்ச அவனத் துவக்கால சுட்டு விழுத்திப் போட்டார்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இப்பிடி நடந்த இந்தச் சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்ட உடன் அண்டைய அரசாங்கம் பிறகு என்ன செய்துதெண்டா வாரித்தம்பியினர் தீர்ச்செயலை மேச்சி அவர் உடன் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதுக்கும் படைத்தலவனா உடன் நியமிச்கது எங்கட ஆக்களில் வாரித்தம்பி எண்டவரின்ட சரித்திரம் இது தான்தம்பி..”

“எங்கட சொந்தக்காரன் எங்கட பரம்பரையில் இப்பிடியும் அந்தக் காலத்தில் பேர் எடுத்த ஆள் இருந்திருக்குத்தானே...?”

அல்பேட் சொல்ல

“அந்தக் காலத்திலென்ன அடுத்து வந்த தலைமுறை தலைமுறை ஆக்களிலும் எத்தினைவிதமான கெட்டிக்காறங்கள் உலகாளவிய ரீதியிலும் நல்ல பேர் எடுத்த புகழான ஆக்களும் எங்கட இந்த தென் மூலை ஆக்களில் இருந்திருக்கின்ம் தானே தம்பிமார்...?”

“பின்ன என்ன எங்கட சுவாமி ஞானப் பிரகாசியார். அவர் பெரிய வரலாற்று சரித்திர ஆசிரியர் மொழிவல்லுனர்.. இப்பிடி சரித்திர ஆராய்ச்சி சம்பந்தமா அவர் எவ்வளவு புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார். முக்கியமா இந்த யாழ்ப்பாணத்து சரித்திரம் சம்மந்தமாக ஆராய்ச்சி நூல்கள் அவர் எவ்வளவு எழுதியிருக்கிறார். அதோட தமிழ் மொழிக்கு சொற்பிறப்பியல் அகராதியென்டு ஒரு அகராதி நூலையும் எவ்வளவு கடும் கழுதப்பட்டு அவர் உருவாக்கியிருக்கிறார். ஒரு சர்வகலாசாலையே செய்ய கஷ்டப் படக்கூடிய அந்த வேலை தனிய அவர் செய்திருக்கிறாரே... அவருக்காடாதம்பி 72 மொழி தெரியுமே அதில் 18 மொழியில் அவர் நல்ல அறிவுமுள்ளவர். செவாலியர் பட்டமும் கிடைச்சது அவருக்கு. பிரெஞ்சுவோ ஜேர்மனி தேசமும் அவருக்கு முத்திரை வெளியிட்டுதே. பிறகு இலங்கை அரசாங்கமும் அவற்றை முத்திரை வெளியிட்டு இதெல்லாமே எவ்வளவு பெருமை!”

“தமிழ் அல்பேட் நீ இப்ப எல்லாருக்கும் முதன்மையான பெருமையான ஒரு மா மனிதரை சொல்லிப் போட்டாய் தம்பி அடுத்து இவர் எங்கட சேர் சிற்றம்பலம் காடினரைப்பற்றி சொல்லேல்லயடாப்பா..?”

“பின்ன அவரை சொல்லாம் அப்பு பிறகு இந்த ஊருக்குள்ள எங்கட சொந்தத்துக்குள்ள உள்ளவயல் ஆரைச் சொல்லுவது?”

செல்லத்துரையும் அப்புவுக்கு ஒத்த கதையாக தானும் சொல்ல, அல்பேட் உடனே காடினர் கதையை எடுத்தார்.

“சிற்றம்பலம் ஆயிரகாம் கார்டினர் எண்டு சொன்னா தம்பு அப்பு இங்க எங்கட தென்முலை ஊர் சாழவேல் வயிரமுத்து கார்டினருக்கும்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

சிலோமாபிள்ளை பல்தியாருக்கும் பிள்ளையாப் பிறந்தவர்தான்! இந்த எங்கட சிற்றும்பலம் கார்டினரில் ஊருக்குள்ளையா இங்க அப்ப எல்லாருக்கும் அவரில ஒரு பாசம் இருக்குத்தானே? அவ்வளவுக்கு தான் பிறந்த இந்த ஊருக்குள்ள கசுட்பட்ட சொந்தக் காரருக்கெல்லாம் அவர் உதவி செய்திருக்கிறாரெல்லே? எங்கட ஊருக்கயுள்ள கோயில், பள்ளிக்கூடம், அமலிவனம் ஆஸ்பத்திரி அது இது என்டு அவர் செய்த சேவைகள் விடுவும்.... ஆனா இலங்கையில எந்த சமூகசேவை நிறுவனங்களோ பள்ளிக்கூடங்களோ கோயில்களோ எங்களுக்கு இப்பிடி ஒரு உதவி நீங்கள் செய்துதாருங்கோ என்டு போய் அவரிட்ட ஏதும் கேட்டு நின்டா அப்பிடி கேட்டவயஞுக்கு அவர் உதவி செய்ய இல்லையென்டு சொல்லி எப்பவும் நடந்திருக்கிறாரே? அப்பிடி ஒரு தருமான் எல்லே அவர்..!”

என்று அல்பேட் சொல்ல, அவர்சொல்வதைத்தவர், இதற்கு மேலும் அவரின் மேம்பட்ட வாழ்வின் புகழைச் சொல்லி ஆகவேண்மென்ற துடிப்பில் தம்பு தான் மிகுதியை சொல்ல தொடங்கினார்.

“தம்பி அவரபற்றி சுருக்கமா சொல்லுறதெண்டா.. அவர் சட்டமும் பயின்றவர், இலத்தீன் மொழியிலயும் தேர்ச்சி பெற்ற அவர் சென்யோசவ் கல்லூரியிலயும் ஆசிரியராயிருந்து அதை மாணவருக்கும் படிப்பிச்சிருக்கிறார். சாதாரணமான நிலையில இருந்த அவர். தன்னுடைய உழைப்பாலையும் விடா முயற்சியாலயும் உயர்ந்தவரேண்டுதான் சொல்லவேனும்!! அவர் பிறகு இப்பிடி கார்கில்ஸ், கீல்ஸ் எண்ட முன்னணி நிறுவனங்களை தன்றகட்டுப் பாட்டுக்குள்ளவைச்சிருந்தவர். 80 நிறுவனங்களை தன்ற கட்டுப்பாட்டுக்குள்ள அவர் வைச்ச இருந்திருக்கிறார் தம்பி..! எவ்வளவு சொத்து அவரின்ட சொத்து! சிலோன் தியேட்டர் அவற்றைதானே! அதோட எத்தினை சிங்கள சினிமாபடங்களை அவர் தயாரிச்சிருக்கிறார். எல்லாத்துக்மேலா சேர் பட்டம் அவருக்கு கிடைச்சிருக்கு. ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை அவருக்கு புனித சில்வெஸ்டர் கட்டளை விருதையும் வழங்கிகௌரவிச்சிருக்கு அதோட புனித கிரெகரியின் கட்டளை விருந்தும் இவருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கு. இவர் 47ம் ஆண்டில இலங்கை செனட்சபைக்கும் நியமிக்கப்பட்டவர். சிற்றும்பலம் ஏ கார்டினர் மாவத்தையென்டு அவற்றைபேரே கொழும்பு நீக்கல் படமாளிகைக்கு வழியா போற அந்த ஜோட்டுக்கும் வைக்கப்பட்டிருக்கு. எவ்வளவு பெருமையா கொழும்பு இடம் வழியாவும் அவற்றைபேரே இப்படியும் இருக்கு..!”

“அப்பு ஒரு கதை தெரியுமே” அல்பேட் கேட்டார்!

“என்ன கத?”

“இவர் பற்றிதான் கார்டினர் பற்றின ஒரு விஷயம்!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அதென்னடாதம்பி சொல்லன் கேப்பம்?”

“அதென்னெண்டா இவர் குதிரையும் சொந்தமா வைச்சிருந்து குதிரைப் பந்தயங்களிலியும் ஈடுபட்ட ஒரு மனுசன்தான். இப்பிடி இந்த குதிரைறேஸ் விட்டதில் 47ம் ஆண்டு போல ஆளுனர் கோப்பையும் இவர் வெண்டிருக்கிறார். இதைவிட இன்னொரு வேடுக்கையான கதையும் இங்க ஊருக்கயா எங்கட ஆக்கள் கதைக்கிறவயன் அது என்னெண்டா வெளி நாட்டில் ராணி மாளிகைக்கு சொந்தமான அவேயின்ற வளப்புக் குதிரைகளும் அங்கின நடக்கிற குதிரை ரேஸ் வழிய ஒட விடுறவயன்! அப்பிடி ஓடி பிறகு ‘வின்’ பண்ணின குதிரைகளும் ஏல விழ்பனையில பிறகு வருகிறதுக்கு விடுறவயன்.. இப்பிடி ஒரு பெரிய ஏல விழ்பனையில எங்கட காடினர் சிற்றம்பலம் போய் என்ன செய்தாரெண்டா அங்கின ஏல விழ்பனையில படுபோட்டி போட்டு ராணி மாளிகைக்கு சொந்தமான குதிரையையும் ஒருபெரிய தோகைக் காசை குடுத்து அங்க வாங்கிப்போட்டாராம். இதேன் அப்பிடி செய்தவரெண்டா தானும் குவீன்ரை குதிரையை ஏலத்தில வாங்கிப் போட்டென்டு உலகத்திலயும் ஒரு விலாசம் எழுப்பத்தான்..!”

அல்பேட் சொல்ல அதையெல்லாம் கேட்டுவிட்டு அந்தச் சுவாரஸ்சி யத்தில் மற்றைய முன்று பேரும் சிரித்தார்கள். அவர்களோடு சேர்ந்து அந்தருணம் அல்பேட்டும் சிரித்தார். “ஸ்ரி ஸ்ரிப்பு ஒரு பக்கம் கிடக்கட்டும் மிச்சம் பெரிய கதையொண்டு இன்னும் கிடக்கு... அந்த அவரைப்பற்றிச் சொல்லாமல் நீங்கள் எல்லாரும் இருந்திட்டியன்... அப்படியான ஒருவர் எங்கட இடத்து ஆள்! அவர் ஆர் என்டு உங்களுக்குள்ள யாரும் ஞாபகத்திலயா எடுத்து சொல்லுங்கோ ஒருக்கா பார்ப்பம்...!”

சொல்லிவிட்டு செல்லத்துரை விழியாலே ஒரு முறை அவர்களை வட்டம் போட்டுப் பார்த்தார்.

“இனி யார் அப்பிடி சொல்லக்கிடக்கு...?”

அவர் சொன்ன கதைக்கு அல்பேட்டும் யோசித்த கணக்கில் இதை சொன்னார்.

“எனக் கெண்டா அப்பிடி ஞாபகத்திலயா நீ சொன்ன ஆள் தட்டுப்பட இல்லையா தம்பி”

என்று சொன்னார் தம்பு.

“செல்லத்துரையண்ண ஆரேண்டு நீங்களே சொல்லுங்களன் கேப்பம்?” என்று கேட்டிட்டார் லேனாட்.

“வேறு ஆருமில்லயப்பா எங்கட கல்வீடு புலவர் தம்பிமுத்துப் பிள்ளையின்ற பேரன்”

“பேரன் எண்டா ஆர்?” தம்பர் கேட்டார்.

“தம்பிமுத்துப் பிள்ளையின்ற மகன் கென்றி தம்பித்துவரை தம்பிமுத்து திருக்கிறாரெல்லே அவற்றை மகன் மியேறி ஜேம்ஸ் துரைராஜா தம்பிமுத்து...!”

“அட்டட தம்பி எண்டு சொல்லுற் அவரே! அவர் எங்கட போய்த் தம்பிமுத்தே?”

“அவர் தான்!”

“உண்ணாண்யண இவ்வளவு கதைக்குள்ளடிம் நாங்கள் அவரை எடுத்துக் கதைக்க மறந்திட்டமா தம்பி...!”

“ஓமப்பு... அதுல பாருங்கோ தம்பு அப்பு நல்ல குணமும் அவயள், அவயள் உள்ள அந்த பரம்பரைக்குள்ளடிம் கட்டாயம் வந்தே தீரும் எண்டுதூ நிச்சயம் உண்மை. இந்த விசயத்தகூட அந்த மாதிரித்தானே சொல்ல வேண்டிக்கிடக்கு... எங்கட தம்பிமுத்துப் புலவர் பரம்பரையிலடிம் அது கண் கண்ட காட்சியா எங்களுக்கு விளங்குதுதானே...? பாட்டன் தமிழ்ப் புலவராயிருந்தாரெண்டா பேரனும் அவர் மாதிரி ஆங்கில மொழியில் புலவரா வந்திட்டாரே, லண்டனுக்கு இவர் போய் அங்க போயற்றி லண்டன் எண்டு சஞ்சிகையை நடத்தி ஆங்கில நாடுகளிலேயே எவ்வளவு அறியப்பட்ட வராகவும் மதிக்கப்பட்டவராகவும் இவர் இந்தத் தம்பிமுத்து பிறகு வந்திட்டார். இவற்ற இந்த சஞ்சிகை உலக போக்கால குழலில் நல்லா முக்கியம் பெற்றதாகவும் இருந்திருக்கு. நாடகம் சிறுகதை கவிதை நாவல் காவியம் கட்டுரையெண்டு எவ்வளவு ஆங்கிலத்தில் அவர் எழுதினார்... உலகத்தில் மதிப்பான கவிஞரும் நோபல் பரிசு பெற்ற பெரிய கவிஞருமான சேர் எலியாட் இந்த தம்பிமுத்துவையும் மதிச்சாரெண்டா அங்பு செலுத்தினாரெண்டா பாருங்களன் அவரின்ட பெருமைய... இவர் வேஷக்ஸ்பியர் போன்ற ஆங்கில இலக்கிய படைப்பாளியள் சஞ்சித்த அந்த கலை இலக்கியதேசமான லண்டனுக்குப் போய் அங்க ஆங்கில இலக்கியம் வளர்த்த அளவுக்கு அங்க உள்ள இங்கிலீச்கக்காரனே இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் பெரிசா செய்யேல்லமெண்டா பாருங்களன் அவர் எவ்வளவு புகழோட அங்க இருந்திருக்கிறாரெண்டு... அந்தளவுக்கு லண்டனிலடிம் பிறகு அமெரிக்காவிலடிம் அவருக்கு பெரிய பேரும் புகழுமா இருந்ததாலதான் எங்கட இந்திய தேச பிரதமர் இந்திரா காந்திகூட அங்க லண்டனில் இந்திய இலங்கை கலைக் கழகம் நிறுவ இந்தத் தம்பி முத்துவுக்குத் தான் நிதி உதவி கொடுத்திருக்கிறா... தம்பிமுத்துவும் அந்தக் கலைக் கழகம் நிறுவுறவேலை செய்து முடிச்சார்... இந்த தம்பிமுத்து அப்ப ஒருக்கா

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இலங்கைக்கு வரேக்க ஜே. ஆர். ஜெயவர்தனா கட மதிப்பளிச்சு அவருக்கு செங்கம்பள வரவேற்பு குடுத்திருக்கிறார்... அவர் பிறகு இங்க வரேக்க அச்சுவேலிக்கும் வந்து சொஞ்ச நாள் இருந்தவர்தானே...?”

“அட அவர் இங்க வந்தனேரம் நானும் அவர இங்க கோயிலில கண்டன்டா தம்பி..”

“அவர் அப்பு கோயிலுக்கு வந்து கோயிலுக்கு உள்ள இருந்தும் சிகரெட் பத்தினதெண்டு சொல்லுகினம்.. அப்பிடி கோயிலுக்கு உள்ளேயோ விறாந்தையிலயோ நின்டுபத்தினவர் சிகரெட்டு..”

“அப்பிடி செய்ய வேற ஆக்களெண்டா எங்கட ஆக்கள் விடுவாங்களே..? ஆனாலும் இவங்கள் மாதிரி ஆக்களுக்கெல்லாம் கடும் மூளையடா தம்பி..! என்னென்னவோ எங்களுக்கு என்ன தெரியுமாப்பா அவங்களின்ரை யோசனையை?”

என்று தம்பர் சொன்னார் இந்தக் கதைகளெல்லாம் கதைத்துப் பேசி அவர்களுக்குச் சோர்வான அளவுக்கு வர இவர்கள் கதைபேச்சில் இவ்வளவு நேரம் கலந்து கொள்ளாமல், கொஞ்சம் தள்ளி இருந்து இவர்கள் கதை முழுவதும் செவிக் கவனம் வைத்துக் கொண்டிருந்த அன்றாசா இருந்த இடத்தால் இருந்து எழுந்து நின்று விட்டு, பிறகு இவர்கள் இருந்த இடத்திற்கே வந்தார். அன்றாசாவுக்கு கோபத்தில் முகம் சிவந்திருந்தது. வெறியிலும் அவர் இருந்ததால் சொற்பிரயோகம் காரம் கலந்ததாக வெளிவந்தது.

“இங்கபார் தம்பு அப்பு எல்லாரும் சேந்து நீங்கள் ஆரை ஆரையெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி நல்ல விலாசங்கள் இதுக்க எழுப்பிப் போட்டியள். ஒரு கதையச் சொன்ன முறையா சரியா சொல்லுறுது இருக்க வேணும்.. அல்லாட்டி அந்தக் கதையக் கதைக்காம விட்டு விடவேணும். என்னப்பா இங்க எங்கட ஊருக்குள்ள உள்ள புலவர்கள் அவேயள் இவயளென்டு சொல்லிச் சொல்லி பீத்தினியியள்! தம்பி முத்து புலவர்தான்! இல்லையென்டு ஆரும் சொல்லமாட்டினம்..! ஆனாலும் இன்னாசித்தம்பிப் புலவர் எண்டவரும் இங்க எங்கட தென்முலையைச் சேர்ந்த ஒருவர்தானே...? அவரை ஏன் நீங்கள் ஆரும் சொல்லேல்ல...? ஏன் நீங்கள் உங்கட கதைக்கிள்ள அவரைப்பற்றி ஒருகதையும் எடுத்துச் சொல்லேல்ல..?”

“அட அன்றாசா தம்பி அச்சுச்சச்சோ மன்னிச்சுக் கொள்ளாப்பா...! மறந்திட்டன் ராசா அவரப்பற்றி சொல்லுறுத்துக்கு! உனக்கு அப்பு முறையெண்டா எனக்கும் அவர் நெருங்கின சொந்தமெல்லே...?”

“கம்மா இரப்பு! நான் இப்ப கதைக்க துவங்கத்தான் என்ன

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

செய்யிறது எண்டு போட்டு நீ இப்ப கதைக்கத்துவங்கிறாய்..?”

“அட தம்பி மன்னிச்சுக் கொள்ளாப்பா! பொறுதியா இருடாப்பா...! இப்ப நான் சொல்லுறைனே அவரப்பற்றி...?”

“ஏன் நான் சொல்லப்பிடாதோ?”

“அட உன்றை அப்புதானே... அவரப்பற்றி நான் சொன்னா உனக்கும் அது பெருமைதானே?”

“இங்கபாரன் செல்லத்துரை அல்பேட்டு! இவன் இப்பிடி என்னைக் கோவிக்கிறான்! நாங்கள் இப்ப அவரையும் பற்றி ஒருக்கா கதைப்ப மெண்டுதானே சொல்லுறை..?”

“தம்பி அப்ப சொல்லுறது சரிதானே! என்றய சொல்ல இப்பவா நீ கேக்கமாட்டியோ? அவற்றைவயது அனுபவத்துக்கு அவர் எவ்வளவத்த சொல்லுவார்! கொஞ்சம் பொறுதியா இருடாப்பா நாங்கள் அவற்றை வாயாலயும் சொல்லுறதக் கொஞ்சம் கேப்பமடா தம்பி..?”

“அல்பேட்டன்ன நீங்களும் அவருக்கு ஒத்துப்பாடிப் போட்டியள்.! எண்டாலும் எல்லாரும் இப்பிடி சொல்லுறதால் நானும் உங்களோட இப்ப இதிலயா இருக்கிறன்..! சரி அப்ப நீங்க உங்களுக்கு தெரிஞ்சதச் சொல்லுங்கோ? நீங்க சொல்லுறத நானும் இருந்து கேட்கிறன்..?”

அன்னராசா சொல்லிவிட்டு அவர்களுக்கு பக்கத்தில் இருந்து விட்டார்.

“ஆ அப்பிடி குழப்படி இல்லாம இருடா தம்பி நல்லபிள்ள மாதிரி..”

என்று அல்பேட் சொல்லிவிட்டு அன்றாசாவின் முதுகை கையால் தட்டிவிட்டுச் சிரித்தார். தம்பு கிழவர் சற்று செருமினார். பிறகு சொல்ல தொடங்கினார்.

“இன்னாசித்தம்பி புலவர் யாரெண்டா யாரெண்டா அவர் தம்பி அன்றாசா உன்னட்டையும் ஒருக்கா கேப்பமே அவர் உனக்கு அப்ப முறை என்ன?”

“ஓ! என்றை அப்புத்தான்..”

“ஓ! உனக்கு அப்பு! அப்ப எங்கட அவர் இன்னாசித்தம்பிப்புலவர் வந்து எங்கட நீக்கலாப்பிள்ளை பிலிப்பையா இருக்கிறாரே அவற்றை தாய் குசானத்தினர் தகப்பன்ற தகப்பன் தானே அவர்.. அவயள் ஆக்கள் சரஸ்வதிப் புலவர் எல்லேயாப்பா தம்பி! அவருக்கு முன்னால் எந்தப்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

புலவரெண்டாலும் சரி நிகரா நிக்கேலுமே.. அடேடே அவயள் வந்து தம்பி சொல்லப்போனா அறும் பாடிப் புலவர் மாரடா தம்பி.. இவயள் ஆக்களடா தம்பி ஏதம் நீதி நியாயத்துக்குப் பிழையென்டு தாங்கள் உணர்ந்தா உடன் அறும்பாடிவிட்டுவாங்களடாப்பா.. இப்பிடியா கிணறு புழுத்ததெண்டும் தோட மரம் பட்டதெண்டும் எவ்வளவு கதை கதையா சொல்ல இருக்கடாப்பா! அந்தக் காலத் திலியடாப்பா தம்பி இப்பிடியான கன ஆக்கள் இருந்திருக்கிறாங்களடாப்பா! நீதிநியாயம் பாசம் நேசம் இரக்கம் மன்னிப்பு பொறுமை தயாளம் இரக்கமெண்டு அப்பிடியா சனம் நல்ல அமைதியா சந்தோஷமா அந்தக் காலமெல்லாம் எவ்வளவு நல்லபடியா சீவிச்சுதுகள்.. ஆனா இப்பத்தைய காலம் எவ்வளவு கொடுரோமா வரவர மாறிக் கொண்டிருக்குது பார்! இவயள் சரஸ்வதி புலவர் மாரெண்டு சொல்லுறுது நினைச்ச நினைச்ச யோயிச்சப் பிறகு எழுதிப்பாட்டுப்படிக்கிற ஆக்களல்ல தம்பிமார் இவங்கள்! இவயள் ஆக்கள் வந்தடாப்பா எடுத்தவுடனே ஒண்டப் பற்றி உடனேயே பாட்டாப் படிக்கிற ஆக்களடாப்பா.. அதால எந்தப் புலவர்மார் எண்டுற ஆக்கஞும் இவேயஞுக்கு நிகரா இல்ல! சரியாமோனே நான் சொன்னதுகள்..?”

தம்பு கிழவர் சொல்வதை கேட்டுக் கொண்டு மற்றவர்கள் எல்லோரும் மென்னான யோசனைகளில் இருந்தார்கள். இந்நேரமாய் கூத்து ஒத்திகை தொடங்குவதான் அறிகுறிகள் வெளிப்பட்டன. ஆர்மோனியம் இசைபேச, மிருதங்கம் மத்தளங்களின் இசையும் முழங்கின.

கூத்து தொடக்கத்துக்கான காப்புப் படித்து, பிறகு தேவமாதா ஸ்துதி படித்து, அவையடக்கம் படித்து, தோடையம், மங்களம், புலசந்தோர் தோற்றும், புலசந்தர் தோற்றுத்தரு, ஆசிரியப்பா, என்று பழைமைமுறை வழியையே பின்பற்றி படித்தல் முடித்து எஸ்தாக்கியர் கூத்து தொடங்கப்பட்டது.

கட்டியங்காரன் தோற்றும் ஆரம்பித்ததும், சனக்கட்டமெல்லாம் உற்சாகத் தோற்றுத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இராசன் விருத்தம், மந்திரி விருத்தமெல்லாம் நடிப்பவர்கள் திறமையாகப் பாட முடித்துத்தேச விசாரணைக் காட்சி தொடங்கியது.

இராசன் பாட்டுலே கேட்கிறார்.

“திருவார் ரோமை நகரிற் பயிர் செழிப்பாகுதா மந்திரி? திங்கள் மூன்று மாரி பெய்து சிறக்குதா சொல் மந்திரி?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

வசனம் - “நானரசாட்சி செய்கின்ற இந்த இராச்சியத்தில் மாதந்தோறும் முன்று மழை வருகுதா மந்திரி?”

மந்திரி : (பாட்டு) “ பரிவாய்ப் பயிர் செழித்தே மிகப் பண்பாகுது மன்னனே பரவிமாத மூன்று மழை குறையாதென்றென் மன்னனே?” வசனம் அவ்வண்ணமே மாதம் மும்மாரி பொழிந்து தேசம் செழித்து வருகிறது ராசனே.

இராசன் வசனம் : சங்கையறு மங்கையர்கள் தழைக்கின்றா மந்திரி? சார்ந்த மாதர் கற்பின் நிலை தவறினாரா மந்திரி?” எல்தீர்கள் தங்கள் நிலைமையிலே மேன்மைபெற்றுக் கற்பு நெறி தவறாமல் நடந்து வருகிறார்களா மந்திரி?

மந்திரி (பாட்டு) துங்கமிகு மாதர் மிகத் துலங்குகிறார் மன்னனே தூய கற்புநிலை தவறார் அறிவீர் மன்னனே

வசனம் - “எல்தீர்கள் மிக விளங்கிக் கற்பு நெறிமுறை குன்றாமல் நடந்து வருகிறார்கள் இராசனே!”

மந்திரி பாட்டும் வசனமும் சொல்லிமுடிக்க லேனாட் உடனே வாய் வைத்து ஊதுகிற விதத்திலே ஒரு சிரிப்பு உடனே சிரித்தார். கூத்திலே மூழ்கியிருந்த அப்பு உடனே

“என்னடா தம்பி லேனாட் சிரிக்கிறாய்..?” என்றார்

லேனாட் உடனே

“அப்பு வெளி நாட்டு அரசன் தேசவிசாரணையும் எங்கட நாட்டு அரசனின்ட கூத்துல வருங தேச விசாரணையும் ஒரே மாதிரி கேள்வியும் பதில் சொல்லுற பாட்டுமாயிருக்கு..”

“ஏன்ரா தம்பி என்ன பிழை சரி எண்டுறாய்?”

“அப்பு நான் ஆரையும் சொந்தம் பாராட்டி தலையில வைச்கக் கொள்ளமாட்டன்..!”

“உதென்ன கத விசயத்தை சொல்லப்பா தம்பி..?”

அல்பேட் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர் “அதானே என்ன சரி பிள்ள சொல்லன் நீ லேனாட்?” என்றார்

“என்னென்ன அல்பேட் அண்ணா! இங்க பாருங்கோ அப்பு! இங்க பாருங்கோ செல்லத்துரை அண்ணை! நீங்களும் கேளுங்கோ அரசன் அவர்ரோமா புரியில முன்று மாரி மழை பொழியதோ பயிர் செழிக்குதோ

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

எண்டு கேட்கிறார். அத விடுவெம்.. ஆனா பொம்புளயளெல்லாம் அங்கத்தைய பொம்புளயள் கற்பு நெறி தவறாமல் சீவிக்கினமோ எண்டு கேக்கிறதும், மந்திரி எண்டுபோவர் அதுக்கு தூய கற்பு நிலை தவறார் எண்டு பாட்டில சொல்லி பிறகு வசனத்தில சொல்லறதும் கேக்கச் சிரிப்பாயிருக்கெல்லே..”

சொல்லிவிட்டு லேனாட் பிறகும் சிரித்தார். தம்புவும் லேனாட்டை பார்த்து அவரின் சிரிப்போடு தன்னை அறியாத கணக்கில் தானும் சிரித்தார் அவரோடு மற்றவர்களும் சிரித்தார்கள்.

தம்பு சொன்னார்

“லேனாட் நீ பாரதம் படிப்பிக்கிற ஆள் மாதிரி எதையாவது ஒரு கதைய எடுத்து சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பாய். எடேய் தம்பி சரித்திரத்தில ரோமாபுரி ஒழுங்கங்கெட்டதாய் ஒருகாலம் இருந்தாலும் இந்தக் கூத்துல வாற சரித்திரம் அப்பிடி இல்லையேடா தம்பி.. எங்கட சனத்துக்கு எங்கட கலாசாரம் மாதிரி சொல்லித்தான் கூத்து கதையையும் சொல்ல வேணும்! அப்பிடித்தான் நீ இந்த கூத்தையும் பாரடாப்பா..! இனிமே கூத்துபாக்கிற எங்கள் நீ குழ்பிப் போடாதயடாப்பா..?”

என்று சொல்லி விட்டு எஸ்தாக்கியர் கூத்தின் முழு வாழ்க்கை யையும் பார்ப்பதற்கு தம்பு அப்பு தன்னைத்தயார் படுத்தியதாக்கி விட்டார். மற்றவர்களும் அதே நிலையில் அப்புவுடன் சேர்ந்து கண்பார்வையை மேடைப் பக்கம் நிறுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். லேனாட் பிறகு பெரிதாக எதுவும் பேசுவதற்கு முயலவில்லை. அன்னராசா வென்றால் கூத்து இருந்து பார்க்க வில்லை. படங்கிலே படுத்து நல்ல நித்திரையாகி விட்டார். அவரிடமிருந்து குறட்டை ஓசை வெளி வந்து கொண்டிருந்தது. விடியும் வெளிச்சம் நன்றாய் வருவதற்கு முன் கூத்து ஒத்திகை நிறைவுக்கு வந்தது. சனம் எல்லாம் அவ்விடமிருந்து ஏழுந்து வீட்டுக்கு போகும் வேளை சூசையப்பர் கோயிலில் இருந்து திருந்தாதி மணி ஓசை கேட்கக் கொடங்கியது.

15

சூசையப்பர் கோயில் கடைசி நோவினையன்று.. தலையைக் கிறங்கிப் பிடிக்க வைக்கின்ற “கடபுடா கடபுடா” வெடிச்சத்தத்துக்குக் குறைவேயில்லை. சனங்கள் எல்லோருக்கும் மகிழ்வாய் மன நிறைவாய் அமைய தென் மூலைச் சூசைப்பயப்பர் கோயில் கடைசி நோவினையும் திருச்சொரூப பவனியும் தெருவிதி வலம் வந்து பக்தர்களின் கண்களில் கண்ணீர் ஒழுக திருச் சொரூப ஆசீர்வாதமும் அளிக்கப்பட்டு கோயில் ஆராதனைகள் அனைத்தும் அவ்விடத்தில் நிறைவு பெற்றதாகிவிட்டன.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அடுத்த நாள் பெருநாள் பூசையும் நாட்டில் அமைதி சமாதான வேண்டுதல் மன்றாட்டுக்கஞ்சன் பக்தி பூர்வமாக நடந்தது. அதன் பின்பு அன்னதானமும் வழங்கப்பட்டது. அன்று இரவு பொழுது நன்றாக இருட்டிய பின்பு எல்தாக்கியார் கூத்து தொடங்கியது. கூத்துப் பார்க்க அவ்விடத்தில் நல்ல ஜனக்கூட்டம் குழுமியிருந்தது. அந்த கூத்து மனதுக்குப்பிழித்திருந்ததில் அங்கு வந்திருந்த அனைவரும் கூத்து முடிந்ததன் பின்பே தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பிப் போனார்கள். கோயில் பெருநாள் பூசையன்று தோட்டம் தூரவு உள்ளவர்களது பக்தியான மன்றாட்டமோ என்னவோ என்று நினைக்கக் கூடியதாக அடுத்தநாள் விடிந்த பிற்பாடிருந்து ஒரே மழை. எப்பிடியும் சித்திரை மாதத்துக்கு தப்பியும் வரும் தள்ளியும் மழை வரும் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்த தோட்டக்காரருக்கெல்லாம் அளவாகப் பெய்த இந்த நல்ல மழை அவர்களுக்கு மன மகிழ்வாயிருந்தது. சித்திரைக் குழப்ப பிந்திய மழையென்றாலும் சவடி அடிச்சு மரம் முறித்தாக பெரிய காற்றும் அப்போது அடிக்கவில்லை. வந்து பெய்த அந்த குளுந்த மழையை நல்ல கூத்து நேற்றிரவு போட்டதாலதான், பெய்தது என்று ஒரு சிலர் பகிழிக்கும் கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

மழை வந்து இப்படி மன்னைக் கரைச்சு ஊத்தி ஓட விட்டது மாதிரிப் பெய்ய, ஊருக்குள்ளே உள்ள பல தோட்டக்காரரைப் போல நெஜினாவுக்கும் மிகப்பெரிய மகிழ்ச்சியாயிருந்தது.

மழைவிட்டதும் வழமையாக இருக்கும் கொடிய வெப்பம் அகன்றதாயிருந்தது. குளிர்ந்த சந்தோஷத்தோடு தலையளவுக்கும் தங்களை முழுக்கப்போர்வையால் போர்த்திக் கொண்டு நெஜினாவின் தங்கை மாரெல்லாம் அன்றிரவு நல்ல நித்திரை. கூதல்காற்று அந்நேரம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒரு நாடும் குரைக்கவில்லை. ஆனாலும் அந்த சவ அமைதிக்குள் காற்றுடித்ததால் பனை ஒலைச் சுத்தம் மாத்திரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. நெஜினாவுக்கு தங்கைமார்களை போல நித்திரை வரவில்லை தங்கைமார்களும் அவளும் படுப்பது ஒரே அறை. அடுத்த படுக்கை அறையில் அவளின் தாயும் அவளின் தம்பியும் படுத்துக் கொள்வார்கள். தகப்பன் சூசைப்பிள்ளை விறாந்தையில் பாயை விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு படுத்துக் கொள்வார்.

நித்திரை வராவிட்டாலும் பாயில் கிடையாகப் படுத்துக்கொண்டு நெஜினா யோசித்தாள். இந்தப் பூமியிலே என்னைக் கவனிக்கவோ அன்பு செலுத்தவோ யாருமே இல்லை என்றான ஒரு கவலை அவள் மனதை அப்போது வருத்திக் கொண்டிருந்தது.

“நான் ஏன் இப்படி எதற்கெடுத்தாலுமே ஒரு குறை கண்டு குறை

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கண்டு கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்? சாகு மட்டும் இந்த உசிரை சுழந்துதிரியும் உடம்பு சிரித்துக் கொண்ட கணக்கில் அப்படியே மகிழ்ச்சியாக சீவிக்கவேணுமென்றுதான் ஒரு மனுசன் விரும்புவான்! ஆனா, எத்தனை பேருக்கு இது வாய்க்குது. பொய்! இப்பிடியா நான் நினைக்கிற அந்த மகிழ்ச்சி யார் ஒரு மனசனுக்கு இருந்திருக்கு? வாழ்க்கை முழுதும் சந்தோஷமா நிம்மதியா எந்த ஒரு மனுசன் அப்பிடியா சீவிச்சிருக்கிறான்? நாட்டை ஆளுகிற ஒரு மன்னன் சீவிச்சிருப்பானா? அவனுக்குத் தான் இந்த உலகத்து எல்லா வசதியும் இருந்திருக்குமே? அவனுக்கு என்ன குறை? அப்படி ஏதுமில்லைத்தானே? என்றாலும் அவனும் நிம்மதியாய்ச் சந்தோஷமாய் இருந்தான் என்று சரித்திரம் எதிலும் இல்லையே? பைபிள்கூறும் சரித்திரத்திலே சொலமன் என்ற அரசன் என்ன சொல்லுகிறான்? இந்த சொலமன் என்கிற அரசனுக்கு என்ன குறை இருந்தது? குபேர செல்வந்தனாக இருந்து ஜெருசலேம் நகரை ஆண்ட ஞானமான அரசனால்வோ அவன்! ஞானத்துக்கு சொலமன் என்ற ஓரேயொரு மன்னனே இன்று உலகில் உண்டு என்று அவர் வாழ்ந்த காலத்திலும்பேசப்பட்ட மன்னனல்லவா அவர். ஆனாலும் இந்த உலக வாழ்க்கையில் எல்லா கக போகங்களையும் நிறைவாய் அனுபவித்து விட்டு சொலமன்மன்ன் என்ன பிறகு சொல்கிறார்.

இந்த உலகமே ஒரு மாயை துன்பம் என்று தானே சொல்லுகிறார் ஒரு ஞானமான அரசன் சொல்லுவதை கவனமெடுத்து ஒருவன் இதைப்பற்றி யோசிக்கத்தானே வேணும். இதே நேரம் ஒரு பிச்சைக்காரன் தன் வாழ்க்கைக் காலத்தைக் கடத்தி விட்டு, தன் அனுபவத்தை வைத்துக் கொண்டு, இந்த உலகமே பெரும் மாயை, பெருந்துன்பம்.. என்று சொன்னால், இவன் கதையிலே உள்ள கருத்தையார் ஒருவர் பொருட்படுத்துவார்கள்.”

தேனெடுக்கப் பறந்தலைந்த வண்டைப் போல நெஜினாவுக்கு இவ்வாறேல்லாம் யோசனை போய்க் கொண்டிருந்தது. அந்த யோசனைகளிலே இன்னும் ஒட்டிக்கொண்டாற்போல ஒரு விஷயம் இப்போ அவனுக்குச் சிந்தனையில் வந்து சேர்ந்தது,

“யோகம் செய்து கொண்டு மலைகள் காடுகள் உள்ளபக்கம் சிலர் எத்தினையோ வருடங்களாக நல்ல ஆயுஞம் பெற்று வாழ்கிறார்களாம். ஆக இப்படியாக காற்றை மட்டும் சுவாசித்தே ஏதுமொரு உணவு உண்ணாமலும் அவர்கள் வாழ்வார்களாம். அவர்கள் குண்டலசக்தி மேலெழுந்ததில் வசப்பட்டு அதனால் முச்ச உள்ளுக்குள் போய் அடங்கியதும் இந்தப் புழுதி மண் பூமியின் நினைப்பே பிறகு அவர்களுக்கு இல்லாமல் போய்விடுமா! அவர்கள் உள்ளுக்குள் அடக்கிய அந்த சுவாசம் மட்டும் கும்பமாகி கொடியோடிப் படர்ந்ததது மாதிரி நின்று அவர்களின் உயிரை நீடியகாலத்துக்குக் காப்பாற்றி வைத்துக் கொண்டிருக்குமாம்.

இப்போ ஞாபகம் வந்த இந்த கதையை செத்துப்போன பூச்சியப்பாதானே எனக்கு ஒரு நாள் சொன்னார். அவர் சொன்னது உழைச்சுப் பிழைக்கிற பொய்ச்சந்தியாசிக்களைப்பற்றி இல்ல. உண்மையான யோகிக்களைப் பற்றித்தான் அவர் எனக்குச் சொன்னது. குசையப்பறைப் போய் கும்புட்டுக் கும்பிட்டுக் கொண்டு திரிஞ்சாலும் ஆள் எங்கயும் குத்துக் கல்லைக் கண்டாலும் கூட கும்புவார். ஏனென்றால் அவர் கலியானம் முடிச்சது சைவக் குடும்பம். தன்றை மனுசிய வேதத்துக்கு எடுத்ததான் அவர் கலியானம் முடிச்சார். அவரின்ட மனுசி குசையப்பர் கோயிலுக்கு வரும். ஆனா சன்னதி கோயில் திருவிழாவுக்கும் தப்பாமல் அங்க போய் பிறகு கும்பிட்டிட்டு வரும். அதே மாதிரி நல்லூருக்கும் போகும். அவர் பூச்சியப்பாவை தான் அந்தக் கோயில் வழிய போறதில்லாம இவ தான் கூட்டிக் கொண்டு அது வழியவும் திரிஞ்சு இந்தப் பழக்கம் பழக்கி வைச்சிருக்கிறா. இதால ஊருக்குள்ளாயும் இவைள் குடும்பத்தாருக்கு எங்கட ஊராக்கள் பெரிசா மதிப்புக் குடுக்கேல்ல. உந்த அந்த கோயில் வழிய போறனியப்பு உன்ற நெந்ததியில் அவங்கள் பூசுற அந்த கோடு சாத்தாட்டிலும் அவங்கள் சில பேர் கட்டுற மாதிரி உருத்திராட்சம் அதுகள் வாங்கி கழுத்தில சேத்துக் கட்டுறதுதானே..?”

இந்தக் கதை நான் என்றை காதால ஒரு நாள் கேட்க எங்கட சொந்தக்காற ஆள் ஒரு நாள் அவருக்குச் சொன்னவர். என்றாலும் சிலவேண்டு போகிற கோபமாக அவர் சொல்லவில்லை அவர் சிரித்துக் கொண்டுதான் சொன்னார்.

ஆனா இதைக் கேட்ட கிழவர் பூச்சியப்பா ஆ போடாப்பா போ நீ தான் இங்க பெரிய உபதேசியார் என்று சொன்னவருக்கு இப்படியோரு கதை சொல்லவிட்டு சாதாரணமான நிலையோடு போய்விட்டார்.

இந்தக் கிழவன் வயக்கு இந்தப் பூமியில எத்தினை பேரை இப்பிடிப் பாத்திருக்கும் அதால கிழவன் ஒண்டும் பெரிசா கதைக்காம தன்ற பாட்டுக்குப் போகுது.” என்று நான் அப்போது எனக்குள்ளே நினைத்தேன். அப்பிடி கிழவந்றை கதையைத்தான் இப்பவும் நான் திரும்பத்திரும்ப நினைக்கிறேன். அப்பிடியா ஏன் அவரைப் பற்றி எனக்கு நினைப்பு வந்து கொண்டிருக்கோ. ஓ! அவர் சொன்ன அந்த கதையளோட தான் இவரைப்பற்றியும் எனக்கு கொஞ்சனேரம் ஞாபகத்தில இப்ப வந்து கொண்டிருக்குது போல! பாவம் அந்தக் கிழவன் இருந்தா இந்த எங்கட இடத்திப் பக்கமா வரேக்க ஒருக்கா எங்கட வீட்டுப்பக்கம் வந்து ஒருக்கா எட்டிப் பாத்து ஏதும் ஒரு கதைய நாங்களும் சொல்லப்பு எண்டு கேக்க இருந்து ஆறுதலா எல்லாம் எங்களுக்குசொல்லிப் போட்டுப் போகும். அப்பிடி அவர் ஒரு நாள் சொன்னதுதானே இந்த யோகி எண்டவயலினர் கதையும்!

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

சரியோகியளப் பற்றி அவர் இது மாதிரி இன்னம் இன்னும் ஏதோ கணக்கக் கதையளைலாம் சொன்னவர்தான்! அப்பிடி அவர் சொன்ன யோகிகள் வந்து தியானத்தில் இருந்து ஒருநாள் முழிச்சுப் பாப்பினமாம். இந்த நேரத்தில் உலகம் அவ்யளின்ற கணக்கஞக்கு தெரியுதுதானே? சரி அவ்யள் அப்ப பார்க்கிற அந்த உலகம் வந்து அவ்யளுக்கு ஆசையைக் காட்டும் தானே! அதன் படிபார்த்தா இந்த உலகம் என்றூது ஆசைதான், ஆசையில் எதையாவது ஒன்றை அடைய முடியா விட்டாலும் அது மனதுக்கு கவலையைத்தானே அந்த அவ்யளுக்கும் உண்டாக்கும். அப்பிடிப்பார்த்தால் அந்த யோகிக்கும் கூட ஏதோ ஒரு வித கவலை மனதில் வந்து கொண்டேதானே இருக்கும். அப்படியாக எல்லா மனுசனுக்கும் வருகிற இந்தக் கவலைகளை நான் ஒருவள் மட்டும் எப்படியாக வேண்டாமென்று விரட்டுறை. இப்படி எல்லாமனுசனும் சுமக்கிற இந்தக் கவலையை நானும் சுமக்கிறேன்! எந்த மனுசனுக்கும் மனதில் வாற கவலையை அடிச்சு வெளியில் போக்க திராணி உடன் வருகிறதேயில்ல. அது சரி என்ன எனக்கு இப்பிடிப்பேருது உதவத்த ஏதோ ஏதோ யோசனை? எல்லாம் மனசைச் கருவாடா காச்சது! உருப்படியா என்னத்த யோசிக்குது இந்த மனம்?"

நினைத்ததும் அவள் இவளை நேரம் தனக்குள் வரவு வைத்துக் கொண்டிருந்த அந்த சிந்தனைகளை உடனே புதைத்திட்டாள். லொங்கு லொங்கு என்று தகப்பன் அடித்தொண்டையால் இருமுகிறசத்தம் நேஜினாவுக்குக்கேட்டது.

"சுருட்டுப்புகை இழுக்கிற இழுவையால் இப்பிடி அப்பருக்கு இருமல்! சொன்னா கேப்பரா அவர்? முகத்த வீங்கிப் போற அனவுக்கு வைச்சுக்கொண்டு அப்பர் இருமிக்கொண்டிருப்பார். எங்களுக்கெல்லே இதைப் பாக்க பெரிய கஷ்டமாயிருக்கு. இப்ப அப்பாவுக்கு வயசு போச்சு! அவருக்கு பெரிய தோட்டம் செய்ய எப்பிடி ஏலும்? அம்மாவுக்கெண்டா உள்ள வீட்டுக் கஷ்டத்த, நாங்க கலியாணம் முடிக்கிற பிரச்சினையைக் கதைச்சா உடனே ஒரு வழியும் தனக்குத் தெரியாத விதத்தில் விக்கி விக்கி உடன சின்னப் பின்னையள் கணக்கா அழுது முகக்க சிந்துது. இந்தா தங்கச்சி மாரைப்பார்! அதுகளுக்கென்ன குழந்தைப் பின்னையள் மாதிரி சீலையைப் பொத்திக் கொண்டு நல்ல நித்திரையாலத்தான் போயிற்றுதுகள். இந்த எங்கட குடும்பத்துக்குள் ஒற்றுமை நிறைய இருக்கு! இலைக்கறியோட சில நேரம் எல்லாரும் சோாறு திண்டாலும் கடன் இல்லையென்ட நிம்மதி இருக்கு! எந்தக் கஷ்டத்திலியும் உதவிகேட்டு நாங்கள் பிற்றை அண்டிப் போகேல்ல! சாணம் மெழுகின வீட்டில் படுத்தாலும் எங்களுக் கெல்லாம் சந்தோஷமென்றூது நிறைய இருக்கு! இப்பிடி காலா காலங்களுக்கும் எங்கட குடும்பத்தில் நிம்மதி கேடேல்ல!

ஆனா கலியாண வயசுக்கு வந்திட்ட என்ற தங்கச்சி மார்களுக்கு நல்ல இடத்தில் கலியாணமாகி குளிர்ந்த வாழ்வு இனிமேல் வர வேணுமே? மற்றப்படி அப்பருக்கும் இனிமேல் தோட்டம் தொடர்ந்து செய்யவும் ஆரோக்கியமென்றூது அவற்றை வயதுக்கு எவ்வளவு காலம் நிலைக்குமோ? சின்னத்தம்பிய எப்பிழியும் படிப்பு படிக்கிறதில் வற்றிப்போகவென்டு விடவே விடப்பிடாது! இருவது வருஷம் நான் தொடந்து படிக்கப் போறனென்டு அவன் சொன்னாலும் சரிப்பிடா என்ற தமிழி - எண்டு அன்பாச் சொல்லி அவனை மேல் மேலூம் படிப்பிக்க வைக்கத்தானே வேணும்? இப்பிழிப்பிடப்பால் அவனையும் முன்னேற்றுமா மேட்டுக் கிழுத்து விடத்தானே வேணும்? எங்கட இந்த பரம்பரையில் பாத்தா அப்பிடியா ஆர் ஒருவர் பெரிய படிப்புப் படிச்சு உத்தியோகம்போய்ப் பாத்ததாயிருக்கிறார்? இடுப்பில் கோமணத்தக் கட்டிக் கொண்டு உந்தச் செம்பாட்டு மண்தோட்டத்துக்க நின்டு தோட்டம் செய்ததைத் தவிர வேற என்ன அவயள் பெரிய உத்தியோகமே பாத்தவயள்? அவயள் ஆக்கள் மாதிரி என்ற தமிழியும் படிக்காம கொள்ளாம தஸ்ஸ புஸ்ஸ எண்டு ஆரும் இங்கிலீசில் கதைச்சா ஓண்டும் தெரியாத அளவுக்கு முகட்டப்பாக்க வேணுமே?

அதால் அவன் நல்லா படிக்க வேணும்! நல்லா படிக்கவேணும்! அவன் இஞ்சினியரா அல்லாட்டி டோக்டராவென்டு வந்து பெரிய நல்ல உத்தியோகம் பாக்கிற அளவுக்கு வரவேணும்! எங்கட குடும்பத்திலூம் அப்பிழிப்பிடச்ச ஓராள் இருக்கெண்டு பிறகு ஆரும் சொல்ல வைக்க வேணும்! இதெல்லாம் நான் இப்ப நினைக்கிறது என்னால் எல்லாருக்கும் கட்டாயமா நடக்கவே நடக்கும்! நான் என்ற மனதில் நெச்சுக் கொண்டிருக்கிறது கட்டாயம் எனக்கு செயிக்கும். அதுக்கு என்ற அப்பு சூசையப்பர் எனக்கு வழிமறிக்காமல் எல்லாத்துக்கும் வழி செய்துவிடுவார்! எப்பிழியும் நாளைக் காலம் தானே நான் எங்கட கலட்டிக் காணிக்க கல்லுக்கிளப்பப் போறன்? குடை வாத்தி அங்கிளிட்ட சொன்னதால் அவர் போய் காளானேக்கிள்ள ரெண்டு வேலையாக்களுக்குச் சொல்லி அவங்கள் நாளைக்குக் காலையில் இங்க எங்கட கலட்டித் தறைக்கு வேலைக்கு வாறுதெண்டு சொல்லியிருக்கி றாங்களாம். அவங்கள் ரெண்டுபேரும் வலுதிறுமானவே வேலயாக்களாம். காளானையார்கள் வேலை செய்ய கள்ளப் படாங்கள்! அது எனக்கும் தெரியும்தான்! அப்ப அங்கிளிப்போய் சொல்லிப்போட்டு வந்ததுக்கு சந்தோஷமா நானும் ரெண்டு ரூபா குடுத்திருக்கிறன்! பாவம் அந்தவாத்தி! நான் குடுத்ததை ஏதோ கை சிலவுக்கு வைச்சுக் கொள்ளும்! வேலையாக்கள் வேலைக்கு வந்தா அதுவும் காளானை வேலையாக்களுக்கு தின்னுறுதுக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு நல்லாக் குடுக்கவேணும்! இதெல்லாம் அம்மாவுக்கு நான் சொல்லியிருக்கிறான். அங்கால இங்கால நீவிலகாம கைப்பதமா நீ நல்லா சமைச் செடு! அதை அவங்கள் திண்ணிட்டு அடுத்த நாளும் தவறாம அவங்கள் வேலைக்கு வரவேணுமென்டு.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இதெல்லாம் இப்பிடியா நடக்க செய்து முடிக்க நான் அப்பரோட் சேந்து செய்த தோட்டத்து வருமானத்தில் சேத்து வைச்ச காக அப்பிடியே ஒரு சதம் கூட செலவுக் கெண்டெடுக்காம முழுசா கிடக்குத்தானே. அது எல்லா வேலையும் செய்து முடிக்க எனக்குத் தாராளமாக காணும்! கண்ணை மூடிக் கொண்டு சிலவழிக்கிற மாதிரி சிலவழிக்காம, எல்லாம் கணக்கு வழக்கா செலவழிச்ச நானும் கிடந்து சேந்து பாடுபட்டா பேந்தென்ன? விசுக்கெண்டு எல்லாம்முடிஞ்சிடும். பிறகென்ன அந்தக் காணியில் தோட்டம் சிரிச்சதாயிருக்கத்துவங்கும். விழுந்தவிதையெல்லாம் முளைச்சுப் பயிராக வந்து பலன் குடுக்கத்துவங்க பிறகு காகதான்! காகதான்!”

லீலா தலையை சுரண்டிக் கொண்டு கர்ப்பரென்று முனகுகிறமாதிரி நித்திரையில் வாய் அலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

றெஜினாவுக்கு உறங்கம் தன்னை விட்டு ஓடிப் போன மாதிரி இன்னமும் இருந்து கொண்டிருந்தது. அவள் அப்படியே பாயிலே ஒரு பக்கம் ஒருக்களித்த மாதிரி உடம்பை லேசாகப் புரண்டு தொடை இடுக்கிலே கையை முட்டாமல் வைத்துக் கொண்டாள் இன்னமும் யோசனை அதிகமாகவே அவளுக்கு விரிந்து கொண்டு போனது, ஆனாலும் இப்போது வந்தது. அவளுக்கு வெந்து போகிற யோசனைகளாக இல்லை. மாநாக சிவீர் என்ற குளிர்மை அவளுக்கு யோசனையில் சேர்ந்திருந்தது.

லீலா அந்த இருட்டுக்குள் காலில் சிக்க வைத்துக் கிடந்த சேலைப் போர்வையை இழ இழு என்று இழுப்பதான் சத்தம் றெஜினாவுக்குக் கேட்டது. “நூஸ்பு அவளுக்குக் குத்துது போல” என்று ஒரு பக்கம் றெஜினாவின் யோசனை லீலாவின் பக்கமாகவும் போனது. என்றாலும் பிறகு வந்துவிட்ட அமைதியிலே வேறொன்றும் வராத யோசனையில் அவள் இப்போ கெமிட்டனை நினைத்துக் தான் பெருமுச்ச விட்டாள். தங்கத்தட்டு மாதிரி கெமிட்டன் எவ்வளவு வடிவு, “ஆம்பிளயனுக்கு உள்ள வடிவப்பார்த்து ரசிக்கத்தானே இந்தப் பொம்புயனுக்கும் ஆசையாயிருக்கு. எனக்கும் அப்பிடியாத்தானே அவனப் பார்க்கேக்கிள்ள பாக்கேக்கிள்ளாயும் மனக்குள்ள நல்ல ஆசையாயிருக்கு” ஒரு நிலை யோகம் போல றெஜினாவின் சிந்தனை எல்லாம் இப்போது கெமிட்டனை சுற்றியே வட்டமிட்டு வட்டமிட்டு நின்றது. அந்த இன்ப ராகம் அவளுக்கு நிம்மதியை ஏற்றிக்கொண்டிருந்தது. அந்த நிம்மதியே அவளுக்குப் பிறகு நித்திரைக்கு சுட்டிக்காட்டி சுட்டிக் காட்டிச் சென்று அவள் பிறகு நித்திரைச் சுகத்தோடு நன்றாக கலந்து தூங்கியே விட்டாள்.

நேற்றுப் பெய்த மழைக்குப் பிற்பாடிருந்த குளிர்ச்சி இன்று எங்கே போனது என்றதாகத் தெரியவில்லை. அந்தளவுக்குக் காலையிலேயே எழுந்துவிட்ட வெப்பம் குளிர்மை அகற்றியதாயிருக்க வெபிலும் வேளைக்கே வந்து எறித்து அரிப்பையும் ஏரிச்சலையும் எல்லோருக்கும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. நேஜினா தங்கைமார்களையும் தன்னோடு சேர்த்துக் கூட்டிக்கொண்டு வேளைக்கே கலட்டிக் காணியடிக்கு வந்துவிட்டாள். குசைப்பிள்ளை தன் பெண்பிள்ளைப் பிள்ளைகளோடு கலட்டிச் காணிக்கு வர அவ்வேளை தானும் வெளிக்கிட்டு நின்றார். ஆனால் நேஜினா.

“நீங்கள் அப்பா வரவேணாமப்பா உங்கட தோட்டத்த மாத்திரம் நீங்கள் போய்ப் பார்துச் செய்தாச் சரி...! இந்தக் காணி - வேலையையப்பா - நான் தனிய நின்னு பாத்துச் செய்வன்...! நீங்கள் ஒன்னும் இதுக்கிளா எப்பவும் வராதுயங்கோ...?” என்று சொல்லி அவரை தளர்த்திவிட்டு விட்டாள் - என்றாலும் அவள் அப்படி சொன்னதோடு ஒய்ந்து போகாத கதையாக அம்மா ஒன்றை சொன்னாள்.

“ஏன் பிள்ளை அப்பாவும் உங்களோட சேர்ந்து கீந்து செய்தா உங்ககும் உதவிதானேயம்மா...? நீ ஒத்தையா நின்னு அதுக்க கஷ்டப்பட்டுப் பிறகு உடைஞ்செல்லே போயிருவாயம்மா...?”

அவளுக்கு உடனே கோபம் வந்துவிட்டது.

“அம்மா நீங்க உக்காந்திருந்தா பிறகு பிடிச்ச எழுப்ப தோதான இடம் தேடுவியள்... தலையச் சுத்துதெண்டுவியள்... அப்பரும் இப்ப உங்கள மாதிரி அப்பிடித்தாள்!... அவர் அங்க கலட்டிக்காணிக்க கூட்டிக்கொண்டு போனா... என்னக் கல்லுக் கிழப்பவெண்டு எந்த ஒரு வேலையும் செய்ய விடுவாரோ? அலவாங்கு பிடிக்க விடுவாரோ? சொல்லன நீயண பாப்பம்...? அவர் பிறகு எல்லாம் நான் செய்யிறன் நீ ஒண்டும் செய்யாத எண்டு சொல்லிப்போட்டு என்னய அங்க வேலை செய்ய ஒண்டும் விடமாட்டார்...! ஆனா அவர் அங்க எல்லாத்தையும் தனக்கெண்டு இழுத்து இழுத்தும் போட்டுக்கொண்டு வேலையாக்களோட தான் எல்லாம் செய்யப்பார்ப்பார்...! அப்பிடி அந்த வேலையெல்லாம் செய்து அவர் கிடந்து அங்க மாஞ்சு போக பிறகு நாரிக்க நெருக்குதெண்டு சுகமில்லாமலும் வந்திடும்...! அங்க அவற்ற தோட்டத்தில ஒண்டும் அப்பர் கிடந்து பெரிசா உடம்பப் போட்டு மாய்க்கத் தேவயில்ல! ஆனா இந்தக் கலட்டிக் காணிக்க வந்து கஷ்டப் பட்டுக் கல்லுக் கிளப்பப் போனா பிறகு அவருக்கு இடிப்பொடிஞ்ச மாதிரி நாரினோப்பட்டு ஆஸ்பத்திரிக்குத்தான்னை பிறகு போக வேண்டவரும்...?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

நெஜினா அப்படி சொல்ல இராசம்மாவுக்கு பேச்க முச்க இல்லாத மாதிரியாகப் போய்விட்டது. அவள் பிறகு தன் கை இரண்டையும் கட்டிக்கொண்டு யோசித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

ஒரு மூழ்புள்ளினால் முத்ததா என்ற வயித்தில் பிறந்திருந்தா எனக்கு இப்பிடி கஷ்டம் வந்திருக்காது. பாவம் என்ற மகனும் இப்பிடி கஷ்டப்படவேண்டி வந்திருக்காது. என்று அப்போது அவனுக்கு ஒரு கவலை நினைப்பு மனதில் உருண்டு விழுந்தோடிப் போய் மூலையில் ஒதுங்கியதுபோல இருந்தது.

“அம்மா” மகன் கூப்பிட

அலைகின்ற நினைவுகளோடே

“என்னம்மா” என்று மகனைக் கேட்டாள் இராசம்மா.

“யோசினயள விட்டுட்டு மத்தியான சாப்பாடு! 10 மணி தேத்தண்ணி யெல்லாம் வேலைக்கு அங்க காணிக்கின்ன எங்களுக்கு நீங்கள் கொண்டந்துதான்... வேலைக்கு வேலையாக்களுக்கு சாப்பாடு தேத்தண்ணி குடுக்காட்டி... காளானை வேலையாக்கள தெரியுந்தானேயன! அப்பிடி சரியா தேத்தண்ணி சாப்பாடு குடுக்காட்டிப் போனா அடுத்த நாள் அவங்கள் வேலைக்கு வரமாட்டாங்களன்... அதோடயம்மா பின்னேரத் தேத்தண்ணி பால் தேத்தண்ணியோட கடிக்கவேண்டு உஞ்சுது வடையும் எல்லாரும் குடுக்கிறவயள்தானே...? இது கதையெல்லாம் புதுசாவே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுறது? வழமையா நாங்களும் வேலைக்கு வந்தா குடுக்கிறது தானேயன! அதுமாதிரி மற்றவயளும் குடுக்கிறவயள் தானே...? எண்டாலுமன எல்லாத்தையும் ஞாபகத்தில் நீங்க வைச்சுக்க கொண்டு செய்யுங்கோவேண்டு தான் இப்ப சொல்லி வைச்சிட்டுப் போறன்...?” சொல்லிவிட்டு நெஜினா பிக்காசைத் தூக்கி தோளில் சுமந்துகொண்டு வெளிக்கிட, அடுத்தவள் ஜேயசீலி அலவாங்கைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளிக்கிட்டாள். மற்றவளுக்கும் அலவாங்கு தூக்கிக் கொண்டு போக வேண்டியதாயிருந்தது. இளைய வளுக்கு ஒரு கடகப்பெட்டி தண்ணீர் கான் என்று தூக்கிப்போகின்ற போருள்கள் அப்படி அமைந்திருந்தன.

சூசைப்பிள்ளை தன் பெண்பிள்ளைப் பிள்ளைகளை இப்படி அவர்கள் சுமை சுமந்து போக வாய்விட்டு வேலிப்படலையடியில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவருக்குத் தன் பெண்பிள்ளைகள் படும் கஷ்டம் பார்த்துக் கவலையாயிருந்தது. அவருக்கு நிறை வயிறு கள்ளுக் குடித்து வருவதால் உள்ள ஒரு நோவு வயிற்றில் இருந்தது. அந்த நோவு இப்போது அவருக்கு மனம்பட்ட கவலைத் தாக்கத்தாலே குடல் வழியிலும் கள்ளென்று

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

எழுந்து மடமடவென்று ஏறி முதலு இறுக்கிப் பிடித்தமாதிரி வேதனையாக இருந்தது. உடனே முச்சை உள்ளுக்குள் இழுத்து ஒரு முக்கு முக்கினார்.

“நான் விட்ட பிழை, சரியான பிழைதான்! கள்ளுக் குடிப்பாழக்கத்தால் பொழுதுபடவிலும் அந்த மாதிரியே வெறி வரமட்டும் குடிச்கக் குடிச்க அதே எனக்குப் பழக்கமாப்போச்சு. குடிச்கக் குடிச்க என்ன எனக்கு வந்த பலன்? ஆனா இப்ப அதால் வயிறு புண்ணாப் போச்சு... உந்தக் கள்ளுக் கொட்டில் வழிய போய்க் குந்தி நெடுக இருக்காம்... தோட்டத்த ஒழுங்கா பாத்துக் கீத்துச் செய்திருந்தா... என்ற வீடு எவ்வளவு முன்னேற்றமா வந்திருக்கும்...? அதால் செல்லத்துரை மாதிரி நானும் ஒரு சொத்தக்கட்டி ஆனா ஆளா வசதி வாய்ப்பா வந்திருப்பனே...? இப்ப எனக்கு இந்தக் கள்ளன்று அவங்கள் அள்ளி ஊத்திற கழிவு கசடெல்லாம் குடிச்கக் குடிச்சதால் காலும் கையும்கூட சோந்து போச்சு...! இதெல்லாம் என்ன கறுமமென்றான்? அவன் என்ற மகன் சொல்லிப்போட்டுப் போற கதையில என்ன பிழை இருக்கு...? என்னால் இனிப் பெரிய வேலையள் இனிச் செய்ய ஏலுமே?”

அவருக்கு இந்த யோசனைகளோடு கறிச் கறிச் சென்று தொண்டைக்குள் மிதந்து வந்த சளி கிடந்து அரித்தது. காறைப்பிச்சு அதை வேலிப் பொந்தருகில் துப்பிவிட்டு தன் பிள்ளைகள் போன வழியையே மீண்டும் அவர் கவலையோடு பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

ராசம்மா பிள்ளைகள் வெளிக்கிட்டுப் போன அந்த நேரமே தன் சமையல் வேலைகளைப் போய்த் தொடங்க குசினிக்குப் போய்விட்டாள்.

ஜீவன் இந்த நடப்புக்களையெல்லாம் படிக்கும் மேசைக்கருகில் கதிரையில் இருந்தபடி பார்த்தும் கேட்டும் கொண்டுதான் இருந்தவன். ஆனாலும் பெரியவர்களின் கதைக்குள்ளே தானும் ஒரு கதை கதைக்க வென்று அவன் போகவே இல்லை. அவனுக்குத் தெரியும் அப்படி அவர்களின் கதைக்குள்ளே தானும் நுழைந்தால் எல்லாரிடமிருந்து தானும் பேச்சு வாங்க வேண்டிவருமென்று அவனுக்குப் பயம்.

அதனாலே கையிலுள்ள பேனாவை திருகித்திருகி கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு எல்லாரும் விறாந்தையை விட்டு விலகிய வேளை அவன் பள்ளிக்கூட புத்தகத்திலே கண்ணைப் பொருத்திக்கொண்டு பிறகு படிக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

நேஜினா தன் தங்கைமாரோடு காணிக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள். கொண்டு வந்த பொருட்களை அங்கே வெளித் தெரிந்த பெரிய கல்லருகில்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

வைத்துவிட்டு ஜெயசீலி, குணசீலி, லீலா எல்லாருமாக அந்த கலட்டிக் காணியைப் பார்த்தர்கள்.

“அக்கா இது தான் எங்கட கலட்டித்தறையோ?” லீலா நெஜினாவைக் கேட்டாள்.

“ஓம்!”

“என்னக்கா இது ஓரே கல்லு தறையாயிருக்கு?”

“ம் ம்” நெஜினா உம் போட்டுக் கொண்டு அந்த கல்லிலே இருந்தாள்.

“அக்கா இது எத்தனை பரப்புக் காணியக்கா?” குணசீலி கேட்டாள்.

“ஆறு பரப்பு”

“அக்கா இந்தக் காணிக்கு பக்கம் வழியவும் தோட்டம் ஒண்டும் ஆரும் செய்யேல்ல... அங்க துலையில் தான் வேற ஆக்களின்ட தோட்டமும் தெரியது... இதில் தோட்டம் செய்யிறதெண்டா இந்த கல்லு முரடெல்லாம் கிளாப்பி ஏறிஞ்சு பேந்துதான் தோட்டம் செய்யலாம் என்னக்கா...” பிறகும் அவள் கேட்க.

“ம்...!” என்றாள் நெஜினா

“கிணறும் வெட்டவேணும் என்னக்கா?”

“ம்...!”

“என்ன எல்லாம் கேள்வியாக் கிடக்கு உம்மட கேள்வி... உம்மட கேள்வியெல்லாம் ஒரு பக்கத்தில் நீர் வையும்... இப்ப வேலையாக்கள் வரப் போறாங்கள் அவங்கள் ஒரு பக்கம் வேல செய்ய நாங்களும் இங்கால வேல செய்ய வேணும்...”

ஜெயசீலி இப்படி குணசீலிக்கு சொல்ல

“ஓ வேலை செய்த்தான் நாங்கள் இங்க வந்தது... அல்லாம் விடுப்புப் பார்க்கவே நாங்கள் இங்க வந்தது...”

ஜெயசீலி: “அலவாங்கு பிடிச்ச நீர் வேல செய்வீரோ?”

குணசீலி: “ஆரைப்பாத்து நீர் கேக்கிறீ ஆருக்கு நீர் கதை சொல்லுறீ உம்மை மாதிரியே நான்”

ஜெயசீலி: “என்ன உம்மட சேட்டக்கத என்ன மாதிரியெண்டா நான் என்னவும் உம்மை மாதிரி வேல செய்யாத ஒரு ஆளே?”

குணசீலி: “இல்ல நீர் வீட்ட - அங்க மா இடிக்கவே உலக்கை போட கள்ளம் போடுவீர் பேந்தென்ன கத?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

ஜெயசீலி: “நீர் திறமே நீர் மட்டும் என்ன பெரிய வேலகாறுத்தழியே?”

குணசீலி: “என்ன மரியாத இல்லாம் போகுது கத?”

இரண்டு பேரும் வாய்த் தகராறில் கோபம் ஏறிய சொற்களை வைத்து ஏறிய குட்டிப் பூணை மாதிரி அக்காமாரை இவ்வளவு நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த லீலா,

“காடே உங்கட சண்டையில் நாத்தமணம் மணக்குது அக்காமார்...” என்று ஒரு கதைவிட்டாள்.

“சுவக்காலை தாண்டி இங்கால வரேக்க ரெண்டு அக்காமாருக்கும் பேப் பிழிச்சிட்டுப் போல” என்றும் பிறகு அவள் சொல்லிவிட்டு சத்தத்தோடு அவள் சிரித்தாள்.

“என்ன கிக்கிக்கீ எண்டோரு ஆட்டக்காறுச் சிரிப்பு உனக்கு.. கட்டப்பட்டு”

என்று சொல்லி ஜெயசீலி அவளை பேசினாள்.

அவள் பேசவும் லீலா உர்ரெண்டு அவளைப் பார்த்தாள்.

றெஜினாவேண்டால் இவர்களது கதைகளில் இப்போது கவனம் கொள்ளவில்லை அவனது நினைவேல்லாம் இப்போது வேறே ஒரு விஷயமாக கவனம் கொண்டிருந்தது.

“ஏதோ இந்த காணியத்திருத்தி நான் தோட்டம்செய்யப் போதன் எண்டு நான் மனதத்திடப்படுத்திக் கொண்டு வந்தன்.. இப்ப செய்காரியத்திலையும் வந்து இறங்கிட்டன். ஆனா இதுக்கெல்லாம் செலவு செய்து வேலயள ஒப்பேத்த தங்கம் ஒரு குண்டு மணியளவு கூட என்னட்ட இல்ல! ஆனா நான் மிச்சம் பிழிசு சேத்த காக தகருப்பேணிக்க சில்லறையாவும் தாளாவும் மூட்டவாக் கிடக்கு அந்த ஒரு பேணிக்கவுள்ள காசை இவ்வளவு காலமும் நான் உசிரை அதுக்க வைச்சமாதிரி பாதுகாத்து பாதுகாத்து அதுல ஒரு சேழும் எடுத்துச் சிலவுமிக்காத அளவுக்கு பாதுகாப்பாக நான் வைச்சிருந்தன். அந்தக் காசை நான் சேக்கிறதுக்கு எவ்வளவு மாதங்களா நான் கஷ்டப்பட்டன். அப்பரின்ட தோட்டத்துக்க கிடந்து அவற்றை வேலமில சேந்து நானும் உதவியா இருக்கேக அங்க பாத்தி வழிய அவர் வெங்காயம் உண்ட நான் பயித்தங்கொடி வெண்டி எண்டு கரைவழிய போட்டு அதில் வந்த வரும்படியள நான் எடுத்தன்! அதில கிணத்துப் பக்கமும் கொஞ்ச இத்தில தொடர்ந்து நான் மரக்கறித்தோட்டமும் போட்டெடுத்தனான்தானே? இப்பிழித்தாள் வருகிற காககள் பேணிக்கவா நான் வரவரபோட்டு பேணி நிறைஞ்சிட்டுது. ஏதோ அந்த சூசையப்புவு கும்புட்டுக் கும்பிட்டு இப்ப

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

வைராக்கியமாயும் இந்த கலப்டி தறையில் நான் வந்து தெரியமா இருங்கீட்டன். நறுக்கா நான் செலவழிச்சா திருப்தியா காணும் எனக்கு அந்தக்காக இந்த காணிய நான் திருத்தி கிணறும் வேட்டி முதல் முதல் சின்ன வெங்காயமும் இதுக்க நான் பிறகு வைச்சிட்டா பேந்தென்ன எனக்குக் கவலையெண்டுறன். அங்கின இந்தப் பக்கம் கொஞ்சம் வாழையும் வைச்சு சில்லாலை அங்கினின்ட கையால் இந்தப் பக்கம் மேற்கால வெத்திலை கொழியும் நான் வைச்சா பிறகு கேப்பானேன். அட இதுதுப்பரவாக்கினா பிறகு புத்தம் புது தறையெல்லே! நான் இந்த காணிக்க பிறகு கிடந்து தோட்டம் செய்து பாடுபட்டா முழு விளைச்சலா ஓ வெண்டதாயெல்லே எல்லாம் பலன் எனக்கு வரும். பிறகென்ன சந்தை பெருத்த இந்த இடம் வழிய உள்ள யாவாரியள் என்னைத்தான் தேடித் தேடி பிறகு இங்க மரக்கறி வாங்க வருவினம்! பேந்து அள்ளி வந்த மாதிரி காசுகள் எனக்கு கைக்கு வந்து கொண்டே இருக்கும்! அதால் என்ற வீடே கலகலவெண்டு பிறகு வந்திடும்! எங்கட வீடே பிறகு பூரிசுப்போகும்!”

இந்த நினைவுகளிலே இந்தப் பூமி தன்னை கட்டாயம் காக்கும் என்ற அளவுக்கு றெஜினாவுக்கு மனம் குளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. லீலா இந்நேரம் கானில் கொண்ட வந்திருந்த தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்தாள் அவள் அண்ணாக்கில் கானைத் தூக்கி சரித்ததாக ஊற்ற தண்ணீர் கொஞ்சம் அவள் சட்டையிலும் கீழேயுமாய்ச் சிந்தியது.

“வேல இன்னும் செய்யவா துவங்கேல்ல அதுக்கிள்ள ஒரு தண்ணி குடிப்பு?”

ஜெயசீலி அவளைப் பேசினாள்

“விடாச்சா குடிக்கிறதானே”

“சரி குடிச்சா பேந்தேன் கீழவா ஊத்திறாய் சட்டையிலும் ஊத்துறாய்..?”

“முட்டக் கிடக்கிற கானில் எப்பிடி வாய் வைச்சுக் குடிக்கிறது..?”

“தண்ணி முடிஞ்சா நீர்தான் பிறகு தனிய உந்த சவக்காலயடியால போய் வீட்ட இருந்து தண்ணி கொண்டர வேணும் தெரியுமே..?”

“என்ன ழவ் பயங்காட்டிற்கான் நீ..?”

“ஏய் கதையள விடுங்கோடியன அந்தா உங்க வேலையாக்கள் வந்திட்டினம்.. அவங்கள் பிறத்தி ஆக்களுக்கு முன்னால் அடக்கமா மரியாதயா நடவுங்கோடி..?”

றெஜினா தண்ணால் அவர்களுக்கென்று சொல்லக் கூடிய ஒரு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கதைக்கு இப்போது வந்தாள். தமக்கை அப்படி சொல்லிவிட தங்கைமார் முன்று பேரும் அவள் சொல்லுக்கு அடங்குகிற நிலையாய் பிறகு இருந்து விட்டார்கள். வந்த வேலையாட்கள் இரண்டு பேரும் தாங்கள் வேலைக்கு பாலிக்கும் மண்வெட்டி அலவாங்கு என்ற இரண்டையும் தங்கள் கூடவே கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.

“அம்மா”

என்று நேஜினாவைப் பார்த்து மரியாதை சேர சொல்லிவிட்டு அவர்கள் இருவரும் காணிக்குள் இறங்கினார்கள்.

“இது உங்கட காணி ஆறுபரப்பு எண்டு வாத்தியார் ஜயா சொன்ன வரம்மா..”

வந்தவர்களுள் புருவம் நரைத்த கிழவன் கேட்டான்.

“ஓம் அப்பிடித்தான்!”

“எல்லைக் கல்லகள் இதுக்கு எங்கயம்மா இருக்கு”

“நாலு பக்கழுமிருக்கு அளந்து வடிவா நட்டிருக்கு!”

“நல்ல செம்பாட்டுத் தரையம்மா!”

“ஓம்!”

“நல்ல வெளித்தரை நல்ல காத்தும் வசதியும் இருக்கு! தண்ணியும் கிணறு வெட்டினா கிண்டவா மேலால் வரும் போலு..?”

அவர்கள் அப்படி சொல்லச் சொல்ல நேஜினாவக்கு மனம் பூரிப்பாய் இருந்தது.

“ஞக்கால பெரும் பனம் மரங்களும் சோலையாயிருக்கு! அதுகள் காணியள் ஆற்றையம்மா?”

“இங்க எங்கட ஆக்களிண்டதான்..!”

“அம்மா அது கிடக்க உங்களுக்குத் தெரியுமே இங்க கொஞ்ச நாளைக்கு முதல் உங்கால ஒரு காணிப் பக்கம் நடந்த சண்டையோண்டு?”

“என்ன நடந்தது?”

“அது அம்மா பாருங்கோவன இதுமாதிரி ஒரு காஞ்சபூமி கலட்டிக் காணியத்தான் இங்க உங்கட தென்முலைப் பகுதி வெள்ளாம் ஆள் வித்தது... பிறகு என்ன நடந்ததெண்டா அம்மா வாங்கினவர் பிறகு அந்த கலட்டிக்காணிய கல்லுக் கிளப்பிப் போட்டு அதுக்கு வேலிபோட்டவர். ஆனா அம்மா பிறகு என்ன அங்க நடந்ததெண்டா.. இருவேள ஆரோ

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

வந்து அந்த போட்ட வேலியெல்லாம் வெட்டிப்போட்டாங்கள்! அடுத்த நாள் காணி இப்ப வாங்கினவர் வந்து வேலியப்பாத்தார். அங்க வேலியெங்க அவர் பாக்கக் கிடக்கு? எல்லாம் அங்க வெட்டிப்போட்டுக்கிடக்கு.. இதென்னாட ஆர் இப்பிடி செய்ததென்டு அவர் ஆராய்.. கதியால் வெட்டின ஆக்களும் அதில அவருக்கு முன்னால பிறகு நேர வந்து வெளிச்சமாதிரி நிக்கினம்! என்ன ஏது என்டு பிறகு கதை வெளிப்பட கதியால் வெட்டின ஆக்கள் அந்தக் காணி தங்கட காணியென்டும் உறுதி தங்களிட்ட இருக்கெண்டும் பிடிய வைச்சுக்கொண்டு கதைனும் கதைக்கத் துவங்கீட்டினம். பிறகு அவயள் வைச்சிருக்கிற உறுதி ஆற்ற சொத்தாபேசுது எண்டு பாத்தா தென்மூலை புவலர் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை நயினாரின்ட அவயளின்ட ஆக்களின்ட சொத்துத்தான் அது எண்டு கண்டு பிடிச்சுக் கொள்ளக் கூடியதாப் போச்க.... இது எப்பிடி இங்கினகாளான எங்கட சாதிக்க அப்பிடி தம்பி முத்து எண்ட பேரில உறுதி வந்ததெண்டா.. அவயள் ஆக்களில் ஒரு தம்பிமுத்து வந்துஇங்கத்தய ஆக்களில் கலியானம் செய்ததால சொத்து இப்பிடி இவெங்கட கைக்கு வந்திட்டுது.. சாதிப்பிரச்சனையில இந்த தம்பி முத்து எண்டவர அவயள் ஆக்கள் மழுவதும் பிறகு கொடி ஆறுத்தமாதிரி செய்து போட்டினம். அது எல்லாம் இப்பிடியா வந்ததால பிறகு சேர்க்காமல் தள்ளி வைச்சுப் போடுவினம்தானே..? அப்பிடியாத்தான் பிறகு போச்க. ஆனா இங்கால இதுகள் பிள்ளைகள் குட்டியளைண்டு அதுகள அவயள் வைச்சுக் கொண்டு இப்பிடி உரிமை கொண்டாட நிக்குதுகள்..!”

பாம்பு வாயில் தவக்கைவலியப் போய்ப் பிடிப்பட்டது. மாதிரி வளைச்சு வளைச்சு இந்தக் கதையை புருவம் நரைத்த கிழவன் நெஜினாவுக்குச் சொன்னான். ஆனால் நெஜினா அவன் சொன்னதை அலட்சியமாகத்தான் கேட்டாள். தனக்கு இந்த ஆராச்சியெல்லாம் தேவையில்லை என்றாதிரியே அவனுக்கு இருந்தது. என்றாலும் வந்த வேலையாளின் மனதை வேலை செய்ய முதல் எதையாவது கடுப்பாகப் பேசி முறித்ததாகச் செய்து விடக் கூடாது என்று நினைத்தே அவள் பொறுமை காத்திருந்தாள்.

“சரி சரி அதெல்லாம் கிடக்கட்டும் உதுசரி பிழை நடந்தது நடவாது எங்கட வயக்களுக்கத் தெரியாது. அது ஏதோ தோலை தூரத்துக் காணி! அந்த வேறு வேறு உள்ள பிரச்சனையெல்லாம் இங்காலப்பக்கம் உள்ள எங்கட சொந்தக்காற் ஆக்களின்ட காணிக்க இல்லை.. சரி நேரமாகுது நீங்க இனி வேலையைத் தாவங்குங்கோ..?”

அவள் சொல்லவும் எல்லைக் கல்லடிக்கு அவர்கள் இருவரும் அலவாங்கு பிக்காகடன் போய் நின்றார்கள். அவர்கள் அந்தப் பக்கமாய்ப்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

போய்ச் சேர நெஜினா “கொஞ்சம் பொறுங்க இங்க நாங்கள் செபம் சொல்லி முடிக்கவிட்டு பிறகு வேல துவங்கலாம்..?”

என்று அவர்களின் பக்கம் கையை நீட்டி காட்டிக் கொண்டு சொன்னாள். அவள் சொன்னதற்கு ஓம் என்ற கணக்கில் பிறகு அவர்கள் வெற்றிலை போட்டதொடங்கிவிட்டார்கள்.

நெஜினா தங்கைமார்களையும் தன் பக்கத்திலே சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு “குசையப்பருக்கு மன்றாட்டுச் செபம் சொல்லுங்கோ..?” - என்று சொன்னதோடு அவளே பிறகு செபத்தைத் தொடங்கினாள்.

“அர்ச்சசிஸ்ட குசையப்பரே எங்கள் ஆயத்துக்களில் உமதன்டை ஓடி வருகிறோம் உமது பரிசுத்த கண்ணி மரியாளை மன்றாடிய பின்பு உமது அடைக்கலத்தை நம்பி ஓடி வருகின்றோம் உம்மை மாசில்லா கண்ணியாகிய தேவதாயாருடன் அக்கியப்படுத்தி அந்த நேசமூலமாகவுமன்றி குழந்தையாகிய யேக நாதரை அரவணைத்த பிதாவின் நேச மூலமாகவும்..” என்று அந்த செபம் சொல்வது வளர்க்கப்பட்டுக் கொண்டு போகப் போக பக்தியினால் குரல் தொனியும் அவர்களுக்குக் கூடிக் கொண்டே வந்தது. அந்த செபம் அவர்களிடம் நிறைவு பெற்றதாகிவிட வேலையாட்கள் தங்கள் வேலையைத் தொடங்கினார்கள்.

கல்லுக் கழுந்திற வளத்தைப் பார்த்து அலவாங்குக் குத்தலும் பிக் காக போடுகையுமாக வேலை அவர்களால் அங்கு நடந்து கொண்டிருந்தது. அலவாங்கு குத்தலிலே சில இடத்துக் கல்லுகள் காளான் பிடுங்குவது மாதிரியாகவும் லேசாக அவ்விடங்களில் வெளிவந்தன சில இடங்களில் நெஞ்சிலே அடித்த மாதிரியும் அலவாங்கு குத்தல் போய் கல்வறியிலேயும் விழுந்து அதிர்ந்தது. ஆழம் விழுந்ததாய்ச் சேர்ந்து வளராத திட்டான முருகக் கற்கள் தான் அந்தக்காணிக்குள் முழுக்கலும் என்று பார்த்தாலும் அந்த மண்மேலே மூடியதாய் அனைகம் பச்சை இலைகுவிந்த கொடிகளே பார்க்க எங்கும் பரவிக் கிடந்தன.

வேலையாட்கள் இரண்டு பேரும் அலவாங்கு பிக்காசால் குத்திப் புதைத்துச் சரித்தாய் வெளியேற்றும் கல்லுகள் மன்னுக்கு மேலேயாக மிதந்து கொண்டிருந்தன. நெஜினாவும் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிராமல் ஒருபக்கம் தானும் வேலையை ஆரம்பித்து விட்டாள் தங்கைமார்களும் தமக்கையை பார்த்து அவள் செய்வதுபோலவே தாங்களும் வேலை செய்ய முயன்றார்கள். ஆனாலும் அவர்களிடம் வேலை சரியாக ஓடவில்லை. நெஜினா வந்த அந்த வேலையாட்கள் வேலை செய்வதுபோலவே ரூபங்கொண்டதாக வேலையில் நின்று கொண்டிருந்தாள். கைகளிலுள்ள தசைநார்கள் உறுதியாக

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

திரிந்து கூடும் அளவுக்கு ஒவ்வொரு அலவாங்கு குத்தலிலும் அவள் கைகளின் பலம் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது,

ஆனால் தமக்கை போல அவளுக்கு ஈடுகொடுத்தாற்போல வேலை செய்ய தங்கைமார்களால் முடியவில்லை. அவர்கள் சிறுகுருவிகள் தும்பை எடுத்துக் கூடு கட்டகொண்டு வந்து வைப்பது போலத்தான் நோகாத அளவுக்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

என்றாலும் தன் தங்கைமார்களை வேலையில் லாயக்கற்றவர்களாக நெஜினா நினைத்து அவர்கள் மீது அவள் கோபப்பட்டு ஒன்றுமே கதைக்கவில்லை. அவளுக்கு தெரியும் தன் தங்கைமார்கள் இவ்வளவு காலமும் உடல் நோகாமல் கொள்ளாமல் வாழ்ந்தவர்களென்று. அதனாலே அவர்களுக்கு ஏற்றாப் போன்ற வேலைகளை அவர்களுக்கு அவள் சொல்லிக் கொண்டு அதே நேரம் தன் வேலைக்குரிய அசைவுகளிலேயே அவள் கவனம் வைத்தப்படி வேலை செய்து கொண்டிருந்தான்.

வேலையாட்களுக்கு நெஜினா அந்த இடத்தில் தங்களைப் போன்றே சரி சமமான நிலையில் திறமையாக வேலை செய்வது காணமன்பாதிப்பாக இருந்தது. “என்ன இந்தப் பொம்புளா - ஆம்புளாய் எங்கள் மாதிரியே வேலை இப்பிடி செய்யுது?”

என்றாக தங்களுக்குள்ளேயே அவர்கள் வேலை செய்தபடி கதைத்தும் கொண்டாகள்.

“வவு முனைப்பா நின்டு உந்தப்புள்ள உப்புடி வேல செய்யது... உந்தப் பெரிய அலவாங்க உந்தப் புள்ள ஒரு குச்சிமாதிரி தூக்கி மன்னில் உந்தக் குத்தக் குத்தி கல்லுக்கிழிப்புது... அட எங்கட இடத்துப் பொம்புளாயனே இந்த மாதிரி தழையில் நின்டு உப்புடிப் பெரிய வேலையள் எல்லாம் செய்து கொள்ளமாட்டாலாவயன்.”

என்று நரைச்ச புருவக்கிழவன் இதைச்சொல்ல, அடுத்தவன்,

“இங்கின வேலைக் கொண்டு வந்தா உன்ற வேலய நீ பாராப்பா?”

என்று அவனை மௌனத்தில் இனி நீ இரு என்றது மாதிரி ஒரு கதை சொல்லிவிட்டான்.

பணையாடுகளில் காக்கும் நிழல்களை அழித்தது மாதிரியாக வெயில் கொஞ்சம் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. கடைசிப் பணை சீவிப் போக அவ்விடத்திற்கு பாலசிங்கமும் அவ்வேலை வந்து விட்டான்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

சபிக்தினிலே வந்து சேர்ந்த அவனை வேலையை கொஞ்சம் நிறுத்திவிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான் ரெஜினா.

குசைப்பிள்ளையின் பிள்ளைகளை பாலசிங்கமும் அறிவான் அதனால்,

“காணியோ, திருத்துறீங்கள் அம்மா?” என்று மதிப்பும் அவனுக்கு வைத்தது மாதிரி அவன் நின்று கொண்டு கேட்டான்.

“ஓம்” - என்று அவள் சொல்லிவிட்டு, தன் வேலையை தொடங்க, அவனும் “வாறுனம்மா!” - என்று பிறகும் மரியாதையாக சொல்லிவிட்டு, அங்கே நின்ற தன் இனத்து ஆட்கள் அந்த இரண்டு வேலையாட்களுடனும் ஒரு நிமிஷம் நின்று கதைத்துவிட்டு அந்த ஒற்றைப் பணையடிக்கு கள்ளிறக்கப் போய்விட்டான்.

அவன் கள்ளுச் சீவல் பணையால் கீழிறங்கித் தன் பாட்டுக்கு இப்போ யாருடனும் ஒரு கதை பேச்கமில்லாமல் போன பின்பு, இராசம்மா தேத்தண்ணிக் கேத்தல் தம்மார்களுடன் கலட்டிக் காணியடிக்கு வந்தாள். தன் பிள்ளைகள் வேலைக் களைப்பிலே தேய்ந்த மாதிரி நிற்கிறதை கண்டு அவனுக்குக் கவலையாக இருந்தது. தேத்தண்ணீர் குடிக்க உனக்கு எனக்கு என்று முட்டி மோதியதாக தாகவிடாயோடு அதிலே நின்று கொண்டிருந்தார்கள் ரெஜினாவின் தங்கைமார்கள். களைப்பிருந்தாலும் ரெஜினா வேலை நினைப் போடு அந்தக் கல்லிலே போய் வேலையாட்கள்செய்து முடித்த வேலையை பார்த்துக்கொண்டு - கொடிகளும் கல் தோற்றங்களும் உள்ள அந்தக் காணியிலே இப்போ ஒரு சிறு இடம் தூப்பரவாகித் தானியம் விதைக்கும் நல்ல ஒரு இடமாக வந்திருப்பது அவள் மனதுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. “தினம் தினம் இப்பிடி வேல கெதியாக நடந்தா இரு மாதங்களுக்குள்ள கல்லெல்லாம் பறந்து காணி துப்பரவாயிடும்” - என்று அவள் அதிலே இருந்தபடி இந்தப் பிரகாரமாக யோசித்தப்படி இருந்தாள்.

“பிள்ளை தேத்தண்ணி குடிக்காம இன்னும் இதில இருந்து யோசிசுக் கொண்டிருக்கிறாய் பிள்ளை?”

“அம்மா நான் குடிக்கிறது இருக்கட்டும் அங்க வேல செய்தவயள் அவயங்குக் கு முதல் குடுத்தாச்சோ?”

“தோட்டத்துக்கு தேத்தண்ணி சாப்பாடு எப்படியும் கொண்டாந்தா முதல் முதல் வேலையாக்களுக்கு சாப்பிடக் குடிக்கக் குடுத்துப் போட்டுத்தானே பிள்ளை.. பிறகு நாங்கள் எங்களுக்கெண்டு தின்னக் குடிக்கப் பாக்கிறது...!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அது எனக்குகூட தெரியுமல்லா! எண்டாலும் நானும் ஏதோ உங்களுக்கு மற்றியாயும்கூட இருந்திருக்குமோ என்னும் ஒருக்கா அது தான் கேட்டுப் பார்த்தனம்மா..?”

“சரி அதெல்லாம் சரி பிள்ளை நீ குடியும்மா பிள்ளை..?”

இராசம்மா ஒரு தம்னாரில் பால்தேத்தன்னியை ஊற்றினாள். நேஜினா அதை பார்த்துக்கொண்டே,

“தங்கச்சிமார் குடிச்சிட்டினமோ அம்மா..?” - என்று கேட்டாள். இராசம்மா உடனே

“நீ குடிச்சாப்பிற்கு பிள்ளை கேத்திலில் மிச்சம் கிடக்கிறதில் ரெண்டாந் தேத்தன்னி பிறகு குடிக்கவா நிக்குதுகள்...?” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் சிரித்தாள். நேஜினாவும் தாய் அப்படி சிரிப்பதைப் பார்த்துவிட்டு தானும் சிரித்தாள்.

“அம்மா பிள்ளை இத்தக் கரட்டுக்கல்லுக் காணிவேல உனக்கு சரியான கஷ்டம் போல இருக்கு என்னம்மா பிள்ளை..?”

“அம்மா குறைஞ்சு கலிக்கு இப்ப வேல செய்ய ஆரும் வரமாட்டினம், அதால கன ஆக்களப் பிடிச்ச வேலையள் செய்யிற்றுக்கு எங்களிட்ட காசு பணமே இருக்கு..? அதால நாங்களும் கிடந்து இதுக்க பாடுபடுவும்...! அங்க வீட்டுக்க கிடந்து விழிய விழிய திண்டு என்ன ஒரு பலன் வரும்! அதால அந்த சோக்குகள் வீட்டுப்போட்டு இப்பிடி கிடந்து பாடுபட்டா பிறகு நல்ல பலன் எல்லாம் எங்களுக்குக் கிடைக்கும் தானேயும்மா?” என்று நேஜினா பூரித்துப் போய் இதை சொன்னாலும், இராசம்மாவிற்கு மகனின் கவுத்தம் கவலையாகவே இருந்தது. என்றாலும் முகம் செத்துப் போகாத அளவுக்கு நன்றாக அதை தன்னிடம் வைத்துக்கொண்டு பெருமுச்சை மாத்திரம் நீண்டதாக அவள் வெளிவிட்டாள்.

இராசம்மா தேநீர் எல்லாருக்கும் கொடுத்து விட்டு கேத்தல் தம்மார்களோடு அந்த இடத்தை விட்டு வீட்டுக்குப் போக நடக்க,

மொத்தமாய்ச் சத்தமாய்ச் சொல்கிற மாதிரி, நேஜினாவின் தங்கச்சிமார்களெல்லாம் தாயைப் பார்த்து

“வேளைக்கு அம்மா இங்க மத்தியானச் சாப்பாட்டைக் கொண்டந்திருங்கோ எங்களுக்குப் பிறகு பசிக்க நல்லா துவங்கீடும்?”

என்று சொல்லியும் வைத்து விட்டார்கள்.

“நீங்கள் மூண்டு பேரும் நல்ல வேலகாரத்தழிகள் தானேடியாத்தே..!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

எனக்குத் தெரியும் தானேடியாத்தே நான் பெத்த என்ற பின்னையானபத்தி சரி சரி கொண்டாரன்றியம்மா கேதியா சமைச்சுக்கொண்டந்து தாறன்!” என்று இதையெல்லாம் தன் நடை நடையாக இருக்க அவள் சொல்லிக் கொண்டே அப்படியே போய் விட்டாள்.

வேலையாட்கள் இரண்டு பேரும் தேத்தன்னீர் குடித்த பின்பு வெற்றிலையைப்போட்டு விட்டுத் திரேகமெல்லாம் நன்றாகக் களைக்கப் பாடுபட்டு வேலை செய்தார்கள்.

மத்தியான சாப்பாட்டை அவர்கள் சாப்பிட்டு விட்டு ஆறுதலாம் பிறகு கன நேரம் ஓய்வெடுக்காது வேலையை அங்கு அவர்கள் தொடங்கி விட்டார்கள்.

நேஜினாவின் தங்கைமார்கள்,

“பொறுக்கேல்ல இந்த வெயில் குடு, பொங்குதப்பா எங்கட காலுகள் இதுக்க நின்டு!” என்று புஸ்சென்று விடுகிற சத்தங்களைத் திரும்பத்திரும்ப தங்களிடத்தில் வைத்துக் கொண்டு ஏதோ தங்களால் இயன்ற வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பொழுது சாய வேலையாட்கள் தங்கள் ஆயுதங்களைத் துப்பரவு செய்து கொண்டு காணியை விட்டு வெளியேறினார்கள். நேஜினாவும் அவர்களோடு கூடவாய் தன் வேலையை முடித்துக் கொண்டு அவர்களுக்குரிய கூலியைக்கொடுத்து அவர்களைப் போக விட்டாள்.

“மண் தோன்றிய காலத்திலிருந்து கல்லாகவே இந்தப் பூரி நெடுகவும் இருந்திருக்கும்போல” வேலையாட்கள் போன பின்பு குண்சீலி சொல்லி விட்டு பிறகு ஆண்ணார்ந்து வானத்தைப் பார்த்தபடி நின்றாள். வேலை செய்து பழக்கமில்லாத தனது தங்கைகளின் கைகள் எவ்வளவு இந்த வேலை செய்யும் வேளை வலித்திருக்குமென்று நேஜினாவும் அவள் சொன்ன கதைகேட்டு கவலைப்பட்டுக் கொண்டு, தன் தங்கைகளின் கைகளை மாறிமாறி பார்த்துக் கொண்டு அப்போது நின்றாள்.

17

நேந்று வடலிக்கூடல் பக்கக் கலட்டிக் காணியில் வேலை செய்த தாக்கம் கைகளை வருத்துவிக்க அதற்கு ஆறுதலாக நல்லேண்ணோய் பூசிக் கொண்டு நின்றார்கள் நேஜினாவின்தங்கைமார்கள். லீலா ஒரு கையிற்கு துணியும் சுற்றிவைத்துக்கொண்டு நின்றாள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“ஸீலா கையில் உடனக்கு என்ன கட்டுப்போட்டுக்கொண்டு நிற்கிறாய்?” என்று கேட்டாள்ளெஜினா.

“கையில் அக்கா நோப்பட்டிட்டு அதால் ஏரியிது அதுதான் எண்ணயப் பிரடிட்டு கட்டுப்போட்டன்” அவள் பதில் சொல்ல. நெஜினா அவளின்கையைப் பார்த்தாள். “உடனக்கு இண்டைக்குப் பள்ளிக்கூடம் தானே அப்ப இண்டைக்கு நீ அங்க பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போ?” என்று உடனே அவளுக்குச் சொல்லிவிட்டு தன் மற்றைய இரண்டு தங்கைமார்களையும் அவள் பார்த்தவாக்கில் அவர்களின் கைகளையும் பார்த்தாள். என்னை பூசிய அவர்களின் கைகள் சிவந்திருப்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. தெடித்தனம் இல்லாத அவர்களின் கைகளை வைத்துக்கொண்டு அவர்களால் இப்படி அலவாங்கு மன்வெட்டி பிடித்து வேலை செய்யவே முடியாது என்று உடனே அவளுக்கு அப்போது விளங்கிவிட்டது.

“பாவம் உங்களுக்கு அப்ப கைகளில்லயும் நோவாயிட்டுது, அப்ப நீங்க ரெண்டு பேரும் இண்டைக்கு விட்ட நின்டு கொள்ளுங்களான் நான் மட்டும் அங்க வேலைக்குப் போறன்?”

என்று அவள் இதை தங்கைமார்களுக்கு இலட்சணமாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு மனப்பூரணமாகச் சொல்ல, தங்கைமார்கள் இரண்டு பேருக்கும் உடனே மனம்கிடந்து கவலைப் பாடுபட்டது. ஜெயசீலி உடனே,

“அக்கா நானும் வாறனக்கா..” - என்றாள்

“உடனக்கு கை இப்பிடி நோப்பட்டுச் சிவந்து கிடக்கு..?”

“அது பறவாயில்ல ஏதோ துணிய சுத்திக்கொண்டு வேலை இப்படியும் எனக்கு செய்யலாமக்கா!”

“இண்டைக்கும் உந்தக் கையோட நீ வேல செய்தா பிறகு கஷ்டம் தங்கச்சி..?”

“இல்லயக்கா நான் கட்டாயம் உங்களோட வாறன்!!” என்று அவள் சொல்ல

“நானும் தானக்கா உங்களோட அங்க காணிக்கு வேலைக்கு வரப்போறன்”

குணசீலி தானும் அவளுக்குப் பிறகு சொல்லிக் கொண்டு அக்காமார்களோடு சேர்ந்து வெளிக்கிடவாய்த் தயாரானாள்.

“சரி வேலக்காறாத்தடியள் தான் நீங்கள் எண்டு எனக்கும் தெரியிது எண்டாலும்! சரி நீங்க அங்க காணிக்க வந்து கிடக்கிற சள்ளியெண்டாலும் பொறுக்கிப் போடுங்கோ” என்று அவள் சிரித்துக் கொண்டே அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு, “அம்மா” என்ற தாயை கூப்பிட்டாள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“என்ன பிள்ளா நான் கையில் வேலையம்மா..” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவள் விறாந்தையடிக்கு வந்தாள்.

“அம்மா இன்டைக்கு சாப்பாடு தேத்தன்னி”

“நேற்றைய மாதிரிதானே பிள்ளை?”

“ஆனா ஓராள் குறைவு!” என்றாள் குணசீலி

“லீலா பள்ளிக்கூடம் போறாள் என்ன பிள்ளை?”

“அவள் ஆள் தப்பினன் பிழைச்சனைண்டு போறாளம்மா!”

என்று ஜெயசீலியும் சொல்லிக் கொண்டு, நிற்க, கையில் புத்தகங்களோடு வெளிவாசலழிமட்டும் வந்த லீலா விறாந்தையடியில் நின்ற குணசீலியையும் ஜெயசீலியையும் பார்த்து ஒரு முறைப்பு முறைத்துவிட்டு தன் நடையே உலகத்தை தாக்குகிற மாதிரி அதிர்ந்த நடை நடந்துகொண்டு வெளியே போய்விட்டாள்.

நெஜினா வீட்டுப் புறக்கோடிப் பக்கம் போய் ஆயுதத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு தண்ணீர்க் கானையும் தூக்கிக்கொண்டு வேலிப்படலையடிக்குப் போனாள். அவளைப் பின் தொடர்ந்து ஜெயசீலியும் குணசீலியும் போய்க்கொள்ள, விடிய வெள்ளென தோட்டப்பக்கம் போய்ப்பார்த்துவிட்டு திரும்பி வீட்டுக்கேண்று வந்த குசைப்பிள்ளை தன் பிள்ளைகளை வாசல் கடக்கும்போது நேராக உடனே சந்தித்தார்.

அவருக்கு தன் உள்ளம் நிம்மதியில் அடங்குவதற்காக முத்த மகஞ்சுடன் கதைக்கவேண்டும் போல இருந்தது. அந்த அவா அவருக்கு நெஞ்சினுள்ளே அழலவும்,

“அம்மா பிள்ளை” - என்று முத்தமகளைப் பார்த்து அவர் அன்போடு அழைத்தார்.

“என்னப்பா” என்று அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தபடி அவரைக் கேட்க, அவருக்கென்றால் கவலையில் அவள் முகத்தைப் பார்க்க இயலாத அளவுக்கு விழி பணிவுகொண்டு விட்டது.

“அம்மா பிள்ளை இன்டைக்கும் என்னய நீ கோவிக்காத...! நானும் வாறுன்றியம்மா பிள்ளை உங்கட காணிப்பக்கம்...? என்னம்மா நான் வாறுன்றியம்மா ராசாத்தி...?”

என்று சொல்லும்போது, மகள் மீது பாசம் கொண்டுள்ள ஒலமாகவும் அவர் கதையின் தொணி வெளிப்பட்டது.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

ஆனால் நேஜினா தகப்பன் சொல்வதை கேட்டுவிட்டு,

“அப்பா என்னப்பா நீங்க... உங்களுக்கு அதேகத இண்டைக்கும் வந்திட்டுது. அந்த யோசன உங்களுக்கு வேணாமப்பா நீங்க உங்கட தோட்டத்தப் போய்ப்பார்த்தா திறுத்தியாக் கானுமப்பா...! இனி இப்பிடி என்னய ஒண்டும் கேக்காதயுங்கோ அப்பா...?” அவள் நேற்றையப்போல தகப்பனுக்குச் சொன்ன கதையையே இன்றும் அவருக்குச் சொன்னாள். அவள் இதை சொன்னாலும் சின்ன இடைவெளிநேரம் விட்டு ஜெயசீலி சொன்னாள்.

“அப்பா அக்காதான் நெடுகலும் இந்த கதய உங்களுக்குச் சொல்லுநா... நீங்க ஏனப்பா திருப்பத் திருப்ப இதையே அவவிட்ட பேந்தும் பேந்தும் கேட்டுக்கொண்டு...”

என்று அவளும் இப்போது தமக்கையோடு சேர்ந்து ஆட்சி செலுத்துவது மாதிரி சொல்ல.

“சரி சரி நான் இதை இனி உங்களோட எல்லாம் கதைக்கப் போறுதில்லப் பிள்ளையள் கதைக்கப் போறேல்ல... எண்டாலும் எனக்குள்ள கவல என்னெண்டா எனர பொம்புளப் புள்ளையள் வீட்ட இருந்து சாப்பிட்டுக் குடிச்சு உடுத்தி நல்லா இருக்க வேண்டியதுகள்... இந்த வயசில் போய் அந்தக் காஞ்ச நிலம் கொத்திப்புரட்டி வேலைசெய்து கொண்டிருக்குதுகள் எண்டதுதான்...! எண்டாலும் எங்கள சூசையப்பு கைவிட மாட்டாரம்மா... எங்கள அந்த அப்பு எப்பவும் காக்கும்! சரி ஆண்டவரே எண்டு நீங்க காணிக்குப் போயிற்று பத்திரமா திரும்பி வாருங்கோ”

என்று அவர் சொல்லிவிட்டு தன் வீட்டுப் படலையாலே உள்ளே கடந்து, போய்விட, அவரைப்போக விட்டுப் பின்னாலே அவரைப் பார்த்து விட்டு நேஜினாவும் தங்கைமார்களும் அந்த இடத்தாலேயிருந்து நடையைத் தொடங்க,

“அம்மா” - என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பின்னாலே நடந்து வந்து பிறகு அவர்களுக்கு முன்னால் எதிர்ப்பட்டான் நேற்று வந்த அந்த வேலைக்காரன். அவனைப் பார்த்ததும்.

“என்ன” - என்று கேட்டாள் நேஜினா

“அம்மா எங்களுக்கு ஒரு செத்த வீடெல்லோவந்திட்டுது...!”

“ஆர் செத்தது...?”

“எங்கட ஆள்...! எங்கட சொந்தக்காற ஆள் அம்மா...!”

“அப்பிடியெண்டா...?”

“வேலைக்கு இண்டைக்கு வர ஏலாதானேயம்மா... நாங்க ரெண்டு பேரும்தான்மா அங்க பாடை கட்டுறதுக்கு கழுதுறிச்க மாட்டுவண்டிலில் போடவேணும்! பிறகு பந்தல் போடவேணும்! அப்பிடி உடன உடன எல்லாம் செய்யவேணும்! பின்னேரம் பிரேதம் எடுக்கிறது...!”

“சரி சரி அப்ப இண்டைக்கு வரேலாதென்ன...?”

“ஓம்மா...! நாளைக்கு நாளைக்கு நாங்க ரெண்டு ஆளும் வேலைக்கு உடங்களுக்கு கட்டாயம் வருவம் வருவம்...”

“அப்ப காக என்னவும் சிலவுக்கு நான் உடங்களுக்கு தரவேணுமோ?”

“தந்தா நல்லமண அம்மா அப்பிடி ஏதும்...!”

“எவ்வளவு வேணுமெண்டுமென்...?”

“அது ஒரு அஞ்ச ரூவா காக கானுமயம்மா... நாளைக்கு நாளைக்கம்மா தாற் கலியில் கழிச்கம் கிழிச்கம் போட்டு நீங்க தாங்கோ...?”

அவள் உடனே அவன் கேட்ட காசைக் கொடுக்க அவனும் தன் இரு கைகளையும் நீட்டிக் காசை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பிப் போய்விட்டான்.

“அக்கா இனி என்ன செய்யிறது...? வேலையானும் இண்டைக்கு வேலைக்கு வரேல்ல எண்டு சொல்லிப் போட்டுப் போறான்...?”

ஜெயசீலி ரெஜினாவை கேட்டாள்.

“தோளில் அலவாங்கத்தாக்கி வைச் சுக்கொண்டு நாங்க காணிக்கெண்டு வெளிக்கிட்டாச்சு... இனியேன் நாங்கள் திரும்பிப் போவான்... நாங்க இப்பிடியே காணிக்குப் போவம்... ஆனாலும் ஒண்டு சொல்லுறுப்பு ஜெயசீலி நீ அம்மாட்ட ஒருக்கா ஒருக்கத் சொல்லிப் போட்டு வா?” என்று அவள் சொல்லவும் “என்ன சொல்லிப்போட்டு வரவேணுமக்கா நான் அம்மாவிட்ட” என்று உடனே அவள் ரெஜினாவைக் கேட்டாள்.

“எங்கள் முண்டு பேருக்கும் தானே சாப்பாடும் தேத்தன்னியும்...! வேலையாக்களுக்கு இண்டைக்கு இல்லத்தானே...! அது தான் எனக்கு இப்ப உடனவா யோசனையில் வந்துது...! நீ இத அம்மாட்ட சொல்லிப்போட்டு கெதியா வா வா...!”

தமக்கை இப்படி சொல்ல “ஓமக்கா!” என்று ஜெயசீலி சொல்லியபடி கையிலுள்ள மண்ணெட்டியை கீழே நிலத்தில் போட்டுவிட்டு தெறிச்சது மாதிரி விட்டுப்பக்கம் ஓடினாள். அந்த ஓட்டத்தோடு ஓட்டமாகப் போய் அம்மாவிற்று சொல்லிவிட்டு அவள் திரும்பியும் அவ்விடத்தே வந்துவிட்ட

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

பிறகு சகோதரிகள் மூவருமாக அந்தப் பாதைவழியே உள்ள ஒற்றை இலுப்பைமரம் தாண்டி பிறகு சவுக்காலையடி தாண்டி தங்கள் கலட்டிக் காணியிடிக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். அங்கு வந்த உடனே நேஜினா வேலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டாள், பூத்த மென்மலர் போன்றிருந்த அவள் முகம் வேலை செய்வதற்கேற்றாப் போல பிறகு மெள்ள மெள்ள உரம் கொண்ட மாற்றம் அடைய தொடங்கிவிட்டது. கல்கிழிப்ப கல்கிழிப்ப அவனுக்கு மனம் உற்சாகமுள்ளதாயிருந்தது. உம்மென்றாதி முறுக்கோடு திமிர்த்ததன் ஓவ்வொரு அலவாங்குப் பாய்ச்சலையும் அவள் கல்லிடை வழியே இறுக்கித் திரும்புப்போது அவளின் சகோதரிகள் இருவரும் தமக்கையின் வேலைத் திறனைக் கண்டு மிகவும் அதிசயப்படார்கள். ஆனால் அவர்களின் வேலை, தங்கள் கைகளை விசிறி விசிறி செய்யும் அந்த வேலைக்குச் சினந்தொரு சொல்லும் சொல்லியவாறோதான் நடந்து கொண்டிருந்தது. இந்தக் கோலத்தில் இவர்களின் வேலை அங்கு நடந்து கொண்டிருக்க தன் தொழில் ஆர்வத்தோடு கடைசிப்பனை சீவிப்போக பாலசிங்கமும் அவ்விடத்துக்கு வந்து விட்டான். கள் சீவல் காரர்கள் தொழில் செய்யும் அந்த வேளை யாரையும் முந்தி கடந்து செல்லும் போது வெளிக்கெல்லாம் பரவி விளங்கும் ஒரு வாசம் உள்ளது. பாலசிங்கம் சயிக்கினை நிறுத்திவிட்டுகள் முட்டியும் ஆளுமாக அந்த கலட்டிக் காணியிருக்காலே போகும்போது, அத்தகைய வாசம் காற்றோடு கலந்து வந்து அந்த மூன்று சகோதரிகளுக்கும் மனக்கச் செய்தது. இந்நேரம் கள்ளு வாசம் முற்றாகவே பிடிக்காத ஜெயசீலி உடனே நாசியை மூடிவிரலால் பிடித்துக் கொண்டாள். குணசீலி அந்த மனத்திலே கொஞ்சம் தவித்தாள். பிறகு ஏற்றமாக ஒரு முச்ச நல்ல காற்றை எடுத்துக் கொண்டு ஜெயசீலிக்கு அவள் சொன்னாள்.

“இந்த கள்ளுமனத்த எப்பிடியப்பா முச்ச எடுக்கேக்க தாக்காட்டம் பண்ணித் துலைக் கிறது..? சீச் சீ! ஆனாலும் எங்கள் மாதிரிப் பொம்புளையனிலையும் சிலதுகள் அரக்கியள் மாதிரி இருக்குதுகள் தானே..? கோயிலில் சரி பஸ்ஸில் சரி எங்கயும் அப்பிடியான பெண்டுகள் வந்து பக்கத்தில் கிட்டவா இருந்தா என்ன ஒரு நாத்த மணம்பா அதுகளில் இருந்து அடிக்கும்..! ஒக் கெண்டுதான் உடன் அந்த மனத்தில் எனக்கு சத்தி உடன் வாழ்மாதிரி இருக்கும்! ஆனாலும் ஒன்று அதையும் கூட தாங்கலாம்..! ஆன இந்த கள்ளு மனம் என்னடியாத்த மனம் இது? ஆய்க் தூ...! எப்பிடியப்பா இந்த மனத்த முக்கில எடுத்துக்கொண்டு இவங்கள் ஆம்பிளையெல்லாம் இதுகளக் குடிக்கிறாங்கள்..?”

“ஆ அப்பிடி ஆம்பிளையள் மாத்திரம் உந்தக் கள்ளுச் சாராயம் குடிக்கிறாங்கள் என்று நீர் சொல்லுமீர்க்கா..? ஆனா பொம்புளைமுந்தானே இதுகள் வாங்கிக் குடிக்குதுகள்..? அப்பிடி குடிக்கிறது மட்டுமே? சுருட்டுப்

பத்துதுகள்! சிகரேற்றும் பத்துதுகள்! பீடிபத்ததுகள்! போயிலை குத்திப் பத்துதுகள்!”

“சீ என்ன சவக்கதையள் இதுகள் நீங்க கதைச்சுக் கதைச்சப் பகல் முடியப் போகுது..? வேலய உங்கட வேலயள தங்கச்சிமார் இங்க வந்தா செய்யுங்களன்..?”

என்று நேஜினா தங்கச்சிமார்கள் மனதில் குடைந்து நுழைகிறமாதிரி இந்தப் பேச்சைப் பேசிவிட, அவர்கள் இருவரும் பிறகு தமக்கை ஏப்படைத்த வேலையை ஒழுங்காக செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்கள். பாலசிங்கம் ஓர் உல்லாச மனக் குளிர்மையுடன் தான் சீவும் பணையடியிலே போய் நின்றான். காலிலே பாதங்களை விலகா வண்ணம் சேர்த்துப் பிணைத்துக் கொள்ளும் தளைநாரை கொழுவிக் கொண்டு பிறகு அந்தப் பணையில் ஏறத் தொடங்கினான். சரக் சரக் கென்று சத்தத்தோடு அவன் பணை ஏறுகையிலே கரண்டைக்காலில் பொருத்திய தளைநார் அவன் ஏறுவதற்கு வசதியாக அமைந்தபடி நின்றது. இடுப்பில் அவன் கட்டியிருந்த குவளைக்குள் உள்ள தட்டுப் பொல்லும் கத்தியும் அசைந்தசைந்து வேறு சத்தம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

பாலசிங்கம் பணை உச்சியடிக்கு வந்தும் உடல் களைப்பில்லாமல் உறுதித் தன்மையாகத்தான் இருந்தான். எனவே அவன் கடகடவென்று அங்கு போனதில் பின்பு செய்ய வேண்டிய வேலைகளைச் செய்தான். பணைமரத்தின் கொண்டைக்குக் கீழே சாய்வாக நின்று கொண்டு கால் தளை தன்னைத்தாங்கும் பலத்தோடுஅங்கே அந்தப் பணையில் பாணை நுனி அழுப்பது, முட்டி மாற்றி கள் எடுப்பது, என்பது போன்ற வேலைகளை சில நிமிடங்களுக்குள்ளாவே அவன் எளிமையானதான் இருக்க செய்து முடித்துவிட்டான்.

எனவே இயல்பாக செய்கின்ற ஒருவேலையாக பிறகு மரத்தாலே கீழே இறங்குவற்கு அவன் தொங்கினான்.

மரத்தால் இறங்கத் தொங்கும் போது அவனுக்கு உடல் லேசாகவே இருந்தது. கலவரம் பண்ணாத அளவிலேயே உடல் முழுதும் செயல்படுவது போல அவனுக்கு இருந்தது. ஆனால் நாலைந்து கால் வைப்பில் கீழே இறங்கும்போது காலைப் படிய வைத்துக் கொள்ள இயலாத மாதிரி திளர் நடுக்கமொன்று அவனுக்கு உடனே வந்து விட்டது. இது என்ன நோய்க்குணம் என்று அவனும் சடுதியாக கால் வருத்தத்தை யோசித்துக் கொண்டு கீழே உடனே இறங்கி விடுவோம் என்றாக அடுத்த கால் வைப்பை அவன் எடுக்க முயற்சிக்க, கைகளில் நோயிடப்படும் அந்நேரம் அவனுக்கு ஏற்பட்டு நடுங்கியது.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அதோடு இதயமும் அவனுக்கு அப்போது படிப்படிவென்றும் அடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. உடம்பெல்லாம் இப்படி வலிகண்டு அவனுக்கு இறுக்கிக் குறட்சின மாதிரி வந்து விட அவனது உடல் உறுப்புக்களெல்லாம் ஜயோ என்று அழுதது மாதிரி இயங்க முடியாது நடுக்கமாகி விட்டது. அதனால் உடனே பிடிமானம் எல்லாவற்றையும் அவன் விட்டு விட்டான்.

அந்த நிலைமையோடு அந்தப் பனை மரத்திலிருந்து அவன் கீழே விழுந்த விதம்; காந்தில் ஒரு சுருள் பூ கீழே சுழன்று கொண்டு வந்து விழுவது போலவே இருந்தது.

ஆனாலும் அவன் மரத்தால் விழுந்த அந்த விழுக்கையைக் கண் திறந்த மாதிரியாக உடனே தன் வேலைக்குள்ளும் அப்போது பார்த்து விட்டாள் ஜெயசீலி.

“அக்கா ஜயையோ ஜயோ” - என்று உடனே கத்திலிட்டாள். அவள் குழந்தை,

“என்ன என்ன” என்று சொல்லியபடி நெஜினாவும் ஜெயசீலியைப் பத்தடத்தோடு பார்க்க

“மரத்தால் அக்கா ஆள் கீழே அங்க விழுத்திட்டுது அக்கா!” என்றாள் அவள்

“ஆர் ஆர்?”

“இப்ப கள் ஏறப் போன அந்த ஆள் தானக்கா?”

“ஜயையோ அங்க போய்ப்பார்ப்பம் போய்ப் பாய்பம்!”

என்று சொல்லியபடி அலவாங்கை கீழே போட்டுவிட்டு கல்லு முள்ள என்று பார்க்காத அளவிற்கு நெஜினா முன்னாலே உடனே ஓடனாள்.

அவள் அவ்விதம் ஓடவும் “அக்கா அக்கா”

என்று தாங்கள் நின்ற இடத்தில் நின்றபடி குணசீலியும் ஜெயசீலியும் அவளைக் கூப்பிட்டார்கள். பிறகு தாங்களும் சேர்ந்து அவனுக்குப்பின்னாலே அவர்கள் ஓடவாகத் தொடங்கிவிட்டார்கள். நெஜினா சில நிமிடங்களுக் குள்ளாகவே பாலசிங்கம் மரத்தால் விழுந்து கிடந்த இடத்திற்கில் போய் விட்டாள். அங்கே அவள் போய்ப் பார்த்தால்.

பாலசிங்கம் அவ்விடம் செடி செத்தைப் பக்கமாக விழுந்து கிடப்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது. முட்டி உடைந்து சிதறி கள்ளும் அவன் மேல் சுரும் போட்டதுடன் உடைந்த சில்லால் கிழிப்பட்ட காயத்திலிருந்து அவனுக்கு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இரத்தம் சிறிது சிறிதாய் வழிந்து கொண்டிருந்தது. அவன் விழும் போது சிராய்க்கப்பட்ட காயங்கள் இரத்தத்தை கசிவித்துக் கொண்டிருப்பதையும் அவன் பார்த்தாள்.

இந்நேரம் நேஜினாவின் தங்கைமார்களும் பனை மரத்தடிப் பக்கம் வந்து விட்டார்கள் அவர்களும் பாலசிங்கம் முறிந்த மாதிரி விழுந்து கிடந்து முனகல்விடும் நிலையைப் பார்த்து விட்டு

“ஜயோ ஜயோ அக்கா அக்கா என்ன செய்யிறுதக்கா என்ன செய்யிறுதக்கா?” - என்று சொல்லி கத்தத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

“உடன் உடன் எப்பிடியும் இந்தாள் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போக வேணும்?”

என்று சொல்லியவன்னை அவன் எல்லாப் பக்கமும் திரும்பி திரும்பி பதைபதைப்போடு பார்த்தாள்.

“ஜயையையோ இங்காலிப் பக்கம் ஒரு ஆக்களையுமே காணக் கிடைக்கேல்ல என்னக்கா”

குணசீலியும் தமக்கைக்கு இதை முச்செடுத்து முச்செடுத்து பயத்தோடு சொன்னாள்.

“அதுதானே இந்த மனிசன் இப்பிடி மரத்தால் விழுந்து கிடக்கு! நாங்க என்ன செய்யிறுது? என்ன செய்யிறுது..? எப்பிடி இந்த ஆளை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போய்ச் சேக்க ஒரு வழி தேடுறது..?”

என்று சொல்லிவிட்டு

“ஜயையோ ஆராச்சும் உது வழிய நிண்டா இங்கால உடன இந்தப் பக்கம் வாங்கோ..? இங்க மரத்தால் ஆள் கீழ விழுந்திட்டுது! மரத்தால ஆள் விழுந்திட்டுது! ஜயோ ஆராச்சும் வாங்கோ ஜயோ ஜயோ வாங்கோ வாங்கோ..?”

என்று இப்படியாக அவன் தொண்டை கிழிகிற அளவுக்குப் பெரிய கத்துக் கத்த, அவளின் தங்கைமார்கள் இரண்டு பேரும் அவளோடு சேர்ந்ததாய்ப் போட்டார்கள். அவர்கள் அப்போது போட்ட ஜயோ சத்தங்கள் வானத்திற்கு செலுத்தின மாதிரியும் போனதாக இருந்தது. அந்தச் சத்தங்கள் அவ்விடமெங்கும் பேரோலி காட்டியும் அதிலே மேய்ந்து வந்தமாடுகளைத் தவிர அது எவரினதும் மனிதர்களது காதுகளில் விழவில்லை ஏனெனில் அந்நேரம் அவ்விடம் எவ்வித மனித நடமாட்டங்கள் அற்ற இடமாகவே

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இருந்து கொண்டிருந்தது. பாலசிங்கம் உடல் வலியில் அமர்த்தி அழுத்துகிற முனகவும் முக்கலாமாக அதிலேகிடந்தான். அவனுக்கு கண்ணும் செருவிக் கிடந்தது. கண்ணிலிருந்து உயிர் அறுத்துக்கொண்டு வெளியே போய் விடுமோ என்றபயம் அவன் இப்படி வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த வேளையிலும் அவன் மூளைக்குள் செலுத்தப்பட்டதாக இருந்து கொண்டிருந்தது. நேஜினாவுக்கு அந்த இடத்திலே தானும் தன் தங்கைகளும் தனியவாக நின்று கொண்டு மரத்தால் இருந்து அதிலே விழுந்து கிடக்கின்ற பாலசிங்கத்துக்கு ஏதும் முதல் உதவிச் சிகிச்சை செய்ய முடியாது என்று நன்றாக விளங்கிவிட்டது. “இப்போது பாலசிங்கத்தை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போவதென்றாலும் அவனை இந்த இடத்திலிருந்து ஏதும் வாகனப் புழக்கமுள்ள பாதையடிக்கு ஆளைத் தாக்கிக் கொண்டு போகவேணுமே? அந்த வேலை என்னாலும் என் தங்கைகளாலும் தனிய நின்று செய்ய முடியுமா..? உரமாய்க் கையிலே காலிலே பிடித்துக் தாக்கினாலும் இந்த முள்ளுப் பற்றை இடத்தாலே ஆளைத்தாக்கிக் கொண்டு போக எங்கள் மூன்று பேராலே மாத்திரம் தனிய முடியுமா? ஆளை அப்படி இப்பிடிதாக்கியும் நடக்கும்போது இரண்டடிக்கூடத் கடக்கக் கால் வைக்க இயலாமல் இடர்ப்பட்டும் தங்கச்சிமார் விழுந்தும் கூட விடலாம்! அப்படியாகத்தான் இப்படி ஏதும் இங்க செய்ய முடியாததோண்டு.. அதுக்காக என்ன செய்யலாம்..? நான் இப்பவே ஓட்டமா ஓடி நேர்ட்டடிக்குப்போய் அங்க நிற்கிற ஆரும் ஆக்களை உடன் இங்க அவசரமாக் கூட்டடிக் கொண்டந்திடவேணும்.”

மின்னல் போல் பளிச்சிட்ட இந்த நினைவுகளெல்லாம் அவனுக்குள் இறங்க “நீண்டு இதில இந்த ஆளுக்கு ஓண்டும் செய்யங்களுத் தாங்கள் கண்டியளோ.. அதால நான் நேர்ட்டடிக்கு ஓடிப் போயிற்று அங்கின்யா நிக்கிற ஆரையும் உடன இங்கவா கூட்டுக் கொண்டு வந்திடுங்..?” என்று அவன் படபடவென்று இதை அவர்களுக்குச் சொல்லி விட்டு முன்னாலே கால் எட்டு உடனே வைத்து ஓடவாக தொடங்கி விட்டாள். ஆனால் அவன் ஓடிக் கொஞ்ச எட்டு வைத்துப் போக முதல், தங்கச்சிமார்கள் இருவரும் அவனைப் பார்த்தபடி, “அக்கா அக்கா” - என்று நேஜினாவை உரக்கச் சத்தமாகக் கூப்பிட தொடங்கிவிட்டார்கள் அவர்கள் அப்படி பயத்தோடு அவனைக் கூப்பிட, நேஜினாவுக்கு கால் தரிப்பு போட்டதாக ஓட்டத்தை நிறுத்த வேண்டியதாகப் போயிற்று.

“என்னப்பா என்ன?” -என்று சொல்லியபடி பதட்டத்தோடு அவனும் அவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“அக்கா தனிய நிக்க பயமாயிருக்கக்க்கா?”

என்றாள் உடனே குணசீலி

“நாங்களும் உன்னோட அங்க ஓடி வாழுமக்கா”

என்று ஜெயசீலியும் சொல்லிக்கொண்டு ஓட்டத்துக்கு தானும் தயாராகிற மாதிரி இரண்டு மூன்று கால் எட்டு முன்னாலே வைத்தும் விட்டாள். “ஜெயோ என்னடியாத்த பயம், ரெண்டு பேரா நீங்கள் உதில நிக்கிறியள் தானே.. அப்பிடியா உதிலயே நீங்க நில்லுங்கோ நில்லுங்கோ... நான் இப்பிடியே ஓடினவாக்கில் ஆரையாச்சும் கண்டு கையோட கூட்டிக் கொண்டோடி வந்திருண்!” என்ற அவள் அதற்குமேல் அவர்களுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமல் முன்னால் அப்படியே ஓடி விட்டாள். தமக்கை அப்படி அவர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு ஓடிய பிறகு குணசீலிக்கும் ஜெயசீலிக்கும் ஒன்றும் அவள்சொல்லை எதிர்த்துச் செய்ய முடியாததாய்ப்போய் விட்டது. இந்நிலையில் குணசீலி தங்கையின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு.

“வா அந்த ஆளைக் கிட்டவாய் ஒருக்கா போய்ப்பாப்பம்”

என்று சொன்னாள்

“ஆழுக்கு என்னமுமாய் ஆகீடுமோ?”

“அதுதான் கிட்டப் போய் ஒருக்காப் பாப்பமேண்டுறேன்?”

“அக்கா பயமாயிருக்கக்கா!”

“வா நானும் தானே வாறன்!”

கிட்டவாகப் போய் அவர்களினுவரும் பாலசிங்கத்தை உற்றுப் பார்த்தார்கள் அப்படி பார்க்கும் போது அவர்கள் இருவரதும் பார்வைக்கு பாலசிங்கம் மாண்டு போவதற்கு பிறந்த மயக்கமடைந்தவன்போல தெரியப்பட்டான். ஆனாலும் பிறகு அவன் தலையை சிறிது அசைப்பதை அவர்கள் பார்த்தார்கள். அந்த அசைவோடுள்ள முனகலுடன் பிறகு அவன்

“தண்ணி தண்ணி?”

என்றான்

“ஜெயோ தண்ணியாம் தண்ணியாம் தண்ணி கேக்குது. ஜெயசீலி அக்கா?”

“ஓ தண்ணீர்தான் தண்ணீர்தான் ஆனா அங்க அங்க காணியாயில் யெல்லே தண்ணீர்க் கான் கிடக்கு!”

“அப்ப அங்க கெதியாப் போட்டு எடுத்துக் கொண்டோடி வருவம்”

“அப்ப என்ன நீயும் என்னோட அங்க வரப்போறியோ?”

“ஓ நானும்தான் நான் தனிய இதில நின்டு!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அப்ப சரி வா வா கெதியா வாவா நாங்க ரெண்டு பேரும் ஓடுவும்!” என்று ஜெயசீலி சொன்ன கையோடு அவ்வளவு தூரம் உடனே இரண்டு பேரும் சேர்ந்து ஓடிப்போய்க் காணியடியில் கிடந்த அந்த தண்ணீர்க் காணையும் தூக்கிக் கொண்டு அதே ஓட்டத்தோடு பாலசிங்கம் வீழ்ந்து கிடந்த இடத்தடிக்கும் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். அவர்கள் பிறகு அவன் வாயில் ஊற்றிய தண்ணீரை பாலசிங்கம் சிறிய அளவு தான் குடித்தான். பிறகு அவனுக்கு தண்ணீர் குடிக்க முடியாமல் நோ முக்கல்தான் இருந்து கொண்டிருந்தது.

றெஜினா இந்நேரம் தன் ஓட்டத்தோடு சவக்காலையடியைக் கடந்து விட்டாள். அந்தச் சவக்காலைப் பக்கத்து வீதியிலே அப்போது சிங்கத்தின் மாட்டு வண்டில் போய்க் கொண்டிருந்தது. அந்த மாட்டு வண்டிலையும் சிங்கம் மாமாவையும் அவள் கண்டு கொண்ட போது அவளுக்குப் பாரிய மன ஆறுதலாயிருந்தது. ஓடின களைப்பும் அவளுக்கு அதனால் நீக்கியது போலிருந்தது.

அவள் “சிங்கம் மாமா சிங்கம்மாமா?” - என்று அவரைக் கூப்பிட்டபடி அதிலே ஓடிப் போய் வண்டிலை அவர் உடனே நிறுத்தும் படியாகச் செய்து விட்டாள். அவள் பிறகு நடந்ததை சொன்னாள்.

“சரி இதைப்போய் அவங்களின்ட ஆக்களிட்டயெல்லே சொல்லவேணும் தங்கச்சி? அப்ப நான் போய் உங்க அச்சுவேலி ரவணுக்க அவங்கட ஆக்களப் பார்த்துச் சொல்லவே?”

“ஜேயோ மாமா மரத்தால விழுந்த அந்த ஆள்.. சாகுமோ கீகுமோ எண்ட மாதிரிக் கிடக்க நீங்க இந்த நேரம் ரவுண்பக்கம் ஆக்களுக்கும் போய்ச் சொல்ல நிக்கிறீங்க! மாமா நீங்க இப்ப உடன உங்கட இந்த வண்டிலை திருப்புங்கோ! வண்டிலை உடன திருப்புங்கோ!.. அப்பிடியே அந்தக் காணியடிக்கு உந்த வண்டிலை நீங்க விட்டங்களௌண்டா அங்கால கொஞ்ச இடம்தானே! அதிலையும் வண்டிலை ஒரு மாதிரிப் போக விட்டு அதில் ஆளையும் உடன ஏத்திக் கொண்டு பிறகு அச்சுவேலி ஆஸ்பத்திரியில் அந்த ஆளச் சேத்து விடலாம்தானே..?”

“என்ன நீ இப்பிடி கிடந்து அவனாளுக்கு உதவி செய்ய அந்தரப் படறாய் பிள்ளா? சரி நீ சொல்லுறைமாதிரி வண்டிலை அங்க கொண்டு போனாலும். அந்தாளத் தூக்கி நான் தனியா எப்பிடி இந்த வண்டிலில் ஏத்தறுது..?”

“ஜேயோ நாங்களும் அதில் நிக்கிறும்தானே உங்களோட சேந்து நாங்களும் உதவி செய்வும்தானே..?”

என்று அவள் உடனே சொல்லவும் சிங்கம் அவளைச் சிதறி விடுகிற மாதிரியாகப் பார்த்தார்.

“என்ன பிள்ளை நீ இப்பிடி நெடுக கதைக்கிறாய் ஒரு கத?”

“பின்ன என்ன மாமா நீங்க கதைக்கிறீங்க? அங்க ஒரு மனுசன் சாகப் பிழூக்கக் கிடக்க இந்த நேரம் பாத்து அவங்கள் நாங்களைண்டு வித்தியாசம் பாத்துக் கொண்டு நிக்கேலுமே? எங்கட ஊருக்க இப்பிடி ஏதும் நடந்தா நாங்கள்தானே இப்பிடிபட்ட நேரம் உடன உதவிசெய்ய வேணும்! அப்பிடி இல்லாட்டி எங்கட சனம் எல்லாத்துக்குமெல்லே மரியாதகேடு! அதவிட நாங்கள் வேதக்காரரெல்லே..?”

“ஆடி அடியே தங்கசீ! சரிசரி உதுகளக் கதைக்காத! நான் என்ன வேண்டாமெண்டு போறனே? ஆனா ரெண்டு பேர் இதில் ஆரும் வர உடன அங்க கூட்டிக் கொண்டு போவும் பிள்ளை?”

என்று அவர் சொல்லி வாயைழுடவில்லை அந்த நேரம் பார்த்து ராசாவும் லொறின்றனும் அந்த வீதி வழியாக சயிக்கினில் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைச் சிங்கம் கண்டு விட்டு.

“இங்க எங்கட பொடியள் வாறாங்கள்!”

என்று சொல்லிக் கொண்டு, அவர்களை

“நிலுங்கடா ஒருக்கா தம்பிமார்?” - என்று கூப்பிட்டார்

அவர்களும் சிங்கம் கூப்பிடச் சயிக்கிள் ஓட்டத்து வீச்கடன் அவருக்கருகில் வந்தார்கள். சிங்கம் விஷயத்தை அவர்களுக்குச் சொன்னார். அவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்க நெஜினாவும் ஊர்ப் பெடியள் தானே என்ற சொந்தத்து உரிமையோடு இடைஇடையே தானும் அங்கே நடந்தவைகளை அவர்களுக்குச் சொன்னாள்.

இருவரும் அவர்களுக்கு அவற்றைச் சொல்ல அவர்களும் உடனே ஓம் பட்டுக் கொண்டு சயிக்கினில் வர தாயாராகி விட்டார்கள். சிங்கம் உடனே கலட்டித் தரைப்பக்கம் போக வண்டிலை உடனே திருப்பினார்.

நெஜினாவும் தன்பாட்டுக்கு உடனே வண்டிலில் ஏறிவிட்டாள். உடனே அடைச்சு நிற்கிற பற்றையெல்லாம் கிழித்துக் கொண்டு போகிறார்திரி அந்தப் பாதையாலே சிங்கம் வண்டிலை விட்டார். வண்டிலுக்குப் பின்னாலே அந்த இரண்டு பேரும் தொடர்ந்து சயிக்கினை விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பாறை கல்லுக்குழி என்று எல்லா இடத்திலும் சில்லுகள் ஏறி விழந்ததாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தது அந்த மாட்டு வண்டில். மூனைக்குள்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

போய் இதித்தது மாதிரி வண்டில் அதிரவு தனக்கிணுந்தும் சிங்கம் விரைவாக அந்த இடத்தால் வண்டிலை செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

நெஜினாவின் காணியடிக்கு வண்டில் வந்ததும் சயிக்கிளில் வந்த இரண்டு பெடியன்களும் சயிக்கிளை அதிலே நிறுத்திவிட்டு பிறகு அந்த வண்டிலில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

பாலசிங்கம் விழுந்த இடத்திற்கு பிறகு வண்டில் போய்ச் சேர்ந்தது.

வண்டிலால் இரங்கியதும் சிங்கம் உடனே போய் பாலசிங்கத்தைப் பார்த்தார்.

“ஆ பாலசிங்கம் உனக்கொண்டுமில்ல பயப்பிடாத பயப்பிடாத”
என்று அவனுக்கு தெரியம் சொன்னார்.

அதுங்குப் பிறகு

“நீ அதில் பிடி நீ இப்பிடித் தூக்கு” என்ற மாதிரி சிங்கமும் இரண்டு பெடியன்களும் சேர்ந்து அந்தரப்பட்டார்கள்.

“ஓராள் காலில் பிடிச்சு தூங்குங்கப்பா அட காலில் ஓராள் பிடிக்காம்.. மீண்டும் ஒரு ஆள் கால்பக்கம்.. பிடியுங்கப்பா அதில்யா காலில் பிடிச்சு தூக்கினாத்தானே”

இந்த வித அவசர உதவிக்கான திருக்கல்போன்ற அந்த வேலை நெருக்கத்துக்குள்ளே அது அங்கு நடவாததாய்க் கழிந்து கொண்டிருக்கும் நேரத்தை எண்ணிவிட்டு,

நெஜினா தான் போய்க் காலைப்பிடித்து உதவுவோம் என்ற அளவுக்கு உடனே விரைந்து சென்று அதை செயல்படுத்தவும் முனைந்தாள்

ஆனால் உடனே சிங்கம்

“நீ விலகு அங்கால போ!”

என்று உடனே அவளின் கையை தட்டிவிட்டார்.

நெஜினாவின் அந்த செயலுக்குப் பிறகு அவளை அந்த வேலையிலிருந்து தவிர்த்த காரணத்துக்காக சிங்கம் இப்போது பாலசிங்கத்தின் தலைப்பக்கமிருந்து தான் மாறி அவனது கால் பக்கம் நின்று அவனை தூக்கினார்.

பாலசிங்கத்தை மிகவும் உயரம் உள்ள அந்த வண்டிலில் பெடியன்களும் அவரும் சேர்ந்து ஏற்றிய பின்பு சிங்கத்தின் மாட்டு வண்டில் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகவேண்று அந்த இடத்திலிருந்து வெளிக்கிட்டது.

வண்டில் அந்த இடத்தாலே ஆட்டி இடிச்ச மாதிரிப் போய்க் கொண்டிருப்பதை அந்தப் பனை மரத்தடியிலே நின்றபடி ழேஜினாவும் தங்கைமார்களும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்றைய வேலையை இத்தோடு நிற்பாட்டுவோம் என்ற மாதிரியாகத்தான் ழேஜினாவுக்கு அவ்வேளை யோசனையாக இருந்தது. அந்த யோசனையை முசிகியத்து நெஞ்சில் நிறுத்தியதாகவே சில வினாடிகள் அவள் வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

நானும் கிழமையும் போய்க் கொண்டிருந்தது மாதழும் இரண்டாக நிறைவு பெற்றது. இவ்வளவு காலத்துக்குள்ளாக ழேஜினாவின் காணிவேலை சரசரவென ஊன்று போகிற கணக்கில் நடைபெறவில்லை. மாறாக மூர்க்கமாக அவளின் காணிக்குள் கல்லுக்கிழப்பித்துப்பரவாக்கும் வேலை நடந்து முடிந்தது.

ஷேஜினா தங்களுக்குச் சொந்தமான அந்த காணியை அப்போது துப்பரவாக்கிக் கொண்டிருக்க “நீயும்போலத்தான் நானும்” - என்ற மாதிரி ஆச்சவேலி தென்முலைக்குள் உள்ளவர்களும் அவளின் காணிக்குப் பக்கத்திலே தங்களுக்கு உட்டமையான காணிகளை வந்து கல்லுக்கிழப்பித்துப்பரவாக்கத்தொடங்கிவிட்டார்கள். ஷேஜினா தங்களுக்கென்றுள்ள காணியை வந்து துப்பரவாக்கும்போது அவளின் நினைவிலே ஒரு பயப் பிரீதி அப்போது உருவாகியிருந்தது. அதற்குக் காரணம் கள்ளர் பயம்!

தோட்டத்தில் வந்து களவாடுபவர்கள் ஊராக்களென இல்லை. அவர்களெல்லாம் வெளியிடத்திருந்தே இந்தத் தோட்டங்களுக்குள் உள்ள வினைபொருட்களைக் களவாடிப் போகிறதற்காக வந்தார்கள். “தென்முலைப் பக்கம் களவுக்குப் போய்ப்பிடிப்பட்டால் உரிச்சித்தின்னுகிற மாதிரி அவர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து போடுகிற அழியும் வாங்க வேண்டி வரும்” என்று அங்கு களவாடிப் போக வருகிறவர்களுக்கு நன்றாக அது விஷயம் தெரியும்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

என்றாலும் இரவில் தோட்டத்துக்குப் போனால் எங்களை அங்கு பிழித்து விடமாட்டார்கள் என்ற தைரியத்திலேயே இடையிடையே அங்கு வந்து கள்ளர்கள் களவு காரியங்கள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த வித காரணங்களால்தான் நெஜினா இப்போது தனக்குப் பக்கத்துப் பக்கத்துக் காணிகளும் தோட்டவளம் கொண்டதாக ஆகி விடப் போகிறதென்று நினைத்து மகிழ்ச்சிப்பட்டாள். ஆட்கள் சிலமணான இடத்தில். இனிக் கள்ளர் பயம் என்பது வெகுவாகக் குறைந்தே போகும் என்ற நிம்மதி இப்போது அவனுக்கு நெஞ்சு நிறைந்த அளவுக்கு வந்ததாகவிட்டது. நெஜினாவுக்குத் தன் சகோதரிகளிலே அன்பு கணிந்த நோக்கு இருந்தது. தன் இரு சகோதரிகளும் சென்ற காலமான அந்தப் பத்து நாட்களிலும் தன்னோடே கூட வந்து அந்தக் காணியிலே வேலை செய்வதை அவள் பார்த்தாள் தன் தங்கைகள் இருவரும் அந்த வெயிலுக்குள் நின்று தன்னோடு வேலை செய்ததில் அவர்கள் இருவரினதும் முகங்கள் நல்ல ஒளியில்லாமல் நல்ல கணையில்லாமல் ஆகிப்போய் இருப்பதைப் பார்க்க அவனுக்கு நெஞ்சத்தை என்னமோ செய்வதைப் போல இருந்தது. வேலையில் தங்கள் நோவைத் தன்னிடம் அவர்கள் காட்டாது மறைத்துக் கொள்வதற்காக சொல்தமானவர்கள் போலத் தங்களை காட்டிக் கொண்டு முச்சைக் கெட்டியாய் அழுக்கி வேலை செய்யும் பலவந்தம் பார்க்க அவனுக்கு மனதில் துக்கத்தின் கடி கடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

ஆகையால் அவள் தன் தங்கைமார்களை,

“இனி நீங்கள் ரெண்டுபோரும் அங்க காணிப்பக்கம் வேலைக்கெண்டு வரத்தேவயில்ல.. அங்க இப்ப வேலை செய்யவேண்டு ரெண்டு வேலயாக்கள் ஒவ்வொரு நாளும் வாறாங்கள் தானே..! அதால நீங்கள் ரெண்டு பேரும் இனி வீட்டவா நில்லுங்கோ!”

என்று அவர்களுக்குச்சொல்லி அவர்களைக் காணிப்பக்கம் வர விடாது நிறுத்தி வைத்து விட்டாள் இதன் பிறகு அந்தக் காணி வேலைகளையெல்லாம் தனக்கேதான் என பொறுப்பாக்கிக் கொண்டு அந்தக் கூலி ஆட்கள் இரண்டு பேருடனும் இந்த வேலையெல்லாம் அவள் செய்து முடித்து விட்டிருந்தாள்.

ஆயிற்று, காணி வேலை இப்படியாக ஒருவாறு முடிந்து விட்டது. இனி கிணறோன்றை அவ்விடத்தில் தோண்டி அமைத்துக் கொள்வதே அவனுக்குப் பாக்கி உள்ள வேலயாக இருந்தது. அங்கே கிணறு தோண்டுகிற வேலையில் அவள் பங்கு கொள்ளவில்லை. அந்த வேலைக்குத் தனியே வேலயாட்களை வைத்தே அவள் அந்த வேலையை நடப்பித்துக்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கொண்டிருந்தாள். கிணறு தோண்டுவதற்கென்று குறிவைத்து எடுத்த நிலையம் நன்றாக அமைந்திருந்தது. அந்த இடத்தில் குழி தோண்டும் போது இறுகி இறுகிக் கனம்படக்கூடும் கற்கள் அனேகம் வேலை செய்பவர்களுக்கு எதிர்ப்படவில்லை. அவர்கள் குழி வெட்டிச் கொஞ்ச ஆழம் போகவே மண்ணைக் கரைத்துக் கொண்டு வெளிவந்து விட்டது தண்ணீர். தண்ணீரைக் கண்டதும் நெஜினாவுக்கென்றால் திரண்ட மகிழ்ச்சி. அந்தத் தண்ணீரத் தரிசனத்தை அவன் வீட்டிலுள்ள அனைவரும் வந்து பார்த்தார்கள். அவர்களேல்லாம் அந்தக் காணிக்குள் வந்து கிணற்றில் தண்ணீரையும் பார்த்து, அந்தக் காணியையும் பார்த்து, தங்கள் முகங்களேல்லாம் மகிழ்ச்சியில் ஓளியுடன் ஜோலித்தாக நின்றபோது, நெஜினாவுக்கு அவ்வேளை தன் சாதனையின் பலம் நினைக்க மிகச் சந்தோஷமாயிருந்தது. ஒரு மனிதன் எதையும் ஒன்றை செய்து சாதிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தால் அதற்காக அவன் தொடர்ந்தது முயற் சித்தால் அது அவனுக்கு எட்டாப்பழமல்ல.. நிச்சயம் அதை அவன் பறித்தே ஆகலாம் என்பதை தன் அனுபத்தினுடாகவே நெஜினா அதை அனுபவித்துப் பார்த்துக்கொண்டதாகி விட்டான்.

கிணற்றில் தண்ணீர் கண்ட நாளன்று வீட்டிலே பெரிய பானையில் ஓடியல் கூழ் காய்ச்சியிருந்தாள் இராசம்மா.

கலவாய் மீன், நால் நண்டு கணவாய் மரவள்ளிக்கிழக்கு, பயித்தங் காய் தேங்காய்ச் சொட்டு என்று போட்டுக் காய்ச்சிய பானைக்கு உள்ளே பெரிய பாரமாகி நின்ற திரண்ட அந்தக் கூழ் இராசம்மா முதல் முதல் அடுப்புப் பானையில் வைத்தப் பகருசி பார்த்தபோது அவன் நாக்கிற்கு அது ஆகா அம்ருதம் என்ற மாதிரி இருந்தது. அன்றிரவு நிலவுக் காலமாயிருந்தது. போழுது இருட்டிய பிறகு நிலவு ஓளி முற்றத்து நிலத்தைக் கல்வியதாய் நிறைந்திருந்தது. ஒரு சுறுசுறுப்பு - ஒரு கலகலப்பு என்றதான் இவையாவும் இவ்வேளை சூசைப்பிள்ளையின் குடும்ப அங்கத்தினர்கள். எல்லோரிடமும் காணப்பட்டது. இராசம்மா உடல் வலிமையைக் கையில் கொடுத்துக் கூழ்ப் பானையை அடுப்பிலிருந்து கீழே இறக்கிவிட்டுக் குசினியிலிருந்து பிறகு நடு விழாந்தைக்கு வந்தாள். அங்கே வந்ததும்.

“கூழ் அடுப்பால் இறக்கியாச்சு.”

என்ற செய்தியை அவன் சொன்னதோடு சூசைப்பிள்ளை அதைக் கேட்டு சந்தோஷத்தில் ஒரு சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டார். ஸீலா சொன்னாள், “நிலவில் இருந்து கூழ் குடிப்பமூமா.. அக்கா உங்களையும் தான் கேக்கிறேன் முத்தத்தில் பாய்விரிச்சிருந்து எல்லாருமா கூழ் குடிப்பமே?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“ஓ அது மாதிரி இருப்பமென்றால் எல்லா அக்கா சொன்னமாதிரி”

ஜீவனும் இதை சொன்னான்

குணசீலியும் அவர்களின் கதை இறக்கத்தோடு முற்றத்து வெளியில் வந்து நின்றாள்.

“ஓவ்... ஆவ்.. கு.. அம்மாடி.. என்ன நிலவு என்ன நிலவு..

என்று சொல்லிவிட்டு அவள் வானத்தைப் பார்த்தாள்.

“அம்மை.. எவ்வளவு நட்சத்திரம் பூ தாவிவிட்ட கணக்கில் எல்லாம் என்னவடிவா..”

அவள் அப்படி நிற்க இராசம்மாவைத் தவிர மிகுதி உள்ளவர்கள் எல்லோருமே முற்றத்தடிக்கு இறங்கிவிட்டார்கள்.

பிறவீரனாவும் வானத்தை இப்போது பார்த்தாள்.

“ஓவ்வொருத்திகளும் இப்படி ஏதேதோ சொல்லுகிறானவயலோ” - என்ற நினைப்புடன் அப்போது அவள் பூரண சந்திரனைப் பார்த்தாள். இந்த சந்திரனும் உலகத்திற்கு ஒனியைக் கொடுத்தே பிறகு வற்றிவற்றித் தேய்ந்து போகிற காலத்துக்கும் தன்னை ஆளாக்கிக் கொள்கிறதே? ” என்று அவளுக்கு அப்படியாக கற்பனைச்சிற்கடிப்பாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

இராசம்மா பிள்ளைகள் விறாந்தை முற்றத்து வெளியிலே நிற்கவும் தானும் வந்து விறாந்தை வாசலில் நின்றாள். அவள் நிலவை அப்போது பெரிதாய் ரசிக்கவில்லை. ஆனால் தன் பிள்ளைகளைத்தான் மாறி மாறி அப்போது அவள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தன் பிள்ளைகளை அப்படி நிலவோளியில் பார்ப்பது அந்த நிலவோளியை விட அவளுக்கு கண்ணுக்குக் குளக்குப்பாக அப்போது இருந்தது. தன்னை அவ்விதமாக அவள் அவ்வேளையில் திருப்தி செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அப்படி இருந்தாலும் இராசம்மாவிற்கு இனித் தான் செய்யவும் வேண்டிய வேலைகள் எல்லாம் அப்போது முக்கியமாகத் தெரிந்தது. உடனே அவள் அறைக்குள் போய் சுருட்டி வைத்த மூன்று பாய்களை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே முற்றத்தடிக்கு வந்து அவைகளை பிறகு பிள்ளைகளிடம் கொடுத்தாள். இதன் பிறகு திருக்கணிசாக்கு என்பன கொண்டு வந்து அதையும் முற்றத்தில் வைத்துவிட்டு, கூழ்ப்பானையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து அதை அந்த திருக்கணியிலே வைத்தாள். அதற்குப் பிறகு அவள் கொண்டு வந்தவைகள் சட்டிகள் இரண்டு - அகப்பை - பீலீஸ் என அவ்விடத்தில் தேவையான பொருட்களானவை நிறைவாகியிருந்தன.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இவைகள் எல்லாம் வந்து நிறைவாகிவிட எல்லோரும் பிறகு கூழ் குடிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். உறைப்பின் சமையோடு புளிப்பின் ரூசியும் சேர்ந்த அந்த ஒடியல் கூழ் சுடச்சுடவாகக் குடிக்கக்குடிக்க அவர்களுக்கெல்லாம் செரிமானமாகிக் கொண்டே இருந்தது.

தனக்குச் சட்டியில் கொடுக்கப்பட்ட கூழை பெருந்தாகத்தோடு பிலிசில் ஊற்றி ஊற்றிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தார் குசைப்பிள்ளை. கூழில் கரைந்து போயிருந்த மச்ச கவையின் சுகம் குடிக்கக் குடிக்க வயிற்றிலிடமும் கொடுக்க அவருக்கு இன்னமும் அதன் மேல் மலை கொண்ட ஆசையைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருந்தது. அதனால் வாங்கிய முதல் சட்டிக் கூழ் வற்றிக் காலியாகிவிட அடுத்த சட்டியிலும் அவர் கூழ் கேட்டு வாங்கி பிறகும் பிறகும் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ரூசி அனுபவித்துக் குடிக்கும் அந்தக் கூழ் அவர்கள் எல்லோருக்கும் நாலு விஷயம் அப்போதையாய்க் கதைக்கின்ற ஆர்வத்தையும் கொடுத்தது. தென்மூலைக்குள்ளே அவர்கள் கண்டு கொண்ட புதிய கவனிப்புகளின் கதைகள் இவ்வேணை அவர்களிடம் வளர்ந்து கொண்டுவந்தன. இதன் பிறகு அதே பார்வையில் தங்கள் வீட்டுப் பிரச்சனைகளையும் அவர்கள் கதைத்துக் கொண்டார்கள். சுற்றி சுற்றி இந்தக் கதைகளே அவர்களிடம் வந்து பிழைக்களை சரிப்படுத்திக் கொள்கிற ஆலோசனை அறிவுரைகளைல்லாம் பாய்ச்சப்பட்டதாகவும் அவ்வேணை அவர்களிடமாக இருந்தது.

கூழ் குடித்துப் பானையும் இப்போது காலியாகிவிட்டது.

இந்த கூழ் குடித்து முடிந்ததில் நல்லதிருப்பி இப்போது அவர்கள் எல்லோரினதும் முகத்தில்

“எங்களுக்கு வயிறுபுல் சாப்பாடு வேணாம்”

என்று தாய்க்குச் சொல்லிவிட்டு பாய்களையும் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு இராசம்மாவின் பிள்ளைகளைல்லாம் வீட்டுக்குள்ளே போய்விட்டார்கள்.

ஆனால் குசைப்பிள்ளை மட்டும், எதற்கும் தயாராய் இருப்பது போல,

“இந்தக் கூழ் மாத்திரம் குடிச்சு பசி ஆறுமே இராசம்மா.. அது ஏதோ வயித்துக்க அசைஞ்சு கொடுக்க உடனே செமிச்சிடும்.. நீ எனக்கு அங்க சோாு இருந்தா இப்ப போட்டுத் தா சாப்பிடுவம்?”

என்று சொல்லிக் கொண்டு நின்றார்.

றேஜினாவினது நினைவுகளிலே இவ்வளவு காலமாய்த்தழைப்பது போல இருந்து கொண்டிருந்த வெங்காயச் செய்கை அந்தக் கலட்டிக் காணியை அவள் திருத்திக்கிணறும் வெட்டிக் கட்டினாற் பிறகு இப்போது தான் நிஜத்தில் அது நிறைவேற்றினாற்போல இருந்தது. ஒரு பக்கம் அவள் அந்தக் காணியிலே கருணைக் கிழங்கு பயிரிட்டும் அது பெரிய இலையெல்லாம் விட்டு அங்கே விழு விழுவென்று வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. தோட்டத்தில் தனக்கு எல்லா வரும்படியும் வந்து காக தனக்கு மிதந்து கொண்டு வர வேண்டுமென்று சில்லாலை அங்கினின் துணையுடன் அவள் வெற்றிலைக் கொடியும் காணிக்குள் வைத்தாள்.

இவையெல்லாம் அவளது காணிக்குள் பச்சையாயும் பக்கமையாயும் தெரிய அதை அவ்விடத்தில் பார்க்கின்ற சனமெல்லாம் தங்கள் கத்திப் பார்வையால் பிடிந்திற மாதிரி அவற்றிலே கண்வைத்துக் கொண்டும் போனார்கள்.

என்னாலும் இப்போது றேஜினாவின் தோட்டத்துக்குப் பக்கத்திலே நீணமாய்ப் பல தோட்டங்களும் பயிர்கள் பயிரிட்ட வாக்கில் அவை சிலரித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒருவர் தோட்டத்தை மற்றவர் ஆராய்வது போல அவர்களுக்குள் நீநான் என்ற போட்டியும் இதனால் இருந்து கொண்டிருந்தது. ஆணாலும் தாங்கள் எல்லாருமே ஒன்றுக்குள் ஒன்று என்ற சொந்தத்து நினைப்பில் அவர்கள் வயிறு ஏறியவில்லை. மாறாக அவ்விடத்தில் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்து அன்பாக நடந்தவண்ணமிருந்தார்கள்.

றேஜினாவுக்கென்றால் காணி திருத்தி அதில் தோட்டமும் இப்போது செய்து விட்டதில், இதைப்பற்றியே முன்னம் அவளிடம் இருந்து கொண்டிருந்த யோசனைகள் மனதை விட்டு கொஞ்சம் இப்போது எட்டி நின்றன. அவள் நினைவுகளில் இப்போது சூரியன் உச்சியில் நின்றது மாதிரி இடை இடையே கெமிட்டனின் நினைவுகளும் அதிகரித்தது. அவள் தோட்டத்துக்குப் போய் நிற்கிற வேளை தனிமை உணர்வே தனக்கென்றதாக நிர்ணயித்திருப்பதாக உணர்ந்தாள். அப்படி இருந்தாலும் அவள் நினைவுகளிலே முகம் காட்டுகிற மாதிரி வந்து விடும். கெமிட்டனின் நினைவுகளானது அவள் தனிமை உணர்வை அறைந்து விரட்டுவது போல கலைத்துவிட்டு, அவளுக்கு ஒரு துணைபோல அது நின்று இன்பம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த இன்ப நினைவுகள் வரும் போதேல்லாம் தன்னிரில் அழக்கிய குடம் போல் அவள் தன்னுளே முழுக்கிக் கிடப்பாள். கெமிட்டனின் நடை, அவள்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கண்களில் உள்ள ஒனி, அவன் பார்க்கும் போது உள்ளவசியம்! மேல் நோக்கி வாரிவிட்டதாயிருக்கும் அவன்து தலையிர! சிவப்பான அவனது உடல் நிறம், அமைதியான குரல், எல்லாம் சேர்ந்து அவன் ஆன் ஒரு ராஜாமாதிரித்தான்.

“ஆனால், ஆனால், அப்படிப்பட்டவன் என்னிடத்தில் என்னத்தைக் கண்டதில் அவனுக்க ஒரு பிடிப்பு வந்திருக்கிறது?”

இதை நினைத்துக் கொண்டு அவன் தன்கையைத்தான் விரித்து வைத்துக் கொண்டு வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவனுக்கு உடனே முகம் மாறியது. அழகை அவன் என்னிடம் அப்படியாக எல்லாம் ஏதிர்பார்க்கலாமா?

“நான் என்னத்தைச்சொல்லிச் சொல்லியும் அலுக்காமலும், இன்னமும் என்னையே அவன் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறானே, கண்ணை இறுகி மூடிய மாதிரி முட்டாள் தனமாக என் மேல் அவன் ஆசையை வைத்திருக்கிறானா? என்றெல்லாம் அவனைப்பற்றி நான் எனக்குள்ளே இப்போ நினைக்கிறேன். ஆனால் அப்படி கண்ணை மூடின கணக்கில் நானும் தானே அவனின் மேல் ஆசையுள்ளவளாக இருக்கிறேன்! ஆனால், ஆனால், அவனை விட எனக்குள் உள்ள இந்த ஆசைதான் எனக்குள் இருந்துகொண்டு நான் எடுத்துள்ள இந்தவித துணிவைக் கண்டும் என்னை இப்போது அதுகேவியும் செய்கிறதாக இருக்கிறது. என்றாலும் நான் என்ன செய்வது? இந்த ஆசைகள் ஆகப்பட்டது யாருக்கும் ஒருவருக்கு வரலாம்! மனதிலும் அது ஊன்றிப் போய் அவர்களுக்கு நீடித்து வாழலாம், ஆனால் அது எல்லாமே கைக்கு எட்டாத நட்சத்திரக் கூட்டங்களாக இருந்து கொண்டிருந்தால், இப்படியாக அதுவிதமான ஆசையை அவர்கள் மனதில் பொத்திக் கொண்டு வைத்திருப்பதில் பிறகு என்னதான் பலஸ் ஒன்று இருக்கப்போகிறது. அதற்காக இந்த ஆசைகளை சரி தொலைத்து விடுவோமென்றாலும் இலகுவில் யாருக்குமே அது நடக்கிறதாக இருக்கிறதா? அது எங்கே நினைவை விட்டுத் தொலையப்போகிறது? எவ்வளவு தான் அப்படி முயன்றாலும், விதம் விதமாக அது உடுத்திக் கொண்டு திரும்பவும், திரும்பவும் நினைவில் யாருக்குமே அவைகள் வந்து கொண்டிருக்கத்தானே செய்கிறது?”

என்று இது விதமான நினைவுகளெல்லாம் நெஜினாவிடம் இருந்து கொண்டிருந்தது. என்றாலும் கெமிட்டனை அவன் சில வேளாகளில் கண்டு அவனுடன் அவன் கதைக்கும்போது இந்தக் கேள்விகள் நினைவுகளெல்லாம் அவன் மனதிலிருந்து அவ்வேளை உருத்தெரியாத அளவிலேயாக உடனே

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கலைந்தும் போய்விடும். ஏனென்றால் அவன் மேல் அவனுக்கிருந்த அன்பு அவனைத்தன் மனத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாத ஒன்றாகவே வளர்ந்து விட்டதொன்றாக இருந்தது.

நெஜினா ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் தோட்டப்பக்கம் எதுவித வேலையும் செய்வதற்குப் போவதில்லை. ஞாயிற்றுக்கிழமை நாள் கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஒய்வு நாள். இந்த ஒய்வு நாள் காரியத்தை தென்மூலைக் கிறிஸ்தவர்களும் ஒழுங்காக கடைப்பிடித்தார்கள். முக்கியமாக இவர்கள் எல்லோருமே ஞாயிற்றுக் கிழமைக் காலைப் பூசைக்குத் தவறாமல் போய் விடுவார்கள். அடுத்துஅன்றைய நாளின் பொழுது போக்கையும் வேலையையும் வீட்டுக் காரியங்களுக்குள்ளாகவே வைத்துக் கொள்வார்கள்.

நெஜினா இந்த நாளில் மட்டும் வேலையில்லாத காரணத்தினால் மிருதுத்தன்மையுடன் இனைப்பாறக் கூடியவளாக இருந்தாள். இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை நாட்களிலே ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை நாள் நடந்த அந்த ஒரு நிகழ்வு நினைத்துப் பார்க்கையில் அவனுக்கு சந்தோஷமுற்ற தொன்றாக இருந்தது.

அனேக நாட்களுக்குப்பிறகு கெமிட்டனை அவள் அன்றுதான் சந்தித்தாள். கெமிட்டனை அன்று கோயில் வளாவுப் பக்கத்தில் அவள் கண்டது எதிர்பாராத ஒரு சந்திப்பாகவே இருந்தது.

அவனை அவள் பார்க்கும்போது “என்ன இவன் மிகப்பெரிய மனிதனாகி விட்டானோ!..” - என்ற மாதிரி அவனுக்கு அப்போது நினைக்கவும் இருந்தது.

இத்தனை நாள் இவன் என் பார்வையில் படாததில் இவன் இப்பிடி அழகு கூடியவளாக இப்போ என் கண்களுக்குத் தெரிகிறானா? என்றும் அவள் நினைக்கும் போதே ஒரு சிரிப்பும் உடனே அவனுக்கு வந்தது.

ஆனால் கெமிட்டன் அவள் சிரிப்பை ரசிக்கவில்லை. அவன் அவனுக்கு கிட்டேயாக வந்தான்.

“என்ன நெஜினா நீ இப்பிடியா தேய்ந்த போனாய்..?”

“தோட்டத்து வேல!”

ஒரு சொல்லில் சொன்னாள்

“எண்டாலும் இப்பிடியா இப்பிடியா உன்ன ஆக்கிப்போடும்?”

‘பின்ன தலையில் சொரியிற கடும் வெய்யில்’

என்று அவள் சொல்ல வறுபட்டது அவன் மனம்

“அந்த கலட்டிக் காணி வந்து”

என்று அந்தக் கதையை அவன் தொடங்க

“இப்ப கெமிட்டன் அந்தக் காணியை நான் வசந்தத்தின் மலர்கள் பூக்கிற பிரதேசமாக்கிப்போட்டன்..!”

“என்ன உனக்கு கவிதையா எல்லாம் சொல்ல வருகிறது..?”

“ஏன் அப்பிடி நான் சொல்லுந்து உனக்குக் கேக்க நல்லதா இல்லையா..?”

“அதெல்லாம் நல்லதுதான்! ஆனா நீ இப்பிடி இப்ப பாக்க எனக்கு தெரியிற்றுதான் நல்லாய் எனக்கு இல்ல! எனக்கு உன்னைப்பாக்க கவலையாயிருக்கு ழெஜினா!”

“அப்ப ஒருக்கா எனக்காக நீஇப்ப அழன்?”

“நீ பகிடி விடுஞாய்!”

“பகிடியெண்டால் ஒரு சிரிப்பைச்சிரி?”

“எல்லாத்துக்கம் நீ கதைக்கிறாய் ஒரு கத!”

“நீயும் அப்பித்தானே?”

“அப்ப வாய்காறியோட நீ கதைக்காத?”

“ஷெஜினா என்ன இது... என்ன நீ இப்பிடி கோவப்பட்டு என்னோட கதைக்கிறாய்?”

“ஜீயோ உன்ன ஏன் நான் கோவிக்கப்போறன் கெமிட்டன்.. உன்னக்கோவிச்சா எனக்கு பிறகு ராத்திரியில நித்திரையே வராது..! இங்கப்பார் கெமிட்டன் என்ற கதையையும் நீ ஒருக்கா கேள்..? நான் வந்து காலையில எழும்பினா அங்க என்ற தோட்டத்துக்கு நான் போக வேணும்! அங்க போனா நான் முழுக்க நான் வேலையாக்களோட சேந்து அந்த வெயிலுக்க வேலை செய்யவேணும். அப்பிடியாத்தான் என்ற நிலமை..! அப்பிடியான என்னயப்போய் நீ என்ற முகத்தைப் பாக்கிறாய்..! கஞ்சத்துக்குக் கீழ பாக்கிறாய் இடுப்பப்பாக்கிறாய்..! இதெல்லாத்தையும் வழவா நான் வைச்சுக்கொள்ள மற்ற பொம்புளய் பெட்டையள் மாதிரி சொகுசா வீட்ட இருந்து கொண்டு நான் பூச்சுப் பூசிக்கொண்டு குளமையா இருக்கிறனே..? எங்கட வீட்டு விஷயம் உனக்குத்தெரியும்தானே? எங்கட வீட்டில தரித்திரம் பிடிடுக்கி எடுக்குது..! அதமாத்த வேணுமெண்டா முத்த தாயாப்பிறந்த நான் தானே எங்கட குடும்பம் உயரவா ஒரு வழி செய்ய பாடுபட வேணும்..?

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

நாளையக் கவலை நாளை எண்டு நானும் நினைச்சுக் கொண்டு - வீட்டு சும்மா நானும் இருந்தா என்ற தங்கச்சிமார் எப்பிடி பிறகு ஒரு இடத்தில் கலியானம் முடிச்சதாய்க் கரை சேருவினம்?"

என்று அவள் சொல்ல கெழிட்டனுக்கு அந்நேரம் அவளினின்றும் பிரிந்த இன்னொரு நேஜினா அங்கு தன்முன்னிறு தனக்கு எல்லாம் அவற்றை சொல்வது போல அவனுக்குப் பார்க்க அப்படியா இருந்தது.

"வேறு ஒரு எண்ணங்கூட தன்னிடம் இல்லாமல் தன் சகோதரிகளும் வீடும் என்று அதையே தான் இவள் - நான் அவளுடன் கதைக்கும்போ தெல்லாம் கதைக்கிறானோ?"

என்று அவன் நினைத்துக்கொண்டு அவளையே ஊன்றிக் கவனிப்பது போல் அப்போது பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்படி அவன் பார்க்க அவன் பார்வையை அவ்வேளை தன்னுள் வாங்கினாள் நேஜினா.

"என்ன நான் சொன்னதெல்லாம் கேட்டு உனக்கு நெஞ்சில் பாரமாயிருக்கா கெழிட்டன்..? ஆனா இந்த வயசிலேயே வாழ்க்கய நினைக்க எனக்கடா சிரிப்பாத்தான் வருகுது..! கலியானத்துக்கு அங்க எங்கட வீட்டில மூண்டு பெம்புளப் புள்ளையள் காத்துக் கொண்டிருக்கெண்டு ஒரு கிழவியள் மாதிரி நான் நெடுகலும் நினைக்கவும் பேசவும்... சில வேளையில இதுகள நினைச்சு சத்தியமா கெழிட்டன் எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வருகுத்தா.. இதிலுமில்ல அதிலுமில்ல எண்ட மாதிரி மனமும் சிலவேளையில கிடந்து எனக்கு வேகுது ஆனா அது மாதிரியாடா நீ கெழிட்டன் இருக்கிறாய்...? உன்ற வீட்டில நீ காலுக்கு மேல காலைப்போட்டுக்கொண்டு ஒரு செல்லப்பிள்ள மாதிரிச் சீவிக்கிறாய்..? உனக்கொரு குறை இருக்கெண்டு பாக்க எனக்குத்தெரியவே தெரியேல்ல... அப்பிடிப்பட்ட நீ என்னை ஏன்ரா..?"

அவளுக்கு ஒன்றும் மேலே ஏதும் சொல்ல முடியாமல் சிரிப்பு வந்து விட்டது.

"என்ன சிரிப்பு?"

"இல்ல!"

அவள் பிறகும் சிரித்தாள்

"சரி சிரிப்பை விட்டுட்டு மிச்சத்த சொல்லன்?"

"சொல்ல நான் தேவயில்ல.. உனக்கு அது விளங்கியிருக்கும் தானே?"

"எனக்கெண்டா விளங்கேல்ல?"

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“நீ சின்ன பாப்பாவா?”

“பகிடிய விட்டிட்டு சொல்லு?”

“சொல்லமாட்டன்!”

“தெஜினா என்ன இதாடி சொல்லன் நீ?”

“சரி சொல்லுறங்னு!”

“சொல்லு?”

“ம்... பொறு!”

அவன் அவனுக்கு கிட்டக் கிட்டயாய் வந்தான்

“எட்டவாய் நின்டு பேச்டா இது ஒழுங்கை யெல்லே?”

“சரி சொல்லு!”

“சரி நான் சொல்லுறங்ன ஆனா ஒண்டு நீ உடன செய்ய வேணும்?”

“என்ன?”

“நான் சொன்னதோட நீ இந்த இடத்தவிட்டு உடன போயிட வேணும்? இதில் பேந்தும்பேந்தும் நாங்கள் ரெண்டு பேரும் நின்டு கதைக்கேலாது கண்டியோ அதுக்கு நீ ஒமோ..?”

“சரி ஒம்! சொல்லு?”

“அது என்னெண்டா..!”

“அதத்தான் சொல்லன்?”

“என்னில் என்ன ஒண்டு உனக்குப் பிடிச்சதாயிருக்கெண்டு இப்பிடி என்னையே நீ சுத்திச்சுத்தி வாறாய்டா..?”

என்று அப்படி சொன்ன அந்த கணத்திலேயே அவள் தன் புருவங்களை வினாவில் நெரித்ததாக வைத்துக் கொண்டு சிரித்தாள். அவள் சிரிக்கவும் கெமிட்டன் உடனே அவனுக்கு ஏதோ சொல்லவென்று வாயெடுத்தான். ஆனால் அவள் உடனே அவனுக்கு தன் சிரிப்போடு கையை அசைத்து நீ ஒண்றும் இதற்கு மேல் எனக்கு சொல்லவராதே என்பதாக அவனுக்கு உணர்த்திவிட்டு.

“நான் விட்ட போகப்போறன் கெமிட்டன் ஞேரம்போச்சாடா ஞேரம் போச்சாடா!”

என்று சொல்லிக்கொண்டே பின் அடிகள் வைத்துப் போனவாறு அவள் முகத்தையும் பார்த்தபடி அதே சிரிப்புடன் வெகு அழகாக ஒரு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

திரும்புத் திரும்பி முன் பாதையால் விறுக்கு விறுக்கென்று நடந்தவாறு அவள் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் போவதை அந்த இடத்தில் நின்றவாறு பார்த்துக் கொண்டிருந்த கெமிட்டனக்கு நெஜினாவை அப்போது நினைத்துப் பார்க்கையில் மனம் ஒரு தினுசில் உருக்கமாயிருந்தது. மாழியின் குடும்பத்துக்குக் கட்டாயம் தான் உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற அந்த உணர்ச்சி அவனுக்கு இன்னேரம் ஒரு ஊழையிடமுள்ள அதிகப் பட்ட உணர்ச்சி போல வேகங்கொண்டதாக எழுந்தவண்ணமிருந்தது.

20

“நாளெல்லாம் நான் தோட்டத்தில் நின்டு அப்படி பாடுபட்டதினர் பலன் இன்னும் முன்றே முன்டு நாளில் எனக்குக் கிடைக்கப் போகிது. அந்த நாளில் வெங்காயம் பிடிங்கினா எனக்குப் பிறகு கையில் காகக்கும் குறைச்சலில்லை. என்காணியில் உள்ள வெங்காயத்தினர் விளைச்சல் பெருக்கம் எவ்வளவுக்கு எனக்கு நன்மையளிக்கப் போகிதென்டு எனக்கே தெரியுதே! அப்பாடா இனி அதால் என்ற வீட்ட உள்ள பணக் கஷ்டமே விட்டுத் துலைஞ்சு போயிடும். பிடுங்குகிற ஈரவெங்காயம் இப்போதைக்கு வித்தாலே அந்தக் காக பிறகும் புதுச் செய்கை செய்து அதைப்பராமிக்க தாக்காட்டும்.. மிகுதியான வெங்காயத்தைப் பிடிக்கடி கொட்டிலுக்குள்ளூடும் தூக்கி விட்டா - அது பாங்கில வைச்ச பணம் மாதிரிவட்டி குட்டியெல்லாம் போட்டதாய் விலை ஏறி விற்கிற காலத்தில் அதனால் பெரும் தொகைப் பணமும் கைக்குக்கிடைக்கும். இதெல்லாம் நடக்கிறது அந்த குசையப்பரின்ட அருளாலதான்! இன்டைக்குப் புதன் கிழைமை! அவரின்ட பக்தியான நாள்! அதால் கட்டாயம் பின்னேரம் இன்டைக்கு நான் ஒருக்கா எங்கட கோயிலுக்குப் போவும்.. ரெண்டு மெழுகுதிரி குசையப்பருக்குக் கொஞ்சத்திப் போட்டு சூருபத்தைத் தொட்டுமொருக்கால் கும்பிட்டு நான் மண்டாடிப் போட்டு வரவேணும். அவரின்ட உதவியில்லாமல் எனக்கெல்லாம் என்னத்த ஒண்ட தனியவா நான் நின்டு கொண்டு செய்யேலும்? குசையப்பரப்பு..!”

என்ற இந்த நினைவுகளோடு நெஜினா காலை வேளையிலிருந்தே கோயிலுக்குத் தான் போக வேண்டிய பின்னேர வேளையை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் எதிர் பார்த்த வேளை வந்து கோயிலுக்குள் அவள் போன போது மனதில் ஒரு வித உற்சாகத் தன்மை அவளுக்கு நிறைந்தது. அந்நேரம் ஆளில்லாத மௌனமாயிருக்கிற அந்தக்

கோயிலுக்குள்ளே மெழுகுதிரி பற்ற வைத்து குசையப்பர் சொருபத்தைத் தொட்டுத் தொட்டு அவள் பக்தியாக செபம் சொல்லி மன்றாடனாள்.

குசையப்பர் சொருபம் ஒரு கையில் பாலனையும் லில்லிமலர்ச் செண்டையும் தாங்கியதாகவே காட்சியளிக்கும். அந்த லில்லி மலர்களிலே இன்றைக்கென்னவோ நெஜினாவுக்கு அவ்வளவாக கண்பார்வை பதிந்தது. அந்த லில்லி மலர்களிலே அவளுக்குத் தெரிகின்ற பிரியஞபம் பார்க்க அவளுக்கு முகமும் மனமும் பூத்தான மிக சந்தோஷத்தை அளித்துக் கொண்டிருந்தது. திருமண ஏற்பாடான மேரியின் சுயம் பரத்துக்கென்று தான் கையில் கொண்டு போன வெறும் மரக் கட்டை துளிர்த்துப் பின் பூஞ்செண்டாய் ஆனதோரு புதுமையால் தான் குசையப்பர் எனகிற யோசேப்பு மேரியைத் திருமணம் பூண்டார். அதே போலவே என் திருமண வாழ்வும் குசையப்பருக்கு நடந்த அந்த ஒரு புதுமையான பெருமிதம் போல நடந்தேறுமா? அஞ்சி அஞ்சி இருக்கும் எனக்கு அப்படி ஒரு வாழ்வு என்பது வந்து வாழ்க்கை என்பது எனக்கு ஒரு பாலாறாய் மாறுமா? கெமிட்டனை நான் திருமணம் செய்வதென்பது எனக்கு அது சாத்தியப்படுமா? இந்த கடைசி நினைப்பிலே அவளுக்கு உள்ளாம் ஒரு முறை அடித்துக்கொண்டது. குசையப்பரின் சொருபத்திலே அவ்வேளை அவள் - அவரது பார்வையைக் கவனித்து விட்டு உடனே அவள் கண்கலங்க நின்றாள். என்றாலும் அந்த கணத்தின் பின்பு அந்த நினைவுகளை அவள் பாராட்டவில்லை. இதற்குப்பிறகு சந்தோஷத்துடனேயே கோயிலால் இருந்து அவள் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தாள். சிறுகச் சிறுகத் தணிந்த பின்னேரத்து வெயிலும் படடுப் போய்விட்டது. இருந்த வெளிச்சத்தையும் முந்றாக முறித்தது போல செய்து விட்டு இருட்டும் வந்து இரவுக்கென்றதாக இணைந்தது.

நெஜினாவின் வீட்டிலே அவள் தங்கைமார்கள் தமிபி தாய்தகப்ப ணென்று எல்லாருமே சில நாட்களில் இரவுகளில் ஓன்று கூடிக் கதைத்துச் சில நேரங்கள் பொழுதைப் போக்குவதென்பது அதிசயமாகவென்று இல்லை. குடும்ப அங்கத்தவர் யார் ஒருவரையும் தங்களிலிருந்து விலக்கி நிறுத்தாமல் இந்தப் பொழுது போக்கை அவர்கள் கடைப்பிடித்து வந்தார்கள். நெஜினாவின் தாய் இராசம்மா பழைய இலக்கியங்கள் பலதும் படித்தவள். அதிகம் வேதப் புத்தகங்களையும் அவள் வாசித்தறிந்தவள். அவள் கதை சொன்னால் அந்தக் கதைகளைக் கேட்பவருக்கு மனக் காயங்கள் ஆறிவிடும். அப்படி அவள் கதை சொல்லும் போது சொல்லமுக்கு அவளுக்கு வந்து விடும். அந்தச் சொற்களை அவள் தன் நினைவுகளில் தேடியெடுத்து அந்தேரம் தேனூறும் மதுச் சாரம் நனைந்த சுவையூறியதாக சொல்லிக்கொண்டு போவாள். இன்று இரவு அம்மாவின் கதை மடியில் கொஞ்சனேரம் கிடந்தபடி கதை கேட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்று பிள்ளைகளுக்கும் ஒரு வித

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

ஆவலாயிருந்தது. இதற்கென்று விறாந்தையில் பெரிய ஓலைப் பாய் விரித்து எல்லோரும் அதிலே வந்து இருந்து கொண்டார்கள். சூசைப்பிள்ளை விறாந்தை மூலையிலுள்ள கதிரையில் இருந்தார் இவருக்குக் கால்மடித்துக்கீழே இருந்தால் பிறகு ஏழும்ப இயலாத அளவிற்கு விலங்கு போட்டதாக வந்து விடும். அதனாலேயே ஏன் வம்பு என்று சிலவேளைகளில் அவர் கதிரையில் இருந்து கொள்வார்.

நேஜினாவுக்கு உடன் வருகிற மழைத்துளிகள் அளவுக்கு பல மோசனைகள் இருந்து கொண்டிருந்தன. “இன்று அம்மாவிடம் நான் என்று கேட்க வேணும்! அவ கிழமைக்கு ஒரு நாள் எங்களுக்குச் சொல்லி வாற அந்த நெடிய கூத்தின் கதைய இன்டைக்கு மட்டும் வேண்டாமென்டு நான் நிறுத்த வேணும்! அந்தக்கூத்துக் கதைக்குப் பதிலா அவர் நான் எங்கட கோயில் சூசையப்பரின்ட அந்தச் சரித்திரத்தைச் சொல்லுங்கோ எண்டதாய்க் கேக்க, வேணும்?” -என்று அவள் யோசித்தக் கொண்டு அந்தப் பாயில் இருந்து கொண்டிருந்தாள்.

நேஜினாவுக்கு சூசையப்பரின் வாழ்க்கையிலே அந்த லில்லி மலர்கள் பூத்த நிகழ்வே அவள் அறிவேண்டிய கண்கள் போன்ற முக்கியமாக இருந்தது அதை அம்மாவிடம் கேட்டு விபரமாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற நினைவு அவளுக்கு நிழல்ராட்டினத்தில் ஆடியது மாதிரி சுற்றிக்கொண்டிருந்தது.

“அதையே இன்டைக்கொருக்கா எங்களுக்கு நீங்க சொல்லங்களன் அம்மா” என்று அவள் தன் தாயிடம் பிறகு கேட்டும் விட்டாள். இராசம்மாவிற்கு யோசேப்பு மேரி ஆகியவர்களின் திருமண சரித்திரமானது ஒரு புது உலகத்திற்கு போகிறமாதிரி புதுமையானதாக இல்லை. அந்த கதை அவளுக்கு முழுமூலம் தெரிந்த விஷயம். எனவே பாணம் விட்ட அந்த போக்குடைய விரைவில் அதுவெல்லாம் அவள் நினைவில் உடனே தயாராகி விட்டது.

“பிள்ளை இந்த கதையை மனம் கொண்டதா கேட்கிறானே?” என்ற ஒரு மனச் சந்தோஷத்தோடு அந்த கதையை பிறகு ராசம்மா சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“பிள்ளையள் கண்ணி மரியாலுக்கு எங்கட சூசைமா முனிவரை பத்தாவாக தெரிஞ்க கொள்ளப்பட்ட அந்த நிகழ்வு எப்பிடி நடந்தெண்டா, மரியாள் வந்து முன்னம் ஆண்டவருக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்திருந்தா அது எப்பிடியான வாக்குத் தத்தமெண்டா.. நான் எப்போதும் கலியாணம் செய்யாம கண்ணியா காலம் கழிப்பனெண்டுதான் அப்பிடியான வாக்குத் தத்தம் அவ செய்து கொண்டவ.. ஆனா கடவுளுடைய சித்தத்தின்படி

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

தேவ தாதன் அவவவுக்கு முன்னால் தோன்றி தேவகுமாரன் மனுவாய் வந்து உமது மூலம் உலகிலே பிறக்க சித்தமாயிருக்கிறார் என்று சொல்ல, மரியானும் திருமணத்துக்குச் சம்மதித்து கடவுள் சேவடியை வணங்கி நின்றா.

இது இப்படியிருக்க தேவாலயத்தினர் சிரேஸ்ட குருவாயிருந்த சிமியோனெண்ட மாதவருக்கு கடவுள் ஒரு காட்சியைக் காட்டி சொன்னது என்னெண்டா - தாவீது ராச குலத்தில் பிறந்த கண்ணிகைகளிலே அதிக மாட்சிமை பொருந்திய மரியானுக்கு பதினாலு வயசாகிறதால் அந்த அவவின் குலத்திலேயே ஒரு வரைத்தேடி நீ விவாகம் செய்து வை என்டு அவர் சொல்லிவிட, சிமியோன் என்ன செய்தாரெண்டா நிகரில்லா வரங்களுள் மரியாளை பிறகு அவர் அழைப்பிச்சு, அவவுக்கு கடவுள் கட்டளையையும் சொல்லி, நீயும் விவாகத்துக்கு உட்பட வேண்டுமென்டு சொன்னார். அதற்கு உடன மரியாயும் பரமநாதன் கட்டளைப் படியே ஆகட்டு மென்டு உடனேயே ஒப்புதல் குடுத்துவிட்டா.

அப்ப சிமியோன் எண்ட முனிவர் என்ன செய்தாரெண்டா மற்றைய குருப்பிரசாதிகள் எல்லாரோடையும் சேர்ந்து யோசிச்சு இதற்கொரு வழியத்தேடி செபழும் எல்லாருமா சொல்லிச்சினம். பிறகு இவயள் எல்லாருமா ஒரு முடிவெடுத்து அங்க தாவீது ராச குலத்தில் உள்ள ஆடவரெல்லாரையும் வாருங்கோ என்டு கூப்பிட்டு அவயளினர் கைகளில் ஒவ்வொரு கோலையும் குடுத்து - உங்களில் ஆண்டவர் காட்டுஞ் புருடனையே மரியானுக்கு நாங்கள் தெரிஞ்சு கொள்ளுவாம் என்டு சொல்லிப்போட்டினம்.

இந்தக் கதையில் நான் ஒண்டச்சொல்லாம் விட்டிட்டன். அது என்னெண்டா முதல் சொன்னன் அந்தக் கோல் கையில் அவயங்குக்குக் குடுத்த தெண்டு - அந்த கோல் வந்து கையில் எல்லாரும் கொண்டர வேணுமென்டுதான் முரசொல்லியால் அங்க உள்ள வயங்க்கெல்லாம் அறிவிக்கப்பட்டது.

“ராசம்மா என்ன கதை சொல்லிக் கொண்டு போறாய் ராசம்மா அந்தக் கோல் வந்து உயிர்த்து உடன தளிர்க்கிற ஆம்புளயத்தான் கலியானம் செய்து குடுக்கிறதெண்டு சொல்லப்பட்டதன்.. கதையில் நீ அதை சொல்லாம் விட்டிட்டாயன்.”

“ஓ அது சரிதான் நீங்கள் சொல்லற அப்பிடித்தான் நடந்தது. அத நான் இனி சொல்லுவமென்டு பாத்தனான். எண்டாலும் நான் அத முதல் சொல்லி இருக்க வேணும். எண்டாலும் சரி இங்க கதையில் மிகுதியக் கோளுங்களன்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இந்தக் கட்டளை ஊருக்க முரசோலி மூலமாகத்தான் பிரசித்தம் பண்ணப்பட்டது. அப்பிடி தாவீது ராச குலத்தில் உள்ள சகல ஆடவரையும் கையில் ஒரு கோலை கொண்டாருங்கோ என்னு சொல்ல பிரபுக்கள் துரைமார் என்னு உள்ளவயலும் வேறு அந்த கோத்திரத்தில் உள்ள சாதாரணமான ஆம்பிளியனும் வாகனங்களிலியும் வந்து தேவாலயத்தில் சேந்திச்சினம். இதுக்குள் ஆகாவு எண்டவன் ஒருவன் அவனும்கூட ஒரு மந்திரவாதியப் பிழிசுக் தன்ற கோல மந்திரிச்சு அத அந்த இடத்தில் பிறகு மலரச் செய்கிற திட்டத்தோட வந்திருந்தான்.

இதெல்லாம் இப்பிழியாயிருக்க தாவீது கோத்திரத்தில் உள்ள ஆடவர்களில் ஒருவரான குசைமா முனிவர் என்ன செய்தாரென்றா திருமணம் நிறைவேற்கிற தேவாலயத்துக்குப் போக கொஞ்சம் கூட மனம் அவருக்குப் பிரியப்படில்ல எண்டாலும் அவரும் குருவினர் கட்டளைக்கு அமைய வேண்டு மேண்ட அந்த அமைச்சவினால் அவரும் என்ன செய்யிறதென்னு ஒரு கோலை எடுத்துக்கொண்டு அங்க போனார்.

இப்பிடி எல்லாரும் அங்க போக கன்னி மரியாளைக் கூட்டிக் கொண்டு வாங்கோ என்னு குருப்பிரசாதி கட்டளை போட்டார்.

அப்பிடி அவர் கட்டளையை ஆழிவிச்சதோட மரியாள் இனி என்ன நான் செய்யிறதென்னு மனம் கலங்கினாலும் - பரம கடவுளால அவ ஒரு மாதிரி தேற்றப்பட்டு தேவாலயத்துக்குப் போக பிறகு அவ ஒரு மனப்பட்டா. அத்திருண்டத்தோட என்ன நடந்ததெண்டா - அங்க போன பல கன்னியரும் மரியாளை அலங்கரிச்ச அவவ புடை குழவா அவயள் எல்லாரும் அவவ கூட்டிக் கொண்டு இங்க தேவாலயத்துக்கு வந்திச்சினம்.

ஆனா இங்க தேவாலயத்தில் மரியாளை திருமணம் செய்ய எல்லாருக்கும் விருப்பம்! ஆனா குசைமா முனிவருக்கு அது விருப்பமில்லை. ஏனெண்டா அவர் தன்ற பனிரண்டு வயதிலேயே இந்த கலியாணம் வெறுத்திருந்தவராம்! அதால இந்த கலியாணம் எண்டுறது அவருக்கு விருப்பமில்லாமலிருந்ததுது.

எண்டவாறா இப்பிடி அவயளைல் லாம் அங்க இருக்க, சிமியோனெண்ட குருப்பிரசாதி இதுக்கொரு வழிகாட்டுமெண்டு அந்த நேரம் ஆண்டவர பிராத்தித்தார். அவர் பிரார்த்திக்கவும் அங்க ஒரு அதிசயம் நடந்திச்சு. அது என்ன மாதிரியெண்டா.. அங்க உள்ள எல்லாரும் வைச்சிருந்த கோல்கள் எல்லாத்தையும் தவிர்த்து இவர் குசைமா முனிவர் வைச்சிருந்த கோல் மாத்திரம் அப்பிடியே தளிர்த்து பூத்து அந்தத் தேவாலயம் முழுக்க இடமும் பரிமளிக்கவாச் செய்து போட்டுது.

அந்த ஏணத்தில் என்ன ஒண்டு அங்க நடந்துதெண்டா... அங்க ஒரு புறா தோன்றிச்க... அந்தப் புறா பவளக்காலும் பொன்னிய வாய்முள்ள வடிவான புறா. அந்தப்புறா பிறகு தன்ற சிறகசைத்து அப்பிடியே பறந்து வந்து யார்மேலபோய் இருந்துதெண்டா... அது குசைமா முனிவரின்ட சிரசிண்ட மேலதான் பிறகு போய் இருந்திச்க.

இந்த நேரம் குசைமா முனிவற்ற மனதில் ஆண்டவர் தோன்றி. “அஞ்சாதே.. என் சித்தப்பாடி நடப்பதினால் நீ யோசிக்க வேண்டியதென்ன? நீ விரும்பிய விரத்த தத்துவத்துக்கும் ஒரு குறைவும் வராது” - எண்டு சொல்லி ஆண்டவர் அவரத் தேற்றினார்.

இது நடந்ததிக்குப் பிறகு குருப்பிரசாதியானவர் குசைமா முனிவரை அழைக்க அவரும் கிட்ட வந்து குருவை வணங்கினார். அப்பிடியே மரியம்மாஞும் வணங்கி நின்றா, இதுக்குப் பிறகு அவேயளின்ட வழக்கத்தின் படி குசைமாமுனி ஒரு துண்டு வெள்ளிய கண்ணி மரியாஞுக்குக் குடுத்து எனக்கு மணவியாயிருக்க நீர் விரும்பினா இதை ஏற்றுக்கொள்ளுமெண்டு சொல்ல, மரியாஞும் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வார்த்தைப்பாட்டு உறுதியை எழுதி ரெண்டுபேரும் கையொப்பம் வைச்சிச்சினம்.”

என்று ராசம்மா கதையின் கடைசி விஷயத்தை வெகு சாதாரண மாய்ச் சொல்லி முடிக்க, கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களில் லீலா அம்மாவின் கதைக்குள் தன் சிரிப்பை மெள்ள ஓட்டினால் போல ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தாள். அவளோடு சேர்ந்து பிறகு மற்றைய சகோதரிகளும் சிரித்தார்கள். நெஜினா தாயை கேட்டாள்.

“அம்மா அந்தக் காலத்திலேயே நெஜிஸ்டர் பண்ணி கலியாணம் முடிக்கிற முறை இருந்ததோ.. என்னம்மா நீங்க சொல்லுற உந்த கதை யெல்லாம் ஒரு புதினமாயிருக்கு?”

“எனக்கும் தான் பிள்ளா புதினமாயிருந்தது.. நான் இதையெல்லாம் அந்தப் புத்தகத்தில் பார்த்து வாசிக்கேக்கின்ளை”

“அட அப்ப இதெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரிஞ்சது புத்தகத்தில் படிச்சே?”

“பின்ன அந்த புத்தகத்தப் படிச்ச நான் தெரிஞ்ச கொண்ட விஷயமெல்லாம் ஆச்சரியந்தான்பிள்ள.. அதில பிள்ள கலியாணம் முடிக் கேக்கின்ள மரியாஞுக்கு வயக அப்ப பதினாலு எண்டு போட்டுக்கிடந்தது.. குசைமா முனிவருக்கு அப்ப முப்பத்திமூன்டு வயசாம்.. இதோட இவப்பள்க்குள்ள அந்த உறவுமறை பற்றியும் நான் அந்த புத்தகத்தில் இருக்கிறத வாசிச்சனான். அது என்னெண்டா குசைமா

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

முனிவருக்கும் கண்ணி மரியாஞக்கும் இரத்த உறவில் அவயங்கு மூன்றாம், தலைமுறைஇரத்த உறவாயிருந்ததாம்.”

“அப்ப ஒரு விதத்தில் தூரத்து சகோதர முறையாயிருக்குமோ?”

என்று நெஜினா தாயை கேட்டாள் மகள் அப்படி கேட்கவும் இராசம்மா ஒரு கணம் யோசித்தாள், பிறகு,

“ஆரும் கைப் பிடிச்ச என்னை நடத்திக் கூட்டிக் கொண்டு போற்மாதிரித்தான் அறிவு எனக்குப்பிள்ள.. அந்தப் புத்தகத்தில் படிச்சத்ததான் எனக்குச் சொல்லேவும்.. ஆனா நான் படிக்காதத என்ற அறிவைக்கொண்டு நான் எப்படியம்மா சொல்லுறது?”

என்று அவள் சொன்னாள்.

இந்நேரம் தூக்கம் வந்த உச்சத்தில் விழி சொருக இருந்து கொண்டிருந்தான் ஜீவன் அவனை,

“நீ போய்ப்பட்டா தம்பி போய்ப்படு!”

என்று சொல்லி அவனை அந்த இடத்தாயிலிருந்து எழுப்பிப்போகச் செய்தாள் நெஜினா. மனக்குள்ளே விழுந்த கதைகளின் நினைவுகளுடன் நெஜினாவின் சகோதரிகள் அந்த பாயிலே இரண்டு நிமிடங்கள் வரை இருந்தார்கள். பிறகு அவர்களும் பாயை விட்டு எழுந்து “நித்திரை வருகுது எங்களுக்கென்று” - பொதுவாக தாங்களே இதை சொல்லிக் கொண்டு தங்கள் படுக்கை அறைக்குப் போய் விட்டார்கள்.

இதற்குப் பிறகு குசைப்பிள்ளையும் விறாந்தையில் தனது படுக்கைபோட ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டு நின்றார். நெஜினாவும் சகோதரிகள் படுக்கும் அறைக்குப் படுக்கவேண்டு பிறகு போனாள். அவளுக்கு தாய் அங்கே விறாந்தையில் சமையல் காரியங்களை தானே பேசியிடி பாய் சுற்றிகொண்டிருப்பது அறைக்குள் வந்த பின்பும் அப்போது அவளுக்கு கேட்டு உரைக் கூடியதாக இருந்தது.

அவள் பிறகு பாயை விரித்து விட்டு அறை விளக்கை அணைத்து விட்டுப் படுத்தாள். ஆனால் அவளுக்கு நித்திரை வரவில்லை. இருட்டுக்குள் அவள் கண்ணை திறந்து பாத்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த இருட்டுக்குள் அவளுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. சமைந்த அந்த இருட்டு தன்னுடன் கூவிக் கதைக்கிறது போல அப்போது அவளுக்கு இருந்து கொண்டிருந்தது. வெளியே மௌனப் பண்யாக நின்றவையெல்லாம் காற்றுடித்ததில் இப்போது ஒலைச் சத்தம் போடுவதும் அவள் காதுகளில் இவ்வேளை கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

தோட்டத்தில் வெங்காயம் பிடுங்கவென்று முறைவைத்த நாளைய தினத்தை நினைத்துக் கொண்டு குசைப்பிள்ளையின் குடும்பம் உற்சாகத்திலிருந்தது. அன்று காலைப் பூசை ஞாயிற்றுக்கிழமைப் பூசையில்லாமல் தினப் பூசையாயிருந்தாலும் அந்தப் பூசை வழிபாட்டிற்கு குசைப் பிள்ளையிலிருந்து மற்றைய குடும்ப அங்கத்தவர்கள் எல்லாருமே போய் அங்கே வழிபாடு செய்து விட்டு வந்தார்கள்.

நாள் பூசைக்கு இராசம்மா பழைய சேலையை பார்த்தெடுத்தே உடுத்துவாள். ஆனால் இன்றைக்கென்று கோயிலுக்குப் போய் வர அவள் கட்டிக்கொண்டது நல்ல ஆழகான புதுச் சேலையாயிருந்தது. “நாளைமுழுக்க எல்லாருக்கும் தோட்டத்து வேலையும் அலைச்சலும்” - என்ற காரணத்தால் குசைப்பிள்ளையின் வீட்டில் அன்று மதியச் சாப்பாட்டிற்கான சமையலும் விசேஷமாயிருந்தது. இதற்காக கோயில் முடிந்து வந்ததன் பிறகு குசைப்பிள்ளை அச்சுவேலி சந்தைக்குக் கறிவாங்கி வரவென்று போனார். அங்கே கறிக்கடையில் வாங்குவதற்குப் பெரிய பால் சுறாவும் அவருக்கு எம்பிட்டது. “இது களிக் கிழங்கா அவிஞ்சுவேகுமா கரையுமா?” என்றெல்லாம் மரக்கறிச் சந்தையிலே போய் எல்லா கிழங்கு யாவாரிகளையும் கேட்டுக் கேட்டு நல்ல மரவள்ளிக் கிழங்காய் அவர் பார்த்துப் பிறகு வாங்கினார். அதற்குப் பிறகு இனி முளைக்கீரப் பிடிக்கட்டு வாங்க வேண்டுமென்று அவருக்கு கவனம் ஓடியது. ஆனாலும் பிறகு அவர் யோசித்தார்.

“அட அங்க ராச குரியற்ற வீட்டில ஏருக் குழி மேட்டில நீஞ்ற தளிரோட உக்கிரமா வளர்ந்திருக்கு அதில நிறையக் குப்பைக் கீரை.. அட அந்தக் கீரை வைச்ச சமைச்சாத்தான் பிறகு அது சுறாக்கறிக்கும் சோத்துக்கும் தின்ன நல்ல கவையாயிருக்கும்.”

என்று அவர் நினைத்தவுடனேயே சந்தையிலே கீரைவாங்குகிற நினைவு அவருக்கு உடனே-உதிர்ந்து விட்டது. எனவே வீட்டில் உள்ள எல்லோருக்கும் பிரியமான கறிக்கான கத்தரிக்காயையும் அவர் வாங்கிக் கொண்டு பிறகும் சமையலுக்கான பச்சைமிளகாய் தேசிக்காய்களையும் வாங்கி உமலுக்குள் போட்டுக் கொண்டு அவர் வீட்டேயாக வந்து சேந்தார். பிறகு கொண்டு வந்தவைகளைக் கொடுத்துவிட்டு ராசகுரியர் வீட்டுவளவுக்குப் போய் அங்கு கீரையும் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து அவற்றை ராசம்மாவிடம் கொடுத்தார்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இதற்குப் பிறகு பட்டுப்போன நினைவாய் விடாது அவருக்கு கள்ளுக்குடிக்கும் நினைவு வந்தது. எனவே சில மணித்தியாலங்களைக்கடத்த அவர் அப்படியே பிறகு கள்ளுக்கொட்டில் பக்கம் போய் விட்டார்.

வீட்டிலே ஜெஜினாவின் தங்கைமார்கள் பாடிக் கொண்டிருக்கும் சிட்டுகள் மாதிரி பாட்டும் வீட்டு வேலையுமாக சந்தோஷத்தோடு நேரத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜெஜினா தன் தோட்டத்தை இந்திரம் ஒரு தடவை அங்கே போய்பர்த்து விட்டு வந்தாள். பிறகு வெங்காயம் நாளை பிடுங்குவதற்கு “வேலைகாரப் பெம்புயனுக்கு சொல்ல வேணும்” - என்ற நினைப்புடன் குடைவாத்தியம் போய்ப் பார்க்க வேணுமென்றதாய் அங்கே அவரின் வீட்டை நோக்கிப்போகப் புறப்பட்டாள். இராசம்மாவிற்குக் குரினி வேலைகளில் இன்று ஓய்ந்த பொழுதாக இல்லை அவள் இன்றைய சமையல் வேலைக் காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு நினைப்பும் அதில் நினைத்துக் கொண்டாள். “நாளையும் எனக்கு வேலை இதைவிடபெருகி நிறையத்தான் போகுதென்று”... இப்படியாக குசைப் பிள்ளையின் குடும்பத்திலே அவர்களுக்கு அவர்களுக்கென்று உள்ள வேலைகளில் நிமிடங்கள் கடக்கிறது... மணித்தியாலங்களும் கடக்கிறது... என்று இவைகளையெல்லாம் கடத்திவிட்டு இருந்த பகல் பொழுதும் நன்றாய்ப் பட்டு பிறகு இருட்டியதாகவும் விட்டது. இருட்டுப் பொழுது குசைப்பிள்ளையின் குடும்பத்துக்கு அன்றைய பகல் பொழுது போல இழுபடும் - பம்பாய் முட்டாச மாதிரி இருக்கவில்லை. அவர்களுக்கெல்லாம் பகல் பொழுது வேலையில் பட்டு நொந்த கஸ்டம் இருட்டியதும் நன்றாக நித்திரைக் கண்ணைக் கொண்டு வந்து விட்டது. எனவே எல்லோருமே சாப்பிட்டு விட்டு உடனே நித்திரைக் கென்று போய்ப் படுத்துவிட்டார்கள். எல்லோருக்கும் இரவின் சாமங்கள் தெரியாத அளவுக்கு நல்ல நித்திரை, ஜெஜினாவுக்கும் மற்றவர்களைப் போன்று நல்ல நித்திரைதான்! என்றாலும் அந்த நித்திரை நிசப்தத்திற்குள்ளே அவள் அப்போது கனவின் விழிகளோடு இருந்தாள்.

அந்தக் கனவானது அவளுக்கு எவ்வளவு அழகாக இருந்தன. உடம்பை வளைத்து அவள் நடனமாடுகிறாள். ஆனந்தம் சிறகடித்து பறப்பதால் எனக்குண்டான மன வெளிச்சமோ இந்த நடனம்? இதோ பார் உன் தோட்டத்தை என்றதாய் ஒரு ஒளி தோன்றி இப்போது ஒரு இடத்தை அவளுக்குப் பரவிக் காட்டுகிறது. அது தேவலோகக் காட்சியல்ல, அவளுக்கு உடனே விளங்கிவிட்டது. அப்படி எனக்கு இப்போது தெரிவது என் தோட்டத்துக் காணியென்று, ஆனாலும் என்ன இது ஒரு தெய்வீக மானுகலாய் இருக்கிறதே என்று அவள் யோசிக்கிறாள். நான் என் கற்பனையில் எதிர்பார்க்காத ஒரு விதமாக என் தோட்டம் என்னவாக இப்போது இப்படியாக

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

மாறி இருக்கிறது என்றும் அவள் யோசிக்கிறாள். நான் என்னத்தைக் கண்டு களிப்பதற்கு விருப்பமோ அதுவெல்லோ என் தோட்டத்தில் எனக்கு இப்போ காட்சியளிக்கிறது.

இதையெல்லாம் நான் இப்போது பார்க்கும்போது அந்த அழகை என்னென்று நான் வாயால் சொல்வதப்பா, ‘ஆ’ தெய்வீக அழகுதான் இவை! பார்க்கும் போது என் இதயத்தை உருகவைத்திடும் இந்தப் பூக்கள் எவ்வளவு தெய்வீகமாக தெரிகிறது. என் காணி முழுக்க மகிழ்ச்சியாகப் பூத்திருக்கிறதே இந்த மௌனமான பூக்கள். நிறைந்த பிரகாசமுள்ள இந்த வெள்ளை மலர்களேல்லாம், என் கண்ணிலெல்லாம் இது வரை காலம் பார்க்கப் படாத அளவுக்குத் தொகையான தான் அளவு வில்லிமலர்கள்! இதையெல்லாம் பார்க்க ஒரு தெய்வீக காரியம் நடக்கப் போகின்றதைப் போல ஒருவித இசை இசைக்கின்றதே என்மனம். அற்புதமாகப் பூத்த மயக்கும் இந்த அழகு என் காணியில் எப்போதும் இருக்க வேண்டும் இறைவா! தேவனே வெள்ளியும் தங்கமும் எனக்கு வேண்டாம். அதற்குப் பதிலாக இந்தப் பூ மரங்களே என் காணியில் முனைத்துத் தழைக்கட்டும். இவையெல்லாம் ஒன்று கூட அழியாமல் வெள்ளை, வெளேரென்று எல்லாமே இலை தளிர்த்துப்பூக்கட்டும். கடவுளே என் பிராயச்சித்தம் இதுதான்! நான் கேட்பதை எனக்கு நிறைவாய்த்தாரும்! எனக்கு விதவிதமான வர்ணங்கள் காட்டின பூக்களும் வேண்டாம்! நான் விரும்புகிறது புனிதப் பூக்களான இந்த லில்லி மலர்களைத்தான்! கடவுளே இந்த லில்லிமலர்கள் என் தோட்டத்தில் இப்படியே இருக்க வேண்டும்! இப்படியே இருக்க வேண்டும்!

றெஜினாவுக்கு தான் சொல்லதே இப்போ காதில் விழுந்த மாதிரி இருந்தது. உடனே கண் விழித்து விட்டாள். அப்படியே தன் படுக்கையில் கிடந்தபடி ஜன்னல் பக்கமாக அவள் பார்த்தாள் அந்த நீக்கலுக்குள்ளால் காலை விழியலின் வருகை அவளுக்குப் புலப்பட்டது. அவள் பிறகு படுக்கையால் எழும்பி பல்துலக்கி முகம் கழுவிக் கொண்டு குசினியடிக்குப் போனால் அங்கே தன் தாய் குசினிக்குள் அப்போது வேலையாய் இருந்து கொண்டிருப்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது.

“அம்மா நீ தேத்தண்ணி குடியம்மா... இரு இப்பிடி நீ பலகையில்”

என்று மகளைக் கண்டு விட்டு இராசம்மா சொன்னாள். தாய் சொல்லவும் றெஜினா அந்தப் பலகையை தன் பக்கம் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அதன் மேல் குந்தி இருந்தாள். அவளுக்கு இப்போது தான் விழிய முன்பு கண்ட அந்த கணவின் காட்சிகள் நினைவில் நின்று கொண்டு பேசிக் கொண்டிருப்பது போல இருந்தது, சில நிமிடங்கள் கடக்க

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கோப்பையில் அப்போது தயாரித்த தேநீரை இராசம்மா மகளுக்கு “குடி பிள்ளா?” - என்று சொல்லியபடி கொடுத்தாள்.

பிறஜினாவும் தாய் கொடுத்த தேநீரை வாங்கி இரண்டு மிடறு குடித்தாள் அதுதோண்டைக்கு உள்ளே போனதும் உஷாரில் அவளுக்கு நாவானது பயிற்றுவிக்கப்பட்டது போல வந்து விட்டது. அவள் விழிகளை இமைக்காது தாயை பார்த்தாள்.

“அம்மா ராத்திரிப் போல நான் ஒரு கனவு கண்டனன்!” அவள் சொல்லவும்

“என்ன கனவடியம்மா?”

என்று இராசம்மா சொல்லிவிட்டு சின்ன சிரிப்புச் சிரித்தாள்.

“அந்த கனவில் எனக்கு என்ற தோட்டம் மாதிரித்தானம்மா சிரியா தெரிஞ்கது!”

“பிறகு?”

“ஆனா அம்மா அந்த தோட்டத்தில் என்ன எனக்கு அப்பிடி தெரிஞ்கதெண்டு நீங்க இப்ப கேளுங்களன்?”

“என்ன பிள்ளா அப்பிடி அதிலெ..?”

“வேற ஒண்டுமில்லயம்மா நிறைய அதுக்கிள்ள பூவம்மா!”

‘பூவோ!’

“ஓமம்மா எண்டுநேன்!”

“என்ன பிள்ளா உது ஒரு வித்தியாசமான கனவாயிருக்கு?”

“ஓமம்மா அந்தப் பூவெல்லாம் என்ன மாதிரி ஒரு வடிவம்மா எண்டுநீயன்..!”

“அப்புடியே அப்ப பிள்ளா என்ன சாதி பூக்களம்மா அதுகள்?”

“எல்லாம் லில்லிப் பூ அம்மா.. சூசையப்பற்ற கையில் அவர் வைச்சிருக்கிறது மாதிரி எத்தினையோ ஆபிரம்வெள்ள லில்லிப்பூவம்மா..! அது வந்து என்ற காணிமுழுக்கலுமா முனைச்சுதுகளிலயெல்லாம் நிறைய நிறையப் பூத்துப் பூத்ததாய்க் கிடக்கம்மா..”

“அப்ப கடவுளே அது எல்லாம் என்ன வடிவாயிருந்திருக்கும் என்னபிள்ளா?”

“ஓமம்மா.. பூவின்ட வடிவுகளெண்டா என்ன வடிவு அப்படி வடிவம்மா!”

“சரி பிறகு பிள்ளா?”

“பிறகென்னம்மா நான் முழிச்சிட்டனனை”

என்று நேஜினா இப்படி சொல்லி முடிக்க - அந்த கனவை கவ்விக் கொண்ட மாதிரி பிறகு இராசம்மா யோசித்தாள். மகள் கண்ட அந்த கனவின் பலனை சொல்வதற்கு இராசம்மாவிற்கு நேரம் தூரமாகிவிடவில்லை.

“அட நீ கண்ட இந்த கனவு பிள்ளை சோக்கான செந்தளிப்பான கனவெல்லேயம்மா... குசையப்பர் அந்த வில்லிப்பூக்கள் உன்ற கனவில் காட்டினதால... உனக்கினி செல்வம்தானம்மா.. உன்றை காணியில அந்தப் பூக்கள் நீ கண்டதால். இன்டைக்கு நீ பிடிங்கி எடுக்கிற வெங்காயத்த விட இன்னும் அந்தக் காணியில நீ எதைச் செய்தாலும் செல்வம் செல்வமாகத்தான் இனி உனக்கு வரப்போகுது பிள்ளை”

என்று சொன்னதோடு தான் அப்படியாக சொன்னதையும் தன் மனதில் நினைத்தப்படி அவள் மகிழ்ச்சி வெளிப்பட தொடர்ந்து சிறிது நேரம் சிரித்துக் கொண்டே இருந்தாள். அம்மாவின் அப்போதைய நிலையை பார்த்து நேஜினாவுக்கும் மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது.

என்றாலும் அவள் மனதிலே அப்போது ஏற்பட்டு விட்ட அந்த ஏராற்றும் தன் அம்மாவின் அந்த மகிழ்ச்சியை தொடர்ந்தும் தன் மனதுக்குள் ஏற்காது வெளியே அதை தள்ளி விட்டுக் கொண்டே இருந்தது. காரணம் நேஜினா தான் கண்ட அந்த கனவின் பலனை தனக்கும் கெழிட்டனுக்கும் ஒரு காலம் இனி நடக்கப் போகும் திருமணத்திற்கான ஒரு பூத்துக் குஹங்கப் போகின்ற முன்காட்சி என்றே தான் கண்ட கனவின் கண்விழிப்பிலிருந்து அதை எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் இப்படியாக தாய் அவளுக்கு கனவுப் பலன் சொன்ன பிற்பாடு இன்னும் அந்த கனவிலேயே தான் கூடு கட்டிக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை என்ற மாதிரி அவளுக்கு இருந்தது.

இதற்குப் பிறகு கனவின் அந்த நினைவுகள் அவளுக்கு எங்கே போனது என்று தெரியவில்லை அவளது உள்ளத்தின் அடிப்படையைத் தோடுகிறமாதிரி தோட்டத்து வேலைகளைப் பற்றிய நினைவுகளே இப்போது அவளுக்கு முக்கியமாக இருந்தன. அந்த நினைப்போடே தோட்டத்துக்குப் போகவேன அவள் இப்போது கறு சுறுப்பாக தன்னை தயார்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

தன் பெண்பிள்ளைகளுக்கான திருமணத்துக்காகிய பேச்சு - இப்படி விரைவாக வந்து வீட்டுக் கதவைத் தட்டிக்கொண்டு நிற்கிறது போல வந்து விடும் என்று குசைப்பிள்ளை அதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கணவரைப் போன்றே இராசம்மாவிற்கும் இது விசுயமான நிலையில் அவளுக்கு நிலா வெளிச்சம் போன்று முகமும் செந்தளிப்பாகிவிட்டது. பேண் பிள்ளைகள் அடுக்குடுக்காக ஒரு குடும்பத்தில் தாம் தகப்பன் மாருக்கு வந்து விட்டால் முதுகில் பாரம் சுமந்து போகும் ஒரு சுமை போன்றே அவர்களுக்கும் முச்சு முட்டும். அந்தப் பாரத்தை கீழே இறக்கி வைத்து விட்டு அவர்கள் நிம்மதியான ஒரு நிலையில் இருக்க வேண்டுமென்றால் அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு திருமணம் முடித்துக் கொடுக்கும் அந்த ஒரு வழியில்தான் நிம்மதி என்கிற அந்த ஒரு நிலைமையை பிறகு அவர்கள் காணக்கூடும்.

அன்று குசைப்பிள்ளையின் குடும்பத்தினர் யாவருமே எதிர்பாராத ஒரு விதத்திலேயே தம்பர் அவர்களின் வீட்டுக்கு வந்தார்.

அவர் வேலிப் படலைக்கு வெளியே நின்றபடி கூப்பிட்ட போது குசைப்பிள்ளை போய் படலையைத் திறந்தார்.

“அண்ணவாங்கோ வாங்கோ”

என்று சொல்லும்போது குசைப்பிள்ளைக்கு அவரது வருகை வியப்பாகவும் இருந்தது.

“சும்மா இப்படி நான் உங்கட வீட்டுகும் ஒருக்கா வந்தனான் குசைப்பிள்ளை!”

“அதென்ன கதையண்ணா. உங்கள் ஆரும் இங்க வரவேணாமென்டு சொன்னமாதிரி?”

“அட அதோன்டு மில்ல குசைப்பிள்ளை உங்கட வீட்டில் ஒரு காரியமாவும் ஒருக்கா கதைச்சுப் போகவும்தான் இப்ப வந்தனான்...!”

“ஓ! வாங்கோ வாங்கோ! வீட்டுக்க இருந்து கதைக்கலாம்!”

“ஓஓ! கதைப்பம் கதைப்பம்..!”

என்றவாரே தம்பர் குசைப்பிள்ளையின் பின்னால் அந்த முற்றத்திலே நடந்தார். மிகவும் கவனமாக அவர் வீட்டுக்குப் பக்கத்துக் கொட்டிலையும் அப்போது பார்த்தார். அங்கே வெங்காய வரிசைத் தூக்குக் கட்டுதலை அவர் பார்த்ததோடு

“ஆ அப்ப நீங்க வெங்காயமும் வேளைக்கே எல்லாருக்கும் முதல் தோட்டத்தில் இடுங்கி விட்டியள் போல இருக்கு..?”

“உது அண்ணை என்ற மகள் தான் அங்க தன்ற தோட்டத்தில் செய்த வெங்காயம்”

“ஓ கேள்விப்பட்டன்”

“அவள் நெஜினா தானண்ணை அந்தக் கலட்டித் தரையத் திருத்தி முதல் முதல் வெங்காயம் அதிலியா வைச்சவள்”

“ஓ அது வந்து புதுத் தரைதானே விளைச்சலும் பரவாயில்லப் போல இருக்கு என்ன?”

“ஓமன்னா ஏன் பொய்யச் சொல்லுவான் விளைச்சல் நல்ல விளைச்சலன்னை”

“ம்” அந்தப் பொம்புளப் பிள்ளா உனக்கு அந்தச் சூசையப்பர் தந்த வரம் சூசைப்பிள்ளை..?”

“அதெண்டா என்ற கடவுளே ஓ! அது நீங்க சொன்னமாதிரியாகத் தானண்ண அந்தப்பிள்ளை எனக்கு ஒரு கடவுள் தந்த வரம்தானண்ணை” என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்த சூசைப்பிள்ளை விட்டு வாசல்படி ஏறியவுடனே திரும்பவும்,

“வாங்கோ வாங்கோ உள்ள வாங்கோ அன்னை?” என்றார்.

“உங்கட உள் விறாந்தை பெரிகதான்!” “என்னண்ணை இது மணவீடுதானே! நீங்க இப்பிடி இருங்கோ கதிரேல!” என்று விட்டு அவர் கதிரையை சற்று அவ்விடத்தில் இழுத்துப் போட்டார்.

“குளிர்மையாகத்தான் இருக்கு உங்கட வீடு” என்று அவர் சொல்ல சூசைப்பிள்ளை “ஓமன்னை” என்று விட்டு சிரித்தார்.

“அதில் இங்க பாருமன் சூசைப்பிள்ளை இங்க எங்கடதென் முலைக்க இப்ப கொஞ்சம் கொஞ்சம் கல்வீடுகள் இப்பத்தான் எழும்பினதாயிருக்கு.. ஆனா அப்பத்தேய காலமெல்லர்ம் இங்கினையா இந்த ஒலை கிடுகு வீடுகள்தானே எங்கட்டைய உள்ள எல்லாரிட்டயுமாக இங்க இருந்தது. ஆனாலும் எங்கட இந்த அச்கவேவி எண்ட இடத்திலேயே முதல் முதலா ஒரு கல்வீடு இங்க கட்டினவரெண்டா அவர் புலவர் தமிழ்முத்துப் பிள்ளைதானே!”

“அதுதானேயண்ண! அவர் தன்ற வீட்டுக்கும் கல்வீடு எண்டு பேர் வைச்சவர்கள்!”

“அந்த வீட்ட அவர் எந்த ஆண்டு கட்டினவர் எண்டோருக்கா சொல்லும்பாப்பம்”

“அது தெரியாதே அந்த வீட்டு தலைவாசலிலேயே 1892 எண்டு அது கட்டின ஆண்டும் எழுதியிருக்குத்தானே”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அவற்றை அந்த விட்டுகாணிக்கதானே அச்சகமும் இருந்தது!”
“ஓ! அது பேந்து சுவாமி ஞானப்பிரகாரர் அச்சியந்திரசாலை எண்டு பேரும் மாத்தி வைச்சவயல்”

“இப்பிடி இப்பிடிதான் எங்கட ஊருக்குள்ள உள்ள சொந்தங்களின்ட சீவியங்களைண்டிருது சிறப்பா ஆருக்கும்கேக்க சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு இருந்து கொண்டிருக்கு! எனக்கெண்டா குசைப்பிள்ளை ஒரு கொள்கை யொண்டு எப்பவும் என்ற நெஞ்சில் இருக்கு...! அது என்னைண்டு சொல்லப்போனா- என்ற ரெத்த உறவுகள் சொந்தக்காரங்களைண்டு இங்க எங்கட ஊருக்க இருக்கிறதுகளும்- வெளியால் உள்ள ஊர்களில் இருக்குறுதுகளுமை கடவுளே எண்டு நான் வேண்டிருது என்னைண்டா குசைப் பிள்ளை அதுகளெல்லாம் கண்டியோ எனக்கு தெரிய கேள்விப்பட நல்லா சந்தோஷமாக கஷ்டமில்லாம இருக்கவேணும்....! எங்கட வேதம் பைபுளியும் இருக்குத்தானே முதலில் உன்ற சகோதரங்கள் சொந்தக்காரங்களுக்கு முதலில் உதவி செய்துதான் பிறகு அயலவனுக்கு நீ உதவி செய்யெண்டு.. இங்க என்ற சகோதரம் பட்டினி கிடக்க அயலானுக்கு சாப்பாடு கொண்டு போய்க் குடுக்கிற தெண்டிருது என்ன நீதி... இதைத்தானே பைபினும் சொல்லுது” என்று அவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் வேலை இராசம்மா விழாந்தையழக்கு வந்தாள். தம்பி உடனே இராசம்மாவைத் திரும்பிப்பார்த்தார்.

“அண்ணா எப்ப வந்தனீங்க”

“இப்பத்தான் இப்பத்தான் பிள்ளை வந்தனான்”

“அட நான் குசினிக்க இருக்கேக்க இங்கால இப்பிடி கதைச்சு சத்தம்கித்தம் அப்பிடி கேட்டுது.. அதுதான் பாப்பமேண்டு உடன இங்காலமா வந்தன்! சரி என்ன நீங்க எங்கட வீடுகளுக்கும் வந்ததெண்டிருது ஒரு புதினமாயிமருக்கு?”

“கம்மா தெரியாதே பிள்ளை அங்கின இங்கனயெண்டு எனக்கும் ஒரு வேலை அப்பிடி இப்பிடி இருக்கும்தானே?”

“ஆ அதெல்லாம் கிடக்கட்டும்! என்னைண்ண நீங்க குடிப்பீங்க? தேத்தண்ணியோ கோப்பியோ?”

“அட உதோண்டும் இப்ப வேணாம்பிள்ளை காலேல இப்பதானியம்மா நான் இடியப்பம் திண்டது!”

“சரி சரி! எண்டாலும் எங்கட வீட்ட வந்தனியள் அண்ண ஏதாவது குடியுங்களன்?”

“ஓ சரி பிள்ளை உன்ற விருப்பாம் ஆனாலும் அந்த தேத்தண்ணி குடிக்கிற வேலை பிறகு பிறகு வைச்சக்கொள்ளுவம் பிள்ளை... இப்ப நான் ஏன் இங்க வந்தது எண்டா... அதான் பிள்ளை நானும் இங்க குசைப்பிள்ளை

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

யோடே கதைச்சுக்கொண்டிருக்கேக்க உன்னையும் பிள்ளை ஒருக்கா இங்க வரச் சொல்லுறதுக்குத்தான் பிறகு குசைப்பிள்ளைக்கு சொல்ல வேணுமெண்டொருக்கா நானும் அப்பிடி யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தனான். ஆனா இப்ப நீயும் பார் இவ்விடத்த வந்திட்டாய் பிள்ளை! அது நல்லதா இப்ப போச்சு..! சரி நீயும் இப்ப இதில ஒரு கதிரையைப் போட்டுக் கொண்டு இரண்பிள்ளை நான் ஒரு கதை யொண்டு உங்களோட வாக்கதைக்க?"

"அன்ன நான் என்னன் ஜீதில இப்பவா இருந்து கொண்டிருக்கிறது அங்க குசினிக்கயும் எனக்கு கை நிறையவா வேலையும் கிடக்கு?"

"அது சரி எண்டாலும் நான் இப்ப உங்களோட கதைக்க இருக்கிறது ஏனோதானோ வெண்ட சின்ன விழியம் எண்டது மாதிரி இல்ல! அதுதான் சொல்லுறன் நீயும் பிள்ளை இதில கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இரு எண்டு?" என்று அவர் சொல்ல இராசம்மாவும் அவர் இனி சொல்லப் போவதை கவனித்துக் கேட்கிற மரியாதை ஆயத்தத்தோடு,

"சரி நீங்கள் சொல்லுறமாதிரி கதிரேலயா நானும் இருக்கிறனன்ன" என்று சிரித்துக்கொண்டே இதை சொல்லிக்கொண்டு விறாந்தைச் சுவருங்குப் பக்கத்திலே உள்ள கதிரையில் போய் இருந்தாள். அவள் கதிரையில் போய் இருந்ததோடு தம்பர் குசைப் பிள்ளையின் முகத்தைப்பார்த்தார்.

"குசைப்பிள்ளை நான் இப்ப இங்க உங்களிட்ட வந்ததென்னெண்டா! கலியாணம் உங்களிண்ட ஒரு பிள்ளைக்கு இப்ப பேசி நீங்க அந்த சம்மந்தத்துக்கு விரும்பினா முற்றாக்கி விடுவும் எண்டுதான் வந்திருக்கிறன்!" சொல்லிவிட்டு இருவரது முகத்தையும் அவர் ஒருமுறை அப்போது பார்த்தார். குசைப்பிள்ளையின் முகத்தில் அமைதியான சாயல் இருந்தது இராசம்மாவிற்கு முகத்தில் உடனே ஆனந்தம் கூடியதாக இருந்தது. ஆனாலும் இந்தக் கதையை தம்பர் சொன்ன உடனே... அவள் தன் பெண்பிள்ளைகள் இருந்து கொண்டிருந்த அறை வாசலைப் பார்த்தாள். அந்த அறைக்குள்ளிருந்து நேரடியாக சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அந்த அறைக்குள்ளே லீலாவையும் சின்னமகனையும் தவிர மற்றவர்களைல்லாம் இவ்வேலை இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் அவனுக்கு இக்கணம் நினைத்தவுடன் விளங்கியது. தம்பரும் இராசம்மா அப்படிப் பார்க்க தானும் ஒருவாறு அதை உடனே புரிந்து கொண்டார்.

"அப்ப பிள்ளையும் உங்களுடையதுகள் இப்ப உதுக்க வீட்டிலேயோ இருக்கினம்?" என்று இராசம்மாவை பிறகு கேட்டார்.

"ஓம் அண்ண முத்தவையும் போய் இப்ப தோட்டம் பாத்துக்கொண்டு வீட்டவா வந்திட்டா.. இளையவரும் மகனும் பள்ளிக்கூடம் போயிற்றினம் மற்றவையும் சேர்ந்து உங்க அறேக்கத்தான் இப்ப இருக்கினம்..!" என்று

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இராமமா சொல்ல தம்பர் அவள் சொல்வதைக் கேட்டு விட்டுத் தான் ஒரு பெருமூச்சு விட்டுப் பிறகு கவாசத்தை ஏற்றினார்.

“அப்ப நான் இனி என்ற விஷயத்தைக் கதைக்கலாம்தானே என்ன குசைப்பிள்ளை?”

“இதில் என்ன அண்ண முதலில் இதுகள் கதைச்சும் கொள்ளுகிற அளவுக்கு விசயங்கள் கதைக்கிறதுதானே அண்ண எந்த வீட்டிலும் எங்கயும்!”

“ஓ அதான் கதைக்கிறதில் என்ன வரப்போகுது! கலியாணப் பேசுக்களில் இப்பிடி கதைக்கேக்கிள் சம்பந்தப்பட்டவயன் அது விரும்பினா செய்வினம்! அல்லாட்டி செய்யாமலும் விடுவினம்! அதெல்லாம் அவயள் அவயளின்ட விருப்பத்திலயா செய்யிறதொண்டுதானே என்ன இராசம்மா?”

“ஓமண்ண நீங்க சொல்லுற மாதிரித்தான்! இதுகளில் என்ன பிரச்சனை வரப்போகுது? எங்களுக்கென்னெண்டா- நீங்கள் எங்கட இனி இல்லையெண்ட ரெத்த உறவுச்சொந்தக்காரர்! நீங்கள் ஒரு கலியாணம் பேசி எங்கட வீட்டுக்கு கொண்டந்திருக்கிறியளெண்டா.. அது பேந்து நாங்கள் ஆரிட்டயும் பெரிசா விசாரிக்கவும் தேவையில்ல எண்ட மாதிரித்தானே?”

“அட்ட! உப்பிடி ஒண்டும் அசட்டையா சொல்லாத பிள்ள நீ! எண்டாலும் எண்டாலும் பிள்ள கலியாண விசயம் எண்டுந்தில, அதுவும் பெம்புளப்பிள்ளயள பெத்து வைச்சிருக்கிற நீங்கள் மாதிரி ஆக்கள் மிச்சம் மிச்சம் கவனமாயிருக்க வேணும் பிள்ள கண்டியோ! இந்தக் காலத்திலயப்பா எந்தப்புத்துக்குள் எந்தப்பாம்பு பதுங்கி இருக்குமோ? பசும்பால் மாதிரிதானே கள்ளிப் பாலையும் பாக்கேக்க மனுசருக்கு பால் மாதிரி கத்த வெள்ளையாத் தெரியுது...”

“எண்டாலுமண்ண கலியாணம் முடிக்க முன்னமா நல்ல பிள்ளயா அடக்கமா மரியாதயா தெரியிறதுகளும் பிறகு பாத்தா நாகபாம்பாகவும் மாறிப்போடுங்கள்”

“எண்டாலும் பிள்ள எல்லாத்திலயும் நொட்டநோள்ள எண்டு எதையும் சின்ன விஷயத்தையும் கூட மலை உசரமா அதை தூக்கி வைச்ச கதைச்சுக் கொண்டிருந்தா ஆம்புளயும் கலியாணம் முடிக்கேலாது பொம்புளயும் முடிக்கேலாது. பிறகு வயச் போய் நெத்துக்கு விட்ட பழும் மாதிரிதான் காஞ்க வழன்டு ஒண்டுமே செய்யேலாமப் போயிடும்” என்று தம்பர் சொல்ல, குசையப்பிள்ளை உடனே

“அது சரிதான்! அதுவும் கிழு கட்டையளா சிலதுகள் வயச் போய் கடைசியில் கலியாணம் பிறகு செய்யேலாலும் இருக்குதுகள்தான் நீங்கள் சொல்லுறமாதிரி.. ஆ அதுகள் ஒருபக்கம் கிடக்க நீங்கள் இப்ப

‘உங்கட விஷயத்தை கதையுங்களன்? நாங்களும் அதோடவா கதைச்சுக்கொள்ளுவாம்?’ - என்று தன் கதைப் பேச்சிலே தம்பரை சரியான இடத்துக்கு அவர் இழுத்தார். தம்பர் உடனே தன் கதையை கொண்டு வரும் ஆயத்தத்தோடு நிமிர்ந்து கொஞ்சம் இருந்து கொண்டு இமைகளை முறுக்கியடித்தார்.

“நான் பாருங்களன் இப்ப உங்கட ஒரு பிள்ளைக்கு பேசிக் கொண்டுவந்திருக்கிற இந்தக் கலியாணம் - உங்கட குடும்பம் எல்லாத்துக்கும் எந்த விதத்திலயும் பார்த்தா பொருத்தமாகத்தான் வரும்! அவயன் ஆக்கள் எண்டா அவயள் வந்து சில்லாலை ஆக்கள்! என்ற மனுசியின்ரயும் நெருங்கின நல்ல சொந்தக்காரர்! எங்கட சில்லாலை வைத்தியராக்களினர் பகுதிதான் அவயனும்! பெடியன் நல்ல படிச்ச பொடியன்! நான் போய் சொல்லேல்ல! ஆக்கள் அவயள் தோட்டக்காரர்தான்! உங்கள மாதிரித்தான் எண்டு ஒரு கதைக்கு வைங்களன்! ஆனா உங்கள மாதிரி நிலைபரம் இல்ல அவயள்! ஆக்கள் அவயள் அப்பா எங்கட உங்கட செல்லத்துரையினர் சொத்துயும் விட இன்னும் ரெண்டு மடங்கு சொத்து அவயளிட்ட இருக்கு! காணி அவயனுக்கு ஊர் முழுக்கக் காணி! அம்மாட வெத்தில அது இதெண்டும் தென்னாந்தோப்புகளெண்டும் சொல்லிக்கொண்டு இனியும் போக ஏலாதப்பா அதால அதுகள விடுங்கோ! அதோருபக்கம் இருக்கட்டும். அதுகள் அப்பிடி இருக்க இனி அந்தப் பெடியினர் கதைக்கு வருவாம்! அந்தப் பெடி தாய் தகப்பனுக்கெண்டு ஒரே ஒரு பிள்ளை! பெடிக்கு இருவத்தேழு வயசு! ஆனாம் சிவலப் பெடியன் நல்ல குணம்! நல்ல பெடியன் அவன்! எனக்கும் அந்த பெடிய நல்லா தெரியும்! இப்ப பாருங்கோ உங்க எல்லாரும் பெடியள் வந்து வெளிநாட்டுக்குப் போகினமெல்லே.. அதத்தான் நெச்சுக்கொண்டு உங்க பெடியளெல்லாம் அலையதுகள்.. ஆனா இந்தப்பெடி என்னெண்டா... தன்ற தாய் தேப்பனத் தனியத் தவிக்க விடப்பிடாது எண்டு போட்டு! தோட்டத்தப் பாத்துக் கொண்டே நெடுக இங்க இருக்கலாமெண்டு கொண்டு இருக்குது! அதுக்கேற்றமாதிரி அதுகளிட்ட சொத்தும் இருக்குத்தானே?..?’ என்று தம்பர் இடையில் தன் கதையை நிற்பாட்டி விட்டு சூசைப் பிள்ளையையும் ராசம்மாவையும் ஒரு தடவை பார்த்தபடி தன் கதையின் பலம் என்ன? என்றவாறு அவர்களிடம் ஆராய்கின்றமாதிரியாக இருந்தார். தன் கதையை கேட்டபடி உடம்பை சுஞ்சுக்கிக் கொள்ளாமல் ஆர்வமாய் அவர்கள் இருக்கிறார்களென அவருக்கு அப்போது தோன்றியது. ஆனாலும் இப்பிடியே கதை கதையென்று சொல்லிக்கொண்டே போனால் எல்லையே அதற்கு இல்லாமல் பிறகு போய் விடும். ஆனதாலே நேரடியாய் விஷயத்துக்கே கதையைக் கொண்டு வந்து விடுவோம் என்று பிறகு அவர் அதிலே இறங்கினார்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அதில் பாருங்கோ நடந்த தேவனெண்டா அந்தப் பெடியனும்! அவற்றை பேர்கண்டியளோ ராசேந்திரன்! அப்ப அவற்றை தகப்பனும் தாயும் ஆ தகப்பனர் பேரை நான் சொல்லேல்லயோ? ஆவற்றபேர் ஞானப்பிரகாசம்! இவயளொல்லாம் குசைப்பிள்ளை இங்க எங்கடகோயில் பெருநாள் நடந்த மூட்டம் பெருநாள் பூசைக்கு அங்க சில்லாலையில் இருந்து இங்க வந்திருக்கினம். அந்தப் பெருநாள் பூசையில் எப்பிடியோ பெடி உங்கடமகளப் பாத்திருக்கு! அதுக்குப்பிறகு பெடியன் தண்ரதாயிற்ற இப்பிடி உங்கடமகளில் விருப்பமெண்டு சொல்லி - அவ பிறகு புருஷனிட்ட சொல்லி! அந்தப்பிள்ளை உங்கட பிள்ளாதான் எண்டு அவயனும் எப்பிடியோ கண்டு பிடிச்சுக்கிடிச்சு - இதைக் கதைக்க (சிரிப்பு) என்னையும் பிறகு பிடிச்சு... நான் உங்கள பிறகு இங்க வந்து அவயனுக்காகக் கதைக்க வேண்டியதாயும் போச்சு! ஆனாலும் இங்க இங்க பாருங்கோ - இங்காபாருங்கோ - சீதனம் ஒண்டுமோ நகையோ நட்டோ ஒண்டுமே அவயனுக்கு வேணாமாம்! அதுகளுட்டத்தான் எல்லாமே கோடிக் கணக்கா சொத்திருக்கே! பேந்தென்னத்துக்கு உங்களின்டய சீதனத்த! ஆனா ஒண்டு இந்த ஒரு விஷயத்தில் நீங்க ரெண்டு பேருமே ஆருமோ கிடந்து குழம்பப்பிடாது அத நான் இனி சொல்ல போறன்! என்டாலும் இது ஒண்டும் நான் இனி சொல்லப் போறது பெரிய பிரச்சனையில்ல! ஊர் உலகத்தில் இது இப்ப இப்ப நடக்கிறதுதான் கொள்ளுந்துதான்! எப்பிடியும் பிள்ளையள் ஒவ்வொண்டா குடும்பத்தில் அதுகள் வந்து ஒரு இடத்தில் போய்க் கரை சேர வேணும் தானே குசப்பிள்ளை! என்ன நான் சொல்லுந்து ராசம்மா?” என்று அவர் சொல்லிவிட்டு பார்வையை பிறகு - அவர் அவர்களின் மேல் ஒரு முறை விழுத்திய தருணம், ராசம்மாவும் குசைப்பிள்ளையும் யோசனையில் தங்களை முழுக்கியிட்டத்தவாறாய் இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். ராசம்மா ஒரு வித குழப்பத்தில் சந்தேகத்தில் யோசனையோடு விறாந்தைப்பக்கம் மூலைக்கு மூலை பார்த்தாள். பிறகு கால் இரண்டையும் ஒன்றாக ஓடுக்கிக் கொண்டு சில அசைவுகளை அசைத்தாள்.

குசைப்பிள்ளை திறந்த வாயுடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டு யோசித்தார். இதற்குப் பிறகும் விஷயத்தை வெளிப்படையாக கதைக்காமலிருப்பது தனக்குச் சரியாயில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டு தம்பர் தொண்டையை ஒரு செருமுச் செருமினார்.

“சரி உங்களுக்கும் கிட்டத்தட்ட நான் சொல்லிக்கொண்டு வந்ததில் கொஞ்ச மெண்டாலும் விளக்கியிருக்குமோ என்னவோ ஆனாலும் இதில் என்னய நீங்க பிறகு குற்றம் குறைசொல்லப்படாது! நீங்களும் நல்லா வசதியா வரவேணுமெண்டு நினைச்கத்தான் நான் இத கதைக்கவெண்டு இங்க வந்தனான்! அப்பிடி இது என்ற வீட்டு விஷயம் விருப்பமெண்டு

ஒன்டும் இல்லையே! இது அவயள் சொன்ன விருப்பம். அவளின்ட கத..! அது என்னெண்டா இப்ப வெளிப்படையாகச் சொன்னா அந்தப்பெடி பாத்ததும் விருப்பப்பட்டதும் உங்கட ரெண்டாவது மகளிலயாம்! அந்தப்பிள்ளைக் கேட்டுத்தான் பெழியன்ற தாய் தகப்பன் இப்ப என்னயப்போய் கதைச்சுப் பாருங்கோ வெண்டு விட்டிருக்கினம்!” என்று தம்பர் விஷயத்தை இப்போது போட்டுடைத்தமாதிரி வெளிப்படையாக எல்லாம் சொல்லிவிட, குசையப் பிள்ளையும் இராசம்மாவும் அவர் சொன்ன கடைசிக் கதைகளைக் கேட்டுவிட்டு ஒரு வித முச்ச முட்டு தொண்டையிலும் வந்து அடைத்த மாதிரி அவதிப்பட்டார்கள். இராசம்மாவிற்கு தாகத்துக்குக் கையில் தண்ணீரேந்தி குடித்தது மாதிரி இதுவரை இருந்த குளிர்மையான ஆறுதல் போய் உச்சிவரை வெப்பம் பரவிய மாதிரி இருந்தது. குசைப்பிள்ளை தலையைக் குனிந்த அளவுக்கு வைத்துக்கொண்டு வாடிப்போன சோர்வுடன் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“என்ன ரெண்டுபேரும் ஏதோ உலகம் அழியப்போறுமாதிரி யோசிச்சுக்கொண்டு இடிஞ்சு போயிருக்கிறியள்...? இப்ப உங்கள் ரெண்டு பேருக்கும் என்ன நடந்தது? அப்பிடி என்ன நடந்ததெண்டொருக்கா சொல்லுங்கோ?” என்று தம்பர் தனக்கு தெரியுமேற்றிக்கொண்டு அவர்களை அதட்டுகிறுமாதிரி கேட்டார்.

“என்ன இதென்ன அண்ண நீங்க எல்லாம் சொன்னது...? முத்தது இருக்கேக்க இதென்னண்ண நீங்க இப்புழையெல்லாம் கதைக்கிறது..?” என்று ராசம்மா கொஞ்சம் குரல் இழுபட தம்பரைக் கேட்டார்.

“இருக்கட்டுமே பிள்ளை இருக்கட்டுமே! இந்தப் பிள்ளையை நீங்க செஞ்ச ஒரு இடத்தில் குடுத்துக் கரை சேர்த்ததா ஆக்கிப்போட்டு முத்ததுக்குப் பிறகு அடுத்ததாகவும் ஒண்டப் பாக்கலாம்தானே...? என்ன இது என்ன புதுசா? உலகத்தில் நீங்களே இப்புழையெண்ட முதல் முதலாயா செய்யப் போறியள்...? இப்பிடி எல்லாம் பல இடங்களிலயும் நடந்து கொண்டுதானே இப்ப இருக்கு..! இது என்ன பழைய அப்பதையக் காலமே...? உங்களுக்கு அறிவுகிறிவெண்டது இருக்கே சொல்லுங்கோ...? அப்பிடி மூனை கீளை உங்களுக்கு இருந்தா இந்த சம்மந்தத்தை நீங்கலேசில விடுவீங்களே...? அட எப்பிடி பணக்காரர் அவங்கள்! எங்கட சாதி! எங்கட குலம்! நல்ல தங்கமான குடும்பம்...! எல்லாத்துக்கும் மேல தங்கமான பெழியன்! பழிச்சபெழியன்! ஆ... அப்பிடி எல்லாம் உங்கட வீட்ட தேடிவரக்கிள்ள - உங்களுக்கெண்டா நல்லது நடக்க விருப்பமில்லையே கேக்கிறன்? என்ன சொல்லுங்களன் நீங்க குசைப்பிள்ளை...? என்ன பிள்ளை இராசம்மா இப்ப என்ன உங்கட கடைசியான முற்றுமுடிவு எண்டுறை...?” என்று தம்பர் இருட்டில் விளக்கு ஏற்றி வைத்தது மாதிரி ஒரு வெளிச்சமான கதை விளக்கம் அவர்களுக்குக் கொடுத்து விட,

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அண்ண என்றை அண்ண கொஞ் சம் சத்தம் கித்தம் போட்டுக்கதையாதேயுங்கோ? அண்ண பிள்ளையானுக்கும் அங்காலயா கேட்டிடும் பேந்து போல இருக்கண்ண?” என்று இராசம்மாவும் அவரின் கதை விளக்கத்திற்குப் பிறகு கொஞ்சம் மென்மையான கதைப்பரிமாறலாக இதை சொன்னார். இராசம்மா அப்படி சொல்ல, தம்பருக்கு ராசம்மா இப்போது கொண்டுள்ள மனமைதி விளங்கியதாகிவிட்டது. குசைப்பிள்ளையும் அப்போது வாயில்லாப் பூச்சி போல ஒன்றும் கதைக்காமல் கொள்ளாமல் இருந்தாலும் அவரின் முகத்தில் அப்போது வெளிப்பட்ட அமைதியை அறிந்து கொண்டு தம்பர் தான் கொண்டுவந்த சிறிய பையிலிருந்து பிறகு ஒரு போட்டோவை வெளியில் எடுத்தார்.

“பிள்ளை இனி இங்க இருந்து எனக்குக் கதைக்கக் கொள்ள நேரமில்ல” எனக்கும் வெளியில் அங்க இங்கயெண்டு கனக்கப் பெரிய வேலையன் எல்லாம் கிடக்கு! இந்தாங்கோ இது வந்து பெடியின்ற போட்டோ...! ஒண்டுக்கு ரெண்டா அவற்ற போட்டோதான் இதுக்குள்ள உள்ள ரெண்டு போட்டோவும்...! நாங்கள் எங்கட இந்த வேதக்கரார் சாஸ்திரம் பாக்கிறோல்லத்தானே...! அதால அதுகளொண்டும் இல்ல...! சரியே... அப்ப இந்தாங்கோ போட்டோ...!” என்று கொண்டு அவர் கதிரையால் எழும்ப குசைப்பிள்ளையும் கதிரையை விட்டு எழும்பினார்... இராசம்மாவும் கூடவே எழுந்து நின்றாள்.

“இந்தாங்கோ போட்டோவைப் பிடியுங்கோ?” என்று தம்பர் சொல்லிக் கொண்டு குசைப் பிள்ளையிடமாய் அதை தன் கையில் வைத்துக்கொண்டு நீட்ட “அங்க குடுங்கோ அண்ண அவையிட்ட?” என்று குசைப்பிள்ளை சொன்னார். உடனே தம்பர் தன் கையிருந்ததை இராசம்மாவிடம் நீட்டினார்.

“இராசம்மா இப்போது தம்பர் நீட்டியதை சுறுசுறுப்பாக வாங்கினார்.

“**குசைப்பரே**” என்று அப்போது வாய்க்குள் சொல்லியும் கொண்டார்.

“அப்ப எல்லாம் நல்லாவே நடக்கும்...! அந்த எங்கட குசையப்பர் எல்லாத்துக்கும் எங்களுக்கு உதவி செய்வார்..! அடுத்து என்னெண்டா குசைப்பிள்ளை இராசம்மா கேளுங்கோ... அந்தப் பிள்ளையின்ற விருப்பத்தையும் கேட்டு... உங்கட குடும்பத்தில் எல்லாரும் சமாதானமா நடந்து எல்லாத்துக்கும் முற்றெடுத்து ஆற்றலா நீங்க எல்லாம் பதிலை எனக்கு சொன்னாக காணும் பிறகு நான் அவேயட்ட சொல்லி அவயன் பேந்து ஒரு நாளைக்குப் பெம்பின பாக்க இங்க முறைப்படி வரட்டுமென்ன...? அப்ப சொன்னதெல்லாம் சரி விளங்குத்தானே..? அப்ப நான் இனி வெளிக்கிட போறுன்...?” என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளிக்கிட அவர் ஆயத்தமானார். இதை கண்டு கொண்டு இராசம்மா,

“அடக்கடவுளே இருங்கோ அண்ண தேத்தன்னி ஏதும் குடிச்சிட்டுப் போங்கோ அண்ண?” என்று மரியாதை உபசாரத்தோடு இதை சொன்னாள்.

“தேத்தன்னி என்ன பிள்ளை! இன்னொரு நாளைக்கும் நான் வந்தா இங்க குடிக்கிறதுதானே...! உது இல்லயடியம்மா எனக்கு பிள்ளை! இப்ப நேரம் போகுது நேரம் போகுதும்மா! அப்ப நான் வாறுன்பிள்ளை...! என்ன குசைப்பிள்ளை நான் தமியி போயிற்று பேந்தோரு நாளைக்கு வாறுன் இங்க தமிபி!” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர் போவதற்கு வெளிக்கிட்டு விட்டார். அவர் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து முற்றத்தால் நடக்க, அவரை வழியனுப்பி வைக்க குசைப்பிள்ளையும் இராசம்மாவும் அவருக்குப் பின்னால் நடந்து கொண்டு வந்தார்கள். என்றாலும் குசைப்பிள்ளை எல்லாருக்கும் முன்னால் முன்னே போய் தம்பர் போக படலையைத் திறந்து கொண்டு மரியாதையாக நின்றார். தம்பர் பிறகு படலையடியில் நின்று அவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு போய் விட்டார்.

இராசம்மா பிறகு வீட்டுக்கு வர முற்றத்தடியால் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது கையிலுள்ள போட்டோவையும் கவனமாக பார்த்தாள் “பெடியன் ஆள் லட்சணமான பெடியன்தான்” என்று அந்தப் போட்டோவை பார்த்ததும் அவனுக்கு மனம் நிறைந்ததாயிருந்தது. “என்ற ஜெயசீலிக்கு இந்தப் பெடியன் வந்து தோதான் ஒரு மாப்பிள்ளைதான்! அவளின்ட வடிவுக்கு இந்தப் பெடியும் சோக்கான பொருத்தம்” என்று பிறகு அவள் நினைத்துக் கொள்ள அவளின் தாய் மனமாகப்பட்டது அப்போது மிகவும் குளிர்ச்சியடைந்ததோர் மகிழ்ச்சிப்பட்டது.

வாசல் படியேறி உள் விறாந்தைக்கு ராசம்மா வந்ததும் தன் கையிலுள்ள போட்டோவை கணவர் கையிலே அவர் பார்க்க வென்று கொடுத்தாள். போட்டோ அவரின் கைக்கு அவள் கொடுத்து விட்ட பிறகுதான் அவளுக்கு இப்போ ஒரு யோசனை போனது. அந்த நினைப்பு அவனுக்கு வந்ததும் முன்பிருந்த மனத்தின் குளிர்மை அவனுக்கு வற்றியது. பெரியதைச் சிறியது உட்கொண்டு விடுகிற மாதிரி பிறகு குழப்பங்கள் மனதில் வேர் விட்டது மாதிரி அவனுக்கு ஊன்றுத் தோடங்கி விட்டன. “இது நீதியா?” என்று தன்னையே இப்போது பேசிக்கொள்கிற மாதிரி அவள் மனதிலே விசனமுற்றாள். இப்போது எந்த வழியாய் அவள் யோசித்தாலும் அந்த வழியிலெல்லாம் அவனுக்கு தன் முத்த மகள் ஜெஜினாவின் நினைப்பே திரும்பத்திரும்ப நினைவில் அவனுக்கு வந்து கொண்டிருந்தது.

காலைச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டு விட்டு குசினிக்குள் இருந்தபடி நேஜினா தாயுடன் சாந்தமாகக் கதைத்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் இராசம்மாவிற்குச் தம்பர் நேற்று வந்து கதைத்து விட்டுப் போன அந்த கலியாணக் கதைக்குப் பிறகு நிம்மதியற்ற எண்ணங்களே மனதில் அவளுக்கு இருந்து கொண்டிருந்தது. நேற்றைய கதை பேச்சை தன்பிள்ளைகளிடம் இதுவரை கூறாமல் அவற்றை மறைத்திருக்க வேண்டிய மனத்தற்கக்கத்திலே அவள் இதுவரை இருந்து கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் குளிக்கவென்று குளத்துத்தண்ணீருக்குள் இறங்கினால் பிறகு சிற்றலையும் தண்ணீருக்குள் எழும்பாமல் எப்படி அங்கே குளிக்க முடியும்?

இதே நிலைதான் இராசம்மாவிற்கும் வந்து சேர்ந்தது. அவள் இதுவரை தம்பர் கதைத்த அந்த கலியாணப் பேச்சை வெளியிடாமல் தன்னிடத்திலே இதுவரை மலையின் மௌனம் போல இறுக்கத்தோடு அதை வைத்திருந்தாலும், நேஜினா அதை தன்னிலிருந்து உடைத்து அந்தப் கதைகளைல்லாம் தன் வாயால் பிறகு வெளிப்படுத்த வைப்பாள் என்று அவள் சற்றும் பிறகு எதிர்ப்பார்க்கவேயில்லை.

“மனிசர் முச்செடுக்கேக்கிள்ள தெரியும், ஆனா இலைகள் முச்செடுக் கேக்கிள்ள அது எப்பிடித்தெரியும் இவளையள் அந்த அறைக்கிள்ளதானே இருந்தாளாவயள் நேடியோவும் அப்ப கொஞ்சம் சத்தம் குறைச்சதாத்தான் வைச் சிறுந்தாளாயள். எண்டாலும் நாங்கள் விறாந்தையில் இருந்து கதைச்சதுக்களை இவளையள் எப்பிடிக் கேட்டாளாவயள்? எலிக்காதுகளே இவளையஞக்கு?” இராசம்மாவிற்கு இதையெல்லாம் நினைக்க ஆச்சரியமாயி ருந்தது. நேஜினா இப்போது அந்த விஷயத்தை பிறகு வடிவாக கதைக்கவே வெளிக்கிட்டு விட்டாள்.

“அம்மா நீங்க ஏனம்மா எல்லாத்தையும் எங்களிட்டயா மறைச்சுச் சீவிக்க இப்ப வெளிக்கிட்டிட்டங்க...? எங்கள் எல்லாருக்கும் வாற நல்லதுகளையும் இப்பிடியா விலகிப் போற வேலயத்தான் நீங்க இனி செய்து கொண்டிருப்பீங்களாம்மா?”

“இல்ல இல்லப்பிள்ளை...! அது வந்து நேஜினா!”

“போறுங்கோ! இனி இப்பிடி நான் என்னவும் ஒண்ட இதைப் பறியியதாய் உங்களிட்டக் கேட்ட பிறகாத்தான் நீங்கள் பேந்து எனக்கு அதுகள் சொல்லவெளிக்கிடுவியள் என்ன அம்மா?”

“ஜயேயோ அப்பிடி ஓண்டும் இல்ல! அதில் பிள்ளா வந்துடியாத்தே...”

“அம்மா நீங்க அந்த இந்த கதய இனி ஏதும் சொல்லுறுத நிப்பாட்டுக்கோ! ஆனா அதையெல்லாம் நான் உங்களுக்கு இப்ப இனி என்னெண்டு சொல்லுறுனே அம்மா! நேற்று தம்பரப்பா ஏன் இங்க எங்கட வீட்ட வந்தார் எண்டு எனக்கும் தெரியுமணை அவளையள் தங்கச்சி ஆக்களுக்கும் தெரியும்”

“அதுதான் பிள்ளா பிறகு நான் உங்கள் எல்லாரோடுயும் சேந்தோருக்கா கதைப்பமெண்டு இருந்தனான்”

“இது நீங்க இப்ப சொல்லுறுத நான் நம்பேல்ல! நீங்களாம்மா லேசிய இதுகள வாய்விட்டு எங்களோடே பேந்து கதைக்கக்கிதைக்க மாட்டங்களாம்மா?”

“இல்லப்பிள்ளை அது வந்து பிள்ளா”

“அதுதான் சொல்லுறுனெல்லே அம்மா! உதுகள் எல்லாத்தையும் நீங்கள் என்னோடே தானே கதைக்கவேணும்? நான் உங்களுக்கு மூத்த பிள்ளா தானேஅம்மா? எண்டாலும் அம்மா எனக்கு கட்டாயம் தெரியும் நீங்க இத என்னோட கதைக்க மாட்டங்க எண்டு?”

“என்ன பிள்ளா நீ இப்ப கதைக்கிறது? பிள்ளா என்றைய நிலமையும் தெரியும்தானே? இதுகள எப்பிடி உன்னோடயா நான் கதைக்க முடியும் பிள்ளா?”

“அதுதானே இப்ப உண்மையை நீங்க உங்கட வாயால் சொல்லிப் போட்டியள்தானே...? அம்மா ஏதோ நாங்களும் அங்க எங்கட அறைக்க இருந்து அந்த நேடியோ சத்தத்தையும் நல்லா குறைச்ச வைச்சுக் கூங்கட குக்குப்புக்களையும் ஒரு மாதிரி எங்கட காதுக்குள்ள எடுத்ததாலதான் இப்ப அது விஷயம் உங்களோடயா நான் இப்ப கதைக்க வெண்டு முடிஞ்சது! அம்மா இங்க பாருங்கோ இங்க என்னய ஒருக்காக பாருங்கோ அம்மா அவர் தம்பு அப்பா வந்து போன பிறகு உங்கட அந்தக் கலியாணக் கதய நான் என்ற தங்கச்சிமார் எல்லாரோடையும் கதைச்சிட்டன்! அந்தப்பெடியன் ஏதோ வடிவு கிடிவு எண்டு அவர் தம்பரப்பா சொன்னதும் கொஞ்சம் கொஞ்சம்தான்! ஆனா அம்மா இவள் ஜெயசீலி நான் உதுக்கு எல்லாம் ஓம்படி எண்டு அவள் கேட்டதுக்கு ஜயோ அவள் கேட்டுட்டு என்னோட பெரிய நெருப்பெடுத்த மாதிரி கதைச்சவள்! மற்றவளாயங்கும் நான் கதைக்க என்னயப் பேசு பேசெண்டுசுரியா பேசுறாளயள்! ஆனாலும் பேந்து அவயள் எல்லாரையும் நான் ஒரு மாதிரி மடக்கி கதைச்சு பிறகு இப்ப ஓம்பட எல்லாரையும் வைச்சிருக்கிறன்...! இப்ப ஜெயசீலி இந்த கலியாணத்திக்கு ஓம்பட்டுட்டாளன்! அக்கா நீங்க இப்பிடியெல்லாம்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

என்னையப் பேசிக் கீசி இடிக்கிறமாதிரி இருக்கிறதாலதான் நான் இந்த கலியாணத்திக்கு ஓம்படியேன் என்டு அவள் பாவம் பிறகு ஒரு அழுகை அழுது போட்டுத்தான் பேந்து ஒமெண்டவள்...! அப்பிடி அம்மா அவளிட விஷயம் இப்பு சரியன்...! ஆனா இந்த சீதனம் என்னம்மா அது பேரிசா எனக்கு விளங்கேல்ல! ஏதோ ஒண்டும் அவயள் வேண்டாமெண்டு அப்பிடி கத சொன்னமாதிரியா கிடக்கு? அப்பிடியேம்மா?”

“ஓம்பிள்ளை அப்பிடி ஒண்டும் வேண்டாமெண்ட மாதிரிந்தான் அவயள் சொல்லுனமாம்.. எண்டமாதிரி இவர் தம்பர் சொல்லுறார்”

“அப்பயம்மா வெறும் பொம்புள்ளாயாகவே நாங்கள் எங்கடயிள்ளை கலியாணம் செய்து அங்கயா அனுப்பிறதாம்?”

“அதென்னவோ தெரியாது பிள்ளை அவயள் அப்பிடித்தானே இந்தக் கதைபேச்சிலயா இதைக்கதையுங்கோவெண்டு இவர் தம்பருக்குச் சொல்லி யிருக்கினம்!”

“என்னம்மா நீங்க கதைக்கிறகத? அவயள் அப்பிடி சொல்லுகின மெண்டு நாங்கள் விடேலுமே...? நாங்க நிறைவா அவளுக்கு வேற ஒண்டக் குடுத்து விடாட்டிலும் நகை போட்டு எண்டாலும் விடத்தானே வேணும்..! அம்மா இப்ப எங்கட அப்பர் எங்களுக்கெல்லாருக்குமெண்டு பாங்கில அங்க கொஞ்சம் தொகை காச போட்டு வைச்சிருக்கிறார் தானே...! அதில ஒண்டும் வேற எங்களுக்கெண்டு மிச்சம் வைக்காம எல்லா காசையும் எடுங்கோ...! அந்தக்காச எல்லாத்திலயும் ஜெயச்விக்கு நகையள செய்து போடுங்கோ...! மற்ற கலியாண செலவு எல்லாத்துக்கும் எங்களுக்கெண்டும் காச தேவ தானே...! அதால அந்தக்காச திருப்தியா காணும்! அத எடுத்து நீங்க இதுகளுக்கு சிலவழியுங்கோ! எண்ட்டயும் இந்த பிடிகாய் வெங்காயம் கொட்டிலுக்க கட்டிக் கிடக்குத்தானே...! இப்ப வெங்காயமும் நல்ல உச்ச வில விக்குது...! அதயும் நான் வித்துக்தாறன்...! அப்ப இதுகள் அதுகளில எங்களிட்ட இருக்கிற காச திருப்தியா காணும்! எல்லாத்தையும் நீங்க பிறகு வடிவா செய்யுங்கோ! அப்ப விளங்குதுதானே அம்மா நான் இவ்வளவ நேரம் உங்களுக்கு சொன்னதுகள் எல்லாம்?” என்று ஹஜினா இந்த கலியாணக்கதையிலே ஒன்றையும் விட்டு விலக்கிச் செல்லிவிடாமல் பூரணமாக எல்லாவற்றையும் தாய்க்குச் சொல்ல,

“என்னவோ பிள்ளை! நீ சொல்லுறத்தானே இந்த வீட்டிலயா நானும் இப்ப கேட்டு நடக்க வேணும்...! எனக்கெண்டா ஆர் என்ன சொன்னாலும் பறவாயில்ல...! என்றை முத்த மகள் நீ...! நீதானே இந்த குடும்பப் பொறுப்பு எல்லாத்தையும் இப்ப தலையில சமக்கிறதா வைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்...! அதால நீ என்னய என்ன செய்யச் சொல்லுறியோ அத நான் செய்யிறன்...! அதால இனி என்னம்மா நான் செய்ய வேணும் அத நீ சொல்லன்பிள்ளை”

“அப்பிடி கேளம்மா நீ...? இப்ப அந்த பெடியன்ற போட்டோவை நீங்க வாங்கினீங்களேல்லே! தம்பரப்பு அத உங்களிட்ட தந்திட்டுப் போனவரெல்லே?”

“ஓம் ஓம்!”

“அது எங்க?”

“அங்க அறையிக்க அலுமாரியில் கிடக்கு!”

“சரி அப்ப அத நீங்க போய் எடுத்திட்டு வாங்கோ...? நான் எங்கட அறைக்கு இப்ப போறன்! நீங்கள் எடுத்துக் கொண்டு வாற அந்தப் போட்டோவை - உங்கட கையால் தானம்மா நீங்க ஜெயசீலிக்கு குடுக்க வேணும்! பேந்து அந்த சம்மந்த விஷயமெல்லாம் நீங்கள் தான் அவளிட்ட நேரா கதைச்சு அவள் பிறகு ஓம் என்றுறதயும் அவளின்ட வாயால் நீங்களும் தான் ஒருக்கா கேட்டுக் கொள்ள வேணும்! எதுக்கும் ஒரு முறை இருக்கெல்லேயம்மா? நீங்கள் எங்கட அம்மாவெல்லேயம்மா!”

“ஓம் பிள்ளா நீ சொன்னமாதிரி எல்லாம் நான் செய்யிறன் பிள்ளா...! ஆனாலும் பிள்ளா இதுகள் எல்லாம் உங்கட அப்பரிட்டயும் ஒருக்கா சொல்லத்தானேவேணும் பிள்ளா?”

“அம்மா அப்பரின்ட விசயம் - அவருக்கு இதுகள் சொல்லுறது எண்டு எல்லாம் பிறகு நான் பார்த்துக் கொள்ளுறனம்மா! அந்த வேலை என்னட்ட விடுங்கோ! அத எல்லாம் நான் செய்வனம்மா...! நீங்க அதுகள் ஒண்டுக்கும் இப்ப கிடந்து கவலைப்படாதயுங்கோ...! அதால் இப்ப நான் சொன்னத உடனடியா நீங்க செய்யுங்களன்...! உதுகள் எல்லாம் நீங்க செய்து போட்டு அங்க தம்பரப்பாவுக்கு நீங்க முற்றுச் சொல்லி அனுப்புங்களன்...!”

“ஓம் பிள்ளா! அப்பரிட்ட சொல்லி உடன அவருக்கு சொல்ல வைப்போம்!”

“அதெல்லாம் சரி! நீங்க இப்ப போய் அந்தப் போட்டோவை எடுத்து கொண்டு வந்து அவள் பாக்கிறதுக்கு குடுங்கம்மா போங்கோ அம்மா!” என்று அவள் ஒரு புன்னைக்கயயும் தன் உதடுகளில் உதிர்ந்த நிலையில் சொல்ல, அந்த புன்னைக்கயில் வெளிப்பட்ட ரெஜினாவின் சகோதர அன்பை விளங்கிக்கொண்டு இராசம்மாவும் அப்போது பெற்ற வயிறு குளிர்ந்தாள்.

போட்டோவையும் எடுத்து வர இராசம்மா தன் அறைக்குப் போய் விட்ட பிறகு, நேஜினா அந்த குசினிக்குள் புது உற்சாகத்தான் இருந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் மனதில் இப்போது இரண்டு விதமான மகிழ்ச்சியை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த இரண்டு வித

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

மகிழ்ச்சியிலே ஒன்று தன் சகோதரிக்கான அந்த திருமணத்தின் நினைவாலே அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. மற்றையது அவளுக்கு ஒருவித இரகசிய மகிழ்ச்சியின் பாகமாயிருந்தது. தனக்கென்று இந்த திருமணம் பேசிவராதது அவளுக்கு தன்னை விட்டு ஒரு கெட்ட கிரகம் விலகிப் போனது மாதியே அந்த இரகசிய மகிழ்ச்சியை மனதில் அவள் வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்த மகிழ்ச்சியோடு கெழிட்டனின் தேஜோமயமான கண்கள் அவள் நினைவிலே அவளுக்கு தெரிவதாகவும் இருந்தது. அந்த நினைவை தொடுத்துக் கொண்டே அவள் தன் அறைக்குப் போவதற்கு பிறகு நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

24

தங்கள் மகளுக்கும் பேசி வந்த அந்தக் கலியாணமும் முற்றாகி, பிறகு அவளுக்குச் சிறப்பாகத் தென்முலைக்குள் திருமணமும் நடந்து முடிந்ததையிட்டு குசைப்பிள்ளையினதும் இராசம்மாவினதும் முகங்கள் முன்பிருந்த வாட்டமெல்லாம் மறைந்து இப்போது செழுமை கூடியிருந்தது.

பெண் பிள்ளைகள் ஒரு வீட்டில் நாலைந்து என்று ஒரு பெரிய எண்ணிக்கையாக இருந்தாலும், அதற்குள் ஒரு பிள்ளையானவள் கலியாணம் கட்டிக்கொண்டு வெளியே போய் விட்டால், பிறகு அடுத்த பிள்ளைகளுக்கும் அடுத்தடுத்தாய்த் தொடர்ந்து அப்படியே சம்மந்தம் சீதனமில்லாமல் பேசிப்பேசி வந்து கொண்டே இருக்கும் என்று ஒரு கதைக்கு இதை எல்லோரும்தான் சொல்லுவார்கள்.

இந்தக் கதையை இப்படியான குடும்பங்களுக்கு ஒரு மனத்திருப் திப்படுவதற்காக அவர்களுக்கு சிலர் சொல்லிவைவக்கின்றார்கள் என எடுத்துக் கொண்டாலும், குசைப்பிள்ளையின் குடும்பத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அப்படியெல்லாம் சொல்வதும் உண்மையென்றே பிறகு நடந்த தங்களின் விஷயங்களில் அவர்களுக்கும் நம்பக் கூடியதாக வந்தது.

ஜெயசீலி கலியானம் செய்து அவள் புருஷன் வீட்டிற்குப்போய் இப்போது மூன்று மாதங்கள் கூட நிறைவடையவில்லை.

ஆனாலும் இந்தக் காலத்துக்குள்ளேயே குணசீலிக்கும் அவளைப் பெண் கேட்டு ஒரு பகுதி ஆட்கள் குசைப்பிள்ளையின் வீட்டுக்கு வந்து விட்டார்கள். இந்தக் கல்யாணமும் தன் தங்கையைக் கேட்டே சம்மந்தம் பேசியதாய் அங்கே வீட்டுக்கு வந்திருந்தாலும், நேஜினாவிற்கு அது விஷயம்

மனதிலே முள் மரம் குத் தியது போன்ற நோக் காடுகளை ஏற்படுத்திவிடவில்லை, அதற்கு மாறாக அவள் மனம் மற்றைய தங்கையும் முன்னவள்போல் இனி நன்றாக வாழப்போகிறாள் என்றே மனதுக்குள் எண்ணி சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. தண்ணீர் நிறைந்தோடும் வாய்க் காலிலே கால்களை உள்ளே வைத்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற அதே குளிர்ச்சியானது அவளுக்கு மனதில் அது விஷயம் மூலம் ஏற்பட்டிருந்தது.

என்றாலும் பேசிவந்த இந்தக் கலியாணத்தில் இவர்களும் சீதனம் ஒன்றும் தரும்படி கேட்டு நிற்கவில்லையென்றாலும், தற்போது கலியாணத்திற்கான ஜெஜிஸ்டர் பதிவை மாத்திரம் செய்து விட்டு, திருமண நாளை இரண்டு வருடம் தள்ளிப் போட்டு அப்படிச் செய்யவதேன்றால் எங்களுக்கு அது முடியும் என்று தன் தாய் தகப்பனுக்கு இவள் அவர்களுக்குச் சொல்லச்சொல்லி அவர்களும் அதைக் கேட்டு பிறகு நடந்து அப்படியே அது சரியாக இருக்கும்பங்களும் சேர்ந்து கதைத்து தீர்மானிக்கப்பட்டதாயும் விட்டது.

அடுத்த தன் பிள்ளைக்கும் கலியாணம் என்று பேசி வீட்டுக்கு அந்தச் சம்மந்தம் தேடி வந்தபோது, “நான் பெத்த என்ற பூங்குச்களுக்கெல்லாம் நல்ல லக்குத்தான்!” என்றவாறாக குசைப்பிள்ளை நினைத்து ஒரு பக்கம் மனதில் சந்தோஷம் பட்டார்தான். என்றாலும் இன்னோர் பக்கம் அதே அவர் மனதில் அந்த சந்தோஷத்தின் மேலே துக்கம் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டது மாதிரி இருந்து கொண்டிருந்தது.

“இரை தேடிக் கொண்டு வந்தாலென்ன கொண்டு வராவிட்டாலென்ன தாய்க்குரவியோ தகப்பன் குருவியோ கூட்டில் வந்து அவை அமர்ந்தவுடன் குஞ்சுகள் அப்போது உடனே வாய் திறக்கத்தான் செய்யும்? இதுவிதம் போன்றே குசைப்பிள்ளையின் நினைவில் கவலையானது விரிந்து கொண்டிருந்தது. வங்கியில் வைப்புச் செய்யப்பட்டுக்கிடந்த காசை எடுத்துச் செலவழிச்சு, மகளின்ற கொட்டிலுக்க தூங்கி வைச் சுக்கிடந்த வெங்காயத்தையும் முழுக்க வித்துச் சிலவழிச்சு, எண்டு இது எல்லாம் செய்துதான் இப்ப நடத்தின கலியாணமெண்டுறது நிறைவேறினது. இனி மற்ற மகளுக்கெண்டா கலியாணம் முடிக்கப்போற அந்த நேரம் போட்டுவிட நகைநட்டு வாங்கிப்போட பெரிசா காகம் இப்ப என்ற கையில்யா இல்ல. எப்பிடியும் பெம்புளப்புள்ளயன் கலியாணம் முடிக்கப்போகேக்க தகப்பன்தானே அந்தப் பிள்ளையளுக்கு நகை நட்டெண்டாலும் போட்டு விடவேணும்? இந்தக் தருணங்கள் வரேக்க உங்களிட்ட இப்ப கையில் மடியில் இருக்கிறத தாங்கோ எண்டு மனுசியோ அல்லாட்டி பிள்ளைகளோ கேட்டா நான் என்ன அந்த நேரம் செய்வன்?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அவருக்கு இப்போது சுற்றிச் சுற்றி மூலையில் வந்து கொண்டிருந்த நினைவுகளெல்லாம் இதுவேதான். “என்றாலும் ரெண்டாவது பிள்ளையின்ற கலியாணத்துக்கு இன்னம் ரெண்டு வருஷங்கள் கிடக்கு. அதுக்குள்ள என்ற தோட்டத்துக்க கோவணத்தைக் கட்டிக் கொண்டெண்டாலும் நாள் முழுக்க அதுக்க நின்டு பாடுபட்டு ஏதோ அதுக்குள்ளால் கொஞ்சம் வரும்படிய எடுத்துக்கிடுத்துக்காகக்கு இனி வழிபாப்பம்!” - என்றும் அவர் தன் நினைவில் இப்படி நினைத்துக் கொண்டு இதையும் அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

குசைப்பிள்ளையின் நிலை இப்படி இருக்க, நெருப்புப் பிடித்து எரிக்ற அடுப்புக்குப் பக்கத்தில் பாதிப் பகல் முழுக்கவும் குந்திக் கொண்டிருந்து அலுவல் பார்க்கும் இராசம்மாவிற்கு அவள் கணவரை விட ஏதேதோ யோசனை கட்டுப்பாடின்றி தன்பாட்டிற்குக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தது. யோசனையில் உள்ள நேரம் சட்டியானையை அடுப்பாலிருந்து இறக்கும் போது தீக் கொழுந்து அவளுக்குச் சுட்ட தருணங்களும் சில வேளைகளில் அவளுக்கு வந்தது.

“ஆட்பாவலே என்ற முத்த பெம்புளப்புள்ள - ஜேயோ அதப் போட்டு நாங்கள் எல்லாம் கஷ்டப்படுத்துறைமே!” என்ற நினைப்பு அவளுக்கு மூலைக்குள் வந்த நேரமெல்லாம் அந்தக் தாக்கத்திலே அவள் நன்றாக தன் கண்களை விழித்துப் பார்ப்பார்.

“ஜேயசிலிக்கு நாங்கள் இப்ப ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து குடுத்து. அவள் இங்க வீட்ட கிடந்ததையெல்லாமே வழிச்சுத் துடைச்சுக்கொண்டு போனமாதிரி கொண்டு போயிற்றாள். இனி மற்றவைஞக்கு இப்ப ஒண்டு இங்க வீட்டவா பேசி வந்திருக்கு. இவளுக்கு இனிந்கைநட்டுச் செய்து குடுத்தனுப்ப வேணுமெண்டதுக்காக! அந்தப்பிள்ளை போய் இப்படிம் தோட்டத்துக்க கிடந்து மாயக் துடங்கிற்றுது! எண்டாலும் என்ற இந்த முத்தவள் என்ன இப்படி ஒரு பிடிவாதம் பிடிச்சுக் கொண்டு நிக்கிற ஒரு குணத்தில்யா நெடுகவா நின்டு கொண்டிருக்கிறாள்? ரெண்டு வருஷம் அந்தக் தோட்டத்துக்கயா தான் நெடுக நின்டு பாடுபட்டு அதுக்காலதான் அவள் ஏதோ பிறகு தேடி எடுக்கப் போறாளாம்...! இங்க எங்கட ஊருக்க உள்ள ஆம்புளயளே அங்க தோட்டத்துக்க கோவணத்த கட்டிக்கொண்டு நின்டமாதிரி நெடுக அதுக்க நின்டு பாடுபட்டே தோட்டம் நாங்கள் செய்து நட்டம் நட்டம் எண்டுறோங்கள். அவங்கள் எல்லாம் அப்படியாயிருக்க இவள் என்ன அதுக்கயா நின்டு ஒரு பலனக்கிலணக் காணப்போறாளாம்? இந்தப் பிள்ளை, உள்ள எங்கட சொந்தங்களோடும் ஒத்துக்கித்து நடக்கிறாளெண்டா அதுவும் அவளிட்டவா இல்லயே! இவர் என்ற அண்ண வந்து இவள் ஜேயசிலியின்ற கலியாண நேரம் அவளுக்கு நகையெல்லாம் தான் செய்து

அவனுக்குப் போட்டு விடுறன் என்டு ஒரு கதை அண்ணிக்குச் சொல்லி இங்கவா அனுப்பினார் தானே அவ எலிசம் அண்ணி எங்கட வீட்ட ஒரு நாள் வந்தவ - ஆத்தாழயோ அவ வந்த நேரம் இவள் நெஜினாவோ மற்ற பிள்ளைகளோ எங்கட வீட்டயா அப்ப இருக்கேல்ல! அப்பிடி அவனயள் இங்க இருந்திருந்தா அவ இதெல்லாம் என்னட்ட சொல்லிப் போட்டுப் போனாப்பிற்கு பெரிய நெருப்பு இவனயள் எடுத்திருப்பாளவயள்?"

எனக்கென்ற அண்ணி வந்து சொன்னது மாதிரி என்ற அண்ணன் பிறகு நகை செய்து அவர் தர நான் வாங்க நல்லவிருப்பம்தான்! என்ற சகோதரம் எனக்கு இந்த நேரம் பாத்து உதவி செய்யது! அதில குறைகிறையெண்டு ஒண்டுமில்லத்தானே....? சகோதரமெண்டு இருந்தா சகோதரங்களுக்கு ஏதும் கீதும் கஷ்டம் கிஷ்டம் வந்தா உதவி செய்யிற்றுதானே...? சகோதர பாசமா உள்ளதுகள் இப்பிடி அப்பிடி எல்லாம் உதவிகள் செய்யிற்று நடக்கிற ஒண்டுதானே இந்த உலகத்தில்? ஆனா இங்க எங்கட வீட்டில் இவள் இருக்கிறானே ஜயையோ இதெல்லாம் இப்பிடி வாங்கக் கீங்க சகோதரமெண்டாலும் விடுவானோ இவள்? நாங்கள் தான் உழூச்சக் கிழைச்ச எங்கட குடும்பத்து மரியாதய எல்லாரிட்டுயுமா காப்பாற்றுக் கொண்டு நடக்க வேழுமெண்டுஇவள் அப்பிடி ஒரு கதை நாங்கள் கதைச்சாலே எங்கள் எங்கள் எல்லாருக்கும் பிறகு அவள் அப்பிடி அப்படியா சொல்லிக்கொண்டிருப்பாள். அப்படியான அவளின்ட கதைக்குப் பிறம்பா நான் நின்டு கொண்டு அண்ணன் தாங்குதுகள சரி யெண்டு வாங்கியிருந்தா பிறகு இங்க வீட்ட என்ன நடந்திருக்குமெண்டுறன். அப்பிடி ஒழிவு மறைவாக நான் அவயட்ட இருந்து வாங்கிப்போட்டு, இவனுக்குத் தெரியாம எல்லாம் செய்திருந்தாலும் கடவுளே பேந்து, பேந்தென்ன இதுகள நெச்சிருக்கவே வேண்டாமெண்ட மாதிரித்தானே பிறகு இந்த வீட்டில் பெரிய அமளி துமளி பிறகு இருந்திருக்கும். என்ற குசையப்பரே, குசையப்பரே இனி வருங்காலம் இந்தப் பெண்பிளப்பிள்ளையாயெல்லாம் ஒரு கரையிலயா சேத்துப்போட்டு நிம்மதியா ஆழுதலா நான் இருக்கிற காலம் எப்பவா எனக்கு பேந்து வரப்போகுதோ இருக்கய நாதரே, மடுமாதவே, அந்தோனியாரே, செவத்தியாரேம் என்ன செய்யிற்று நாங்கள்?" என்று எல்லா மன்றாட்டுக் கதனையும் சேர்த்துச் சொல்லி நிழல்களில் போய் நிம்மதியாகப் படுத்துக் கொள்ளத் தேடும் மன்னிலையுடன் இராம்மாவிற்கு இப்படியே அந்த குசினிக்குள் காலம் போய்க் கொண்டிருக்க, மனதில் தோற்றுப் போகாத துணிவுடன் நெஜினா தன் தோட்டத்து வேலைகளை முழுமாக அங்கிருந்து செய்து கொண்டிருந்தாள்.

பனைமரத்து ஒலைகளை இழுத்து ஆட்டிக்கொண்டு 'ஹோ ஹோ' என்று வந்து கொண்டிருக்கும் சத்தம் அந்தக் காணியில் நிற்கும் போது

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அவள் காதுகளில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்தத் தோட்டத்தில் நின்று கொண்டு அவள் வேலை செய்யும்போது மரியாதையோடு அவள் பக்கமாக தங்கள் முகம் திருப்பிச் சிரித்துப் போகும் தோட்டக்காரர்களையும் அவள் கண்டு கொள்ளும் போது அது மகிழ்ச்சியாகவே, அவளுக்கு எப்போதும் இருந்து கொண்டிருந்தது. நெஜினா அடுத்த தடவையாக காணிக்குள் நட்ட வெங்காயம் நன்றாக இப்போ உந்தி எழுந்து விட்டதாயிருந்தது. வெங்காயத் தழல்களொல்லாம் பச்சை மேனியாய்த் தலை நீட்டி குத்துக் குத்தாய் பார்க்க இப்போ நின்றன.

தன் காணிக்குள் வேலை செய்வதோடு நீண்டு நடந்து அங்கே உள்ள பயிர்களின் செழிப்பை பார்ப்புதிலேயே தன் வேலைக் கஷ்டத்தை யெல்லாம் நெஜினா அவ்வேளை மறந்து போய்விடுவாள். இன்னும் இரண்டு வருடக் காலம் எனக்கு இருக்கிறது என்ற நினைவுடன் தன் மனதை இறுக்கித் கொண்டு அங்கிருக்கும். வேலைகளையெல்லாம் தானே தனியச் சுமந்ததாக எடுத்துக் கொண்டு அவள் செய்யத் தொடங்கி விடுவாள். இந்தத் தோட்ட வேலையின் பின் இருவு வேலையிலே அவளுக்கு அடித்துப் போட்டது போல உடல் நோவாக இருந்தாலும் அடுத்த நாளும் சரியான நேரத்துக்குத் தோட்டத்துக்கு வந்து அங்கே அவள் வேலைக்கு இருங்கவே செய்தாள்.

“இப்பிடி ஒரு சின்னத் தோட்டத்தில் நெடுக ஆள் கூலிக்குப் பிடிச்சு வேல செய்விச்சுக் கொண்டிருந்தா - பிறகு இப்பிடி தோட்டம் செய்து லாபமெடுக்கிறதென்றேது எப்பிடி இருக்கும்?” என்று இதை யெல்லாம் தன் தலையில் எழுதி வைத்துக் கொண்டது மாதிரி குடல் புரஞ்சிற அளவுக்குக் கூட அந்தத் தோட்டத்துப் பெரிய வேலைகளையெல்லாம் தானே செய்து கொண்டு அவள் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

தோட்டத்தில் இன்று நின்றபடி அவள் வேலை செய்யும் போது நல்ல வெயில் என்று அவளுக்கு நினைக்கும் படியாக உடம்பு அவளுக்குக் கொதித்தது. வெயில் கானலினால் உடம்பும் இப்போது வேர்வையால் அவளுக்கு நனைந்து கொண்டிருந்தது. வெயிலை தாங்காமல் ‘உஸ் உஸ்’ சென்று அவள் பெருமுச்சு விட்டாள். முகத்தில் வழிந்த வியர்வையால் குனிந்து கவனிலேயும் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“சீ இந்த வெய்யிலுக்க கிடந்து அடக்கடவுளே என்னய மாதிரி பொம்புளயன் - வேர்வையும் வழிவுமாய் நனைஞ்ச கொண்டு எப்பிடிக் கிடந்து வேல செய்யிதுகள்? ஆம்புளயளைண்டா கோவணத்தோடியும் நின்று வேல செய்வாங்கள்! ஆளரவும் இல்லாத இடமெண்டா ஆருக்குத் தெரியப் போகுதெண்டு போட்டு மொட்டைக் கட்டையாகவும் நின்று வேல

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

செய்வாங்கள்! ஆனா இந்த நடுவெயில் வழிய நின்டு கொண்டு கூலிவேல செய்யிறபொம்புளயள் இருக்கிறாளவுயனே அவளவுயன் இந்த நெருப்பு வெய்யிலுக்கும் நெடுக நின்டு வேல செய்யவேணும்! பிறகு இந்த நெருப்பால போய் அங்க வீட்டு நெருப்புக்குப் பக்கத்திலும் இருந்து எல்லாருக்கும் அங்க சமைச்சுக் கொட்டவும் வேணும்! பிறகு இந்த அலுப்புகளோட அவள் நிம்மதியா அங்க பாயில படுக்ககேலுமே பிறகு அப்பிடி அவவையிலின்ட மனுஷனர் தொந்தரவுகள் வேற! இதுக்கு மேல இந்தக் கூலிவேல செய்யிற பொம்புளயளெல்லாம் தலையில அறிவுமில்லாம கணக்கும் தெரியாததா அஞ்சாறையெண்டு கணக்கில்லாம பெத்துக்கொண்டே போய்க் கொண்டிருக்குங்கள். பிறகு பிறகெண்டு அந்த குடும்ப பாரச் சிலவெல்லாத்துக்கும் முழுக்கலுமா இதுகளே கிடந்துபேந்து சுமக்கவும் வேணும்! இதுக்குள் குடிகாரப் புருஷன் இதுகளிட்டக் கேட்டா குடிக்கவும் இவளவுயன் கையில உள்ள காசையும் குடுக்கவேணும்! இல்லாட்டி இவளயளுக்கு அடி உதையோட திட்டும் கிடைக்கும்! ஜயோ பாவங்கள்! கடவுளே கடவுளே இந்தக் கூலிவேலைக்கெண்டு போய்ப் பிழைக்கிற கனக்கப் பொம்புளயள் பட்டுக் கொண்டிருக்கிற பாடுகள் என்ன மாதிரிப் கொடுமையள் இப்புடியா இப்ப எண்டுறவு!“ என்று நெஜினா இந்த வெயிலுக்குள் அவளுக்குள் அந்த வேலையிலும் கூட - தூக்கிப் பிழித்து வைத்துக் கொண்டிருந்த மாதிரியாக - புடை தட்டும் இந்தச் சிந்தனையிலும் கொஞ்ச நேரம் போனது. இந்தச் சிந்தனை விடுபட்டுப் போன பிறகு - அவள் கிணற்றிப்பக்கம் போனாள்.

அங்கே அவள் போய்ப் பார்த்தால் கிணற்றுக்கட்டுக்குப் பக்கத்தில் அறுகம் புற்கள் அடர்தொடர்களாய்ப் படர்ந்து போய் இருப்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. அங்கே கூடை மயிர்களைப்போல குத்துப் புற்களும் நிறைய முளைத்ததாய்க் கிடப்பதும் அவளுக்குத் தெரிந்தது. “அநாதை மாதிரியா இப்பிடி பாராமல் தோட்டத்தில் ஒருபக்கம் விட்டு விட்டா இப்புடித்தான் இந்தப் புண்ணாக்குப் புல்லுகள் பேந்து வளர்ந்திடும்! நாங்கள் விளைச்சலுக் கெண்டு பயிருகள் காலிகள் வைச்சா எந்தப் பசனை மண் தரையிலுயும் அதுகள் லேசிய முளைச்ச எழும்பி வளராதுகள். ஆனா இந்தக் கொடியளும் புல்லுகளும் பூண்டுகளும் பாருங்களன் எவ்வளவு உருப்படியா திடு திடு வெண்டு முளைச்சுக் கொண்டு வேகம் வேகமாக உடன வளருது? இதுகள விட்டா பிறகு தோட்டத்தரையெல்லாம் அப்புடியே ஆக்கிரமிச்சுக் கொண்டு போயிடும்! இதுவும் பாத்தா அந்த ஆள் தெரியாதார் எண்டுறவன் மாதிரித்தான்! இடம் விட்டா காணும் அவள் இந்த புல்லு படிந்ததாத்தான் வந்து வந்து பிறகு இங்க எங்கட வீட்டிலுயும் வேர் ஊண்டினது மாதிரி நின்டிடுவான்! சனியங்கள் இவங்கள் அப்புடியே வேரோட சேத்து பிடுங்கின

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

மாதிரிப்பிடுங்கி பிறகு சடுநெருப்பு வெயிலில் வாடவாப் போட்டுப் பிறகு எரிச்சுத் தள்ளிவிடவும் “வேணும்” என்று அந்த ஆத்திரத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டே அங்கே உள்ள புல்பூண்டுக்களையெல்லாம் தேழித்தேழி மண்வெட்டியாலே செருக்கிச் செருக்கி சிறிது நேரத்திலேயே, அவ்விடத்தை அவள் துப்பரவாக்கி முடித்து விட்டாள்.

அந்த வேலை முடிந்த நேரம் கயிறு வரிவது போல இரண்டு கைகளும் பிறகு அவருக்கு இறுக்கினமாதிரி நோவாக இருந்தது. தாகம் பெருகிப்பெருகித் தொண்டை வறஞ்சுவது போலவும் அவளுக்கு வந்தது.

உடனே கிணற்றிலே வாளி விட்டு தண்ணீர் அள்ளி அவள் குடித்தாள். இதற்குப்பிறகு தாகம் அவளுக்கு அடங்கி விட்டது. ஆனால் அவள் மனம் கேட்கத் தொடங்கி விட்டது, “கொஞ்சம் மரத்தடியிலே போய் நிற்போமா?” - என்று! நல்ல வெயிலடித்தால் அந்த மரத்தடி இடம்தான் அவளுக்குக் கொஞ்ச நேரம் இருந்து இளைப்பாற வென்று தஞ்சம்! அவளுடைய கால்களே அந்த இடத்திற்கு அவளை சரியான வெயில் நேரம் இழுத்துக் கொண்டு போன மாதிரிப் போய்விடும்.

அவளின் தோட்டத்தருகில் தான் அந்த மரம் நின்றது. கிளையெல்லாம் கொடி பரவி கீழே குளிர்ச்சியான நிழல் அதற்குக் கீழே விழுந்து கொண்டிருக்கும். கற்றாளையும் கள்ளியும் அவ்விடங்களில் நிற்கிறதாலே எந்நேரமும் குளிர்ச்சியை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது அந்த இடம்.

நெஜினா அவ்வேளை தோட்டக் காணியை விட்டு வெளியேறி அந்த மரத்தடி நிழலில் போய் சிறிது நேரம் நின்றாள். அந்த இடத்தில் நிழலும் காற்றும் அவள் உடலை பூரிப்பாக்கிக் கொண்டிருந்தது. எந்நேரமும் அசைத்துக் கொண்டிருக்கும் தேன்சிட்டுக்குருவிகளின் குரல் கூட அவளின் காதுக்கு அப்போது கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“அப்பா என்ன மாதிரி சுகம்...! உடம்பை மனுசருக்கு ஆறுதல் படுத்திச் சீர் செய்ய இப்பிடியும் ஒரு மரம் கடவுளே எண்டு இதில் நிற்கிறது எவ்வளவு நல்லம்...! தேன் சிட்டுக்குருவியளும் இதுக்க மரத்துக்க மறைஞ்க கொண்டு குரல் சத்தம் மாறி மாறிக் கேக்குது. இந்த மரத்து மறைப்புக்குள்ள அதுகளெல்லாம் எங்க எங்க நிக்குதுகள்?” என்று அந்த தேடுவிலே கழுத்துழைய மேலே மரத்துக் கிளைகளை யெல்லாம் அண்ணாந்து அங்குமிங்குமாய்ப் பார்த்து விட்டு பிறகு தோட்டத்துக்கு வந்து இணையும் சவக்காலைப் பாதையை அவள் ஒரு முறை திரும்பிப்பார்த்தார்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அங்க ஆர் சயிக்கிலியா இந்த தோட்டால் இப்ப இங்காலிப் பக்கமாக வந்து கொண்டிருக்கிறது? அட அப்பிடி வாற் ஆள் இவன் எங்கட கெமிட்டனோ...? கெமிட்டனோதானோ...? என்னதானோ கீனோ அவன் தான் இப்ப இங்காலியா சயிக்கிலியா வந்து கொண்டிருக்கிறான்!” என அவள் நினைக்க அந்த வீதி நிறைவடையும் இடத்திற்கு கெமிட்டன் அந்தேரம் வந்தும்விட்டான்.

“கெமிட்டன் நீ என்னடா இங்கயா இண்டைக்கெண்டொருக்கா இங்காலிப்பக்கமா?” சொல்லிக்கொண்டு அவள் தோட்டத்துப் பக்கம் தலையைத் திருப்பி அந்தப் பக்கமாகவும் இந்தப் பக்கமாகவும் ஒரு முறை பார்த்தாள். “என்ன நீ என்னயக் கண்டிட்டு அங்காலயுமொருக்க இங்காலயுமொருக்கா வெண்டு அப்பிடி பார்க்கிறாய் என்ன விஷயம்?” “என்ன நீ இப்பிடிப் கேக்கிறாய் அங்க தோட்ட வேலையாக்களோட எங்கட ஆக்களும் அங்க நிற்பினம்தானே?”

“ஆ அப்பறின்டா?”

“மடக்கத நீ கதைக்கிறாய்? பிறகு அதுகள் உன்னையும் என்னையும் இதில கதைக்கக் கண்டிட்டு அங்க என்ற வீட்டிலையும் போய் ஒருக்கா சொல்லுங்கள்தானே...?

“இது என்ன கத நீ கதைக்கிறாய்? உன்ற வீட்ட போய் சொல்லுற மாதிரி அவயள் சில நேரம் என்ற வீட்டிலையும்தானே போய் ஏதாவது சொல்லுங்கள்...?”

“என்ன நீ சொல்லுகிறாய்? எனக்கு அதுகள் இப்பிடி வீட்டவாய்ப் போய் ஏதாவது சொன்னா அது எனக்கு பேந்து பிடிக்காது!”

“அப்ப நான் இப்பிடி நின்டு உன்னோட இனி கதைக்காம அப்பிடியே திரும்பிப் போகவா?”

“அப்பிடி நான் இப்ப உனக்கு சொன்னனானோ?”

“பெஜினா உன்ற குணம் கண்டியோ எனக்குச் சின்னனா நீ அப்ப இருந்த காலத்தில இருந்து எனக்குத் தெரியும்தானே?”

“என்ன நீ பெரிய ஒரு கிழவன் மாதிரி அப்பிடிக் கதைக்கிறாய்...? உனக்கப்பிடி என்ற குணத்தத் தெரியுமெண்டா எனக்கும் உன்னய அப்ப இருந்து தெரியும்தானே?”

“அதாலதானே உன்னைய எனக்கு பிடிச்சிருக்கு!”

“ஆனா உன்னைய அப்பிடி எனக்குப் பிடிக்கேல்ல!” (சிரிப்பு)

“உது போய்!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அப்ப உண்மை என்ன?”

“என்னில உனக்கு நல்ல விருப்பம் அது எனக்கு நல்லா விளங்கும்!”

“சரி விளங்கினா அத நீயே மனசில வைச்சுக்கொள்!”

“அப்பிடி வைச்சுக்க கொண்டுதான் நான் இருக்கிறேன்!”

“ஜயோ வெளிக்கிட்டு போடா நீ! அங்க தோட்டத்தால இருந் தெல்லாம் ஆட்களும் இங்கால வரப்போகினம்!”

“வரட்டும்! அவயள் அவங்கள் வந்தா என்ன பார்த்தா என்ன..? நானும் உன்ற தோட்டத்தை ஒருக்கா பாக்க வேணும்தானே ரெஜினா?”

“இப்ப நீ இதுகளையெல்லாம் பாக்கேலாது! பேந்து ஒரு நாளைக்கு இங்கவா நீ வாவன் பார்க்கலாம்!”

“அப்பிடியெல்லாம் என்னால இனி இங்க வர ஏலாது ழேஜினா!”

“ஏன்றா அப்பிடி?”

“அத பிறகு சொல்லுறை நான்!”

“என்ன பிறகு இப்பவா நீ சொல்லன்?”

“இல்ல உனக்கு இதை சொல்லிப் போகவே எனக்கு சரியான மனவுந்தமாயிருக்கு!” என்று அவன் சொல்லும்போதே ஒழிந்து போன தண்டு மாத்ரி அவனுக்கு மனதில் வெறுமை வந்து விட்டது.

“என்ன அப்பிடி உனக்கு நடந்ததா...? அண்டைக்கு ஜெயசீலியினர் கலியாண வீட்டிலூம் நீ என்னோட கதைக்கேக்கின்ன சந்தோஷமாத்தானே நீ என்னோட அப்ப கதைச்சனி�....! பெரிய சாறியெல்லாம் நீ அவளுக்குக் கொண்டந்து பிறசன்ட்டு குடுத்தாய்...! உன்ற அப்பாவும் ஏதோ அவளுக்கு காகம் என்பலப்புக்குள் வைச்சப்படி குடுத்தத கண்டன்...! அது சரி வீட்டில உனக்கேதும் பிரச்சனையே...? ஏதோ நான் படிக்கிறேன் படிக்கிறனென்டு நீ திரிஞ்க கொண்டு இருந்தாய்! அதுக்குள் இப்பிடி நீ சொல்லுற அாவுக்கு உனக்கு என்ன அப்பிடி நடந்தது...?” என்று தன் நெற்றிப் பொட்டுக்கு நேராக கண்பார்வையை உயர்த்தி வைத்தபடி ரெஜினாவும் அப்போது கவலையோடு இதை கேட்டாள். அவள் இதை கேட்கவும் கெமிட்டன் சயிக்கிள் சீற்றாலிருந்து கீழே இறங்கினான். பிறகு சயிக்கினுக்கு ஸ்டாண்ட் போட்டுவிட்டு அவ்விடத்தில் ஒரு காய்ந்த தழியை குனிந்து கையிலெலுடுத்துக் கொண்டு பிறகு அதை நிலத்தில் ஊன்றினான்.

“ழேஜினா நீ முதல் ஒருக்கா இப்ப சொன்னாயெல்லே என்ற படிப்பு விஷயமென்டு - அந்த விஷயமாத்தான் இங்க உனக்கு நான் இப்ப சொல்ல வந்தனான் ழேஜினா?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அப்பிடியெண்டா உன்ற படிப்பு விஷயத்துக்கும் அதை இங்க எனக்கு சொல்லுறுத்துக்கும் உனக்கென்ன ஒரு கவல வரப்போகுது கெழிட்டன்?”

“அதானே பிரச்சனை ரெஜினா...! அப்பர் இப்ப என்ன சொல்லுறா ரெண்டா என்னய நீ லண்டனுக்கு போய்ப்படி என்னமாதிரி நிக்கிறார்!”

“லண்டனுக்கோ அங்க நீ போய் படிக்கவென்டோ?”

“இந்த நல்ல விஷயத்துக்கு ஏன்றா நீ இப்பிடி சாக்கடிச்ச மாதிரி நிக்கிறாய்தான்?”

“என்ன ரெஜினா நீ இப்பிடி சொல்லுறாய் உனக்கு இது கவலயி ல்லயா?”

“இதுல என்ன கவல! நீ படிக்கப்போறுனெண்டு சொல்லுறுதால அதுவும் லண்டனுக்குப் போய்ப் படிக்கப்போறுனெண்டு சொல்லுறுதால, அதைக்கேட்ட எனக்கும் கூட சந்தோஷம்தானே கெழிட்டன்!”

“அப்ப நான் லண்டனுக்கு போறது உனக்கு சந்தோஷமா இருக்கா?”

“ஓமா சந்தோஷம்தான்! நீ படிக்கவென்டு அங்க போறதைக் கேக்க எனக்குச் சந்தோஷமில்லாம துக்கமாவே வரப்போகுது...! என்ற மாமாவினர் மகன் நீ நல்லாப்படிச்ச வந்தா அதுவும் லண்டனுக்குப் போய்ப் படிச்சிட்டு வந்தா எங்கட குடும்பத்துக்கும் கூட அது பெரிய பெருமைதானேயா..? இப்பிடிச்சந்தரப்பம் உன்னய மாதிரியா வேற யாருக்கும் லேசில கிடைக்குமே? இதுக்குப் போய் நீ என் கவலப்பட்டது மாதிரி எனக்கு இப்ப சொல்ல வாராய்..? இப்பிடி ஒரு முன்னேற்றமான ஒரு சந்தரப்பம் கிடைக்கிறதுக்கு ஆரும்போய் உன்னய மாதிரி இப்பிடி கவலைப் படுவினமே கெழிட்டன்..? இதுகளா விட இங்க இயக்கம் அது இது பிரச்சனையள் எண்டு சண்டையும் துவங்கி நடந்து கொண்டிருக்கு... வீட்டில உள்ள, எங்கட தமிழை நினைக்கவே எனக்குப் பயமாயிருக்கு. நீயும் அப்பிடி மாமாவுக்கு ஒரேயொரு பிள்ளை. நீ படிக்கிறது போக இதுகளால பிறகு தப்பவும் வேணுமே..? அதுக்கு நீ இப்பிடி இப்ப அங்க போக இருக்கிது நல்லம் தானே?”

என்று அவள் சொல்ல கெழிட்டன் அவளின் முகத்தைப்பார்த்தான். “முன்டு கட்டிக் கொண்டது மாதிரி மனதில் தனக்குள் ஒரு அதிர்ச்சியை இவள் இப்போது எனக்கு முகத்தில் வெளிக்காட்டாமல் மறைக்கிறாளோ என்று அவன் உடனே நினைத்தான்.

“எண்டாலும் ரெஜினா எனக்கு இந்த எங்கட ஊரை என்ற அம்மாவ அப்பாவ உன்னய எல்லாம் விட்டிட்டு ஏதோ லண்டனுக்குப் போய்ப் படிக்கிறதோ அங்க இருக்கிறதோ எனக்கு அவளவாய மனசுக்கு பிடிக்கேல்ல..”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அப்பிடி எண்டா நீ இங்கமே இருக்கப் போறியோ? உன்ற வீட்டில் அம்மா அப்பா நீ இப்பிடி சொல்லுற்றுக்கு ஒமெண்டு ஒத்துக் கொள்ளுவின்மோ?”

“அது நடக்காததுதான்! நான் ஏதும் மறுப்புச் சொன்னா அவயள் பேசவினம்தானே எனக்கு!”

“ஓம் அப்பிடித்தானே அவயள் உன்னப் பேசவினமெண்டு நானும் சொல்லுறன்..! என்ன கொஞ்சகாலம்தானே! அங்க பிறநாட்டிலயும் இருந்து பாத்து சீவிச்சுப் போட்டு பிறகு இங்க நீ வாவன்..!”

“அது சரிதான்! அதில் ஒன்டுமில்ல! ஆனா நீ சொல்லுறமாதிரி அங்க நான் இருக்க வேணுமெண்டுறது அப்பிடி கொஞ்ச காலமெண்டில்ல!”

“அப்ப எவ்வளவு காலம் போகும்?”

“ஜஞ்ச வருசம் போகும்..”

“அட அஞ்ச வருசமோ?”

“ஓ! அஞ்ச வருசம்! அதுதானே பெரிய கரைச்சலாயிருக்கு!”

என்று சொல்லும்போதே கெமிட்டனுக்கு மனதைப் பிடின்கும் கவலையாயிருந்தது. நெஜினாவிற்கும் தண்ணீர் உடைத்தோடும் வாய்க்காலைப் போல மனம் உடைப்பட்ட தோல்வி ஒன்றை அப்போது சந்தித்தது. ஆனால் இப்போதும் நெஜினா அந்த உணர்வின் தாக்கத்தை தன் முகத்தில் தெரிய வெளிக்காட்டவில்லை.

“என்ன இருந்தாலும் உன்ற அப்பா அம்மா உனக்கு நல்லதைத்தானே செய்வினம் கெமிட்டன்! நீ அவயளின்ட பேச்சைக் கேட்டு அவயள் விருப்பப் பட்டுச் சொல்லுறமாதிரி நடக்கத்தானேயா வேணும்..?”

என்று அவள் தலையை கொஞ்சம் குனிந்து நிலத்தைப் பார்த்தபடி குரல் தணிய பொறுமையாக இதை சொன்னாள். ஆனால் நெஜினா, சொன்னதெல்லாம் கெமிட்டனுக்குத் திருப்திதராததாகவே இருந்தது. பூமொட்டுக்கள் எதையுமே வெளியே காட்டிக்கொள்வதில்லை. இந்த நிலைமைதான் இருவருக்கும் அப்போது இருந்தது.

“சரி அப்ப அறேஜினா நீயும் என்ற அப்பா அம்மா சொல்லுற படிதான் நானும் செய்ய வேணு மெண்டுசொல்லுறியா?”

“இதென்ன கத என்னய நீ கேக்கிறாய் நீ? உன்ற அப்பா அம்மா சொல்லுறபடிதானே நீ கேட்டு முதல் நடக்கவாவேணும்?”

“அது சரி உனக்கொரு மனவருத்தமும் எனக்குள்ளது மாதிரி அதாலவரேல்லயோ?”

“எனக்கென்ன மனவருத்தம்! நீ நல்லா வருறதில் எனக்கு சந்தோஷம்தானே..?”

“ஓ சந்தோஷம் தான்! அது எனக்குத் தேரியும்! ஆனா நான் அங்க போய் அப்பிடி வருசக் கணக்கில் இருக்கிறது உனக்கு துக்கமாயில்லயோ..?”

“அதாலும் எனக்குத் துக்கமில்ல..!”

“உதுபொய்..!”

“அப்ப உண்மை என்டு நான் ஒண்டுமே உனக்கு சொல்லறதில்லயா?”

அவள் சொல்ல உணர்ச்சியற்ற முகத்தோடு கெமிட்டன் அவள் முகத்தைப்பார்தான்.

“ஏன் அப்பிடி பார்க்கிறாயடா கெமிட்டன்.. நீ முதல் போய் நல்லா யடிச்கக்கீடிச்க பேந்து வாடா நீ கெமிட்டன்..! நான் எப்பயும் நெஞ்கூக் கொண்டிருக்கிற நெஜினாவாத்தான் எப்பயும் இருப்பன்.. இதுக் கெல்லாம் கணக்க எனக்கு கத உனக்குச்சொல்லத் தெரியாது..! என்ன படக்கதையள் மாதிரியே நான் உனக்கு கதை ஏதும் சொல்லுறாது..? அதால் நீ ஒண்டும் இனி யோசிக்காம நல்லா சந்தோஷமா போயிற்று வா...! இனியடா நிக்காதயடா இந்த இடத்தில் நீ.. சயிக்கினை நீ திருப்பு! வெளிக்கிட்டு இனி போடா பிளீஸ்..! அங்க எங்கட ஆக்கஞும் அங்க தங்கட தோட்டத்தால இப்ப வெளிக்கிடுகினம் போல இருக்கடா..! அதால் நீ இப்ப இவ்வடத்தடியால வெளிக்கிடா பிளீஸ்..?”

என்று அவள் எத்தனையோ பிளீஸ் போட்டுக்கொண்டு சிரிப்பு வந்தபடியும் கெமிட்டனுக்கு இதை சொன்னாள். அவள் விடாமல் அப்படி சொன்னாலும் கெமிட்டனுக்கு அவ்விடத்தை விட்டுப் போகவேமனமில்லை. அதனால் பிறகு நெஜினா கெஞ்சிக் கேட்பது போலவும் அவனிடம் “நல்ல பிளீஸ யெல்லோபோடா போடா” என்று அவனை பார்த்து பிறகும் பிறகும் சொன்னாள். அவள் ஒரு குழந்தையைப்போல இப்படியெல்லாம் கெமிட்டனைப் பார்த்துக் கொல்ல கெமிட்டனும் பிறகு “சரி நெஜினா நான் வெளிக்கிடுறன் என்று சொல்லியவாறு சயிக்கினின் ஸ்டாண்டை தட்டிவிட்டு உடனே சயிக்கினை ஓட்டிக் கொண்டு போக தொடங்கி விட்டான்.

அவன் சயிக்கினில் ஏறி வெளிக்கிட்டுப்போகத் தொடங்கிய பிறகு, நெஜினா அவன் போவதை பின்னால் நின்றுபடி பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள். அவளுக்கு இவளாவு நேரமும் தான் கெமிட்டனுடன் கதைத்து விட்ட கதைகள் யாவுமே மனதுக்குள் இப்போது ஒத்துக்கொள்ளக் கூடிய அளவுக்குக் சரியென தெரியவில்லை. அப்போது தான் கதைத்த கதைகள் யாவும் என்னையே நான் ஏமாற்றின கதைகள் என்றதாய் இப்போது அவ்விடமாக அவள் என்னினாள்;

“கெமிட்டனை கனகாலம் பிரிஞ்சு அப்பிடி பார்க்காம இருக்கிறது எனக்கு எவ்வளவு மன வருத்தம்.. எவ்வளவு மனக்கண்டம்! எண்டாலும்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இதையெல்லாம் வெளிப்படையா என்ற ஆசையை மாத்திரம் மனதில் வைச்சுக்கொண்டு சொல்லறது நல்லதா? அது வடிவா?" இதையெல்லாம் மாற்றி மாற்றி யோசிக்க விளக்குகள் அணைந்து போகும் நேரத்தில் இருட்டுக்குள் கிடந்து தவிப்பது போலிருந்தது அப்போது அவளது மனம்.

25

நேரம் முற்பகல் பதினொரு மணியிருக்கும். அல்பேட்டின் வீட்டிலே முன் விறாந்தையில் அவரைத் தவிர நான்கு பேர் அவருக்கு முன்னால் அப்போது கதிரையில் உட்கார்ந்த நிலையில் இருந்தார்கள். வீட்டுச் சொந்தக்காரர் அல்பேட்டைத்தவிர அங்கே இருந்தவர்களில் ஒருவர் தைரியநாதர், அடுத்து அங்கே இருந்தவர்களில் இரண்டு பேர்களில் ஒருவர் பிரகாசம், மற்றையவர் நபாயேல். பிரகாசமும் நபாயேலும் தைரியருக்கு மிக நெருங்கிய உறவிளர்கள். தென் மூலை எலிமிச்சம் கலட்டி பக்கம்தான் அவர்களின் வீடுகள் இருந்தன. அங்கே இருந்தவர்களில் நான்காவது ஆளாக இருந்தவர் கட்டைச் சூசைப் பிள்ளையாகவும் இருந்தார். ஆனாலும் அங்கே இருந்து கொண்டிருந்த ஜவரும் சில நிமிடங்கள் அமைதியே உருவாய் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு அமைதியாயிருந் தாலும் அவ் விடம் வீட்டருகில் நின் நிருந் தபணைரங்களிலிருந்து அவ்வேளை பனை ஒலைச்சலசலப்புக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அந்த ஒசை இனிமையானதாக அவர்கள் காதுகளிலும் இறங்கியதுதான். என்றாலும் அந்த ஒசையை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு அவர்களைல்லாம் தங்கள் சிந்தனைகளிலே அந்தப் பனை மரங்கள் ஏதோ தங்களுக்குள் இப்போது அந்தரங்கமாகப் பேசவது போல கழ்ப்பனை பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். பனைகள் தலையசைத்து ஆடும் நிலைமை காற்றின் மூலம் கூடிக் கொண்டிருந்தது. மண்ணில் புரண்டு வரும் காற்றும் அந்த விறாந்தைப்பக்கம் வந்து அடித்தது. அல்போட்டர் தூங்குவது போல கண்களை மூடிக் கொண்டு ஒரு நிமிடம் யோசனையில் இருந்தார். பிரகாசமும் நபாயேலும் பார்வையை எங்கோ வானத்தில் அலையவிட்டது மாதிரி அந்த வீட்டின் முகட்டுப் பக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சூசைப்பிள்ளைக் கென்றால் அந்தப் பிரம்புக் கதிரையில் தான் இப்போ இருப்பதே ஒரு கல்லின்மேல் இருப்பது மாதிரி கஷ்டப்பாடாக இருந்தது.

"தோட்டத்தால் நான் வந்து கொஞ்சம் போய்க் கொட்டிலில் அங்க விடாய்க்குக் கள்ளுத் தண்ணியும் குடுக்காம்.. இந்த அல்பேட்டன் எண்டவன்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இங்க வீட்ட வா வா எண்டு கூப்பிட்டுத்தானே நான் இங்க வந்தனான்.. ஆனா இங்க வந்தாப் பிறகு நான்பாத்தா.. இவன் தைரியன் வேளைக்கே இங்க இருக்கிறான்.. அவன் மாத்திரமே இங்க இருக்கிறது...? இவன் தைரியனோட அவன்ற ஆக்கள் இவன் பிரகாசம் எண்டவனும் இதில இருக்கிறான்! மற்றவன் றபாயேல் எண்டவனும் கூடவா இருக்கிறான்..! இவங்களெல்லாம் என்னத்துக்காகவா இங்கவா வந்து இப்பிடி கூடியிருக்கிறாங்கள்..? இவங்கள் வந்து இங்க இருக்கிறதுபோக என்னையும் என்னத்துக்கு இங்கவாவெண்டு கூப்பிட்டிருக்கிறாங்கள்..? ஒண்டும் இவ்வளவுத் துக்கும் இவங்கள் இவளவு நேரம் செண்டும் ஏன் கதைக்கேல்ல..? என்னவோ கிடந்து இவங்களெல்லாம் யோசிக்கிறாங்கள்! யோசிக்கிறாங்கள்.. என்னத்துக்காக்கும் இவங்கள் யோசிக்கிறாங்கள்? ஆனா எனக்கெல்லாம் தெரியும்! இங்க நான் வந்தவுடன் இவன் தைரிய நாதனையும் அவன்ற ஆக்கள் அந்த ரெண்டு பேரையும் கண்டவுடனேயே சுத்திச் சுத்தி இங்க அல்பேட் வீட்ட இவங்கள் ஏன் வந்திருக்கிறாங்கள் எண்டு உடன் எனக்கு அப்ப விளங்கிப் போச்க! அப்பிடி எனக்கு விளங்கினாலும் இப்ப நான் யோசிக்கிறது. என்னெண்டா இவங்களுக்கு என்ன மாதிரி கதைய சொல்லி இவங்கள் எல்லாரையும் சமாளிச்சுக் கொண்டு நான் பிறகு வெளியால பிறகு வெளிக்கிட்டுப் போறதெண்டுதான்! ஆனா இவங்கள் இன்னும் நேரம் போயும் கதையள கதைக்க இங்க துவங்குறாங்களேயில்லயே?”

என்று நினைத்துக் கொண்டு குசைப்பிள்ளை காய்ந்தது மாதிரி அப்போது கிடந்து கொண்டிருக்க எல்லாத் தெய்வங்களிடமும் வேண்டிக் கொண்ட நிலையிலே இருந்தபடியாக அல்பேட்டர் கண்களை பிறகு திறந்து பார்த்தார்.

ஒரு கனைப்பு விட்டார்.

“குசைப்பிள்ளை அண்ண நான் கூப்பிட்டு நீங்க உடன் இங்க என்ற வீட்டவா வந்திருக்கிறியளைண்டு நினைக்கேக்கிள்ள எனக்கெண்டா இனியில்லயெண்ட சந்தோஷம்தான். என்னெண்டா அண்ண எல்லா காரியமும் ஒரு கதைக்கு ஆரும் முதல் அதுகள கதைச்சும் பேசுறதுதானே.. அதில ஒண்டும் பிழை எண்டு சொல்லேலாது தானே.. நான் இப்ப சொல்லுற கதையள அண்ண என்ற பக்கமா உயத்திக்கொண்டு அத உங்களோட இப்ப கதைக்கேல்லயன்ன..! எண்டாலுமண்ன சொந்தமெண்டு இருந்தா சொந்தக்காரங்களுக்கு நாங்கள் என்னவும் ஏலுமான அளவு உதவத்தானே அண்ணவேனும்? அதுவும் ஒரு கடமைதானே அண்ண எல்லாருக்கும்? அதப் பற்றி நீங்க எண்ண சொல்லுறீங்க அண்ண?”

“என்ன கதை இது தம்பி எண்டாப் பேரிசா இதச்சொல்லச் சொல்லி நீங்க கேட்டுக் கொண்டு! எல்லாரும் நாங்க இங்க சேர்ந்து ஒற்றமையா

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

சீவிச்சாத்தானே தம்பி எல்லாருக்கும் எங்களுக்குமா நல்லம்..! அப்பிடி நாங்கள் எல்லாரும் இருந்தாத்தானே தம்பி எங்கட இந்தத் தென்முலைப் பக்கமும் முன்னேறி வரும்.!”

“உதுதான் சரியான கத.! உண்மையாச் சரியான கத.! குசைப் பிள்ளையண்ண நீங்க இப்ப சொல்லறது மாதிரிச் சண்டை சோலி இல்லாம போட்டி பொறாமை எண்டது இல்லாம எங்களுக்கு கட்டாயம் எப்பவும் இருக்கவேண்டியது எங்களிட்ட இந்த ஒற்றுமைதானேயண்ண..? அப்பிடித்தானேயண்ண நாங்களெல்லாம் ஒருவரோட ஒருவர் சேர்ந்ததா உதவியனும் செய்து கொண்டு நல்ல விதமா அன்பா நடக்க வேணும்.. அதுதானே எங்களுக்கு முக்கியம்.!”

“ஓ அது சரிதானே! அது எல்லாம் முக்கியம்தானே!”

“ஓ அதாலதானண்ண இந்தக் கதையையும் உங்களிட்ட ஒருக்கா கதைச்சுப் பாப்பமெண்டு உங்கள இங்க நான் ஒருக்கா நீங்க வாங்கோவெண்டு கூப்பிட்டனானண்ண..!”

“ஓ அது சரி! ஓண்டும் பிரச்சினையில்ல! நீங்க கதைக்க வேண்டியதுகளை இப்ப எனக்குச் சொல்லுங்களன்..?”

“ஓ சொல்லுறன் சொல்லுறன்! அதில குசைப்பிள்ளை அண்ண முதல் ஓண்ட நான் இப்ப சொல்லறன்! இந்த விஷயத்தையெல்லாம் உங்களோட கதைக்கவெண்டு எனக்கு தெரியாம் கிடையாது! குசைப் பிள்ளையண்ண ஒரு கதை சொல்லுறன் முள்ளுப் பத்தைக்குள்ள ஒரு பழம் விழுந்தா பிறகு அந்தப் பழத்தை எடுக்கப்போறது கஸ்டமண்ண! அது மாதிரித்தான் எனக்கும் இப்ப இருக்குப் போலக கிடக்கு..! சரி இப்ப நான் சரியான கதைக்கு வந்திடுறனே!”

என்று சொல்லிவிட்டு அல்பேட் தெரிய நாதரின் முகத்தைப் பார்த்தார். தெரியக்கும் அவர் பார்க்க தானும் அல்பேட்டரின் முகத்தை மிக ஆவலோடு பார்த்தார். தெரியநாதர் இப்படி தன்னை பார்ப்பது அல்பேட்டுக்கு அவர் ஏதோ இப்போது தன் தலைமீது கை வைத்தபடி தன் கதையை அவர் காந்துக் கொண்டிருப்பதாக நினைக்கத்தோன்றியது. அந்த நினைவில் பெருமையிலே அவருக்கு அப்போது பனை உச்சியிலே ஏறி இருந்து கொண்டு அங்கு காற்று வாங்குகிற ஒரு வித சுகமாக இருந்தது. அந்த நிலையுடன் மனம் பிரியப்பட்டதாக மிகுதி கதையை அவர் கதைக்க வெளிக்கிட்டார்.

“குசைப்பிள்ளையண்ண இவர் எங்கட தெரியநாதரைப் பற்றி நான் சொல்லியே உங்களுக்குத் தெரியவேணும்.. பாவம் இவர் தெரிய நாதன் வந்து சின்ன வயசுப் பெடியன்தானே குசைப்பிள்ளையண்ண..! அப்பிடிப்பாவம் இவருக்கு இந்தச் சின்ன வயசாயிருக்கக்கின்றையே இவற்றை

மனுசி கண்டியளோ செத்துப்போச்கா..! இதெல்லாம் உங்களுக்கு தெரியாமலேயே இருக்கிற்கள்? இதெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரிஞ்சுதானே இருப்பியள் எண்டாலும் இப்ப நான் கதைக்கப் போற கதையளுக்கு இதுகள் முதல் முதல் ஒருக்கா சொல்லவும்தானே வேணும்..! சரி அதெல்லாம் ஒரு பக்கம் கிடக்க இவர் தம்பிக்கு இங்க எங்கட தென்முலைக்க உள்ள பெருவாரி காணியள் வீடுகள் சொத்துக்களெண்டு அவருக்கு இருக்குறுதுகள் கொள்ளுறுதுகள் அது எல்லாமும் கூட உங்களுக்கும் தெரியும்தானே..? குசைப்பிள்ளை அண்ண.. சரி இதெல்லாம் சரிவர நான் சொல்லியாச்சு! இப்ப என்னெண்டா இவர் தம்பிக்கு உங்கட அவள் மூத்த மகள் ஜெஜீனாவைக் கலியாணம் செய்யவெண்டு கேட்டு பெரிசா இவர் விருப்பப்படுநார். அடத் திதில ஒண்டுமில்ல இப்ப முதலில் உங்களிட்ட இந்த கதையைச் சொல்லி என்ன மாதிரியெண்ட உங்கட விருப்பங்கள் எண்டு கதைச்சுக் கொள்ளுறுது தான் இப்பிடியா நாங்கள் இப்ப கதைக்கிற இந்தக் கத! இவர் தெரியர் தம்பி கலியாணம் முடிச்சது அது என்னெண்ண எண்டுறை.. கொஞ்ச நாளில் இவற்றை மனுசியுமேல்லா அப்பிடி செத்தும் போச்சு..! பாவம்..! மனுசி செத்தா இந்த வயசில இவர் இப்பிடி நெடுக இருக்கேலுமே..? எப்பிடியோ இவர் கலியாணம் முடிக்கத்தானே வேணும்..? இளம் பெம்புள்ளயனும் புருஷன் செத்தா பிறகு கலியாணம் முடிக்குதுகள்தானே..? இங்க ஊருக்குள்ள பாத்தா மனுசி செத்ததோட அவருக்குள்ள ஜஞ்சாறு பிள்ளையளோட ஒரு மனுசிய கலியாணம் அவர் எங்க்டை ஒரு ஆள் முடிச்சிருக்கிறார். அந்த மனுசிக்கும் முதல் புருஷனுக்குப் பெத்த அஞ்சாறு பிள்ளைகள் இருக்கு. அவருக்கும் அந்தப்பிள்ளையள் சின்னப்பிள்ளையள் தான்! இவவுக்கும் கூட அப்பிடி சின்னப்பிள்ளையள் தான்! ஆனா ஓரே வீட்டில இப்ப அந்த எல்லா பிள்ளையனும் அவயனும் இருக்க, பிள்ளையள் சண்டை பிடிக்குதுகள்.. இப்ப ஒண்ட சொல்லாம இதுக்க நான் விட்டுட்டன்! அது என்னெண்டா, கலியாணம் முடிச்ச இவயள் ரெண்டுபேருக்கும் முந்தியதாரத்து அவயினர் பிள்ளையளோட இப்ப இவயனுக்கு இப்ப பிறந்த பிள்ளைகளும் இருக்கு.. அப்ப என்னெண்டா இந்த பிள்ளையளெல்லாம் ஆளுக்காள் எல்லாருமா இப்ப சண்டை! இதைப் பாத்திட்டு மனுசி போம் இந்தப் பிள்ளையளின்ட சண்டைய புருஷனுக்கு எப்பிடி சொல்லுங்காவெண்டா.. என்ற பிள்ளையனும் உங்கட பிள்ளையனும்சேந்து எங்கட பிள்ளையனுக்கு அடிக்குதுகள்...”

என்று அவர் சொல்லி முடிக்க முதல் எல்லாரும் சிரித்தார்கள். அல்பேட்டின் மனைவி ஹார்து இந்நேரம் பெரிய கிளாக்களில் நிறையதாக உள்ள தேநீர் கொண்டு வந்து அங்கே எல்லாருக்கும் அதை பரிமாறினாள். பிறகு தட்டத்தை ரீப்போவின் மேலே வைத்து விட்டு உடனே அவள் திரும்பிப் போக வெளிக்கிட்டாள்.. அதைக் கண்டு விட்டு அல்பேட்,

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“எங்க போறாய்? இதுக்குள்ள நீடிம் கொஞ்சம் இதில் நில்லன்..இங்க இவர் தைரியற்ற கதை கதைக்கிறோம்..!”

அவர் சொல்ல

“அது நீங்கள் எல்லாரும் சேந்து இப்ப கதைக்கிறியள்தானே! நான் பிறகு என்னத்துக்கு? என்னத்தத்தான் நான் உதுக்க வந்து ஏதும் கதைக்கிறது!..! நீங்க நல்லா இருந்து ஆறுதலா கதையுங்களன்!..! எனக்கெண்டா இப்ப அங்க குசினிக்கயும் வேலையள் கனக்ககுவிஞ்ச போய்க்கிடக்கு!”

என்று அவள் ரொம்பவும் வளர்த்தியாக அதிலே நின்றபடி கதைக்காமல் உடனே திரும்பி உள்ளே போய்விட்டாள். தன்மையாக அவள் இதைச்சொல்லி விட்டு வெளிக்கிட்டாலும் நான் இதிலே இருந்து தப்பினேன் என்றவாறாகத்தான் மனத்தில் அவ்வேளை அவளுக்கு இருந்தது.

அல்பேட் மனைவி அப்படி சொல்லிவிட்டு போன பின், “ஸரி நாங்கள் இப்ப இந்தத் தேத்தண்ணியக் குடிச்சுப்போட்டு கதைப்போமே?” என்று விட்டு அல்பேட் இளைப்பாற விட்டதாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தேநீரை குடிக்கத்தொடங்கி விட்டார். மற்றவர்களும் அவரைப் பார்த்துவிட்டு கிளாசை கையில் எடுத்துத்கொண்டு தேநீரை குடிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். தேநீர் குடித்த பிறகு அல்பேட்டுக்கும் நன்றாக கதைக்கக் கூடியதயாராகி விட்டது.

“அப்ப குசைப்பிள்ளையன்ன பிறகேன் நாங்கள் அந்தக் கதை இந்தக் கதையெல்லாம் சும்மா எடுத்து வைச்சுக்க கொண்டு சுத்தி சுத்திக் கதைப்பான்.. இப்ப நேரா இவன் எங்கட தம்பி தைரியனையும் வைச்சுக்கொண்டு வெளிப்படையா நான் இப்ப உங்களச் கேக்கிறேனே.. அவ உங்கட முத்த மகள் நெஜினாவை இவர் தம்பிக்கு கலியானம் முடிச்சுக் குடுக்க உங்களுக்கு எப்பிடி அது விருப்பமோன்ன?”

என்று அல்பேட்டா அப்படி கேட்க “என்னா இது என்னா எனக்குச் சங்கடம்!” என்றவாறு குசைப்பிள்ளை கிடந்து ஒரு நெளிவு உடலை நெளித்தார்.

“இந்த விஷயத்தில் நீங்கள் என்னய மாத்திரம் கேக்க அதுக்கு நான் என்ன முடிவு உடன சொல்லுறது அல்பேட்!..! எனக்கு இது நல்ல விருப்பம் தான்! இவர் தைரியநாதரும் ஊருக்க இங்க -பாத்தா நல்ல குணமான பெடியன்தானே..! சொந்தக்காறன் எண்டுறை விட நல்ல உழைப்பாளியும்தானே!..! இவரை பற்றி வேறுதுகள் நான் ஒண்டும் கதைக்கேல்ல!..! இவரை எனக்கு அல்பேட் நல்லா பிடிக்கும்! எனக்கு நல்ல விருப்பம் அவரில்!..! ஆனா என்ற வீட்டில அப்பிடி என்னமாதிரியோ! அது ஒண்டும் நான் இங்க சொல்ல எனக்கு அது தெரியேல்லத்தானே..?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அப்பிடி விட்டில உள்ளவயளக் கேக்காம நான் என்ன இதுக்கிள்ள ஒரு முற்றுச் சொல்லுறது..! இதுக்க ஒண்டு எனக்கு நல்லா அது தெரியும்! இவள் என்ற முத்த மகள் ழஜினா வந்து இப்போதைக்கு தான் கலியாணம் ஒண்டும் முடிக்கிறதில்ல எண்டு சொல்லிக் கொண்டு தான் இருக்கிறான்..! அவனுக்கு இப்ப தன்றை ரெண்டாவது தங்கச்சியையும் கலியாணம் முடிச்சுக்குடுக்க வேணுமென்ட யோசினியில் தான் அங்க தோட்டத்துக்கயும் போய்க்கிடந்து பாடு படிறான்..! அப்பிடி உள்ள இந்த நிலைமேயில் விட்டில இப்பிடி நாங்கள் யாரும் ஒரு கதையை எடுத்துச் சொன்னா..அவள் உடன இப்ப ஏரிஞ்குதான் எங்களுக்கு மேல விழுவாள் போல தெரியுது..! அதால வந்து, அதால என்ன அது தான் எனக்கு யோசினை..! பிறகு விட்டிலயும் பிரச்சன..! அதுதான் ஒரு குழப்பம்..! இப்பிடி இருக்கேக்க இதுக்க நான் மட்டும் என்ன ஒண்டை செய்யறது..?” என்று குசைப்பிள்ளை அப்பிடி சொல்ல, மனக்கு நிம்மதியாய் இல்லாத நிலையில் தெரியர் முகம் வாடினமாதிரி இருந்தார். அல்பேட்டுக்கும் மேலே சிந்தனை ஓடாத ஒரு நிலையாக இருந்தது. இந்நேரம் சிறிதாக துலக்கம் பெற்றது போல காற்று அடித்தது. அது ஓய முதல் பின்பும் வேகமாக விசியகாற் று எல்லாவற்றையுமே சிதைக்குமோ? என்று நினைக்கும்படியாக விறாந்தைச் சுவரிலுள்ள கலண்டரையும் தூக்குப் படங்களையும் தூக்கி வீழ்த்தி ஆட்டியது.

“எல்லாத்தையும் எடுத்துத் தூக்கி வீசி விடுறது மாதிரிச் மோசமா ஒரு காத்து!”

என்று சொல்லிக் கொண்டு, காற்றுக்கு அப்போது ஆடிக் கொண்டிருந்த பாங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு அல்பேட்டர் பிறகு தெரியரின் முகத்தைப் பார்த்தார். அவரை பார்த்ததோடு பிற்பாடு பிரகாசத்தையும் அவர் பார்த்தார். றபாயேலையும் அவருக்குப் பிறகு பார்த்தார். பிரகாசம் தெரிய நாதரோடு சேர்ந்து வந்தவர் இப்போது பார்க்க அவரும் முகம் பரிதாபமாக இருந்தார். கொஞ்சம் பிறகு அவர் முதுகை குத்தாய் நிமிர்த்தி இருந்தார். “எங்கட இவர் தெரியர் என்னைய வரச்சொல்லிக்கேட்டு நானும் பேந்து கூடவா இவரோட வந்தன்.. அதில் அல்பேட்டண்ண பாருங்கோ இவர் என்ற நெருங்கின சொந்தமெண்டு உங்களுக்கும் ஆருக்கும் சரி அது தெரியும்தானே...? இவ்வளவுத்துக்கும் நான் மற்ற இவர்றாயேலும் ஏன் இதை உங்களின்ட கதைக்கிள்ள வந்து அப்ப ஒண்டும் கதைக்கேல்ல ஏனெண்டா.. எங்கட குடும்பத்திலையும் பெம்புளப் பிள்ளையள் கலியாணம் முடிக்கிற வயக்களில் இருக்கு! அப்ப நீங்க ஒரு கதைக்கு கேப்பியள் தானே ஏன் உங்கட பிள்ளைய இவர் தெரியருக்கு நீங்க முடிச்சு குடிக்கலாம் தானே எண்டு..? அதுக்கு சொல்லப்போனா எனக்கெண்டா அன்ன என்ற பிள்ளைய இவர் தெரியருக்கு முடிச்சுக் குடுக்க நல்ல விருப்பம்..! என்றை பிள்ளையும் இப்பிடி ஒரு கலியாணம் முடிக்கிறதால ஊருக்கிள்ளையே

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இருக்குமென்டு எனக்கு அதுவும் ஒரு சந்தோஷம் தான்...! ஆனா இவர் தமிப்பிக்கு நெருங்கின் ரெத்த சொந்தமாப் போச்க...! சகோதரம் மாதிரி அதுகளோட பழகின்தில் மனம் எனக்கு ஏவேல்ல எண்டு சொல்லி அவர் அப்பிடி நிக்கிறார்...! இனியும் ஓண்டென்னெண்டா விருப்பப்பட்ட மாதிரித்தானே இவரும் அந்த இடங்களிலையும் கேட்டுப் பாத்துச் செய்யவேணும்...! அது தான் இப்பிடியா என்ற நிலைமையும் இருக்கு! றபாயலிண்ட நிலைமையும் என்னை மாதிரி அப்பிடியாத்தான் இருக்கு...! என்ன இவர் எங்கட தமிப்பிதைரியநாதர் பாவம் இந்த பிள்ளா... எண்டபடியாத்தான்... நாங்களும் கூட நாட இங்க வந்து கதைக்க வந்தது... ஆனாலும் என்ன செய்யிறது குசைப்பிள்ளை அண்ணரோடியும் நீங்க கதைச்சதுக்கு அவரும் தன்ற பிள்ளையினர் நிலைமையும் அதோட பிள்ளைக்கு விருப்பமாயும் வராது எண்ட மாதிரி எல்லாம் கதைக்கிறார்...! அப்ப இதுக்க இனி நாங்கள் பிறகும் பிறகும் ஏதும் கதைச்சுக்கம் பிரயோசனம் வராது போல இருக்கு...! அதால் அல்பேட்டன்னை இனி இந்த கதையை நிப்பாட்டுவும் என்னண்ண?"

என்று தன் மனதிலிருந்து ஒவ்வொன்றாய்க் காணாமல் போய்க் கொண்டிருக்கிற ஒரு வித நிலைபரத்தோடு பிரகாசம் இவற்றையெல்லாம் சொல்லிமுடித்தார். தைரியருக்கு இப்போது முகம் கும்பினதாகப் போய்விட்டது. தோல்லி நிலை அவர் மனதில் ஏறியதில் பன்றிக்குட்டி 'வீ வீ' என்று கத்திக் கொண்டிருப்பதுபோல அவளின் மனமும் கவலை வலியில் கத்திக்கொண்டிருப்பதுபோல இருந்தது.

அல்பேட் இப்போது தைரியர் விஷயத்தில் கால்வைத்ததை திருப்பி எடுத்துக் கொண்டதுபோல இருந்துவிட்டார். பிரகாசம் என்பவர் உண்மையான நீதியான ஒரு மனுசன்தான். அவர் முன்பு பெண்கொடுக்கவும் நான் சம்மதம் என்று சொன்ன கதையிலும் உண்மை இருக்கவே செய்தது.

ஆனால் றபாயேல் பிரகாசம் அளவிற்கு இல்லை. அவர் தைரியரின் கலியாண விஷயத்தில் தான் ஒரு சம்மந்தமும் பட்டுக் கொள்ளாதுதான்டிப் போகிற அளவில் தான் இருந்து கொண்டிருந்தார். தன் குஞ்சுகள் பூறி போகாமல் பார்த்துக் கொள்கிற கோழியின் செயலை ஒத்த மனம் அவருக்கு இவ்வேளை முழுதும் இருந்து கொண்டிருந்தது.

வெளியே நாய்களின் குரைப்புகள் கூடியதாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. தைரியர் இப்போதும் சுதைக்குள் மூளை முறிந்துவிட்டதைப் போன்ற மன வலியுடன் இருந்தார். "அப்ப நாங்கள் இனி வெளிக்கிடும் அல்பேட்டன்னை" - என்றுசொல்லிக்கொண்டு பிரகாசம் தான் இருந்த கதிரையை விட்டு எழும்பினார். அவர் எழுந்து நிற்கிறதை பார்த்துவிட்டு தைரியரும் எழுந்து நின்றார். அவர்கள் எழுந்து நிற்கவும் அல்பேட்டும்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இருந்த இருக்கையிலிருந்து எழுந்து நின்றார். குசைப்பிள்ளையும் முச்சைப் பெரிதாக்கிக் கொண்டு கதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டு எழ அவரைப் பார்த்து விட்டு றபாயேலும் எழுந்து தன்னை யாரோ பிடித்து நிறுத்தி விட்டது மாதிரி நின்றார்.

இதற்குப் பிறகு ஆளுக்காள் அவர்கள் அல்லபேட்டரைப் பார்த்து,
“நாங்கள் போயிற்று வாழும் போயிற்று வாழும்”

என்று அவருக்குச் சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டு அவரின் வீட்டாலிருந்து வெளிக்கிட்டு விட்டார்கள். இழுத்து ஒன்றாய்க் கட்டில் விட்டதைப்பிறகு அவிழ்த்து விட்ட கணக்கில் அல்லபேட்டின் வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிட்ட வந்த அவர்கள் நான்கு பேரும் பிறகு, ஆளுக்காள் தங்களுக்குள்ளும் “போயிற்று வாழும் போயிற்று வாழும்” - என்று சொல்லிக் கொண்டு தங்கள் தங்கள் இடங்களுக்குப் போகவேண்டு பிற்பாடு பிரிந்து ஒவ்வொரு பக்கமாக நடந்து போனார்கள். குசைப்பிள்ளைக்கு தன் நெடுவெயிறே இப்போது காலியாக உள்ளது போன்று இருந்தது. அவருக்கு கள்ளுக் குடிக்க மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்ததால் நேரே கள்ளுக் கொட்டில் பக்கம் தான் அவர் போனார்.

“நயினார் என்ன இண்டைக்கு நேரம் சென்டு போய் வாறியன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு மூர்த்தி அங்கே அவருக்கு பிளாவில் கள்ளை வார்த்துக் கொடுத்தான். என்னடா மூர்த்தி மண்டிக்கள்ளாக்கிடக்கு?”

“உடையார் நேரம் பேச்செல்லே அதுதான் கொஞ்சம் கலங்கிற்று!”

“அடேடே கொஞ்சம் இத் வாய்க்க இழுக்கேக்கயே மண்டி ஊருத்தா தொண்டேலா?”

“அதில் ஒரு வேப்பில் தண்டை புடுங்கி போடுங்க நயினார் மண்டி உடன் இறங்கிடும்?”

“அது தெரியாம எனக்கிருக்கே..? நீ உன்ற வேலயைப் பார்”

என்று சொல்லிவிட்டு குழுமை ஒரு நெட்டு உடைத்து கள்ளுக்குள் போட்டு மண்டி அடையவிட்டு பிறகு அந்த கள்ளை சந்தோஷமில்லாமல் குடித்தார் குசைப்பிள்ளை.

“சீ இனி இந்த மண்டிய வாங்கி திரும்ப குடிக்கவே வேணாம்!”

நினைத்துக் கொண்டு மண்டியை கீழே நிலத்தில் ஊற்றியதோடு அந்தப் பிழாவை கொட்டில் கீடுகு இடையில் செருகியதோடு இனி வீட்டுக்கு போவோமென்று அந்த இடத்தால் இருந்து கிளம்பி விட்டார் குசைப்பிள்ளை. குனிந்து கொண்டே யோசனையோடு நடந்து வந்து அவர் வீட்டுப் படலை கடந்து வாசல் படியில் கால்வைத்த நேரம் தலையை நிமிரத்தினார்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அவரின் பார்வைக்கு அப்போது இரண்டு கண்கள் எதிரே மினுங்குகிற அளவுக்கு தெரிந்தது. றெஜினா தான் தனக்கு முன்னாலே நின்றபடி தன்னை இப்போது பார்க்கிறாள் என தெரிந்ததும் அவருக்கு உடனே தன்னை மின்சாரம் தாக்கியது போன்ற ஒரு வித அதிர்ச்சியாக இருந்தது. தன் குழப்பத்தையெல்லாம் அவனது பார்வைக்குத் திருத்தமாக்கிக் கொண்டு வர அப்போது அவர் படாத பாடு பட்டார்.

“என்னப்பா?”

“ஒண்டுமில்ல இப்பதான் தோட்டத்தால் வந்ததோட அங்கால போயிற்றொருக்கா வாறன்!”

“அப்பா நேரம் சென்டு போய்ச் செல்லே போய்க் கெதியாச் சாப்பிடுங்கோ சாப்பிடுங்கோ!”

“ஓம் பிள்ள சாப்பிடப் போறன் சாப்பிடப் போறன்!”

சிகிக்கெடுத்து திருத்தமாய்க் கொண்டு வந்ததுமாதிரி மனம் அவருக்கு இப்போது மகளின் கதைக்குப் பின்னால் நிம்மதியாக இருந்தது. மகள் சகஜமாக இப்படி கதைப்பதால் “அவளுக்கு இப்ப கொஞ்சம் நேரத்துக்கு முதல் நடந்ததொண்டுமே தெரியாது இனி தெரியப் போகவும் மாட்டுது!”

என்று தனக்குள் நினைத்து மனதைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டு முகம் கை கால் கழுவ வேண்டுமென்பதற்காக அவர் கிணற்றிப் பக்கம் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

26

கெமிட்டன் படிப்புக்கென்று ஸண்டனுக்குப் போவதற்கு முன்பு குசைப்பிள்ளை வீட்டாருக்கும் வந்து எல்லோருடனும் அன்பாகவும் பளிச்சென்றும் பேசி சந்தோஷமாகவே அவர்கள் எல்லாரிடமும் “போய் வருகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றான். அவன் போவதற்கு முன்பாக எல்லோரிடமும் அந்த வீட்டில் இருந்து கதைக்கும்போது றெஜினா கண்களை பல முறை மலர விழித்து கெழிட்டனை நோக்கிப் புன்னகை புரிந்து நின்றாள்.

றெஜினாவிற்கு கெமிட்டனுடன் ஆசை தீர் கதைக்க வேண்டுமென்று அவ்வேளை மனம் ஏங்கியது. ஆனால் அங்கு வீட்டில் எல்லோரும் இருந்து கொண்டு பொதுவாகவே எல்லோரும் அவனுடன் கதைப்பது அவளுக்கு அந்தேரம் அது தடங்கலாகவே இருந்தது. கெமிட்டன் பளபளக்கத் தலைவாரி

இருந்தான் உடூப்புகளும் இனிபோதும் போதும் என்றவாறாக அப்போது அவன் போட்டிருந்தான். அவன் போட்டிருந்த அளவான சேட்டுவன் நெஞ்சகலத்தையும் தோள்களையும் திமிர்த்துக்காட்டிக் கொண்டிருந்தது. நேஜினா அந்நேரம் அவன் எடுப்பான தேர்ந்தெடுத்தை தன் கண்களை அவனிலிருந்து வேறுபக்கம் இடம் பெயரவிடாது கனநேரமாக பார்த்தே ரசித்தாள்.

விசிறியாய் விரிந்திருந்த அந்தப் பக்கமெயல்லாம் அவன் புறப்பட்டுப் போன பிற்பாடு நேஜினாவுக்குப் போய்விட்டதைப் போன்றே இருந்தது. “இனி நான் தனியாகவே உள்ள ஒரு பெண்” என்பது மாதிரி அவனுக்கு உள்மனதிலே பிறகு தெரிந்தது. “இனி நான் என்ற தோட்டத்துக்குப் போய் அங்க உள்ள மன்னைக் கொத்திக் கிளாறி எதையாவது மாறி மாறி நட்டு வளத்துப் பறிச்சுக் கொண்டிருப்பம்” என்ற யோசனைகளோடு அன்று கூட கடமை உணர்வோடு தன் தோட்டத்துக்குப் போய் உள்ளவேலைகளை பார்ப்போமென்று அவன் அங்கே போய் விட்டாள்.

வாழ்க்கையிலே சில மனிதர்களுக்கு “இவ்வளவு சுருக்காக இந்த எங்களுடைய நாள்கள் கழிகின்றனவே” - என்ற பார்வை இருந்து கொண்டிருக்கும். தங்கள் பார்வைகளிலுமாக இந்த விஷயத்தை அவர்கள் வெளிக்காட்டிக்கொண்டே இருப்பார்கள்.

ஆனால் இந்த நிலைமையிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு சிலர் வித்தியாசப்பட தங்களது நிலைமையை கூறிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

“அத இப்படியாக எங்களுக்கு ஒரு நாள் கழிஞ்சு போறதே ஒரு ஆயுக எங்களுக்கு கழியிற மாதிரி போகுது.. இதே நினைவு நினைக்க நினைக்க எங்களுக்கு சரியான புழக்கமாயிருக்கு.. காம்ப் போட்டமாதிரி இருக்கிறது இந்த நேரம் சீ கழிஞ்சு போகுதே இல்லயே?” என்று மேல்ப்புசிய எண்ணைய் குளித்தும் கழுவப்படாமல் உள்ளது போல இவர்களுக்கும் இந்தப் பிரச்சனை விட்டுப்போகாமல் அவர்களின் நினைப்பில் ஒட்டிக் கொண்டதாய் த்தான் இருந்து கொண்டிருக்கும். ஆனால் நேஜினாவுக்கோ சந்திரனை ராகு பிடிப்பது போல எந்த மனச் சோர்வுக்கும் தன்னை அவள் கவ்வ விடாமல் காப்பாற்றி நடப்பதால், மேற்கொண்டு சொல்லியதாக உள்ள எந்தப் பணை மரஉயரமான பிரச்சனைகளும் அவளின் மனத்துணிவுக்கு முன்னால் அவளை அணுகிப்போகாமலே விலகிப்போய்க் கொண்டிருந்தது.

இதனால் நேஜினா தண்ணிர் இல்லாத வாடலாய் தன்னை வெளிக்காட்டாது கலகப்பாகவும் சிரித்த முகமுமாகத்தான் எப்போதும் பார்க்க இருந்தாள். இதனால் அவளின் முகத்தின் அழகு குறையவில்லை.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அந்த தோட்டத்து வேலைகளிலே அவள் வெயிலிலே நின்று பாடுபட்டும் அவள் உடலும் வெக்கை பட்டு சண்டியதாகவும் வந்து விடவில்லை.

கஷ்டத்தை ஒரு மனிதன் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டு மனதைச் சகிக்கப்படுகிவிட்டால் அந்த வேதனையிலும் ஒரு தாய்மை முகத்தில் ஒரு பிரகாசத்தை ஜ்வலிக்க செய்து விடும். கோயிலில் வணங்கிடும் சிலையின் முக அழகிற்கும் இப்படியாகத் தன்னைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்ட ஒரு மனிதனின் முகத்திற்கும் பிறகு என்ன வித்தியாசம் வரப்போகிறது? இப்போது பார்த்தால் அந்தச் சிலையின் அன்பான முகத்திற்கும் இந்த மனிதனின் முகத்திற்கும் வேறு பாடென்பது காணத் தெரிந்திடாததொன்றுதானே? இவ்விதமாகவே நேஜினாவும் கெமிட்டன் வெளிநாடு போய் பல மாதங்கள் கடந்த பின்பும் தன் முகத்தை வாடவைத்து சோர்வாக இருக்காமல் யாரோடும் கதைக்கும் போது கூட சந்தோஷம் குரல் வைத்து அவர்களிடமெல்லாம் கதைத்துக்கொண்டும் தன் தோட்டத்தையும் முயற்சியாகச் செய்து பார்த்துக்கொண்டும் நாட்களை கடத்திக் கொண்டிருந்தாள். நேஜினா செய்த தோட்டம் அந்த இரண்டு வந்த முடிவுக்குள்ளே அவளைச் சந்தோஷப்படுத்தக் கூடிய வருமானங்களைக் கொடுத்தது. “ரெண்டு வருஷத்துக்குள்ளே அந்தத் தோட்டத்திலே பிறகும் பிறகும் எனக்கு வந்த அந்த வரும்படிகளை எடுத்துஎடுத்து வித்து இப்ப சேர்த்துக் கொண்டதாக உள்ள தொகை இப்பவா இப்படி எவ்வளவு பெரிய காசா?” என்ற நினைக்க நினைக்க அவளுக்குமனம் பரவசமாயிருந்தது. மெழுகுதிரியில் எரிகிற கொழுந்து அசைவற்றதாய் நிற்கும்போது பார்க்க

எவ்வளவு பிரகாசமாயிருக்குமோ அவ்வளவு பரவசம் அவள் அவ்வேளை அனுபவித்தாள். உழைப்பிற்கேற்ற தகுந்த ஊதியம் பெறும்போது அந்த ஊதியத்தை கண்ணால் கண்டு கொள்வதில் ஒரு தோழிலாளி இன்பம் அடைகிறான். இந்த விதமான ஒரு இன்பம் நேஜினான்க்கும் அப்போது ஏற்பட்டது.

குணசீலிக்கும் திருமணத்திற்கென்று முன்பு தீர்மானிக்கப்பட்ட அந்த இரண்டு வருட காலம் முடிவாகப் போகின்ற நாள் எட்டிப் பார்க்கின்ற மாதிரி கிட்ட நெருங்கிவந்து விட்டது. அவளுக்குக் கலியாணத்திற்கென்று இந்த இரண்டு வருடகாலமும் தான் சேர்த்து வைத்த பணத்திலே நேஜினா அவளுக்கு நகைகள் நிறைய அப்போது செய்து கொடுத்தாள்.

படர்ச்சியான பதக்கம் வைத்த சங்கிலி, இப்போதைய டிசைனில் வர்ணம் தீட்டிய அகலப் பவுண்காப்பு, மினுமினுவெளிச்சம் போடும் கல்பதித்த தோடுகள், தெளிவாகக் கையில் தெரியக்கூடிய அழகிய மோதிரம், யாரும் மற்றுப் பெண்கள் பார்க்கும் ஒரு பார்வையிலேயே உடனே அவர்கள் மனதை

ஒன்றுக்கள் ஒன்று

கவர்ந்து விடக்கூடிய தான் அடியல், நெக்கிலஸ் என்று அப்படியாக யாராவது ஒரு தோட்டத்துக்காரரே அவர்கள் காலத்திற்கும் உழைத்தால் கூட கைகளில் சேர்த்துவிட முடியாத பணத்தை இவள் நெஜினா என்பவள் இந்த இரண்டு வருடத்துக்குள்ளேயாக சோத்து வைத்துக் கொண்டு தன் தங்கைக்கு பிறகு நகைகள் செய்து அவளுக்குப் போடு என்று கொடுக்க, சூசைப்பிள்ளைக்கும் இராசம்மாவிற்கும் அப்போதுதான் தங்கள் முத்த மகள் நெஜினாவின் கெட்டிதனத்தை நன்றாக நினைத்துக் கொள்ள முடிந்தது.

அன்று இரவு நல்ல நிலவு வெண்மையும் மஞ்சளும் கலந்த நிறத்தில் வானத்தில் ஓளிர்ந்து ஒளி பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. நடு நிசி நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இந்நேரம் விட்டிலே நெஜினாவோடு சேர்ந்து அவளது தங்கைகள் இருவரும் தமிழியும் தாங்கள் படுக்கும் அவ்வறைகளிலே மெய்மறந்த நல்ல நித்திரை. ஆனால் சூசைப்பிள்ளையும் இராசம்மாவும் இவ்வேண்ணில் நித்திரை கொள்ளவில்லை. அவர்கள் இருவரும் முற்றுத்திலே கதிரையை கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு அதிலே தாங்கள் இருவரும் இருந்து கொண்டு கதைத்துப் பேசத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

அந்த இரவின் அமைதியிலே பனைமரத்து ஒலைகள் காற்றுக்கு இடை இடையே அசைந்து சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருப்பது அவர்கள் இருவரினதும் காதுகளில் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவர்களது விட்டு முற்றும் முழுக்க நிலா ஒளி ஊற்றுக் கொண்டிருப்பது போல நல்ல வெளிச்சம் துலக்கமாக இருந்தது.

சூசைப்பிள்ளைக்கும் இராசம்மாவிற்கும் அந்த குழல் மனத்துக்கு இன்னதென்று தெரியாத நல்ல சந்தோஷமாக இருந்தது. பனையோலை மேலோலைக்குள்ளாலே புதுக் குருத்து வெளிக்கிட்டத்தைப் போன்ற இந்த சந்தோஷம் அவர்கள் இருவருக்கும் இனி நடக்கப் போகின்ற தங்கள் இரண்டாவது மகளின் கலியாணத்தை நினைத்தும், அந்தக் கலியாணத்துக்குரிய ஏற்பாடுகளை வாம் இப்போது தயாராக சரிவந்ததையிட்டும் இருந்தன.

முக்கியமாக தங்கள் இரண்டாவது மகள் குணசீலிக்கும் கலியாணத்திற்கென்றதாக போட்டு விட வேண்டிய நகை நட்டுக்களை தங்கள் முத்த மகளே தோட்டம் செய்து பாடுபட்டு அதன் மூலம் வந்த வரும்படிகளை விற்புப் பணம் சேர்த்து அவைகளை அவளுக்கு செய்த கொடுத்தது இவர்கள் இருவருக்கும் அது பெரிய மன அமைதியாக இருந்தது.

ஆனாலும் இந்த அமைதியான அவர்களின் மனதுக்குள்ளேயாக ஒரு வித கவலையும் படுத்துக் கிடப்பது போல இருந்தது. அந்தக்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கவலையானது அவர்களுக்கு நேஜினாவைப் பற்றிய நினைவுகளிலும் இப்போது கூட இருந்து கொண்டிருந்தது. இந்த நினைவுகளிலே நேராக தாங்கள் அந்தக் கதிரைகளிலே இருக்க முடியாதவர்கள் போன்ற நிலைமையிலும் அவர்கள் இருந்தார்கள்.

“தகப்பனாயிருக்கிற நான் இந்தப்பிள்ளைக்கெண்டு செய்து குடுக்கவேண்டிய நகையளை நான் செய்து குடக்காம இப்ப என்ற பொம்புள்ளப் புள்ள அந்த வெயிலுக்க நெடுக கிடந்து பாடுபட்டு அவளுக்கு செய்து குடுத்திட்டுது.. ஆனா நான் இந்த ரெண்டு வருஷமும் அந்த தோட்டத்துக்க போய் பாடுபட்டு என்ன பிரயோசனம் தான் ஒண்டப் பேரிசா கையிலமா எடுத்தன்...? ஏதோ இனி நடக்கப் போற அந்த கலியான வீட்டுச் செலவுக் கெண்டமாதிரித்தான் - அதுக்குமாத்திரம் செலவழிக்க என்னட்ட இப்ப காச கிடக்கு.. என்றை பிள்ளை நின்டு இதுகள் அதுகள் இப்ப செய்து அவளுக்கு குடுத்திருக்காட்டி.. எனக்குப் பேந்தெல்வவளவு மரியாதகேடு! ஊருக்குள்ளடியும் அப்படி இப்பிடியெண்டு என்னயைக்குறையாய்ச் சொல்லி கதைக்கவும் துவங்கீடுங்கள். பொம்பிள் பிள்ளையள பெத்து வைச்சுக்கொண்டு ஒரு யோசனையுமில்லாம இந்த ஆள் இவ்ளை காலமும் சீவிச்சிருக்கு எண்டு எவ்வளவு கதையள அதுகள் உள்ள வைச்சுக்கொண்டிருந்தும் பேசுங்கள்.. என்னவோ என்ற பிள்ளை என்ற மானத்தை இப்ப காப்பாத்தி இருக்கிறான்.. எனக்குத் தெரியும் என்ற பிள்ளைதான் ஒரு காலம் நான் பாயில விழுந்து கிடக்கேக்கிள்ளடியும் என்னயப் பாக்கத்கூடியவள் அவள்தானெண்டு... கடவுளே இவ்வளவும் எங்களுக்கெல்லாம் கிடந்து பாடுபட்டு உழைச்ச இப்பிடியெல்லாம் எங்களைக் காப்பாற்றுய அந்தப் பிள்ளைக்கு பெத்ததேப்பன் எண்டு இருக்கிற நான் என்னத்தத்தான் செய்து அவளுக்குக் குடுக்கப் போறன்?”

என்று உறங்கிப் போகிற மாதிரி விழியை வைத்துக்கொண்டு குசைப்பிள்ளை இவற்றை எல்லாவற்றையும் சொல்லி வந்தார். இராசம்மாவிழ்கும் இவ்வளை கணவன் சொன்னவற்றையெல்லாம் தானும் ஒப்பிக்கிறார்ப் போல மனம் பேசிக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் தன் கணவரிலும் அவளுக்கு இப்போது மனத்திலே அவர் விட்ட தவறுகளை நினைக்க ஆத்திரம் வந்தது.

“உலை கொதித்தால் தானே அரிசிவேகும் இப்போதுதான் இவருக்குக் கவலை வருகிறதாம்! இவ்வளவு நாளும் இப்படியான யோசனை இப்படியான ஒரு கவலை இவருக்கு இருக்கேல்லயே.. நாலு பெண் பிள்ளைகளை அடுக்கடுக்காக பெற்று வைத்துக் கொண்டிருந்த இவருக்கு அவர்களை ஒரு காலம் ஒரு இடத்தில் கரைசேர்த்து விட வேண்டியதாக வருமெண்டு அந்த ஒரு நினைவு ஏன் இவ்வளவு காலமும் இவரின்ட புத்திக்கு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

எட்டேல்ல. அவள் பிள்ளை தோட்டத்துக்குள்ளாலயிருந்து வந்த வரும் படிகளை ஒரு சின்னதைக்கட எறும்பு இழுத்துக்கொண்டு போறது மாதிரியா அவனும் இந்த வீட்டுக்கு கொண்டு வந்து சேத்து வைச்சாள்... ஆனா இவர் தோட்டம் இவ்வளவு காலமும் செய்து என்னத்தைக் கண்டார். இவருக்கு ஒவ்வொரு நாளும் அந்த மொச்சை அடிக்கிற கள்ளுப் போய்க் கலன் கணக்கா குடிக்க வேணும். மலிவா வாங்கிக் கறிமின் சமைச்சா அவருக்கு லேசில பிறகு அது இறங்குமோ... எல்லாம் இவருக்கு துண்டு துண்டாக் கறிச் சட்டியும் கிண்டிப் பாத்து நான் இவருக்கு சேர்த்துக் கொடுத்துப் போட வேணும். அப்பிடி எல்லாம் வாறதுகள் எல்லாம் கொட்டிச் சிலவழிக்கு... பறங்கியள் மாதிரித் திண்டு குடிச்சுச் சோக்குப் பண்ணிச் சீவிச்சா இந்தத் தோட்டத்து வருமானங்களில் எப்பிடி மிச்சம் பிடிக்கிறது? இங்கத்தையச் சங்கள் இப்ப எங்களப் பற்றி என்ன கதைக்குதுகள் எண்டுறை..? இவரைப் பற்றி மாத்திரம் சனங்கள் இங்க குறைவாகக் கதைக்கப்போகுதுகளே அப்படியில்லாம் அவரோட சேந்து என்னயும் தானே எல்லாரும் குறைவாக்குற்றம் சொல்லிக் கதைக்குங்கள்..! அதுகள் ரெண்டு பேரும் சாடிக்கேற்ற முடி மாதிரி பொருத்தமான ஆக்கள் எண்டுதானே கேலியாப் பேசிச் சிரிக்குங்கள்..! சீ காலமும் பொழுதும் இப்பிடியா ஒண்டும் மோயிச்சுக் கீசிச்சுக் கீவியாம் இருந்து இப்ப இந்த வயக்களிலியும் வந்தடைஞ்சாச்சு! இப்ப காதை அறுத்து விட்ட ஞாபக சின்னம்மாதிரி - இந்த குறைகள் எண்டுறதே எங்களுக்கு சீல் குத்தி விட்டது மாதிரி பதிஞ்சிட்டுது..! எண்டாலும் இனியாவது ஆகவேண்டியதுகள் நல்லதா பிள்ளையளுக்குப் பாத்துச் செய்வமெண்டா அதுக்கும் இந்த மனுசனுக்கு ஒரு வழியப்பாத்து நடந்து கொள்ளத் தெரியுதே?

அண்டைக்கு ஒரு நாள் இவர் வந்து எண்ணட்ட சொல்லுநர்... தான் அல்பேட்டர் வீட்டை - அவர் வரச் சொல்லி அங்க உடன போன்னெண்டு, அங்க இவர் போகவாம் அவற்றை வீட்டில அல்பேட்டரோட பிரகாசமும் றபாயேலும் இருக்கின்மாம்.. அவயள் எல்லாரையும் விட அங்க இவர் தெரியநும் இருக்கிறாராம்.

பிறகு பாத்தா அவுயன் எல்லாரும் தன்னேடயா மகள் இவள் றஜினாவினர் கலியாணக் கதைய எடுக்கின்மாம்! அவர் தெரியருக்கு றஜினாவைக் கேட்டுத்தான் அந்தக் கலியாணக் கதையைத் அவுயன் துவங்கிச்சின்மாம்.. ஆனா இவர் அவுயன் அப்பிடியெல்லாம் கதைக்க, உது சரிவராது எண்டு சொல்லிப் போட்டுப் பிறகு இங்கயா வந்திட்டாராம். இப்பிடியா இவர் பேந்து எனக்கு இங்க வந்து சொன்னாலும் இவற்றை எண்ணத்தப்பாத்தா தெரியருக்கு றஜினாவைச் செய்து குடுக்க விருப்பமில்லை எண்ட மாதிரியில்ல.. அதில்லாம் உள்ளுக்க இவற்றை

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

மனதில் தைரியரை நெஜினாவுக்கு செய்து குடுக்கத்தான் இவருக்கு நல்ல விருப்பம்.

ஆனாலும் இவருக்கு வடிவா தெரியும் இந்த கதைய இங்க எவருமே இங்கவா குசுகுசுத்தாலே பிறகு பெரிய நெருப்பெல்லோ எரிஞ்ச மாதிரி அந்தப் பிள்ளை கொதிசுக்ததள்ளும் இதால தான் சொட்டுப் போலயும் தன்ற வாயத் திறந்து ஒண்டும் சொல்லாம இப்ப கம்மா இவர் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்.. இப்ப இங்க நடக்கிற கூத்தப்பாத்து அந்தக் கூத்து மறந்து போச்ச எண்டமாதிரித்தான் இதுகள் எல்லாத்தையும் நானும் பாத்து யோசிச்கக் கொண்டிருக்க வேண்டியதாக்கிடக்கு”

என்று இராசம்மா தன் மனதிலே போட்டுக் கொண்டு இவற்றை யோசித்துக்கொண்டிருந்ததில் சிறிது நேரம் அப்போது ஒடி ஒடிப் போனது.

“காலம் கடந்தாற் பிறகு எந்த விஷயத்தையும் இழுத்து இழுத்து வைத்துப்பேசி அதால என்ன ஒரு பிரயோசனம் இனி வரப்போகுது” என்கிறாற் போலவும் இவ்வேளை அவள் ஞானமாக சிந்தித்தாள்.

பைபிலிலே சொல்லப்படுவது என்னவென்றால், “ஒரு மனிதன் ஞானமாக நடக்கவேண்டுமாம், அப்படி ஞானமாக நடக்கின்ற ஒருவன், தான் எடுத்து வைக்கின்ற ஒவ்வொரு அடியையும் கவனமாக எடுத்து வைப்பானாம்.. ஆனால் ஞானம் இல்லாத ஒரு முடனோ பள்ளத்திலும் கால்வைத்து விழுந்து விடுவானாம்.”

என்று ராசம்மா தனக்குள் இவற்றை யோசித்து விட்டு,

“எல்லாம் தெரிஞ்சும் அறிஞ்சும் மோட்டுத்தனமாய் போச்ச எங்கட சீவியம்!”

என்று வாய்விட்டும் தன்னை அறியாமல் இதை அவள் வெளியே சொல்லி விட்டாள்.

“என்ன இருந்தாப் போல ஒருக்த உன்ற பாட்டுக்குக் கதைக்கிறாய்?”

“ஒண்டுமில்லை!”

“ஒண்டுமில்லைட்டி என்ன ஒண்டு இப்ப உன்ற வாயால சொன்னனீ?”

“இல்லை எல்லாமே இனி கடவுளோட எண்ட மாதிரித்தான் எனக்கு இப்ப எல்லாமே இருக்கு!”

“ம்!”

“இவள் நெஜினாவுக்கு நல்ல கலியாணம் ஒண்டு வந்திட்டா?”

‘ஓம் ஓம்!’

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அப்பதானே எங்களுக்கும் ஒரு நிம்மதி!”

“ஓம் ஓம் ஓம் ஓம்!”

“அவளுக்கு என்ற அண்ணன்ற மகனிலதான் விருப்பம் எண்ட மாதிரி எனக்கும் நல்லா தெரியுது”

“ஆ ஆ!”

“அவயிட்ட இதப்போய் நான் கதைச்சா?”

“ஊக் ஊக்!” (செருமினார்)

“எப்பிடி இத நான் அங்க அவயிட்டபோய் கதைக்கிற..? இவளுக்கு ரெண்டு மூண்டு மாதமும் அப்பிடி வயகும் கூட..!”

“.....ம்!”

“அதோட அவன் தம்பி வெளிநாட்டுக்கு இப்ப போயிருக்கிறான்..! பிறகு படிச்சுக் கிடிச்சும் வருவான்..! அவன் அஞ்சு வருஷத்தால இங்க வர இவளுக்கும் ஜஞ்சு வயக்காட்டும்..!”

“குஹக் குஹக் ” (இருமினார்)

“கடவுளே இதுக்கெல்லாம் என்ன நல்ல ஒரு வழி இந்தப் பிள்ளைக்கு இனி வரப்போகுதென்டுறென்?”

என்று ராசம்மா தன் கதையை விரிந்தது விரிந்ததாய்ச் சொல்லித் தொடர்ந்து கொண்டு போக அவ்வளவு நேரமும் அதைக் கேட்டுக் கொண்டு குசைப்பிள்ளை தன் தலையை குனிந்த வாறாகவே வைத்துக் கொண்டிருந்தார். குனிந்து கொண்டே இவ்வளவு நேரமும் அவர் இருந்து கொண்டிருந்ததால் இராசம்மாவிற்கு அவரின் முகத்தை கண்டு கொள்ள முடியாமலேயே இருந்தது.

குசைப்பிள்ளைக்கு இந்நேரம் ராசம்மாவின் சில சொற்கள் கேட்க அவருக்கு மனதை சுட்டுக்கொண்டே போயிருக்க வேண்டும். அது கவலைச் குடாகவும் மாறியதாக அவருக்கு வந்ததால் கண் கசிவுக்கும் அவர் ஆனாகி விட்டிருந்தார். ஆனாலும் அவரால் பிறகு தன்னை அடக்கிக் கொள்ளவும் இயலாது கண்களில் ஒழுகி வரத் தொடங்கி விட்டது கண்ணீர்.

“நேரம் போச்ச இனி நாங்கள் போய்ப் படுப்பம் .. குசையப்பு”

என்று சொல்லியவாறு இராசம்மா எழுந்து தான் இருந்த கதிரையையும் வீட்டுக்குள்ளே கொண்டு போய் வைப்பதற்கு கையில் தூக்கிக் கொண்டும் விட்டான். அவன் கதிரையை தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்று விட குசைப்பிள்ளையும் எழுந்து கதிரையை தூக்கி எடுத்தார். முகம் கழுவி விட்ட அவரது கண்ணீரை இவ்வளவு நேரம்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அதிலே இருந்த இராசம்மாவும் காணவில்லை. அந்த நிலவும் அதை கண்டு கொள்ளவில்லை என்ற மாதிரித்தான் குசைப்பிள்ளையின் நிலைமை அவ்வேளையில் இருந்தது.

27

இராசம்மாவிற்கும் எலிசத்துக்கும் சுகப்பட்டாக இருக்கும் வேலிக் கதையானது பூட்டுமேல் பூட்டு என்று தங்களுக்கென்ற உள்ள குடும்பத்துப் பிரச்சினைகளையெல்லாம் கதைத்துக் கரைத்துப் பின்பு ஆறுதலடையக் கூடிய ஒரு துணையாகவே வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. சமையலிலும் வீட்டுக் காரியங்களிலும் எந்த நாளும் கிடந்து அலுத்துப்போகிற இவர்கள் இருவருக்கும் இந்த உறவான பேச்கக்கள் மனக் கஷ்டங்களை சில கணங்கள் மறந்து போக வைத்தப்படி இருந்தன. எவ்வளவோ நாட்கள் கழிந்து இன்றைய பொழுதில் இராசம்மாவிற்கு “மச்சாள் மச்சாள்” என்ற குரல் கேட்டது. ராசம்மா குசினியில் இருந்தவர் தன்னை அவ்விதமாக கூப்பிடக் கேட்கவும் “அட அண்ணிதான்” என்று குரலைக் கொண்டு உடனே கண்டு பிடித்து விட்டாள். அச்சணமே குசினியால் இருந்து அவள் வெளியே வந்தாள். வேலிப் பக்கம் வழிமையாம் அவள் பார்க்கின்ற இடத்திலே பார்க்க கூந்தலின் பளபளப்புத்தான் அவளுக்கு முதலில் தெரிந்தது. உடனே அவளுக்கு உற்சாகமானது இரத்தத்துடன் கலந்ததைப்போல வந்துவிட சுறுக்காக அவள் நடந்து வந்து அந்தக் கல்லில் ஏறி நின்றாள்.

“அண்ணி..” என்று இராசம்மா சொல்லும்போதே எலிசத்துக்கு அதைக் கேட்க அம்ருதமாயிருந்தது.

“மச்சாள்”

“அண்ணி.”

“மச்சாள்”

இருவருக்கும் தோற்றுமான அந்த சந்தோஷம் ஆளையாள் அப்படி கூப்பிட்டுக் கொள்வதிலேயே ஒரு கணம் இருந்து கொண்டிருந்தது.

“அண்ணி எங்கயுங்கோ உங்கள் கனநாளா நான் காணேல்ல?”

“ஓம் மச்சாள் நானும் உங்கள் கோயிலில்லூம் பெரிசா பூசை நாளில் காணேல்ல?”

“சில நாளிலதான் நான் வாறனான் அண்ணி! கொஞ்சம் நாளி வருத்தமும் எனக்கு! அதால் சில நாளில் தான் நான் பூசைக்கு வாறனான் அண்ணி!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“மச்சாள் நாரி வருத்தமெண்டா மருந்தெடுக்கேல்லயோ”

“நான் என்ன அண்ணி இந்த வையித்தியம் அது இது என்டு ஆஸ்பத்திரி வழிய திரியிறநு..! அங்க ஆஸ்பத்திரி வழிய போய் நாள் முழுக்க தூங்ககேலுமே?”

“அப்ப நீங்க மருந்தெடுக்கேல்லயே?”

“ஜயோ அண்ணி இங்க மருந்து எடுக்கப் போவாட்டி மகள் இவள் நெஜினா என்னயிந்த வீட்டில இருக்க விடுவாளோ...? எண்டாலும் நான் இதெல்லாம் அங்க அலையக்கிலைய எனக்கு கவுட்டமடியும்மாபிள்ள என்டு சொல்ல, அவள் தான் பிறகு.. இங்கீலிஸ் மருந்து உங்களுக்கு வேணாமய்மா.. நான் உங்களுக்கு தமிழ் வைத்தியருட்ட போயிற்று அங்க மருந்து நானே உங்களுக்கு வாங்கிக் கொண்டு வந்து தாறுணைண்டு சொல்லீற்று.. என்ற பின்னையே பிறகு ஓட்டகப் புலம் பரியாரியிட்டப் போய் மருந்து பிறகு எனக்கு வாங்கிக் கொண்டு வந்து தந்திருக்கிறாள்.. அதில புகற்றத்துக்கு எண்ணையும் மருந்தும் குடிக்க அந்த வைத்தியர் தந்திருக்கிறார்!”

“பாருந்கோ! அவள் பாவம்! அந்தப் பின்னை அவள் தானே உங்களுக்கு இப்பிடி எல்லாம் செய்யிறாள் என்ன மச்சாள்?”

“பின்ன அவள் ஒண்டும் இப்பிடியெல்லாம் செய்யாம இந்த வீட்டில என்ன ஒண்டு நல்லதுகள் சிற்பா நடக்கும் அண்ணி..! இப்பவும் ரெண்டாவது மகளுக்கு அவள் தானேயண்ணி எல்லாம் நகைகளும் கலியாணத்துக் கெண்டு செய்து குடுத்தவள்! இப்ப அவள் குணசீலியினர் கலியாணமும் முடிஞ்சு ஒரு வருஷமாவும் போச்ச எண்டாலும் இனியும் இனியும் அந்தத் தோட்டத்தில தான் எனக்கு வேலை எண்ட மாதிரி சொல்லிக் கொண்டு அவள் அங்க அங்கதான் போய் அந்தத் தோட்டத்தில நின்டு, பாடுபட்டுக் கொண்டு நிற்கிறாள்!”

“என்ன இது கதை மச்சாள்.. அவள் இனியும் இனியும் ஏன் அங்க அந்த தோட்டத்தில போய் இவள் குமர்ப்பின்னை வெயிலுக்க காஞ்ச வாடுநாள்..?”

“சொல்வழி கேக்கிற பின்னையே அண்ணி அந்தப் பின்னை!”

“அதானே நாங்கள் அப்ப இவள் உங்கட இரண்டாமவருக்கு போட நகையெல்லாம் தாறுமெண்டு அவரும் சொல்லி நாலும் சொன்னனான்தானே.. அத வேணாமெண்டு அவள் சொன்னதெண்டும் நீங்கள் பிறகு என்னட்ட சொன்னீங்கள்!”

“என்ன அண்ணி நீங்க கதைக்கிறீங்க? அவளின்ட குணம் முழுக்க உங்களுக்குத் தெரியும்தானே..! அப்பிடி தெரிஞ்சு கொண்டும் நீங்க பிறகு இதுகள கதைக்கிறீங்க..? நீங்க முதல் முதல் அவளுக்கு போடவெண்டு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

தந்த அந்த சங்கிலியயே அவள் தன்ற கழுத்தில் வாங்கிப் போடேல்ல! பிறகு அத ரெண்டாம் அவனுக்கு நான் குடுத்ததென்டு பிறகு நான் உங்களுக்கு ஒரு நாள் சொன்னான்தானே?”

“அதான் இந்தப்பிள்ளை ஏன் இப்பிடிக் கிடந்து முரண்டு பிடிச்சுக் கொண்டு இப்பிடியெல்லாம் செய்யது இப்ப எண்டுறைன்?”

“அது அண்ணி அவனுக்கு ஏதோ இந்த குணம் பரம்பரை குணமெண்ட மாதிரித்தான் இருக்குப்போல்..! இவர் தகப்பன் அப்பிடி குணமில்ல...! அவர் எல்லாத்துக்கும் ஓம் எண்டமாதிரித்தான் இருப்பார்..! ஆனா இவளினர் குணம் வந்து தன்ற தகப்பன்ற குணம் மாதிரி எண்டு இவர் எனக்கும் இடக்கிடை சொல்லுறவு! இவற்றை இவர் என்றாயவரின்ட தகப்பன் கண்டியளோ அண்ணி இந்த தென்மூலைக்குள்ளேயே அந்த நேரம் அப்ப பெரிய நாங்கியான ஆளாம்..! இவனுக்கும் அப்பிடித்தானே அண்ணி ஒரு நாங்கியான குணம்..! இப்ப இவள் நெஜீனா சொல்லுறாள் அண்ணி தமிழை தான் தான் நல்லாப் படிப்பிச்சு விடவேணுமாம்..! அதைவிட இவள் கடைசியவனுக்கும் தான்தான் நகை செய்து குடுக்க வேணுமாம். காகும் அவனுக்கு கலியான நேரம் குடுக்கவேணுமாம் எண்டு இப்பிடி அவள் கன கதையள் கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாள் அண்ணி..!”

“அப்ப மச்சாள் இப்பிடியே செய்து கொண்டு இவளின்ட வயதும் இப்பிடி போய்க் கொண்டிருந்தா.. பிறகு இவள் கலியானமெண்டு முடிக்கியேல்லயாமே?”

“அதுதானே அதுதானே அண்ணி எங்களுக்கும் அதுகள நினைக்க நினைக்கச் சரியான கவலை..! இந்தப்பிள்ளையோட இந்தப் பிரச்சனையள - கொஞ்சமும் கதைச்சுப் பேசிக் கீசித் தெளியலாமே..? கலியானப் பேச்செண்டு ஏதும் அவளோட இங்க எங்கட வீட்டுக்க அவளோட ஏதும் பேசினா உடன அண்ணி அவள் பேந்து பாம்பு தலைய உயத்தின மாதிரி சீறிக்கொண்டும் நிற்பாள்!”

“என்ன மச்சாள் இப்பிடி சொல்ல எனக்கு சிரிப்பா கிடக்கு..! அப்ப அவள் என்ன செய்யப்போறாளாம்? இப்பிடி கிடந்து என்ன செய்யப் போறாளாம்?”

என்று சொல்லிக் கொண்டு எலிசம் தன்னைக் கட்டிவைத்த கணக்கிலேயே இறுக்கி ஒரு கணம் யோசித்தாள். ஆனாலும் அவனுக்கு இருந்த யோசனையில் வேண்டிய அந்தச் சரியான விஷயத்தைத் தேடிப் பிடிக்க நினைவை அவள் அங்கும் இங்கும் அப்படி இப்படியென்றும் ஓட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதான தேவை அவனுக்கு அப்போது இருக்க வில்லை. தன் மகன் கெமிட்டனின் விருப்பு வெறுப்புகளைக் கூட எலிசம்

நன்றாக அறிந்ததாகவே இவ்வளவு காலமுமாக மனதில் வைத்தப்படி இருந்தாள். தன் காலகஞ்சிக்கிடையே நெடுகவும் சுழன்று சூழன்று நின்று சீலையையும் பிதித்துக் கொண்டு 'அம்மா அம்மா' என்று செல்லக் கதை பேசும் தன் பிள்ளையைப் பற்றி அறியாமலா அவள் இவ்வளவு காலமும் இருந்து கொண்டிருந்தாள். கெமிட்டனுக்கு பஞ்ச மிட்டாக மாதிரி மென்மையான மனமென்பது எலிசத்துக்கு தெரியும். எங்கட மாமி ஆக்களின்ட சீவியத்த பாக்க பெரிய கஷ்டமென்னம் பாவும்! என்று தன் இதயம் வலித்துக் கொண்டே நினைத்தபடி அவன் சொல்லுவது எலிசத்துக்கும் கேட்க மனம் மிகவும் கஷ்டமாகவே இருக்கும். ஆனாலும் அந்தக் கதைக்குள்ளே பிறகு நெஜினாவையும் திரித்து அவளைப் பற்றியே பலதும் மறந்து போய் அவன் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது ஏன் அப்பிடி என்பது எலிசத்துக்கு பிறகு பிறகுதான் வெள்ளி மூளைத்தது போல மூளைக்குள்ளும் அவளுக்கு பிழப்பட்டும் கொண்டது. இது மட்டுமில்லாமல் ஊருக்குள்ளேயுமாக அரசல்புரசலாக இந்தக் கதையை ஆட்களும் அவளுக்கு தனிப்பட வைத்துக் கொல்லிவிட, தன்மகன் கெமிட்டன் நெஜினாவை நன்றாக விரும்பியதாக இருக்கிறானென்று அவளுக்கும் பூரணமாக இது தெரிந்து விட்டது. ஆனாலும் இந்த கதையைப் பற்றி அவள் இவ்வளவு காலமும் தன் மகனோடும் ஒன்றும் கதைக்கவில்லை. அதோடு தன் கணவரிடமும் இது பற்றி அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அதே போல அவள் இராசம்மாவின் முன்பாகவும் இதைப்பற்றி ஒன்றும் வாய்திற்குந்து சொல்லாமல் மௌனமாகவே இருந்தாள்.

"எனக்கிருக்கிறது எங்கட தலைமுறை எல்லாம் சொல்லவாக உள்ள ஒரே ஒரு மகன்! என்ற மகன் சந்தோஷமா நல்லா இருந்து சீவிக்கிற தாய் உள்ளத பாக்கிறது தானே எனக்கும் ஒரு சந்தோஷம். எங்களுக்கீருக்கிற கோடிக்கணக்கான சொத்துகள் வசதிக்கு எத்தினை நல்ல இடங்களில் உள்ள குடும்பங்கள் இவன் மகனுக்கு தங்கட பெம்பிளப் புள்ளிய தாயோமெண்டு போட்டி போட்டுக் கொண்டு வருங்கள். வசதியும் செவ்வாழை மாதிரி குளுமையும் வாடுவுமான பெம்புளியன் எத்தினை எத்தினை அவனுக்கு பேசி வர இருக்குங்கள். என்ற மேன் இப்ப அந்த லண்டனுக்கும் போய் இப்ப படிக்கிறதால என்ன மாதிரியெல்லாம் அவனுக்கு இன்னும் பெரிய மேன்மை வரும்? அதுக்குப்பிறகு எல்லாருமா இவன்ற மேல கவனம் வைக்க, என்ற மகன்ற நிலமை பேந்தென்ன இந்த தென் மூலைக்குள்ளோயே எல்லாரிலும் பார்க்க அவன் பிறகு உச்சம்தானே..? அவனப் பிறகு இங்க ஆரும் நாங்கள் தான் பெரிக எண்டு தங்களுக்க நினைச்சுக்கொண்டு இவனைத் தலை உயர்த்திப் பார்க்க ஏலுமே..? இப்பிடியெல்லாம் சொல்லக் கூடிய தகுதியின்ன என்ற மகனைக் கொண்டு போய் இந்தக் குடும்பத்துக் குள்ளவா முடக்கேலுமே..? எதில்லூம் இதுக்க ஒண்டு சரிவாறுதெண்டாலும் இந்த வயசையும் ஒருக்கா பாக்க வேணுமே..? ஆம்பிள வயசு கூடி இருக்கிறது

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

- அது வேற விஷயம்..! ஆனா போம்புள ஆம்புளய விட வயக கடினதா இருந்தா கெதியா முதுகு வளைஞ்சு கிழிவியாய்ப் போய் இவனைப் பாக்கிறதுக்கு முதல் அதுகள் போய்ச் சேந்துஉங்கள்..! இதெல்லாம் இப்பிடி ஏன்பா எனக்கெண்டுறை அலுப்புத்தட்டுற மாதிரி யோசினைகள்!”

என்று எலிசம் தனக்குள் நினைத்தபடி இருந்தாள். இந்த கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளேயே தன் மச்சாஞ்சனும் இடை இடையே கதை பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது இந்த நினைப்புகளைல்லாம் அவளுக்குச் சினிமபாப் படம் போன்றதாகவே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இந்த நினைப்புகள் அவளில் இருக்குமட்டும் இராசம்மா அவ்வேளையில் கதைத்ததொன்றும் எலிசத்துக்கு மனதில் அவைகள் பதிய வில்லை. இராசம்மா கதைத்ததற்கு தான் என்ன ஒரு பதிலை சொன்னேன் என்பதும் சரியாக அவளுக்கு இவ்வளவு நேரமும் விளங்காத தொன்றாகவே இருந்தது. தனக்கும் மச்சாஞ்சுக்கும் இருந்துகொண்டிருந்த அந்த கதை பேச்சான நேரத்திலே அவள் வேலித் கதியாலில் உள்ள இலைகளிலிருந்து தன் கையில் கிடைத்தவற்றை பிடிக்கிக் கீழே போட்டு விட்டிருக்கிறாள். அந்த வேலிச் செத்தையில் உள்ள ஈர்க்கும் அவளின் அப்போதைய அந்தக் கைப்பழக்கத்திற்குப் பிடிப்பட்டு முறிப்பட்டும் இருந்தது. இப்படியெல்லாம் ஒரு தடுமாற்றமான நிலையில் எலிசம் தன் செய்கைகளை வைத்துக் கொண்டிருதாலும் அவள் உள்ளத்துக் குள்ளே நான் செய்வது சரியா பிழையா என்ற போராட்டமும் நடந்து கொண்டிருந்தது. என்றாலும் அவள் தன் நினைவிலே குட்டியை வாயில் கவ்விக்கொண்டு தாய்ப்பூனையானது அதைக்காப்பாற்ற வெளியில் பாய்ந்து ஓடுவது போல, கெமிட்டன் விஷயத்திலும் தன் கவனம் முழுக்க அப்போது வைத்தப்படி இருந்தாள்.

இராசம்மா இந்நேரம் மகளை நினைத்துக் கொண்டு

“இந்தப்பிள்ளையை ஒரு கரை சேர்க்க நாங்கள் என்ன ஒரு வழி செய்யப்போறுமென்டுதான் எங்களுக்கு இப்ப தெரியாமக் கிடக்கு அண்ணி!”

என்று உருவோ உருவென்று உருகிறமாதிரி மனதை அல்லல் படுத்திக்கொண்டு இந்தக் கதையை அண்ணிக்குச் சொன்னாள் இதைக் கேட்கவும் எலிசத்துக்கு உருண்டு உருண்டு இராசம்மா இப்போது அழுகின்றது போல பார்வையில் அவளுக்கு தென்பட்டது.

“அதுதானே அவளுக்கு ஒரு வழிசெய்ய நீங்கள் என்ன செய்யப் போறியள்?”

“அது தான் அதுதான் இப்ப”

கொன்னிக் கொன்னி இதை சொல்லிக் கொண்டு இராசம்மா

அண்ணியின் கண்களை உற்றுப் பார்த்தாள். எலிசத்துக்கு உடனே இராசம்மாவின் பார்வை ஏதோ சட்டியிலே சாணகத்தை கரைத்து தன் தலையிலே இப்போது ஊற்றிவிட கொண்டு வருவதுபோல இருந்தது.

“ஆ ஆ உதுக்கெண்டும் நீங்க யோசிச்சுக் கவலைப் படாதயுங்கோ மச்சாள். ஏதோ அந்தப் பிள்ளையினர் உங்கட தகுதிக்கு ஏற்றமாதிரி நல்ல இடத்தாலையிருந்து ஒரு சம்பந்தம் அவனுக்கு கட்டாயம் வரத்தானே செய்யும்! அவள் இப்பிடி தோட்டம் செய்யிற வேலையிலும் ஒரு வீரி நல்லகுணமான பிள்ளையுமாவள்.. அவனுக்கென்ன ஒரு குறை..? அதால் கட்டாயம் நான் சொல்லுறன்.. எல்லாம் பொருத்தமான ஒரு மாப்பிளை கட்டாயம் அவனுக்கு வந்து சேரும் மச்சாள்..!”

என்று எலிசம் குறி வைத்து அடித்து விழுத்தின மாதிரி தன் காரியத்தின் கதையிலே வெற்றி பெற்றதாகிவிட, இராசம்மா தன் முதல் முறை முன்னேற்றுமே இப்படி தோல்வியாகி விட்டதே என்று மனதில் நினைத்தபடி தலை சரிந்து களைத்துப் போனமாதிரி நின்றாள்.

அவளின் நிலைமையைப் பார்க்க எலிசத்துக்கும் மிகவும் மனவருத்தமாகவே இருந்தது. என்றாலும் தான் கொண்ட லட்சியத்திற்கு மீண்டும் மனதில் சக்தி ஏற்றிக் கொண்டபடி.

“அப்ப மச்சாள் எனக்கும் இப்ப நேரமாகுது.. வீட்டியும் நான் போய் இனி சமையல் வேலையளையும் பாக்க வேணும்.. இந்தப் பலாலிப் பக்கமும் துவக்குச் சூடுசத்தம் பெரிய நாசம் விழுந்ததாய்க்கிடக்கு அப்ப நீங்க இனி இந்த பிரச்சினையை யோசிச்சுக் கொண்டு மனம் குழம்பாம் இருங்கோ.. எதுக்கும் அந்த குசையப்பர் உங்களுக்கு உதவி செய்வார்தானே மச்சாள்.. அவரிட்ட நீங்க நல்லா மன்றாடுங்கோ! எல்லாம் பேந்து உங்களுக்கு கட்டாயம் சரிவரும் மச்சாள்.. அப்ப நான் இனி வரட்டே மச்சாள்..! என்ன மச்சாள் நான் போயிற்று வரட்டே...?”

என்று இதை சொல்லியவாறு எலிசம் முடியுமட்டும் முயற்சித்து இப்போது அந்த இடத்தை விட்டுப் போவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தாள். இராசம்மாவோ தனக்கு இப்போ எமாற்றமான நிலைமை இருந்தாலும் அதற் காக அவள் அதிலே நெஞ் சைப் பிடித் தபாடி நின் று கொண்டிருக்கவில்லை. நெஞ்கக் கூட்டுக்குள்ளே கனத்த கவலை அப்போது அவனுக்கு இருந்தாலும் எலிசம் போவதற்கு அவளிடம் விடை பேற கேட்டவுடனே சந்தோஷமுகத்தை தன்னில் வைத்தபடி “போயிற்று வாருங்கோ அண்ணி போயிற்று வாருங்கோ அண்ணி” என்று சொல்லி அன்புடனேயே எலிசத்தைபோகும் வண்ணமாய் அவள் அனுப்பி வைத்தாள்.

சொந்தபந்தமென்று உள்ளவர்கள் போடுகிற இப்படியான பல மனக்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கணக்குகளை அந்தக் குடும்பத்திற்குள் உள்ளவர்கள் யாரால்தான் இலகுவில் கண்டு பிடித்திட முடியும். எலிசம் அந்த இடத்தை விட்டுப் போன பிற்பாடும் இராசம்மா இப்பொழுதும் கூட அந்த கல்லின் மேல் நின்றபடியே தனக்குள் எதைதையோ யோசனைகளை வைத்துக்கொண்டபடி நின்றாள். அப்படி நின்று கொண்டிருந்தவருக்கு பின்னாலே இருந்து ஒரு குரல் கேட்டது.

“இராசம்மா அங்க என்ன நிற்கிறாய் கெதியா வா சாப்பாட்டைத் தா பசிக்குது?”

கணவரின் குரல் கேட்டவுடனே அந்த கல்லில் இருந்து இறங்கி மண்ணில் காலை அவள் வைத்தாள்.

28

எப்படியும் சிலர், சில நேரங்களில் இப்படியும் இருப்பார்கள் என்பதைப் போல செல்லத்துரையும் இப்போது அவரது அறையில் தனியே இருந்து கொண்டு தனக்கு மட்டும் கேட்கும் குரலில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“சீ என்ன இதப்பா சீவியம்...! என்றை மகன் இங்க இல்லாமப் போனாப் பிறகு எனக்கெண்டா உள்ள சந்தோசமெல்லாமே அதோட இல்லாத மாதிரியாப் போச்சு... என்ற ஒரே ஒரு பிள்ளை இங்க என்னோட்யா இல்லாம பறக்கவிட்ட மாதிரி விட்டுப்போட்டு இருக்கிறன்...! எத்தனை வருசமாப் போச்ச என்ற பிள்ளை என்னையவிட்டுப்போய்...! இப்ப தனிச்சதொண்டாய் நானும் மனுசியும் போயிற்றம்...! சீ... குனியவெளிமாதிரி இப்ப எங்கட சீவியம் எல்லாம் வந்திட்டு... இரவு படுத்தா அவளுக்கும்தான் எனக்கும்தான் நித்திரை போகுதில்ல...! சாப்பாடும் இனி என்ன எண்டுதான் சாப்பிடுது. அது கூட சரியா இறங்குதில்ல! என்ற முகங்கூட கண்ணாடியில் நான் பாக்கிறன்...! சீ என்ன இப்பிடி என்ற முகம் கிடக்கெண்டு...! ஒரு வெளிறிப்போன - பல்லி மாதிரியெல்லே இப்ப என்ற முகமும் - வெளிறின ஒரு சாங்கமா வந்திட்டுது!”

கணவரின் அறைக்குள் இராசம்மா இவ்வேளை வந்தாள். “இவர் என்ன சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்...? இப்பிடி அறைக்கவா தனியா இருந்து கொண்டு?” என்று அவரைப் பார்த்துபடி யோசித்துக்கொண்டு,

“என்ன தனியவா இருந்து உங்கட பாட்டுக்கு எதையோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறீங்க?” என்று அமைதியான நிலைமையோடு அவள் கேட்டாள்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“என்ன ஆரோட்டும் கூடிக் கூடிப் பேசியும் இவன் கெமிட்டன்றி நினைவு எனக்குப் போகுதில்ல... பிள்ளைய வெளிநாடு அனுப்புமட்டும் எனக்கு கவலை தெரியேல்ல! ஆனா அவன் போன்ப் பிறகுதான்... எல்லாமே எனக்கு இடிஞ்சு போன மாதிரிக்கிடக்கு...! அங்க தோட்டத்தில பப்பாளிச் செடிகள் புதிசா நட்டிருக்கு! அதுகளப் போயும் நான் பாக்கேல்ல...! இங்காலித் தோட்டத்தில கொடியில் தொங்குற முந்திரியப் பழமும் வெட்டுற நாள் இண்டைக்கோ நாளைக்கோவன்டு அதுகளுமிருக்கு... ஆனா எனக்கு என்ன இந்த மனம்பா! ஒண்டும் எனக்கு ஏவதில்லயே என்னத்தையும் செய்யிற்றுக்கு!”

“இதேன்ன உது கத! உதேல்லாம் உங்களுக்கு மட்டுமே எண்டு நான் உங்களக் கேக்கிறேன்...? எனக்குந்தானே என்ற பிள்ளை அங்க வெளிநாட்டுக்குப் போன பிறகு கவலேல்... காஞ்ச இலைச் சருகுமாதிரி மனமும் சந்தோஷமில்லாம் போயிட்டுது...! எனக்கு குசினிக்க கிடந்து ஒழுங்கா உப்பு உறைப்புப் பாத்து சமைக்கேலுமோ... வேறு உள்ள வேலையள் பாக்கேலுமோ அப்பிடி ஒண்டும் செய்ய சரியா எனக்கும் ஏலாமயெல்லோகிடக்கு!”

“உனக்கு மட்டுமே உப்புடியா எனக்கும்தான் உது மாதிரியான சங்கடங்களாயிருக்கு,

எங்களுக்கெண்டு இருக்கிறது இவன் ஒரே ஒரு பிள்ளை...! நான் சொல்லுறுப்பேனே இப்ப... அவன் லண்டனால் இருந்துங்கோ இங்க திரும்பி வந்தாப்பிறகு அவனுக்கு நாங்களுங்கோ ஒரு கலியாணத்தத்தான் கட்டாயமாயுங்கோ செய்து முடிச்சுப் போடவேணும்?”

“ஓம் ஓம் அப்பிடித்தான் செய்யவேணுமெண்டு நானும் இப்ப யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறான்... இனிமேலமா மறுபடி மறுபடி அவனை இனி வெளிநாட்டுக்கு போக அனுப்புறோல்ல... அவன் கலியாணத்த முடிச்சுக் கொண்டு இங்க எங்கட நாட்டுக்குள்ளாயா இருக்கலாம் தானே...? அவன் தமிப் பிள்ளை இங்கு இருந்து கொண்டு இந்த எங்கட தோட்டங்களையும் ஆக்களைக் கூலிக்கு வைச்சுச் செய்து கொண்டு இங்கேயே அவன் ராசா மாதிரி சீவிக்கலாம் தானே...? ஆண்டவரே எங்கட பிள்ளை எங்கட கண்ணுக்கு முன்னால் இனிமே இங்கேயே இருக்கட்டும்! அவன் தமிப் பிள்ளையில் போக வேணாம்...! வேணுமெண்டா அவர் அங்க போய் படிச்ச படிப்புக்கு விருப்பமெண்டா இங்கூயும் ஒரு வேலை போய் பாத்துச் செய்யட்டுமே...? அதுக்கு ஆர் வேணாமெண்டது..?. சொந்தமா அவர் ஏதாவது தொழில் செய்ய வேணுமெண்டாலும் அதையும் விரும்பினா அவர் செய்யட்டுமே... நான் உழைச்சு இவ்வளவு காலமுமா வைச்சிருக்கிற சொத்தெல்லாமே இவன் என்ற பிள்ளைக்குத்தானே வைச்சிருக்கிறன்...! இப்பிடியாயெல்லாம் இருக்கேக்க அவனுக்கு இங்க இருக்கிறதுக்கு பிறகு என்ன ஒரு குறை எண்டுறன்...?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“எண்டாலும் கோதாரி விழுந்த ஒரு சண்டையும் சக்சரவும் எல்லே இப்ப வர வர இங்கத்தய இடமெல்லாம் வந்துகொண்டிருக்கு!”

“அப்பிடி இதுகளெல்லாம் முத்தின சண்டையா இப்போதைய காலத்தில் வருமென்டு நான் நெக்கேல்லத்தான்!”

“உப்பிடி நீங்க சொல்லுறியின் ஆனா உங்காலிப் பக்கத்தால் இருந்து ஆயி வெளியால் நல்லா வெளிக்கிட்டு இங்க வரத்துவங்கீட்டாங்களெண்டா பிறகு எல்லாம் கஷ்டமே?”

“பாப்பம் பாப்பம்! உதுகளையும் நாங்கள் யோசிப்பம்! அப்பிடி ஆகக் கரைச்சல்கள் வருகுதெண்டா கொழும்பில் போய் நல்ல ஒரு வீட்ட வாங்கிக் கொண்டு அங்க இருக்கிறது! ஆனா அங்குயும் கரைச்சல் வருமாம்! ஆக்களையும் விசாரிக்கிறாங்களாம்... பிடிக்கிறாங்களாம்!”

“அப்ப இந்தியாவுக்கு இப்ப ஆக்கள் போற்மாதிரி போறது!”

“இதெல்லாம் என்ன அலைச்சலும் கரைச்சலுமென்டுறன்...! பிள்ளை அவன் இங்க இப்ப படிப்பு முடிஞ்ச வந்தாலும்... அவன் பிறகு வெளிநாட்டிலேயே திரும்பிப் போய் இருக்கட்டும்! அது தான் இப்ப நல்லம் போல எனக்குத் தெரியுது...! இங்குயும் இடங்களில் தங்கட தங்கட பிள்ளையா வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பிப் போட்டுத்தானே அந்தப் பிள்ளையளிண்ட தாய் தகப்பனும் இருந்து இங்க என்னமோ அப்பிடி சீவிக்குதுகள்!”

“அது எலிசம் அவேயினர் கதவேறு...! எங்கட கதை வேறு! எங்களுக்கு இருக்கிறது இவன் தம்பி ஒரேயொரு பிள்ளதானே...? அது தானே எங்களுக்கு தவிப்பாயிருக்கு!”

“கடவுளே இதுகளுக்கெல்லாம் நாங்க என்ன செய்யிறது...? இந்த சண்டையும் கோதாரி முடியுதில்ல...! இந்தக் கரைச்சல்களும் தீருதில்ல...! மனுசர் எப்பிடி இதுகளுக்குள் நிம்மதியா சீவிக்கிறது...?”

“ஓமென்டுறன்! அதுதானே எல்லாருக்கும் சீ எண்டுமாதிரிக் கிடக்கு! ஆளையாள் மாறி மாறி இவங்கள் காக்கள் எண்டு வேற வாறாங்கள்... எங்களையும் அங்க இரு இங்க இரு எண்டது மாதிரி ஒவ்வொரு சட்டங்களும் நெடுக எங்களுக்கு வைக்கிறாங்கள். இந்த எங்கட பெடியனோட ரெலிபோனில் கதைப்பமென்டு வெளிக்கிடுற காலத்திலயெல்லாம் பாஸ் அது இது எண்டு பெரிய தொந்தரவாயிருக்கு..! இந்த வவுனியாவுக்கு போய்ச் சேரவே எவ்வளவு கஷ்டம் பட வேண்டிக்கிடக்கு?”

“எண்டாலும் எண்டாலுமுங்கோ நானும் அப்பிடி மேனோட கதைக்கவெண்டு உங்களோட ஒருநாளைக்கு சேந்து வரவேண்டித்தானுங்கோ கிடக்கு..! என்ற பிள்ளையோடயுங்கோ நான் கனமாதங்களாகுதுங்கோ அப்பிடியா கதைச்சு?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“எலிசம் உதென்ன கதை இப்பதானே மூண்டு மாதத்துக்கு முதல் கெமிட்டனோட் நீ கதைச்சனீ?”

“மூண்டு மாதமோ அது மூண்டு மாதத்துக்கு மேல் எண்ட மாதிரித்தான் எனக்கிருக்கு!”

“சரி அப்ப நீயும் இப்ப என்னோட் அங்கயா வவுனியாவுக்கு வரவோ ஆயத்தம் எண்டுறோய்?”

“ஓமுங்கோ ஜயோ ஓமுங்கோ”

“சரி பாஸ் இவங்கள் அப்பரெண்டு பேருக்குமா அப்பிடி கேட்டா தருவாங்களோ என்னவோ?”

“சொத்துகள் தோட்டங்கள் நாங்கள் விட்டுட்டுப் போறதால் நாங்கள் திரும்பி இங்க வருவமேண்டு நம்பி அவங்கள் எங்கள் ரெண்டு பேருக்கும் பாஸ்தருவாங்கள்தானே?”

“அதெண்டா சரிதான்! முந்தி எங்களுக்குத் தந்தது மாதிரி இப்பவும் தருவாங்கள் தான்! இப்படியாயிருக்கிறதால் எப்பிடியும் அவங்கள் தருவாங்கள் தான்!”

“அப்ப நாங்கள் ரெண்டு பேரும் இனி இந்த வெளிக்கிடுப் போலும் அவுவல்களை பார்க்கத் துவங்குவோம் என்னங்கோ”

“ஓம் ஓம் அதுகிடக்க இப்ப நீ போய் தேத்தண்ணியப் போட்டுக் கொண்டு வந்து தாவன் அத குடிச்சுப் போட்டு நான் பிறகு வெளியில் போய் போகிற அலுவல்களைப் பாக்க”

என்று சொல்லத்துரை இவ்வளவும் சொல்லிவிட்டு எலிசத்தை பார்த்து ஒரு சிரிப்பும் சிரித்தார். எலிசத்துக்கும் கணவரின் சிரிப்பைப் பார்த்ததோடு மனம் அவனுக்குப் பிறகு சந்தோஷத்தில் ஒரு குதிகுதித்தது போல உற்சாகமாக ஆகிவிட்டது. அவள் உடனே தேநீர் தயாரிக்க வேண்டுமென்று அவசரத்தோடு குசினிக்குப் போனாள். இதிலே வேடிக்கை என்னவென்றால் குசினிக்குப் போய்ச் சேர்ந்த அவள், மகனுடன் நான் போய் அங்கே கதைக்கப் போகின்றேன் என்ற சந்தோச நினைப்பில் அதிக ஒசை போட்டு ஒரு சிரிப்பும் அப்போது அவள் சிரித்தாள்.

29

செல்லத்துரையும் எலிசமும் வவுனியாவிற்குப் போய்த் திரும்பி வந்தன பிறகு தங்கள் மனதினிலே அவர்களுக்கு யாரே தங்களை ஈட்டியால் குத்தி விட்டதைப் போன்ற வலி இருந்து கொண்டிருந்தது. வவுனியாவிற்குப் போக முதல் இராணுவ தடைமுகாமில் வைத்து அவர்கள் தங்கள் இரண்டு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

பேரையும் பாடாய்ப் படுத்தி விட்ட கஷ்டங்களை நினைத்து இப்போது இங்கே திரும்பி வந்தாற் பிறகு கூட இவர்களுக்கு அந்தத் கொடு ஆதிக்கமான அவர்களின் வன்முறைச் செயல்பாடுகள் அமைதியாக இருக்கும் மன இருப்பைக் கூட இப்போது சிலைத்ததாக்கி விட்டிருந்தன.

யாழ் குடா நாட்டிலிருந்து வன்னிப்பக்கம் வருவதற்கும் கிளாலிக் கடல் தாண்டும் பிரயாணத்தையே இவர்கள் அதனால் மேற்கொள்ள வேண்டி இருந்தது.

அந்தக் கடல் பரப்பில் ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்தால் இந்தச் சமுத்திரமே எங்களை மர்மமாக அழித்து விட்டு அமைதியாகிவிடும் என்று நினைத்துக் கொண்டு இவர்கள் இருவரும் கடலின் திசைகள் யாவையும் பார்த்துக் கொள்வதோடு வானத்தையும் பேயறைந்தாற்போல இருந்தபடி பார்க்கவே அப்போது செய்தார்கள்.

இந்த இடமெல்லாம் தாண்டி ஓமந்தைச் சோதனைச் சாவடிக்கு வந்ததும் விசாரணை அறைக்குள் தன்னை ஒரு வேற்றுலக மனுசி போன்று அந்த விசாரணை செய்யும் பெண் பார்ப்பதை எலிசம் உணர்ந்தாள்.

அந்த விசாரணைக்காரி கண்ணிலே ஒரு வித குருமான ஒளியை உண்டாக்கிக் கொள்கிறாள். தன்னிலே உள்ள சக்திகளையெல்லாம் தனியாகப் பிரித்து தன் கண்ணிலே இப்போது அவள் வைத்தக் கொள்கிறாள்.

“நமக்கு இருக்கக் கூடிய இந்த இடமெல்லாம் சிரீஸங்காதான்! இந்த நாட்டில் நீயும் இருக்க உரிமை இருக்கு! நாங்களும் இருக்க நிச்சயமான உரிமை இருக்கு அது உங்களுக்கு தெரியுமா?”

“தெரியும்...!”

“அது சரியா...!”

“சரி...!”

“அப்ப சரியெண்டா ஒழுங்கா இனி நான் கேக்கிறதுக்கு நீங்க நல்லா இருந்து பதில் சொல்லி எங்களுக்கு நீங்க உதவி செய்ய வேணும்?”

“சரி...!”

“நான் பொறுமையாதான் எல்லாம் கேட்பேன்! நீங்கள் அதே மாதிரி சரியா உண்மைய பேச வேணும்?”

“சரி...!”

“புலிங்கள தெரியும் தானே உங்களுக்கு?”

“தெரியும்...!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அவுங்கள் துவக்கு எல்லாரும் வைச்சிருப்பாங்க என்ன?”

“ஓம்...!”

என்ற சொல்லை சொன்னதோடு இனி ஏதே ஒரு பெருவித நெருப்பு மழை தனக்கு மேலே அடித்துக் கொட்டப்போவதாக இருக்கிறது என எலிசம் இப்போது நினைத்துக் கொண்டாள்.

“உங்கடே வீட்டுக்கு பக்கத்தில் அவுங்கடே காம்ப் ஓண்ணு இருக்கா?”

“இல்ல...!”

“அப்போ அவுங்கட எல்லாம் அங்கிட்டா இப்ப இருக்கிற வேற வேறே காம்ப் எல்லாம் உங்களுக்கு தெரியும்தானே? அது எங்க எங்கியா இருக்கு எண்ணு நீங்க இப்புவா சொல்லுங்கோ?”

என்று அவள் கேட்க எலிசம் உடனே தன்னை மணலுக்குள் புதைத்தது மாதிரி அப்போது ஆக்கிக் கொண்டாள்.

“நீ இனிக் கண் விழித்ததாய் விடு”

என்று மனமும் அவளுக்குச் சொல்ல, அவளுக்கும் ஒரே குழப்பம்

“இங்காலே எப்படித்தப்புவது அங்காலேயும் எப்படித்தப்புவது?”

என்று தூக்கத்திலே நடக்கும் ஒரு வியாதிக்காரன் போன்று அவள் இவ்வேளையில் இருந்தாள். குருட்டுப் பிச்சைக்காரன் மாதிரியும் கண்பாவை அவளுக்கு ஆகிப்போன மாதிரியாயும் அப்போது இருந்தது.

“நான் கேட்டுதுக்கு என்னே நீங்க பதிலு சொல்லேல்ல?”

கொஞ்சம் குரவில் சத்த வேகமும் அவளுக்கு கூடியதாக இருந்தது. எலிசம் இப்போது தன் மூளையை உருக்கி விடுகிற அளவுக்கு போசித்தாள்.

“நான் சந்தைக்கு கறி வாங்கப் போறதும் அதால் இருந்து வீட்டுக்கு வருகிறது மட்டுமாத்தான் செய்து கொண்டு எங்கட இடத்தில் நான் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன்.. வேற எங்கயும் இதுகள் அதுகள் இடங்களத்தவிர நான் வெளிய வெளிக்கிட்டுப் போறதே இல்லை..!”

“என்னடி போய் நீ சொல்லுநா? அப்ப நானு கேக்கிறப்ப புலீங்கள பாத்திருக்கன் எண்ணு சொன்னாய்.. துவக்குங்கள் அவுங்க வைச்சிருக்கிறத யும் பாத்ததின்னு நீ சொன்னாய்.. இவ்வேளையும் தெறிஞ்ச வைச்சுக்கிட்டி ருக்கிற ஒனக்கு அவுங்கட காம்ப் தெறியாதா...? நீயென்னப்பாப்பாகதே என்னோட்யா கதக்கிறே...? நீ இப்ப உண்மேய எனிக்கு சொன்னாத்தான் வவுனியாவுக்கு போக பாஸ் ஒனக்குத்தாறுது...! அல்லாட்டியா போனா நீ ஷட்டுக்கு திரும்பிப் போறது...! இப்ப சொல்லு நீ எங்க அவுங்கட காம்ப்பு இருக்கு?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

முன்பிருந்துதை விடபேச்சு இப்போது அவளுக்கு மாறி விட, தன்னை அப்படியே சித்திரவதை செய்வது போல எலிசத்துக்கு இருந்தது. இதுவரை காலமும் தென்மூலைக்குள்ளே இப்படியாக தன்னை கடிந்து பேசும் ஒரு வர்மம் நிறைந்த பேச்சை அவள் கேட்டே இருக்கவில்லை. முனுமுனுப்பாக என்று இல்லாமல் மண்டைக்குள் ஏறியிருந்த தன் கோபத்தோடு அவள் தூசனை வார்த்தைகளையும் எலிசத்தை நோக்கிச் சொல்ல.

“எங்கேயோ கிடந்த இவளுக்கெல்லாம் இப்படியாய் நான் ஒரு கேவலமான கணிப்புக்கு ஆளாகி விட்டேனே?”

என்று அதீமாக நினைத்து கவலைப்பட்டுக் கொண்டு அவள் கண்களால் கண்ணிர் சிந்தி அழித்தொடங்கிவிட்டாள். அவளுக்கு இந்தப் பேச்செல்லாமே கேட்க பெரிய சித்திரவதையாகத்தான் இருந்தது. வலிமை இல்லாத தேகம் அவளுக்கு நடுங்கியது.

ஆனால் அவளோ ராட்சதப் பிறவி மாதிரி இருந்து கொண்டு எலிசத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தொழிலோடு சேர்ந்த குடான் இறுக்கமான மனதை அவள் ஏன் மாற்றிக் கொள்ளப்போகிறாள்.

“சுறி கெட் அவட்போடி நீ வெளியால் போ”

எலிசத்துக்கு தன்னை அவள் முக்கில் ஒரு இட கைகளால் இடித்து விட்டுப் பிறகு தன்னை வெளியே கலைத்து விட்டது போன்றே தான் அப்போது நினைக்கவும் இருந்தது. இரும்பு உடலிலிருந்து உயிரினாள் உடல் இப்போது தனக்கு எந்துவிட்டதாகவும் அவளுக்கு இப்போது உணர முடிந்தது.

இங்கே எலிசத்தின் நிலைமை இப்படி இருக்க ஆண்களுக்கான விசாரணை இடத்தில் செல்லத்துரை பட்டு நொந்தபாடு எலிசம் அடைந்த கஸ்ட்ப்பாடை விட மிகவும் அபத்தமாகவே இருந்து கொண்டிருந்தது.

அவர் எதைப் பற்றியும் பேசுவதற்கு வாய் திறக்க விடாத அளவுக்கு தூசனை வார்த்தைப் பேச்கக்கள் ஒன்றாய்ப் பிணைத்து விட்டது போல அவரை விசாரணை செய்து கொண்டிருந்தவன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

எப்படித் தடவியும் அன்பாக ஆதரவாகக் கேட்டும் எங்கள் தந்திரங்களை அறிந்து கொண்டு எதையும் மறைத்துப்பேசும் மனிதப் பிறவிகளாக தட்டபோட்டுள்ள அந்த இடங்களிலிருந்து வருகிறவர்களைல்லாம். ஒரேயொரு கதையைத்தான் எங்களுக்கு ஒப்பித்ததாய்ச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களே என்று அவர்களுக்கு எல்லாம் வெடித்ததைப் போன்று உள்ளதான் ஒரு வித ஆத்திரம்.

இந்த ஆத்திரத்தில் எவரிடனும் சரி தூசண வார்த்தைகளைப் பிரயோகிக்க அவர்கள் தயங்குவதே இல்லை. தங்களை மறந்து இந்நேரம் வெறி பிடித்ததாய் ஆகி சிலரை அவர்கள் கையால் அடிக்கவும் செய்தார்கள்.

செல்லத்துரையும் விசாரணை செய்யும் இடத்தில்

“நாய்க்குப் பிறந்தவனே போபோ போ”

என்று பேசி விரட்டியதாகத் தான் - அந்த அறைக்குள்ளால் இருந்து வெளியேயும் பிற்பாடு தூரத்தப்பட்டார்.

அங்கே வந்ததும் சுருக்கம் விழுந்த கிழவர்களைக் கண்டும் அவர்களோடு இவரால் சத்தம் பெரிதாய் வைத்துக் கொள்ளாமலும் கதைத்துப் பேச முடிந்தது. தங்களுக்கும் இப்படியான குழப்பமான கதைகள் விசாரணை ஞேரத்தில் நடந்ததாகவும், திடீரென்று அவர்கள் தூஷணப் பேச்கக்களையும் கடுமையாக தங்களை நோக்கிச் சொன்னதாகவும் அவர்களும் இவரிடம் சொல்லி அப்போது மனவருத்தப்பட்டார்கள். இப்படியாகவெல்லாம் மிகவும் கஷ்டப் பட்டுத்தான் சொல்லத்துரையும் எலிசமும் அவர்கள் கொடுத்த மூன்று நாள் பாஸ் அனுமதியோடு வவுனியா நகரத்துக்குள் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஆனாலும் வவுனியாவிற்குப் போய் அங்கே மகனுடன் தொலை பேசியில் கதைக்கும் போது, அவர்கள் இருவருக்குமே இவ்வளவு பிரயாணத்தில் பட்ட கஷ்டங்களும் கவலைகளும் உடனே மறந்தே போய் விட்டது.

எலிசம் மகனின் குரலை தொலைபேசியில் கேட்டதும் உற்சாகமான மகிச்சியில் சிரித்தாள். மகனின் கதையை கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டு சரியான தருணம் வர கெமிட்டனுக்கான கலியாணப் பேச்சை அவள் எடுத்தாள். ஆனால் அவளின் கதை கொழுகொழுப்பாகி விட்டது.

காரணம் கெமிட்டன்

“நான் கலியாணம் செய்தால் நெஜினாவைத்தான் கலியாணம் முடிப்பேன்” - என வெராக்கியச் சித்தத்துடன் சொல்லிவிட்டான். இதற்குப் பிறகு தன் மகனுடன் செல்லத்துரையும் கதைத்துப் பார்த்தார் ஆனால் அவரது கதையை தன்னில் அதிகம் உள்ளே புகழுடியாத அளவுக்கு செய்து விட்டு அவருக்கும் கூட கெமிட்டன். “நான் நெஜினாவைத்தான் கலியாணம் முடிப்பேன்” - என பிடிவாத குணமாக சொன்னான். செல்லத்துரையும் பிற்பாடு ஆனமட்டும் மகனோடு இதுபற்றி கதைத்துப் பார்த்தார். ஆனால் கெமிட்டன் கட்டிப் பிடிச்சது மாதிரி தான் முதல் சொன்னதையே அவருக்கு திரும்பவும் திரும்பவும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இதைப் பார்த்து விட்டு எலிசம் சைகை காட்டி சொன்னாள். “இவன் மாறுமாட்டான். அவன் குணம் அப்படி! இப்போதைக்கு இருக்கட்டும்! பிறகு பார்க்கலாம்! அதால் வேறு கதைகளை நீங்கள் கதையுங்கோ”

இப்பிடி அவளின் வாயும் கையும் பேச, செல்லத்துரையும் ரெலிபோன் உரையாடலில் உடனே வேறு கதைக்குள் நுழைந்தார். மகனின் சாப்பாடு படிப்பு தங்குமிடம் என்று அக்கறையாக அவர் கதைக்க கெழிட்டனும் கலகலப்பாகத்தான் பிறகு எல்லாவற்றுக்கும் அவருக்கு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். இதன்பிறகு எலிசம் மகனோடு அதிக நேரம் கதைத்தான் அந்தநேரத்திலேல்லாம் தாயினும் தகப்பனினும் உடல் நலத்தைப் பற்றிய விசாரிப்புக் கதைகளிலேயே கெழிட்டன் அதிக நேரத்தைச் செலவழித்தான். மகனோடு உள்ள பாசமுள்ள அந்த உரையாடலிலே எலிசத்துக்கு மனம் குளிர்ந்தது. அதோடு பெற்ற வயிறும் அவளுக்கு குளிர்ந்தது போன்ற நிலையில் ஆகியது. இந்த மகிழ்ச்சியெல்லாம் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த அவர்களுக்கு, வவுனியாவிற்குள் தங்கக் கூடிய மூன்று நாள் பாஸ் என்ற காலக்கெடு முடிவடைந்ததாய்ப் போய் விட்டது. அதனால் யாழ்ப்பாணத்திற்கு திரும்பி வந்து சேர தங்கள் பிரயாணத்தை அவர்கள் மீண்டும் மேற் கொண்டார்கள்.

திரும்பவும் அவ்வழியே பிரயாணம் செய்து யாழ் நகருக்குள்போய் இவர்கள் சேருமட்டும் செத்துக் கொண்டிருப்பவர்களின் நிலையைப் போன்றுதான் இவர்கள் இருவரும் இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பழைய கொடிய சம்பவங்களெல்லாம் தங்கள் கண்கள் முன் நிற்கவே அவர்கள் இருவரும் வீட்டுக்கு வந்து சோர்ந்தார்கள்.

அங்கு வந்தவுடன் வீட்டிலே சமையல் செய்து சாப்பிட்டத்தில் இருவருக்கும் பரம திருப்தியாக இருந்தது. ஆனாலும் அன்றைய பின்னேர பொழுதில் செல்லத்துரை மனிம்மதியற்று இருந்தார். விறாந்தையில் அங்குமிங்குமான ஒரு நடையுடன் அவர் தவிப்பதை பார்க்க அவ்விடத்தில் நின்று கொண்டிருந்த எலிசத்துக்கும் அது மனக்கஷ்டமாக இருந்தது.

செல்லத்துரை இடையிலே தன் நடையை நிலை நிபுத்தினார். வலிமை வாய்ந்த விதமான ஒரு பார்வையில் எலிசத்தைப் பார்த்ததார்.

“வெளிநாடு எண்டு போய் அங்க உள்ள வேறு உலகத்தைக் கண்டறிஞ்சதோட இவன் எங்கடதம்பியினர் கதையும் இப்ப மாற்றிட்டுது. எனக்கெண்டா சரியான ஆச்சியமாயிருக்கு! அவன் இப்பிடியெல்லாம் துணிஞ்ச கதைக்கிற கதையள கேக்க.. எப்பிடி எப்பிடியெல்லாம் அவன் இப்ப வெளிப்படையா கதைச்சுக் கொள்ளபழகீட்டான் என்ட மாதிரி இருக்கு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இங்க இருக்கேக்கின்ன. ஒரு நாளேண்டாலும் அவன் இப்பிடி என்னோட சரிக்குச் சரியா ஏதும் கதைச்சிருப்பானோ..?”

என்று கோபத்தோடு அவர் சொல்லவில்லை. சிரிப்பு வந்தது அவருக்கு. “அவன் என்ன சொல்லுநான் இப்ப நெஜினாவைத்தானே தான் கலியானம் செய்வனென்டு ஏத்தைப் பிடியா நிக்கிறான்?”

என்று கதையில் சுற்றிச் சுற்றி பிறகு வராமல் இப்போதே அதை தொடங்கினாள் எலிசம். அவன் சொன்னதைக் கேட்டதும் செல்லத்துரைக்கு கடல் காற்றின் உப்புப் பிடித்துக் கறுத்த தகடு மாதிரி முகம் உடனே மாறிவிட்டது.

“இது என்ன அவனுக்கொரு தோது என்டு நான் இப்ப கேக்கிறான்..? கலகலத்த அழகும் ஆளுமான ஆம்பிள அவன்! ஆனா இவளென்னென்டா வேல செய்து செய்து ஒரு சதுரச் செங்கல்லு கணக்கா வெல்லே வடிவில்லாத ஒரு பொம்புயா இருக்கிறான்..? சரி இருந்தாலும்.. அவளின்ட வயது என்ன வயது? சும்மா இப்பிடி ஏன் அவன் இப்ப அங்க போய் இருந்து கொண்டு ஒரு நிதானமுயில்லாம, இப்பிடியெல்லாம் கதைக்கிறான்?”

“அவன் தம்பி நெஜினாவைப் பற்றித்தானே நாங்கள் இந்தக் கலியானக் கதையைத் தூடங்கின உடனமே ஏராளமாக் கதைக்கத் துவங்கிறோன். உங்கட கூடப் பிறந்த தங்கக்கிதானே? உங்கட ரெத்தம்தானே? எண்டெல்லாம் சொல்லி அவயறஞ்கு நாங்கள்தானே உதவவேணும் என்டு அவன் கனக்க வெல்லே கதைக்கிறான் என்றோன்?”

“அப்புடியோ சொல்லுகிறார்? அப்பிடியென்டா அவரோ இல்லாட்டி நாங்களோ அவயறஞ்கு ஏதும் வேணுமான காசோ உதவியோ காணியின்போ குடுத்து ஏதும் ஒரு உதவிகளை செய்து விடுந்துதானே?”

“இதையெல்லாம் நீங்க சொல்லுந மாதிரி அவன் பெரிசா இதயெல்லாம் எடுத்து - அத்தான் செய்ய வேணுமென்டமாதிரி இப்ப இல்ல. அவன்ற விருப்பம் அந்தக் குடும்பத்துக் குள்ளதான் நானும் போக வேணுமென்ட மாதிரித்தான் போசினை இருக்கு..! அவன் இப்பிடியா இந்தக் கதையெல்லாம் கதைக்கேக்கின்ன நான் எப்பிடி அவனோட மல்லுக்கட்டின மாதிரி மோதிப் பாக்கிறது?”

“அப்ப நான் இப்ப உன்னயக் கேக்கிறான் இந்த கதையெல்லாம் அவனோட நீயும் கதைச்சிருக்கிறாய்?”

“பின்ன நான் அவனோட கதைக்காம இதையெல்லாம் விட்டனானே?”

“அப்ப உடன நீ அங்க இதெல்லாம் ஏன் சொல்லேல்ல நீ எனக்கு?”

“நான் என்னத்த இதுகளச் சொல்லிப் பிறகு நீங்க அவனோட்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கதைக் கிறது? நீங்க அந்த நேரம் தேத்தண்ணி குடிக்கவெண்டு கொமினிகேசனுக்கு வெளியால் போன்க.. அப்பதான் நான் இதுகள் அவனோட கதைச்சனான்!”

“அப்ப அவன்றை இப்பிடியான பிடிச்சிராவிப் போக்குக்கு நாங்கள் இனி என்ன செய்யிற்று?”

“எனக்கும் கொஞ்சம் கூட இதில் விருப்பமில்லத்தான்!.. இப்பிடியான எங்கட ஓரேயோரு பிள்ளை அதுக்கின்ன கொண்டுபோய் விழுத்திப்போட்டு பிறகு என்ன சந்தோஷம் வரப் போகுது எங்களுக்கு?”

“கடவுளே என்ன மாதிரி இடத்தில் இருந்தெல்லாம் என்ன மாதிரி சம்மந்தங்களெல்லாம் இப்பவே பேசிப் பேசிக் கேட்டுக் கேட்டு இங்கின் அவனுக்கு வந்து கொண்டிருக்கு..! எல்லாத்துக்கும் நான் அவனுக்கு படிப்பு முடியட்டும் இன்னும் ஒண்டரை வருஷம் இருக்கெண்டு நான் அவயங்குக்கு போக்குக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்த மானிப்பாயில் இருந்து பேசி வந்த அந்த சம்பந்தத்தில் அந்த பொம்பிளை பிள்ளை என்ன மாதிரி வடிவு.. இவனுக்கு அந்தப் பிள்ளை சரியான தோதாய் வரும்!”

என்று சொல்லிய முடிவில் துயரபாரத்தோடு அவர் மூச்சு விட்டார்.

“உங்கட வீறும் பிடிவாத குணமும் அவனுக்கும் தான் சரியா இருக்கு!.. அவன் தம்பி இங்க இருக்கேக்கிளையும் நேஜினாவேட இப்பிடி யெல்லாம் கதைச்சுப் பேசிக் கொண்டு திரியிறான் எண்டு நானும் அப்ப கேள்விப்பட்டனான்தான்!”

“நீ அப்ப இதோண்டும் எனக்கு சொல்லேல்லயே?”

“ஏன் உங்களுக்கும் அவ்வளவு காலமும் இதோண்டும் தெரியா தெண்டே ஏதோ புது விதமா என்ன இப்ப கேக்கிற்யள்?”

“தெரியும்தான் ஆனா அண்ணன் தங்கச்சி பிள்ளையள் கதைச்சுக் கொள்ளுற்றில் நான் என்னத்த பிள்ளைள்களோட சரி பிழை சொல்லி கதைக்கிறது?”

“அப்ப இதுக்கெல்லாம் இனி என்ன நாங்கள் செய்யிற்று எண்டுறேன்?”

“அதான் இப்ப எனக்கு யோசிக்க ஒரு வழி தெரியுது?”

“என்ன வழி தெரியுது எண்டுறேயள்?”

“அதுதான் உங்கு நான் இப்ப சொல்லப்போறன்!.. நான் சொல்லுறத வடிவா ஓரே மனமா நீ கடிதத்தில் எழுதி அவனுக்கு பிறகு அனுப்பி விடபார்!”

“என்ன பிரச்சனை இது..? என்ற பிள்ளைக்கு நான் என்னத்த அப்பிடி எழுதுறது?”

“நீயேன் இப்ப நான் சொல்ல முதலெல்லாம் பதட்டப்பட்டுக்கொண்டு நிற்கிறாய்?”

“அப்பிடி ஒண்டுமில்ல! சரி நீங்க சொல்லுந்த சொல்லுங்களன் கேப்பம்!”

“நீ இப்பிடி அவனுக்கு எழுது எலிசம்! அது என்னெண்டா.. நாங்கள் தமிடி உனர் விருப்பத்தில் குறுக்க வந்து ஒண்டும் கெடுக்கோல்ல.. அந்தக் குடும்பத்துக்கு உதவி செய்து ஏதோ நீ சாதிக்கவேணுமெண்டு கொண்டு நிற்கிறாய் அதுக்கும் நாங்கள் ஒண்டும் சொல்லேல்ல... ஆனா அவயயின்ர குடும்பத்துக்குள்ளபோய் நீ கலியாணம் செய்யிறுதெண்டா அவள் இளைய பெட்டை லீலாவை எண்டா நீ கலியாணம் செய். அந்தப்பிள்ளைச் செய்யிறுதுக் கெண்டா நாங்கள் ஒரு மாதிரி ஒத்துக்கொள்ளுறும்.. அந்தப்பிள்ளைதான் அந்தக் குடும்பத்தில் உள்ளவயலில் உனக்கும்தோது..! வயகம் அப்பிடி கணக்கான பொருத்தமான வயக..! இதுக்கு இனி நாங்கள் என்ன செய்யிற தெண்டு தான் முடிவெடுத்து நாங்கள் ஒத்துக் கொள்ளுறம்! ஆனா மற்ற வழிக்கு நீ போறுதெண்டா எங்கட விருப்பத்தோட இது நடக்கிறுதெண்டுறது ஒரு போதுமே முடியவே ஒருக்காலும் முடியாது”

என்று நங்கூரம் பாய்ச்சி நிறுத்தின மாதிரி கதையை அத்தோடு அவர் நிறுத்தி விட்டார்.. ஆனால் எலிசத்துக்கு கணவர் சொன்ன அந்த வழி முறை பொருத்தமில்லை என்பதுபோன்றே மனதில் உடனே அவளுக்குப்பட்டது.

“அந்தக் குடும்பத்திலயெண்டோ போய் சேர்ந்து விடவா அவன் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான்? அவன் தன்ர இஷ்டத்துக்கு ழேஜினாவைக் கலியாணம் செய்யிறுதுக்கெல்லோ மனதில் இப்ப விரும்பிக் கொண்டிருக்கிறான்..? அதால் இந்த விஷயத்தில் அவனுக்கு கடிதம் போட்டா அது எங்களுக்கு பின்னடைவு தான்.. இந்த விஷயத்தில் அவன் ஒருக்காலமும் விருப்பமெண்டு சொல்லி சம்மதப்படவேமாட்டான்”

என்று மனதில் அவள் நினைத்துக்கொண்டு “சரி நீங்க சொன்ன மாதிரி கடிதம் நான் எழுதிப் போடுறேன்” என்று அவருக்கும் சொல்லி விட்டு அந்த விறாந்தையால் இருந்து வெளிக்கிட்டு அவள் குசினிக்குப்பிறகு போனாள்.

அங்கே போன பின்பு அவள் தனக்குள் சிந்தனை செய்து பார்த்த அளவில் தங்கள் மகனின் மனதை மாற்ற தாங்கள் எடுக்கும் எது வித முயற்சிகளும் வீணாகி மறைந்தே போகும் என்பதாகவே அவையெல்லாம் நம்பிக்கையற்ற தொன்றாய் அவளுக்கு அப்போது விளங்கியது.

இந்த பிறநாட்டுச் சீவியத்தில் நான் பிறந்து வளர்ந்த அந்தத் தாய் நாட்டு மண்ணைப் போன்ற மணமுமில்ல, அந்தப் பணை மரச் சோலைகளைப் பார்த்து நான் ரசித்ததைப் போல ஆழும் இங்க இல்லை. என்ற தமிழை இங்க யாரும்பேசக் கேட்கவும் எனக்குக் கிடைக்காதது எவ்வளவு என்ற மனசுக்கு அதெல்லாமே ஒரு ஊமைத்தனம். இங்க எவ்வளவோ அழகான கொத்தான கவர்ச்சிப் பூக்கள் எல்லாம் சூரிய ஒளிக்காலங்களில் பூத்து அங்கயுமிங்கையுமா அசைஞ்சு கொண்டிருக்க. அந்தப் பூக்களையெல்லாம் நான் பார்க்கேக்கின்ன பூவின்ற மணத்தோட அதுகள் என்னோட பேசுறது போலத்தான் எனக்குத் தோன்றுது, என்ற மனம் என்னவோ இதுகளையெல்லாம் பூக்காத பூக்களாகத்தானே என்னத் தோன்றிடவும் செய்து விடுகிது. இங்க தவிடு தின்னுற போலத்தான் நான் சாப்பிடு சாப்பாடெல்லாமே எனக்கு இருக்கிது. அதுவும் பிறிச்சில வைச்சு நாறவைச்சு மாதிரியாத் தினம் தினம் விருப்பமில்லாம தின்னுறன்! என்ற தாய் தேகப்பணை இங்கு வந்ததுக்கு பிறகு நான் பார்த்தும் எவ்வளவு காலம்! என்ற ஊரிலுள்ள, சொந்த பந்தங்களைப் பார்த்துப் பேசியும் எவ்வளவு காலம்! நெஜினா! என்ற நெஜினா! உன்னை நான் பார்த்துப்பேசியும் எவ்வளவு எவ்வளவு காலம்! இந்த என்ற எல்லா நினைவுகளிலுமான தோட்டத்து நடுவில்லயாய் நீயெல்லோ எனக்கு ஒரு ரோஸா செடிப் பூ! உன்ற நினைவிலும் என்ற வீட்டு நினைவிலும் எனக்கு சில வேளைகளில் சரியான மனச் சோர்வல்லவோ வந்து விடுகிது.

இந்த மனச் சோர்வு வேளையில் கொஞ்சம் இருந்து என்னைய ஆத்திக் கொள்ளவும் இங்க எனக்கு கவரிலும் சாஞ்சிருந்து ஆற்றலடைய ஒரு வழியில்லையே. இந்த ஜஞ்சு வருடம் இங்க எனக்குக் கழிஞ்சத்தில் பறங்கிப்பழமேனியா நான் இப்ப வந்தும்விட்டன். இதால இப்ப நான் முன்னமிருந்த விட அழகாத்தான் இருக்கிறன் என்டு சொல்றாங்கள் என்றிரெங்கள்! ஆனால் அவங்கள் சொல்லுறுதைப்போல எனக்கொண்டா இந்த மனம் அழகாக இல்லையே? இதில நிம்மதியும் வந்து விடேல்லையே எனக்கு. இதுகளை எல்லாம் நினைச்சு நினைத்துத்தான் இப்ப எனக்கு சரியான மனக் கவலை. ஆனாலும் இந்த மாசம் முடியிற்றுக்குள்ள எனக்கு உள்ள இப்படியான கவலைகள் எல்லாமே முற்றாவே விலகிப் போனதா வந்திடும். இதுக்குப்பிறகா நான் இங்கயிருந்து புறப்பட்டு அங்கே வந்து இனி சேர்ப்போகிறதா வீட்டுக்கு ஒரு கடிதம் விபரமா நான் எழுதிப் போடுவோம். இந்தக் கடிதம் கிடைச்ச என்ற தாயும் தகப்பனும் நான் அங்க வரப் போகிற அந்த செய்தியை வாசிச்ச மௌனமா இந்த ஒரு மாதம் மட்டும்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

பொழுமையா அவன் காத்திருக்கட்டும். இந்தக்காடிதம் பொழுது விடிய முதல் வெள்ளி முளைப்பதைப்போல் ஒரு விதமான முன் மகிழ்வை அவர்ணுக்கு குடுக்கட்டும்” என்று இப்படியாகவெல்லாம் மனதில் நினைத்துக் கொண்டு எழுத்த தூர்த்தும் வேகத்தோடு அவன் கடிதத்தை எழுதி முடித்தான்.

அந்தக் கடிதத்தை வீட்டுக்கு அவன் தபாலில் அனுப்பிய பிறகு கிளர்ந்து விட்டதைப்போலத் தோன்றும் முன்னைய நினைவுகள் அவனுக்குப் பிறகு இல்லாமலே போய் விட்டது. நான் வர எம்பிப் பறந்தது போல பறந்தது கெமிட்டன் பிரயாணம் பண்ணிய அந்த ஆகாய விமானம். கொழும்புக்கு வந்து பிறகு சேந்ததும் செல்லத்துறையும் எலிசமும் மகனை அங்கே கண்டு கொண்டார்கள். தாய் தகப்பன் இருவருக்குமே தங்கள் மகனை பல ஆண்டுகள் கடந்து கண்டதும் மிகவும் மகிழ்ச்சிச் சிரிப்பாய் இருந்தது. தங்கள் பின்னையை அவர்கள் கட்டியனைத்து முத்தமிட்டார்கள். உண்டகளைப்பைப்போல தாய் தந்தையர் கட்டிப்பிடித்துக் கொடுத்த அந்த முத்தங்களிலே கெமிட்டன் அப்பிடியே கண்கள் கிறங்கலும் இருந்தான்.

இதற்குப்பிறகு சில நாட்கள் கெமிட்டனுக்கும் அவன் தாய் தகப்பனுக்கும் கொழும்பிலுள்ள ஹோட்டல் தங்குமிட அறையில் இருந்து கொண்டிருப்பதுதான் வாழ்க்கையாகிவிட்டது. கெமிட்டனுக்கு - “தொடர்ந்து இங்கு ஏன் இருந்து கொண்டு நாட்களை நாங்கள் கழிப்பானேன்” என்ற ஒரு விதவெறுப்பு மனதில் இருந்தது. அவன் அங்கே வெளிநாட்டிலிருந்து புறப்பட்டு இங்கே வந்தது தன் ஊரிலே போய்ச் சேர்த்தான். ஆனால் “இப்படி ஏன் என் ஊரிலே நான் போய் சேர முட்டுக்கட்டைகள் இப்போது வந்துவிட்டன” - என்று அவனுக்கு மிகவும் கோபம் மனதில் எழுந்தது. என் வீட்டிலே போய் இருந்து கொண்டு என் படுக்கை அறைக்குள்ளே என் கண்களை முடி நான் இதமாகத் தாங்க வேண்டும்! அம்மா எவ்வளவு பக்குவமாக ருசியாக சமைத்துந்தருவா. அதையெல்லாம் என் அம்மாவினால் அங்கே எங்கள் வீட்டிலே போனால்தானே செய்து எனக்குத் தரமுடியும்? இங்கே வந்தும் பிறஜினாவை இவ்வளவு நாளும் பார்க்க முடியாமல் இருப்பது தான் எனக்கு எல்லாவற்றையும் இழுந்தது போன்றதோரு தவிப்பாக இருக்கிறது. இந்த மனத் தவிப்பை நான் இங்கே மாரிடம் போய்ச் சொல்ல முடியும்? என் மனம் அலைக்ஞாடன் அலைக்கழிந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு மரக்கட்டையாகவே இந்த நிலையில் அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. என்ன நடந்தாலும் நடக்கட்டும் ஏன் என் இடத்துக்கு போகாமல் இங்கே இருந்து கொண்டு அசிங்கப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பான்.. இந்த நிலைமையை இனியும் பொழுக்க முடியாது. ஆம் இனி வெளியேறிவிட வேண்டும்” அன்று இரவு தகப்பனுடன் நடந்த உரையாடலில் கெமிட்டனின் குரல் உறுதியாக இருந்தது.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“அப்பா இங்க இப்படியே நெடுக இருந்து கொண்டிருக்கவா இவ்வளவு ஆசையா நான் சிறீலங்காவுக்கு வந்தன்..? எங்கட யாழ்ப்பாணத்துக்கு நாங்கள் போவோமே அப்பா?”

“தேரியும் தானே எனக்கும் தம்பி அப்பிடியெல்லாம் நீயும் இப்ப அங்க போகிறத ஆசையா நினைக்கிறத எண்டாலும் நான் சொல்லுறவுதெண்டா தம்பி அது நரகத்துக்குப்போகிற மாதிரித்தான் இருக்குமடா ராசா!”

“நான் பிறந்து வளந்த மண் எப்பிடியப்பா எனக்கு நரகமாகும்? என்னப்பா நீங்க இப்பிடி சொல்லுறியள்?”

“அப்பிடித்தான் தம்பி அந்த எங்கட பூமி இப்ப அங்கமா வந்திட்டு! எங்கட நாடு எண்டுற அந்த நாடு இப்போர்ப் பூமியா வந்திட்டுது..! சாவில இருந்து நாங்கள் தப்பிப் போமா உயிரோட சீவிப்பமா எண்டுதான் சனங்களெல்லாம் அங்க அழுது புலம்பிக்கொண்டிருக்குதுகள்.

வயிற்றைக் கிள்ளுற பசி பட்டினி எண்டுதான் இப்ப எங்கட மானமுள்ள தமிழ் சனங்களும் தங்கட வாயாலயும் இதை யாரிட்டாயும் கூட இப்ப சொல்லத் துவங்கீற்றுக்கள்! வெற்றிப் பாடல், சண்டை, ஓப்பாரி, ஒலம்... தூடிச்சு சாகிறகொடுமையான மரணம் இதை விட என்னத்த ஒண்ட சொல்லலாம் நான்.”

“அப்பா நாங்க அங்க வெளியில இருந்தாலும் இங்க எங்கட இடத்தில சின்ன ஊசிவிழுகிற மாதிரிச் சம்பவமும் உடன எங்களுக்குச் செய்தி அறியவாய் வந்திடும்... உதெல்லாம் நானும் அங்க இருக்கேக்கிள்ள அறிஞ்கதான் வைச்சிருந்தனான்..! உதெல்லாம் நான் நினைச்சுப் பயப்பட்டுக் கொண்டிருந்தா என்ற ஊரை நான் போய்ப் பார்க்க முடியாது..! அதால நாங்க எல்லாம் அங்க போறதுக்குரிய ஒரு ஏற்பாட்டை நீங்க உடன செய்யப்பாருங்களனப்பா?”

“என்ன தம்பி நீ இப்பிடி நிக்கிறாய்? சரி எல்லாம் செய்யலாம் தான் கெமிட்டன்! ஆனா எல்லா இடத்திலயும் எதையும் செய்துதர எங்கட காக்களைத்தான் அவங்கள் விழுங்குவாங்கள். அங்கால பக்கத்தில உள்ளவங்களும் அப்பிடித்தான்! இங்கால உள்ளவங்களும் அப்படித்தான்! இந்த ரெண்டுபக்கத்தாலயும் இருந்துதான் சனம்நாங்கள் இப்ப அவதிப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறம்!”

“அப்பா உதுகள எல்லாம் கதைச்சக் கொண்டிருந்து எங்களுக்கு ஒண்டுமே வராதப்பா? இருக்கிற இந்த நிலைபரத்தில எங்களுக்குத் தேவையானதுகள நாங்கள் செய்யத் தானேயப்பா வேணும்..! அப்பா நான் இருந்த லண்டனில - சட்டம் இருக்கப்பா! அந்த சட்டங்கள அங்க உள்ள எல்லாருக்குமே அவங்கள் பொதுவா நடைமுறைப்படுத்திறாங்களப்பா..! ஆனா

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இங்க எல்லாம் நாங்கள் அதுகள் அப்பிடியா எதிர்பார்க்கலாமா..? இந்த நாடுகளில் எல்லாமே அந்த மாதிரி இருக்கா அப்பா? இதெல்லாத்தையும் ஒரு பக்கம் விட்டிட்டு நான் இப்ப உங்களோட வாறுத்துக்கு எங்கயப்பா போகவேணும்? அதுக்கு என்னப்பா நான் செய்ய வேணும் என்டுறியன்..?”

“தம்பி எப்பிடியும் நீ போக வேணுமென்டுதானே பிடியாய் இப்ப நின்டு கொண்டிருக்கிறாய்.. சரி நாளைக்கு நாங்கள் போய் அதுக்காகவேண்டிய அலுவல்களை ஒவ்வொண்டா பாக்க துவங்குவது..! என்ன இப்படித்தான் ஒரு நடைமுறைச் சட்டம் இப்ப ராணுவம் வைச்சிருக்கு! உன்னைய மாதிரி எங்கயும் வெளியால் போய் வந்தா பாதுகாப்பு அமைச்சில் போய் பாஸ் அனுமதி எடுக்க வேணும்! அதை எடுத்திட்டா அங்க போய்ச் சேர்ந்த மாதிரித்தான்..! ஆனாலும் எங்கட இடத்தில் போய்ச் சேந்தாலும் அங்க நிறைய பிரச்சினைகள் இது மாதிரி கனக்கக்கிடக்கு..! இதுகள சொல்லிவேலையில்ல! அங்க வந்து நீ பாரன் எல்லாம் பிறகு உனக்குக் கசக்கும்!”

என்று செல்லத்துரை இவ்வளவற்றையும் மகனுக்குச் சொல்லி முடித் தார். ஆனால் கெமிட்டனுக்கு கென்றால் அப்பா சொன்னவற்றையெல்லாம் ஒரு கணம் தனக்குள் நினைத்தாப் பார்க்க அவர் ஏதே ஒரு வழியில் பழைய ஞாபகம் என்ற நரகக்குழிக்கே திரும்பவும் திரும்பவும் தள்ளப்பட்டதாகிக் கொண்டு இருக்கிறார் என்ற வாறாகவே தெரிந்தது.

போர் நடக்கும் இடங்களிலே உள்ள சாதாரண மக்களுக்கு கெல்லாமே எண்ணங்கள் ஆகப்பட்டவை ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கும். அந்த எல்லோரின் எண்ணங்களும் வெறுப்பு என்பதாகவே இருக்கும். போர் என்ற கொடுமைக்குள்ளே உலகம் பூராகவும் வாழும் நிலைமைக்குட்பட்டிருந்த அந்த மனிதர்களது அனுபவங்கள் இந்த ஒன்றே ஒன்றைத்தான் பிரதிபலித்ததாயிருந்தன.

அப்பிடியாக உள்ள இந்த மனிதர்களிலே என் அப்பா எப்படி ஒரு விதி விலக்காக ஆகவிட முடியும். அங்கே நடக்கும் இந்தப் போருக்குள்ளே சிறு பிள்ளைகள், கிழவிகள் கிழவர்களோடு, ஆண்களும் ஆணேகம் பேர் இறந்து விடுகிறார்களாம். இதனால் பெண்கள் விதவைகள் ஆகவிடுகிறார்களாம். இதெல்லாம் நினைக்க எவ்வளவு கொடுமை.

அவனுக்கு மிகவும் கோபம் ஏறிக் கொண்டிரந்தது. அவனது வயதின் அதிகாரத்திலே அந்த கோபம் அவனுக்கு அடங்காமல் நெடிய நேரம் மனத்துள் அது இருந்து கொண்டேயிருந்தது.

தகப்பனோடேயும் தாயோடும் சேந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பிரயாணம் பண்ணி வந்த பின்பு தென் மூலைக்கும் வந்து சேர்வதற்குள் கெமிட்டனுக்கோ தான் பட்ட கஷ்டங்கள் எல்லாம் போதும் போதும் என்றதாகவே இருந்தது. இந்தப் பிரயாணத்தின் போது எலிசம் தன் மகனுக்கு சனம் இப்போது பட்டுக் கொண்டிருக்கும் கஷ்டங்கள் பிரச்சினைகளை திரும்பத்திரும்ப வாய் விட்டுச் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தாள்.

இந்தக் கஷ்டத்துக்குள்ளே தன் மகன் இப்போ தன் கூடவே வருவதால் ஏற்பட்டுள்ள மகிழ்ச்சியில் அவளுக்கு இடை இடையே ஒரு சிரிப்பும் இருந்தது.

தாயின் மன ஓட்டம் கெமிட்டனுக்கும் விளங்கியது. அவனும் தன் தாயின் முகத்தைப் பாசத்தோடு பார்த்துக் கொண்டே வந்தான்.

“இந்த சண்டைக்குள்ள எங்கட பிள்ளையயன் எவ்வளவு உயிர்த்தி யாகங்களை செய்யிறாங்கள் தம்பி!..! இப்ப இதுகள் எல்லாம் ஒரு சின்னப் பிள்ளையிற்றக்கூட யாரும் போய் அது இது என்டு ஏதும் அவங்களோட பிழையா கதைக்கவே ஏலாது கண்டியோ? அந்த அளவுக்கு அதுகள் எல்லாம் கூட இப்ப வீர ஆவேசமாய்த்தான் நிற்குதுகளாடா தமில்! அதுகளின்ற வயக்கேற்ற வீரியத்தில் அதுகள் எல்லாம் இப்பிடிப் பிழையும் நிற்குதுகள்!..! நினைச்சா இப்ப அங்க இருக்கிற இளம் பிள்ளையளின்ட வாழ்க்கை பெரிய பாவம்தான்!..! எங்கட வயசிலையும் மிச்சமெண்டு சொல்லுற அளவுக்கு நாங்கள் இனி இருக்கப் போகிறது கொஞ்சக் காலம்தான்தானே! ஆனா இந்தப் பாவங்கள் கொடுமைகள் எல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துக் கொண்டே நாங்கள் இனி, செபத்தை சொல்லிக்கொண்டு சாக வேண்டியதுதான்”

தகப்பன் இப்பிடி சொல்லியபோதும் கெமிட்டன் தன் மௌனத்தை அவ்வேளையிலும் கலைத்து விட்டு ஏதும் ஒரு அபிப்பிராயம் சொல்லவில்லை. இன்னும் இந்தப் பேர்ப் புயலைப் பற்றி சொல்லும் ஆயிரம் ஆயிரம் கதைகள் யாழ்ப்பாணம் நான் போய்ச் சேர்ந்த பின்பு எனக்குத் தெரியவநும் என்று நினைத்துக் கொண்டு ‘ஆ... ஊ... ப்ரூ.ம்..’ என்று வாயாலும் அந்த வெய்யில் வெக்கைச் சூட்டைத் தாங்காது காற்றையும் ஊதி ஊதி அவன் வெளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். கெமிட்டனுக்கு அந்த பிரயாணத்தின் முடிவில் வெயில் உஷ்ணம் உடலில்பட்டு குடெழுப்பிய காரணத்தால் உதடுகள் அவனுக்கு காய்ந்து வெட்டத்தேசேற்று மண்போல் வந்து விட்டது. எதைக் குழித்தாலும் நா அவனுக்கு வறண்டு கொண்டே இருந்தது. தோலும் அவனுக்கு எரிகிறது மாத்ரி இருந்து கொண்டிருந்தது.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

வீட்டிலே வந்து சேர்ந்த பின்பும் உடம்பு அவனுக்கு ஓரே கொதிப்பாக இருந்தது. தனக்கு இடுப்பில் யாராவது கயிறு ஒன்றைக் கட்டி கிணற்றில் அப்படியே இறக்கிவிட்டால் எவ்வளவு எனக்கு குளிர்மையாக இருக்கும் என்று அப்படியாகவும் அவன் நினைத்துக் கொண்டு மிக அவதிப்பட்டான்.

இதனால் நான்கு நாட்கள் வீட்டை விட்டு அவன் வெளியே தலை காட்டவே இல்லை. இந்த நான்கு நாட்களும் அவனுக்கு சாப்பிடுவதும் நித்திரை கொள்வதும் தாயோடு சிறிது நேரம், கதைத்துக் கொண்டு இருப்பதுமாகவே நேரம் அவனுக்குக் கழிந்து கொண்டிருந்தது.

ஆனாலும் இந்த நான்கு நாட்களுக்குள் அவனுக்கு சிந்தனையே வேறு வழியில் மாறுபட்டுப்போய் இருந்தது. “இந்தப் போர்ச் குழலில் எத்தனை இளைஞர்கள் நான் நீ என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு இயக்கத்தில்போய்ச் சேருகிறார்கள்.. உயிரையும் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் எனது நிலைமை, மேய்ச்சல் நிலங்களை மாற்றிக் கொண்டே இருக்கும் ஆடுமாட்டைப்போல நானும் இந்த நாட்டை விட்டு எண்டனுக்கு சொகுசாய் இருக்க ஒடிப் போய்விட்டேன். இங்கு வந்த பின்பு எனக்கும் வெட்கமாகத்தான் இருக்கிறது. அந்த இளைஞர்களைல்லாம் என்னைப்பார்த்து சிரித்துப் பேசுகிறார்களோ? என்றும் ஒரு வித கூச்சமாகவும் இருக்கிறது. ஆனாலும் நான் என்ன செய்வது? நான் என் தாய் தகப்பனுக்கு ஓரே யோரு பிள்ளை! இது என் நெஞ்சை விட்டு எப்போதுமே அகவுவதேயில்லயே? என் அப்பா மிகமிக கண்டிப்பான் ஒரு வகுப்புப் பாடம் நடத்தும் ஆசிரியரைப்போலத்தான் இருந்து கொண்டு இந்த வசனத்தை எனக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். வாளை எடுத்தவன் ஒருநாள் அந்த வாளேதான் மடிவானாம்! இந்த வார்த்தைகளை அவர் சொல்லும்போது, பரிசுத்த பைபினுக்கு எதிராக நான் எந்த ஒரு எதிர் வார்த்தையை அவர் மேல் பிரயோகிக்க முடியும். அடுத்து அவர் சொல்லுகிற வார்த்தை, உன் அம்மாவின் கண்ணிரை நினைத்து அவள் மேல் நீ இரக்கம் காட்டு என்பது போன்றிருக்கும் இப்படி அவர் சொன்னால், பல நாட்கள், பல வாரங்கள், பல மாதங்கள், பல வருடங்கள், என தோர்ந்து அழுது கொண்டே இருந்து கொண்டிருக்கிற என் அம்மா?”

என்று இதையெல்லாம் நினைத்துப்பார்க்கவே கெமிட்டனுக்கு அந்தத் தாக்கம் மனதில் குருதிவடியும் காயம் ஒன்றை ஏற்படுத்தி விட்டதான் ஒரு நிலைமையை உண்டு பண்ணியிருந்தது.

வெளி நாடுகளிலே சில ஆண்டுகளாவது இருந்து சீவித்துவிட்டு வருகிறவர்களுக்கு எப்படியோ மனதில் ஒரு துணிவு வந்து விடுகிறது. இப்படியானவர்கள் யோசிப்பதை விட செயல்படுவதையே அதிகம்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

விரும்புவார்கள். இவர்களிடம் அடக்கத்தை விட ஆட்ம்பரம் இருக்கும் நன்றாக செலவு செய்து சந்தோஷத்தையும் இவர்கள் நாடிச் சென்று கொண்டிருப்பார்கள்.

கெமிட்டனும் அன்றுதான் வீட்டாலே இருந்து வெளியே போவதற்குத் தன்னை ஆயத்தப்படுத்தினான்.

“அம்மா மாமி ஆக்களின்ட வீட்டபோய் அவயள நான் ஒருக்கா இங்க வந்ததுக்கு முதல் முதல் பாத்துப் போட்டு வாறனம்மா?”

என்று அவன்சொல்ல,

எலிசத்திற்கு மகன் அப்படி சொன்னதை கேட்டு வியப்பாக இருந்தது. அவன் குரலில் இருந்த உறுதியைப் பார்த்தே அவள் அவ்வாறு வியந்தாள். வெளிநாடு போனதில் இப்போது அவன் வலிமையான மனசக்தியோடு இருக்கிறான் என்று அவள் மனதுக்குள்ளே அப்போது எண்ணிக்கொண்டாள். எலிசத்திற்கு ஒரு நல்ல குணம் இருந்தது. அவனுக்கு சொந்தங்களை புரக்கணித்து நடப்படுதேன்பது எப்போதுமே விருப்பமேயில்லை. சொந்தங்கள் என்கிற வேர்களைவிட்டுப்பிரிந்தால் பிறகு தனிமை என்ற கொடுமைக்கும் வந்து விடும் என்ற பயழும் அவனுக்கு இருந்தது.

“தம்பி அதுகளும் உன்னய இங்க வந்ததிற்குப் பிறகு ஒருக்காப் பாக்கிறதுக்கு பேசுறதுக்கு ஆசையாத்தான் இருக்குங்கள்! ஒருக்கா அவயினர் வீட்டியும் நீ ஓம்ரா ராசா போயிற்றுப் பார்த்துக்கொண்டுதான் நீ வா ராசா!”

என்று அந்த வித யோசனைகளை தன்னில் வைத்துக் கொண்டு அவன் உடனே மகனுக்கு இதை சொன்னாள்.

“அப்ப அப்பாவுக்கும் நான் அங்க போறன் என்டு ஒருக்கா சொல்லிப் போட்டு வெளிக்கிடவோ அம்மா?”

“இல்லத்தம்பி! அப்பாவுக்கு நான் சொல்லிக் கொள்ளறன் நீ போயிற்று வாப்பு!”

எலிசம் மகனைப் பார்த்து மிருதுவான புன்னகையோடு சொன்னாள். தாய் சொன்னவுடன் கெமிட்டன் ஒரு வெற்றுப்பையை எடுத்தான். அதற்குள்ளே அளவற்ற உற்சாகத்துடன் தான் வண்டனில் இருந்து கொண்டு வந்த சில பொருட்களை எடுத்து வைத்தான். அந்தப் பொருட்களுக்குள்ளே சிகப்பு நிறம் கலந்த தங்கமாகப் பளபளத்த ஒருகைக்கடிகாரமும் இருந்தது. மொத்தமாக அந்தப் பைக்குள் அவனால் வைக்கப்பட்ட பொருட்கள் யாவும் வெளிநாட்டில் பெருமை மிக்க பொருட்களாகவே இருந்தன. கெமிட்டன் பிற்பாடு அந்த பையையும் கையில் தாக்கி எடுத்துக்கொண்டு வீட்டு வாசலால்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இருந்து வெளிக்கிட்டு பிறகு வேலிப்பட்டலையாலும் இருந்து வெளியே வந்து விட்டான். ஆனால் வீதியில் அவன் பிறகு கால் வைத்த போது சிறிது நேரம் அந்த இடத்தில் நின்று தன்னை அவன் நிதானப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டி இருந்தது.

அந்தளவுக்கு ஆகாயத்திலிருந்து கேட்டது ‘சட்டச்சட்டச் சுடுக்குடு’ என்ற மாதிரியான வெடிச்சத்தங்கள்.

அவன் சத்தம் கேட்டதும் நிமிர்ந்து பார்த்தான். ஆனால் அங்கே அவனுக்கு ஆகாயமே கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. அவனுக்கு அப்போது கண்களுக்குத் தெரிந்தது அந்த ஹெலிகாப்டர் மட்டும்தான்.

அந்த ஹெலி நெருப்பு மழை பொழிவது போல துவக்கு வெடிக்கும் சத்தத்தோடு போய்க் கொண்டிருந்தது. அந்த ஹெலியின் விரோதத்தை கெமிட்டனின் மனம் அனேகவருடங்களுக்குப் பிறகு இப்பொழுது பதிவு செய்து கொண்டிருந்தது.

இதன் பிறகு அந்த இடத்திலேயே ஒரு பணை மரத்தைப் போல உறுதியோடு ஆடாமல் அசையாமல் நின்றபடி அவன் யோசித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

அவன் மனம் அப்போது அவனையே மீறுகிறமாதிரி இருந்தது. “இந்தக் கேடு கெட்ட அடக்குமுறைகள் நக்கலையே தலைகீழாக நான் புரட்டிப்போடுகிறேன்” என்ற ஆவேசமும் அவனுக்கு வந்தது.

நிலையாகப் பொருந்தப்பட்ட இடம்போல அந்த ஹெலி பிறகும் வந்து குறித்த அந்த வான் பரப்பிலேயே சுற்றிச் சுற்றிச் திரிவது போல இருந்துகொண்டிருந்தது. அந்தச் சுற்றுதல் புரிவதோடு ஆயிரம் வெடிகளை வானில் வெடிக்கும் மின்னல் போன்ற துவக்குச் சூட்டுச் சத்தங்களை அது ஒங்காரமாக பிறகு போட்டுக்கொண்டிருந்தது.

“என்னைப் போன்று தானே இங்குள்ள எல்லா மனிதர்களது மனங்களும் இந்த ஹெலி பறத்தலும், சூட்டுச் சத்தங்களும், செல்லாடிகளும் குண்டுபோடுதலும், சித்திரவதை செய்து கொண்டிருக்கும்” - என்று கெமிட்டனுக்கு இந்நேரம் கோபம் மனதில் மோதிச்சிதறிய ஏரிமலையின் தீப்பிழம்பாய் ஏரியத் தொடங்கியது.

ஹெலி பிறகு அப்பால் தொலைந்தது போல போய்த் தொலைந்துவிட்டது. காற்று தன்மேலே வீசுகிறமாதிரி அவனுக்கிருந்தது. இவ்வளவு நேரம் கத்துவதை நிறுத்தி விட்ட சில்லண்டுகள் இப்போது மீண்டும் கத்தத் தொடங்கி இருப்பது போல கெமிட்டன் உணர்ந்தான்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

பனைமரத்து ஓலைகளும் முச்சவிடுவதுபோல காற்றசை வால் எழுந்த சத்தமும் அவனுக்கு காதுகளில் கேட்கத் தொடங்கியது. “என்னையே உருமாற்றி விட்ட அந்த கெடு சத்தத்திலிருந்து இப்போது தானே நான் என் பிறந்த மண்ணின் இயற்கை பாடும் இனிய ராகங்களில் ஒன்றிப் போகிறதாக விழைகிறேன். எங்களுக்கிருக்கின்ற மகிழ்ச்சியான சுதந்திர வாழ்வை எங்களிடமிருந்து பிரித்து ஜீவ மரணப்போராட்டத்தையே நீங்கள் உங்கள் காலம் முழுவதும் அனுபவித்துக்கொண்டிருங்கள் என்றதாய் பாதிப்பு களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த அடக்கு முறை அதிகாரத்தை நாங்கள்போராடி உடைத்தெறியா விட்டால் இந்த நோயே எப்பொழுதும் எங்களுக்கு மாறவே மாறாது?”

என்று கெமிட்டன் இவ்வாறாகவெல்லாம் மனதில் நினைத்து அவைகளை சிருஷ்டித்துக்கொண்டு அந்த யோசனைகளுடனேயே கண்கள் நிலத்தில் பதிய, ஓர் பயிற்சி பெற்ற யுத்த வீரனைப்போல தனக்குள்ளும் நினைத்துக் கொண்டு நடையை மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

வேகமான நடையில் ஒரு சில நிமிடங்களுக்குள்ளாகவே அவன் பிறகு குசைப்பிள்ளையின் விட்டருகிலும் போய்ச்சேர்ந்து விட்டான். அங்கே வெளிப்படலையில் அவன் கை வைத்ததும்தான் படலை அவனுக்கு திறந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

என்றாலும் “இங்கே யாரை என்று நான் வெளியிலே நின்று கொண்டு படலையடிக்கு நீங்கள் வாருங்கோ என்று நான் அவர்களைக் கூப்பிட” என்று நினைக்கவும் அவனுக்கு கூச்சமாக இருந்தது.

எனவே “சரி எங்கள் வீடுதானே இதுவும்” - என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டு படலையைத் திறந்து கொண்டு அவன் உள்ளே போனான். ஆனாலும் அவன் அந்த வீட்டு முற்றத்தடியால் நடந்து உள்ளே போய்க் கொண்டிருக்கும் போது அவன் அதிலே நடந்து வருவதை ழெஜினா கண்டு விட்டான்.

உடனே வாசலடியில் ஒடி வந்து நின்று கொண்டு உள் அறைப் பக்கம் பிறகு தன் தலையை திருப்பியவாறு

“அம்மா அம்மா” - என்று அவன் ஒரு குரல் வைத்தான். அந்தக் குரல் ஆனந்தம் கலந்ததொன்றாகவே அவ்வேளை அவளிடமிருந்து வெளிக்கிட்டது. அதனோடு அவளது இதழோரம் மகிழ்ச்சியான சிரிப்பும் வந்து தங்கிக் கொண்டது.

கெமிட்டனும் அந்த முற்றத்தடியால் நடந்து வருகையில் வாசலில் அவ்வேளை நின்றபடி தன்னையே பார்த்து சுந்தோஷமாக சிரித்துக்

கொண்டிருக்கும் நேஜினாவையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான்.

அவனுக்கு இப்போது முன்னம் ஹெலியை கண்டபோது இருந்த அந்தக் கடித்துக் குற்றுகிற கோப எரிமலை “மனதை விட்டு எங்கோ தொலைஞ்சிட்டுது” - என்கிற மாதிரி அகன்று போயிருந்தது. இப்போது தன் உடல் முழுவதுமே மகிழ்ச்சியில் இருப்பதாகவே அவனால் உணர முடிந்தது. தான் நடக்கும் அந்த நடையிலும் கூட அவன் இப்போது ஒருவித மென்மையை உணர்ந்தான்.

மகள் கூப்பிட்ட குரலுக்கு இராசம்மாவும் உடனே வாசலடிக்கு வந்து விட்டாள். அங்கே தன் தமையனின் மகன் வருவதைக் கண்டதோடு அவனுக்கும் அப்போது ஏதோ குளிர்ந்த காற்றுக் கிளம்பி உடலில் உள்ள வேர்வையை அகற்றிவிட்டதைப்போன்ற திண்மாறுதலாயிருந்தது. மிகவும் சந்தோஷத்தில் அவனது இதழ்களும் சிரிப்பை உதிர்ந்தன.

இவ்வேளை லீலாவும் வீட்டிலே இருந்தாள். அவனைப் போலவே ஜீவனும் அங்கே இருந்தான். அவர்கள் இருவருக்கும் வாசல் பக்கம் இருந்து சிரிப்புச் சத்தும் கேட்கவும், அப்படி என்ன சந்தோஷமாக அங்கே நடந்திருக்கும்? என்று மனதில் ஆவலுடனாக அந்த இடத்துக்கு ஓடிவந்து நின்றவறாக இருந்து கொண்டு முற்றத்தடிப்பக்கம் பார்த்தார்கள்.

அவர்களுக்கும் அங்கே கெமிட்டன் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டது, மனதில் அதிகமான சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. கெமிட்டன் அந்த வாசலடிக்கு வந்து சேருமுன்பே அவர்கள் எல்லோரும் முற்றத்தடியில் இறங்கி வந்து நின்று கொண்டார்கள்.

இராசம்மா கெமிட்டனை பாசத்தோடு கட்டியணைத்து அவனை முத்தமிட்டாள். ஜீவனை பிறகு கெமிட்டன் கட்டிப்பிடித்து கொஞ்சினான். நேஜினா விலகி நின்றபடி அவனை அற்புதமாக பார்த்தபடி சந்தோஷத்தோடு சிரித்தாள். மிகவும் இப்போ வசீகரமாக மாநிவிட்ட அவனை லீலாவும் ஆழமாக பார்த்துக் கொண்டு அவனோடு கைகுலுக்கி சந்தோஷத்தை பகிர்ந்துகொண்டாள்.

“உள்ள வாருங்கோ மகன்.. வாங்கோ தம்பி வாருங்கோ” என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு இராசம்மா பாசத்தோடு கெமிட்டனை வீட்டுக்குள்ளே வரும்படி அழைத்தாள்.

“ஓ..வாங்கோ அண்ண வாங்கோ உள்ள வாங்கோ...!” என்று லீலாவும் சொல்ல “வாங்கோ வாங்கோ அண்ண!” என்று ஜீவனும் பிறகு சொல்லத் தொடங்கிவிட்டான்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“என்னடா நீயும் அவனும் இவனை அண்ண எண்டுறியள்... கெமிட்டன் உங்களுக்கு மச் சான் முறையெல்லே” என்று சிரித்துக்கொண்டே அப்பொழுது சொன்னாள் நெஜினா, அவள் சொல்வதை கேட்டுவிட்டு லீலாவும் ஜீவனும் சிரித்தார்கள். அவர்களும் சிரிக்க கெமிட்டனும் சிரித்தான். நெஜினாவும் அவர்கள் மூவரும் சிரிக்கப் பார்த்துவிட்டு தானும் சிரித்தான். பிள்ளைகள் எல்லோரும் சந்தோஷமாக அப்படி சிரிக்க பார்த்துவிட்டு ராசம்மாவும் சிரித்தான்.

பல ஆண்டுகளாக இப்படியான உறவுகளின் பாசங்களும் நேசங்களும் தடைப்பட்டுப் போயிருந்ததான் அறிகுறிகளே இப்போது கெமிட்டனின் மனதைவிட்டு இச்சந்தரப்பத்தால் இல்லாத மாதிரியாய்ப் போய் விட்டிருந்தது. அதனால் அவன் மிகவும் மன ஆறுதலோடேயே அந்த விட்டுக்குள்ளே போய் அவர்கள் உடனே எடுத்து அதிலே வைத்த அந்த கதிரையில் பிறகு இருந்தான். நெஜினாவுக்கு கெமிட்டனை கண்டதிலிருந்து குதித்தெழுந்த மாதிரியான உற்சாகம் மனதில் ஏற்பட்டு விட்டது. மகளது எதிர்பாராத இந்த மாற்றத்தை உணர்ந்து கொண்டதில் இராசம்மாவிற்கு மகிச் சியாயிருந்தாலும் இன்னொரு பக்கம் அவனை நினைத்தே கவலையோசனையும் ஏற்பட்டிருந்தது.

“தம்பி நீர் வந்து இங்க இப்ப ரெண்டு மூண்டு நாளாகுதெண்டு கோயிலிலும் எல்லாரும் கதைச்சவயள்” என்று இராசம்மா ஒரு குழந்தை கேள்வி கேட்பது போல கேட்டாள்.

“ஓம்மாமி நாலு நாளாகுதுங்கோ இன்டைக்குத்தான் மாமி நான் விட்டாலயே இருந்து வெளியில வெளிக்கிட்டது.. அப்பிடியுமா முதல் முதல் உங்கட விட்டதான் நான்இப்ப வந்திருக்கிறேன்மாமி!”

“அட எங்கட பிள்ளா! எங்கட ராசா! பிள்ளா எங்கள் நினைச்கக் கொண்டு இங்க எங்கள் பாக்க இப்ப வந்திட்டன்!”

இராசம்மா இப்படி சொல்லிக்கொண்டு தன் நாடியில்பொறுக்கக் கையை உடனே வைத்துக் கொண்டாள்.

“மாமி எங்க மாமாவை இங்க காணேல்ல?”

“தோட்டத்தால் இன்னம் அவர் வரேல்லயன அப்பு!”

“அப்ப தோட்டமேல்லாம் இப்ப எப்பிடி நல்லா ஏதுவும் வரும்படியள் வரக்கூடியதா இருக்கோ?”

“என்னதம்பி சொல்ல இந்தப்பிரிச்சனையளுக்க எப்பிடித்தம்பி இங்க தோட்டம் கட்டமேண்டு ஏதும் ஒண்ட ஒழுங்காச் செய்யிற்று.. இங்க பலாலிப் பக்கம் ஆமிவெளிக்கிடுது எண்டு ஒரு கத வந்தவுடன சனம் எல்லாம்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இங்கயிருந்து அடிச்கப் பிடிச்சக்கொண்டு அங்கால ஆவரங்காலுக்கும் புத்தாருக்குமா ஓடப் பிறகு துவங்கீருங்கள். கொஞ்சம் வசதிவாய்ப்பா இருக்கிறதுகள் யாழ்ப்பானத்திலையும் இப்ப போம் அங்கவா இருக்குதுகள். இப்பிடித்தான் பயக்கெடுதியா இங்க எல்லாம் இருக்கு.. இதுக்குள்ள சனங்கள் இங்க தோட்டங்களும் செய்துகள்தான்.. இங்க உள்ளவயல் மாதிரி இவரும் தோட்டத்தை செய்யிறார்தான்.. அப்பரை மாதிரி மோனும் அங்க அங்க தோட்டத்தைத்தான் செய்யினம். தென் முலைச் சனங்களுக்கு வேற என்னமும் தொழிலைப் பெரிசாச் செய்யத் தெரியுமே.. ஆருக்கும் கீழ இருந்து ஒரு வேலைக்கை செய்ய சரிப்படுமே இதுகளுக்கு? இங்க ஊருக்க தோட்டம் செய்து சீவிச்சுப்பழகினதுகள் அதைத் தானே செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டிக் கிடக்கு.. ஆழிக்காரங்கள் அங்கால இருந்து இங்க வர வெளிக்கிடுநாங்கள் தான், பிறகு திரும்பி போஜாங்கள் தான், இப்பிடித்தான் இப்ப நடந்து கொண்டிருக்கு.. தோட்டமும் இங்க அப்பிடித்தான் இதுகள் விட்டிட்டு ஒடிப்போற்றும் பிறகு இங்கவா வந்து அதுகளை பாக்கிறதும் செய்யிறதுமாக் காலம் கீலம் இப்பிடி இப்ப எல்லாருக்கும் போய்க் கொண்டிருக்கு!”

என்று ராசம்மா சொல்ல கெமிட்டன் அவரது கதையைக் காதில் விழுத்திக் கொண்டு அங்கே விறாந்தைச் சுவரில் தூக்கியிருந்த போட்டோ படங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் புகைப்படங்களிலே நெஜினாவின் போட்டோ ஒன்று அவன் கவனத்தை மிகவும் கவரந்திருந்தது. அச்சுவேலி சென் திரேசா பாடசாலையில் அவன் கல்வி கற்ற போது எடுத்த படம் என்று அவனுக்கு அதைப் பார்த்ததும் உடனே விளங்கிவிட்டது. அந்த புகைப்படத்தில் அவன் பாடசாலையின் சீருடையை அணிந்திருந்தாள். கெமிட்டனின் பார்வைக்கு நெஜினா அந்தப் புகைப்படத்திலே ஒரு கம்பிரமான உணர்வுத் தோற்றும் காட்டுகிற மாதிரியாகவே தெரிந்தாள். சின்னக் குழந்தை தன் அகன்ற கண்களை விரித்து உற்று நோக்குவது போல அந்தப் போட்டோவில் அவளது பார்வை காணப்பட்டாலும் அதிலே ஒரு தீர்க்கமான துடுக்கான தன்மையும் கலந்து வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாக கெமிட்டனுக்கு அவ்வாறு விளங்கியது அவளது இவ்வுணர்வுகளின் பிரதிபலிப்பில் நான் யாருக்கும் அடிமையாகப் பயப்பட்டுக் கொண்டு வாழ்பவள்ளல் என்பதான ஒரு போக்கும் காணப்படுவதாக இருப்பது போன்றும் அவன் உணர்ந்தான்.

“என்ன புதிக புதிசா தெரிகிற மாதிரி போட்டோக்கள் போட்டேக்கள் அப்பிடி பாக்கிறாய்?”

நெஜினா சொல்லிக் கொண்டு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“உங்களின்ட போட்டோக்களையெல்லாம் இன்டைக்குத்தானே நான் பார்க்கிறேன்!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“ஓ இண்டைக்குத்தானே நீ எங்களையெல்லாம் நினைச்சு நீ எங்கட இந்த வீட்ட வந்திருக்கிறாய்?”

“அக்கா நீங்க என்ன இப்பிடி அவர கேக்கிறீங்க? அவர் இண்டைக கெண்டாலும் எங்கட வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார் என்கு சந்தோஷப்படாம்!”

“அவருக்கடி ஸண்டனுக்குப் போய் வந்ததோட துணிவு வந்திட்டி?”

என்று சொல்லியிடி றெஜினா மென்மையாக சிரிக்கத் தொடங்கி பின்பு சந்தோஷமாக பெரிதாக சிரிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

அவனது சிரிப்பை பார்த்து தானும் மனம் மகிழ்ந்ததோடு இன்னும் முன்னம் இருந்த குணங்கள் றெஜினாவிடம் மாநிடாமல் அப்படியே இருந்து கொண்டிருப்பதாக கெழிட்டன் அப்போது தனக்குள் யோசித்துக் கொண்டான்.

“பிள்ளை தமிக்கு இப்ப குடிக்க தின்ன என்ன ராசா கொண்டந்து தர?”

“மாமி இப்பதான் மாமி வீட்ட அம்மா அவிச்கத்தந்த புட்டும் சாப்பிட்டு பிறகு தேத்தண்ணியும் நான் குடிச்சிட்டு வந்தனான்!”

“ஆ பறவாயில்ல எங்கட வீட்ட இப்ப வந்ததுக்கு ஏதாவது நீர் குடியுமன் குடியுமன்?”

என்றாள் றெஜினா

“சரி சரி நீங்க விருப்பப்பட்டத தாங்கோ நானும் குடிப்பாம்?”

“அக்கா நீர் பாத்தீரே நீர் கேட்டவுடன ஒம் பட்டிட்டார்!”

லீலா சொல்லிவிட்டு சிரித்தாள்

“நீ என்னடி வாய் வைச்கக்கொண்கு சும்மா இருடி!”

என்று தங்கைக்கு அப்படிசொன்னாலும் றெஜினா அவளைப் பார்த்து சந்தோஷத்தில் தானும் சிரிக்கத்தான் செய்தாள்.

“தமிபி அப்ப ஏதும் நல்ல பால் கோப்பி ஒண்கு போட்டிரவே குடிக்க?”
“ம்!”

இராசம்மா சொன்னதோடு குசினிக்குப் போய் விட்டாள். கெழிட்டன் இப்போது றெஜினாவின் முகத்தைப் பார்த்தான், பிறகு அவளின் முழு உருவையும் பார்த்தான் இந்த ஜந்து வருடம் கடந்திருந்தும் அன்று அவன் பார்த்த அந்த றெஜினாவை மாதிரியே இன்றும் அவள் அழகு குறையாமல் அப்படியே இருப்பது போல அவனுக்கு அப்போது தெரிந்தது. அவளின் அடிப்படையான அந்த அழகு இன்னமும் அவளிடம் அப்படியே இருப்பதை அவனுக்கும் பார்க்க மகிழ்ச்சியாயிருந்தது,

றேஜினாவை அப்படி அவன் பார்க்க லீலா அந்நேரம் தலை குனிந்து கொண்டாள்.

ஜீவன் சுவரில் தொங்கிய கல்லிட்டரை பார்த்து கொண்டிருந்தான்.

றேஜினா கெமிட்டனைப் பார்த்தாள்

“கவனம் உனக்கு கண் சுளுக்கு வரப்போகுது?”

என்று அவனைப் பார்த்து சொல்லிவிட்டு அவன் சிரித்தாள். அவன் அப்படி தங்கை தம்பிக்கு முன்னால் இப்படி சொல்ல, கெமிட்டனைக்கும் என்னவோ வெட்கமாயிருந்தது. இதனால் அவன் உடனே பொதுவான கதைகதைக்க தொடங்கினான்.

“ஆனாலும் இப்பிடி நெடுக சண்டை நடந்து கொண்டு சனங்களெல்லாம் ஓட்டமும் வாட்டமுமா இருந்து கொண்டிருந்தா எப்பிடி இங்க இனி சீவிக்கிறது?”

“ஆனா உனக்கென்ன நீ ஸண்டனுக்கு திரும்பி போகலாம்தானே?”
றேஜினா கேட்டாள்.

“ஸண்டனுக்கு நான் தனியப் போய் என்ன செய்யிறது? இங்க அம்மா அப்பாவ தனிய விட்டிட்டு நான் அங்கபோய் என்ன செய்யிறது..? அவயன் மட்டுமே நீங்களும் தானே எங்கட குடும்பம்!”

“ஆனாலும் உங்கட அம்மாவும் அப்பாவும் அங்க கொழும்பிலயும் போய் இருக்க மாட்டம் என்டு கினமாம்!”

‘சும்மா ஒரு கதைக்கு இந்தியாவுக்குப் போகோம்! கொழும்புக்குப் போகோம்! என்டு சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும் அவயஞ்குக்கு என்னவோ இந்த அவயினர் வீடுவாசல்களை விட்டுப்போட்டு எங்கயும் போகக் கொள்ள கொஞ்சமும் விருப்பமேயில்ல..!’

“உங்கட அம்மாவுக்கோ அல்லாட்டி எங்கட அம்மாவுக்கோ இங்க குசையப்பர் கோயிலுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் போய் அங்க பூசையை கண்டிட்டு ஒருக்கா குசையப்பர் சுருவத்தத் தொட்டு மன்றாட்டு வராட்டி அவயஞ்கு ஒரு நிம்மதி என்டு அந்த நாளே இருக்க மாட்டுதே?”

“இந்த எங்கட உணர்வுகளையெல்லாம் இந்த அரசாங்கங்கள் புரிஞ்சு கொண்டு இங்க வாழ்கிற எங்களையும் குடிமக்களா நினைக்கிதா.? தமிழர்கள் நாங்கள் இந்த நாட்டில பூர்வீக குடிகள்..! நாங்கள் இந்த தேசத்தில ஆதிகால பூர்வீக குடிகள் எண்டதா சரித்திரம் சொல்லுது.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

உலக்லேயே முதல் தோன்றிய மொழி தமிழ் எண்டும் சொல்லப்படுது. முதல் முதல் மனிதர்கள் பேசிய மொழி தமிழ் எண்டும் சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில் எங்கெங்கேயோவெல்லாமே இருந்து இதைப் பற்றியதான் ஆய்வு நடந்துகிற ஆராட்சியான ரெஸ்லாமே - உலகின் மூத்த குடிகளான பழங்குடி மக்கள் - எங்கட தமிழ் மக்கள் தான் என்று அந்த அவங்கட ஆராய்ச்சியின்ற முடிவில் இதை உறுதியா அவங்கள் நிச்சயித்திருக்கிறாங்கள்.. அன்றைய காலம் இருந்த குமரிக் கண்டம் எண்டு சொல்லப்படுகிற லெழுரியா கண்டம் வந்து தமிழ் கண்டமாம். இதில் இருந்துதான் பிறகு பல கண்டங்கள் பிரிஞ்சிருக்கு நாற்பத்தொன்பது நாடுகளைக் கொண்ட தான் இதுகளையெல்லாம் ஜூரோப்பிய, அரபு புராணங்களும் சொல்லுது. இடையில் கடல் கோள் காவு கொண்ட காரணத்தால் தான் இந்த நிலைப் பரப்பெல்லாம் இப்ப இல்லாம் அழிஞ்சு போச்சு.. முன்னம் இருந்த குமரிக் கண்டம் எண்டு இந்த நிலைப்பற்பு எந்த கண்டத்தோடு அருகில்யா இருந்ததென்டா.. அது அபிரிக்காக் கண்டத்தோடு அருகாயிருந்தது அவுஸ்ரேலியாவரையும் அது நீண்டு இருந்ததென்டும் ஆய்வாளர்கள் சரியா சொல்லுறாங்கள். அப்படியான இந்த குமரி கண்டத்தில் இருந்த மக்கள் யார்.. அவங்களெல்லாம் திராவிட இனத்தை சேர்த்த தமிழர்கள்தான்.. இந்த திராவிட இனத்தின் முதன்மையான மொழி தமிழ்மொழிதானே அப்படி பார்க்கப்போனால் இந்த உலகத்திலேயே முதல் தோன்றிய மக்கள் தமிழர்கள்தான்.. இந்த தமிழர்களாகிய நாங்கள் தான் உலகிலே உள்ள எல்லா இன மக்களுக்கும் நாகரீகத்தை கற்றுக் கொடுத்தவர்கள். உலகிலே உள்ள எல்லா இன மக்களுக்கும் கலை கலாசார நாகரீக பண்பாடுகளை அறிவியலை சொல்லிக் கொடுத்தவன் இந்தத் தமிழன்.. வணிகத்தையும் கமத்தோழிலையும் தொழிலாக செய்து அந்த நாள் தொடங்கி சீவிச்சவன் இந்த தமிழன். வேற சாதி இந்த ஆரியர் எண்டுவங்களெல்லாம் மந்தை மேச்சவங்கள்.. எங்கட இலக்கியங்களில் எல்லாம் தமிழர் வணிகம் செய்ததாகத்தானே சிறப்பாச் சொல்லுப்படுது. இற்றைக்கு 3000 வருடங்களுக்கு முதல் எழுதப்பட்டது எண்டு சொல்லப்படும் தொல்காப்பியம் எண்டு நாலில தமிழர்கள் எல்லாம் வணிகம் செய்தவர்கள் எண்டுதானே சொல்லப்பட்டிருக்கு.. சிலப்பதிகாரம் எண்டு தமிழர் காவியம் வணிகத்தத்தானே சொல்லுது.. சிலப்பதிகாரக் காப்பியம் சொல்லுது எண்ணெண்டா கோவலன் தகப்பன் வந்து வணிகம் செய்து பொருளீட்டி பாண்டிய மன்னனுக்கு நிகரான செல்வமுடையவனாக அப்ப இருந்தானாம். இதைவிட தமிழர் பாவித்த இசைக்கருவித்தான் யாழ் எனப்படுகிற அந்த இசைக்கருவி.. இந்த யாழ் இசைக்கருவிதான் உலகிலேயே எல்லா இசைக்கருவிகளிலும் பழமையான இசைக்கருவி எண்டு ஆய்வாளர்கள் சொல்லுறாங்கள்..இந்தயாழ் இசைக்கருவி லண்டனில் உள்ள அருங்காட்சியத் திலையும் வைக்கப்பட்டிருக்கு இதைவிட சிறப்பக்கலையைப் பற்றி சொன்னா..

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

நடராஜர் சிலைதானே உலகிலேயே போற்றுதற்குரிய அரிய பெரிய கலை வடிவமாயிருக்கு. என்ற வயதுக்குக்காலத்துக்கு எப்பவோ ஒரு காலம் வந்த அந்த பழைய ஒரு சினிமா பாட்டு இப்ப எனக்கு ஞாபகம் வருது.. பட்டுக் கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் எண்டவர் எழுதிய பாடல் அது.. சினிமா பாட்டுத்தான்! ஆனா அந்த பாட்டில ஒருரெண்டு மூண்டு வரியள் எனக்குப்பிழிச்சிருக்கு. என்னெண்டா .. ஆ.. இதுதான்! பலவித நாடும் கலை ஏதும் பணிவடன் உணையே துதிபாடும். எண்டு இந்த நடராசர் சிலையை சிறப்பா சொல்லித்தான் அந்தப்பாட்டும் எழுதப்பட்ட மாதிரிக் கிடக்கு இப்பிடி இப்பிடியா தமிழின் சிறப்பை தமிழர்களின் சிறப்பை எவ்வளவு எவ்வளவோ விடாம் சொல்லிக் கொண்டே வரலாம். ஆ.. எங்கட உணவு அதை நான் சொல்ல மறந்திட்டன். உலகிலேயே தமிழர்கள் நாங்கள்தான் அறுசுவை உணவு எண்டு இந்த காரம், கசப்பு, இளிப்பு, உப்பு, உறைப்பு, புளிப்பு எல்லாம் சேத்துவைச்சு சமையல் பண்ணி சாப்பிட்டனாங்கள். ஆனா இந்த மேலைத்தேசத்து சனங்களுக் கெல்லாம் நான்கே நான்கு சுவைகளை அறிஞங்கதாத்தான் உணவு சமைச்சு சாப்பிட்டடிருக்கிறாங்கள். இன்னும் எவ்வளவோ இப்பிடி சொல்லலாம். சமய வழிபாடுகள், மருத்துவம், வைத்தியம் வர்மக்கலை, கோயம், ஞானம் எண்டு வெளிநாடுகளில இருக்கிற விஞ்ஞான ஆய்வுகளின்ட கண்டு பிடிப்புகளின்ட அடிப்படையான எல்லா தத்துவங்களே இந்தத் தமிழனிட்ட இருந்து அந்தக்காலத்திலேயே வெளிநாட்டுக் காரங்களுக்குப் போய் பழகினதுதான். அப்படிப் பட்டதான் எங்கட தமிழ் இனத்தை இந்த தமிழ்ச் சமூகத்தை இப்படி இவங்களைல்லாம் கேவலப்படுத்துறவும் கொடுமைய் படுத்திறதும் நகக்கிறதும் நினைக்க எவ்வளவு எவ்வளவு மனதுக்கு பெரிய ஆத்திரமாயிருக்கு? ஒரு காலம் ராஜராஜன் சோழன் என்று அழைக்கப்பட்ட அருள்மொழிவர்மன் என்ற தமிழ் அரசன் கங்கை கடாரம் சீனம் போன்ற தென்கிழக்கு ஆசியாவையே ஆண்டிருக்கிறார் அவரின்ட மகன் ராஜேந்திரசோழன் யாவா. சுமத்திரா, போர்னியோ, தாய்லாந்து, மலேசியா, இந்தோனேசியா, வியட்நாம் போன்ற நாடுகளைக் கூட தன்ற கட்டுப்பாட்டுக்கிள்ள கொண்டு வந்ததா வைச்சிருந்திருக்கிறார். இந்தத் தமிழ் மனன் தமிழ் மன்னில இருந்து போய்த்தான் இவ்வளவு தேசங்களையும் வென்றிருக்கிறார். இந்த உலகத்திலேயே முதன் முதல் கப்பல் படையவைத்து போர் செய்து வெற்றியீட்டியவர்கள் இந்த எங்கட தமிழ் மன்னர்கள்தான். பல நூற்றாக கணக்கான யானைகளை ஏற்றி செல்லக் கூடிய கப்பல்களை இவர்கள் வைச்சிருந்திருக்கிறார்கள் போர் யானைகளை ஏற்றிச் செல்லக் கூடிய கப்பல்கள் உலகிலேயே முதன் முதல் இவர்களிட்டத்தான் இருந்திருக்கு. இந்த ராஜேந்திர சோழன் என்ற தமிழ் மன்னன் சழும் என்னுற இந்த இலங்கையைபே தன்ற கட்டுப்பாட்டுக்குள்ள வைச்சிருந்தார் எண்டு சரித்திரம்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

சொல்லுது. அப்பிடியான இந்த தமிழ் பரம்பரையை இந்த அரசாங்களைல்லாம் கேவலமா மதிக்கிறதும் உங்களுக்கு இந்த தேசத்தில் ஒருசம உரிமையில்லை சமத்துவமுயில்ல என்று ஒதுக்குற்றும் எங்களுக்கெல்லாம் எவ்வளவு கொடுமையான கேவலம்”

என்று கெமிட்டன் தன் மனதுக்குள் மிகப் பெரிய பாரம் ஒன்றை வைத்துக் கோண்டுதலிப்பவன் போல இதையெல்லாம் உணர்ச்சியோடு ஒரு பிரசங்கம் நிகழ்த்தியனதுப் போல சொல்லி முடித்தான்.

கெமிட்டன் லண்டிலே போய் இருந்தாலும் தன் நாட்டுப் பற்றையும் மொழிப்பற்றையும் விட்டு விடாது தெளிவாகவும் இதைப் பற்றியெல்லாம் நன்கு அறிந்து கொண்டும் கதைக்கிறானே என்று ஜெஜினாவுக்கும் அவள் தங்கைக்கும் தம்பிக்கும் மிகவும் ஆச்சரியமாயிருந்தது.

இவ்வேளை இராசம்மா கோப்பி உள்ள தம்மளும் ஒரு பீலீசில் பணங்காய்ப் பணியாரமும் கொண்டு அங்கே வந்தாள்.

ஜெஜினா சிறிய ரீப்போ ஒன்றைக் கொண்டு வந்து கெமிட்டனுக்கு முன்னாலே வைத்தாள். கோப்பி தம்மளரையும் பணியாரம் வைத்தமுள்ள பீலீசையும் இராசம்மா உடனே அந்த ரீப்போவின் மீது வைத்தாள்.

“சாப்பிடுங்கோ மகனே?”

என்று இராசம்மா அன்பாக சொன்னாள்.

“பலகாரமும் கொண்டந்திருக்கிறியன்?”

கெமிட்டன் சொல்லி விட்டுச் சிரித்தான்

“பணங்காயப் பணியாரம் நேற்றைக்கு நாங்கள் கட்டனாங்கள் தம்பி!”

“அக்காதான் எல்லாம் செய்து எடுத்தவ கெமிட்டன் அன்னா!”

“உவள் போய் சொல்லுஞாள் கெமிட்டன் அம்மாதான் உதேல்லாம் செய்து எடுத்தவ”

“எண்டாலும் பழத்தை களி பிழிச்ச தந்து எனக்கு உதவி செய்து தந்ததேல்லாம் இவள். ஜெஜினாதான் தம்பி”

அவன் மாமி சொல்வதை கேட்டுக் கொண்டு பணியாத்தை எடுத்துச் சாப்பிட்டான்

“நல்லஞ்சியா இருக்கு மாமி.. கன நாள் மாமி நான் இதுகளயெல்லாம் சாப்பிட்டு!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“நல்ல வடிவா சாப்பிடும் தம்பி..! என்ன தம்பி நாங்களெல்லாம் இனிமேல் செய்து கொண்டிருக்கிற தென்டு ஒண்டுமா விளங்கேல்லத் தம்பி! வீடு வாசல்ல நாங்கள் நிம்மதியா இருந்தாத்தானே தம்பி நாங்களெல்லாம் இப்பிடியல்லாம் செய்து சாப்பிட்டு சீவிக்க ஏலும்? இங்க எல்லாப் பக்கமும் செல்லுகள் விழுந்து சாகிறதும் பினேனால் குண்டு போட்டு சாகிறதுமா சனம் செத்துக் கொண்டிருக்கு..! பள்ளிக் கூடப்பிள்ளையளவே பங்கருக்க அதுகள் அதுக்க போயிருக்க குண்டு போட்டு கொண்டு போட்டாங்கள். பொம்புளயளவும் ஆமிக்காரங்கள் கெடுத்தும் கேவப்படுத்துறாங்களாம்”

என்று ராசம்மா சொல்ல கெமிட்டன் வேகம் அதிகரித்த யோசனை நிலையுடன் தன்தலையை மேலும் கீழமாக ஆட்டிக்கொண்டே இருந்தான். அவன் மனம் சித்திரவதையில் சிக்கித் தவிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அதனால் அவன் பிறகு சாப்பிடவில்லை அந்த கோப்பியை மாத்திரம் எடுத்துக் குடித்தான்.

“ஜெயசீலியும் குணசீலியும் எப்பிடி இருக்கினம் மாயி?”

என்று மிக ஆவலாக கேட்டான் கெமிட்டன். உடனே அவனுக்கு பதில்சொல்ல நெஜினாவே தாய்க்கு முன் முந்திக்கொண்டாள்.

“ரெண்டு பேருக்கும் இப்ப பிள்ளையஞும் இருக்கு! ரெண்டு பேரும் இடைக்கிடை இங்க வந்து போறவயன்! நாங்களும் அவயவின்ட வீட்ட இடைக்கிடைபோறனாங்கள்! ரெண்டுபேரும் நல்லா இருக்கினம்!”

என்று தன் சந்தோஷம் முழுவதையும் நெஞ்சில் தொடர்ந்து வைத்துக் கொண்டு அவள் இப்படி சொல்ல, அவனுக்கு உடனே அவளின் மேல் நல்ல மதிப்பும் வந்து விட்டது.

“அப்ப ஜீவன்?”

“பூனிவசிற்றி அடுத்த அடுத்த வருஷத்தோட முடிக்கப்போறான் ஜீவன்கெட்டிக்காரன்”

“லீலா”

“அவளுக்கென்ன சென் திரோசா ஸ்கூலோட தனக்கு படிப்புக்காணும் எண்டு சொல்லிப்போட்டு வீட்டிலேயே இருந்திட்டாள். அவள் எங்களுக்கு செல்லப் பிள்ளதானே?

“அப்ப நீ?”

“என்னப் பற்றி நான் என்ன சொல்ல! இந்த வீட்டில யாருக்காக என்ன செய்ய வேணுமோ அதுகள் இருந்து செய்து கொண்டிருக்கிறன்..

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

நான் நானாகத்தான் எப்பவும் இருப்பன்! வேறுமாதிரி நான் ஏன் என்னப் மாத்தப்போறன்? அதால் நான் இப்பிடியாதான் இருப்பன்!”

என்று அவள் சொல்ல கண்ணை முழுதாக மூடாத அரைக்கண் பார்வையோடு றெஜினாவை பார்த்தபடி கெமிட்டன் அவளின் குணத்தைப் பற்றி ஒரு கணம் தனக்குள் யோசித்தான். இதற்குப் பிறகு யத்தம் பற்றியதான் யோசனை அவனுக்கு வந்தது.

“இந்த நடக்கிற யத்தம் நிரந்தரமானதில்லை என்ன?”

என்று அங்கு நின்ற எல்லோரையும் ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டு அவன் இந்த கேள்வியைக் கேட்டான். இந்த கேள்விக்கு றெஜினா, ஒரு புத்திசாலியின் வாயையையும் போல தன்னுடைய வாயைத்திறந்து பதிலை உடனே சொன்னாள்.

“யத்தம் வந்து ஒரு போதைமாதிரி இதில் சம்பந்தப்பட்ட ஆக்களுக் கெல்லாம் வந்திடும்..! ஏனெண்டா அதில் ஒரு பக்கம் வெற்றி என்னு ஒண்டு ஆரும் ஒரு பக்கம் எடுக்க வேண்டியும் இருக்கெல்லோ? இந்தப் போராட்டத்தைக் கை விட்டா வரலாறு நம்மைப் பற்றி என்ன சொல்லும் என்னு நினைக்கலாம்தானே? எதிரியை தோற்கடிக்கும் புனிதப்போர் என்னு இரண்டு பகுதியுமே சொல்லிக் கொண்டு இந்தச் சண்டை எண்டது நெடுகவா நடந்து கொண்டே இருக்குது... இதுக்கிள்ளாயா இந்த சனங்கள்தான் பாவங்கள்! பரிதாபங்கள்...!”

என்று அவள் சொல்ல,

“நீ சொன்ன விதம் எனக்கும் பிடிச்சிருக்குத்தான்..! அதையே நான் யோசிக்கேக்கிள்ள நீ சொன்னதுகள் இன்னொருபக்கம் எனக்கு பிடிக்காமலும் இருக்குத்தான்..! என்டாலும் நீ இப்பிடியெல்லாம் சொல்லுறுதுக்கு நல்லா விஷயங்களெல்லாம் தெரிஞ்சுவைச்சிருக்கிறாய்..!”

என்று சொல்லிக் கொண்டு அவன் தன்கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான்

“அப்ப நேரமாகுது மாமி நான் இனி வெளிக்கிடப்போறன்!”

என்று சொன்னான்

“தம்பி வீட்ட வந்ததுக்கு இருந்து மத்தியானம் சாப்பிட்டுப் போட்டும் போகலாம்தானே தம்பி?”

“இல்ல மாமி! அங்க ஆம்மாவும் கேடுவா..! நான் மாமாவும் இருக்கேக்க இன்னொரு நாளும் இங்க அப்பவா வாறனே..! அப்ப நான் இருந்து வடிவா உங்கட வீட்ட சாப்பிட்டிட்டும் பிறகு போவன் மாமி!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

அவன் சொல்லிவிட்டு, பிறகும் எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டு

“நான் அப்ப போயிற்று இன்னொரு நாளைக்கு கட்டாயம் இங்க வாழன்!”

என்று சொல்லிக் கொண்டு தலையை ஆட்டினான்.

“கெமிட்டன் அன்னா நீங்க கொண்டந்த பாக்கை விட்டிட்டு போறீங்க?”

லீலா உடனே கெமிட்டனைப் பார்த்துக்கேட்டாள்

“ஆ.. அது உங்கள் எல்லாருக்கும் தான் நீங்க எடுங்கோ!”

என்று அவன் சொல்ல, லீலா உடனே நேஜினாவைப் பார்த்தாள். அவள் பார்க்க, நேஜினா உடனே அவளின் கண்பார்வையை கவரக் கூடியதாக தான் ஒரு சிரிப்பு சிரித்தாள்.

கெமிட்டன் பிறகு வாசலால் இருந்து வெளியே வெளிக்கிடும் போது நேஜினாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனது பார்வை சொல்லும் விஷயம் உடனே நேஜினாவுக்கு விளங்கிவிட்டது. எனவே முற்றத்தடியால் அவன் முன்னாலே நடந்து போக அவனுக்குப் பின்னாலே அவனை வழியனுப்பப்போகிறவள்போல் நேஜினா நடந்து போகத் தொடங்கினாள். ஆனால் மகஞுக்குக் கெமிட்டனுடன் கதைப்பதற்கு இடம் தரவேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டு இராசம்மா விட்டுப் படியாலிருந்து கீழே முற்றத்தடிக்கு இறங்கவில்லை அவள் உடனே குசினிக்குத் திரும்பிப் போய் விட்டாள்.

அதேபோல ஜீவனும் லீலாவும் வாசல் பக்கமாய் நின்றவர்கள் ஏதோ தங்களுக்குள் அந்த குழ்நிலையைப் புரிந்துகொண்டவர்கள்போல அப்படியே தங்கள் அறைக்குள்ளே போய் விட்டார்கள்.

கெமிட்டன் படலையடிக்கு கிட்டவாக போன நேரம் அதிலேநின்று விட்டான் நேஜினாவும் அவன் அருகே வந்ததும் நின்றாள். இப்போ ஒரு மாறுதலான வேகத்தோடு நேஜினாவின் மனம் இருந்தது. இந்தத் தனிமையில் கெமிட்டன் தனக்கு ஏதாவது மகிழ்ச்சியான கதையைச் சொல்லுவான் என்று அவள் நினைத்தபோது மனத்துள்ளே அவளுக்கு விதவிதமான பூச்செடிகள் முளைத்துத் தலைதாக்கிப் பூத்துக் குவுங்குகிற மாதிரி இருந்தன.

கெமிட்டனுக்கும் நேஜினா தன் அருகில் நிற்பது மனம் ஆண்டப படுகிறாற்போல வந்தது.

“நேஜினா கோயில் பக்கம் நீ நாளைக்கொருக்கா வாவன்?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“ஏன்?”

“வேறு கதையெல்லாம் உன்னோடயா கதைச்சுக்கொள்ளக் கதையிருக்கு”

“அது எல்லாம் அவசியமோ?”

“என்ன நேஜினா நீ இப்பிடி கதைக்கிறதுகள் தானே நெடுக உனக்கொரு குணமாயிருக்கு!”

“சரி ஸண்டன்காரா நீ கேக்கிறமாதிரி நானும் வாறன்!”

“ஆ அப்ப எத்தினை மனிக்கெண்டு சொல்லன்?”

“ஆ காலம் பத்துமணிபோல!”

“சரி வாறன்..! ஆனா கோயிலடிப்பக்கமெண்டுறாய் எந்த இடம்?”

“கோயில் முன் வீதிதான்!”

“ஆ சரி சரி வாறன்!”

அவள் சொல்லிவிட்டு அழகு கொண்டதான் ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தான். அவள் சிரிப்போடு தானும் ஒன்றிப்போனதாக கெமிட்டனும் கூடவே சந்தோஷமாக சிரித்தான்.

இதன் பிறகு நேஜினாவிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு கெமிட்டன் தன் வீட்டுக்குப்போக பலாவி வீதியால் நடந்து கொண்டிருந்தான் அப்படி நடந்து கொண்டிருக்கையில் அந்த வீதியின் அருகேயுள்ள பணை மரங்களின் மேல் அவனுக்குப் பார்வை இருந்து கொண்டிருந்தது. அந்தப் பணைமரங்களிலெல்லாம் பனங்காய்க் குலைகள் இல்லாத ஒரு மரத்தை அவ்விடங்களில் இவன் காணவே இல்லை.

அதனால் அந்த அழகை மனதில் ரசித்து அவன் பாராட்டிக்கொண்டு நடந்து கொண்டிருந்தான் எங்கள் பிறந்த மண்ணிலே எக் காலமும்குரிய வெளிச்சம் உண்டு. அதே போல இலையும் பூவும் காட்டுமான இந்த அழகுகள் அபூர்வங்கள் அற்புதங்கள் வேறு எந்த நாட்டில இப்படி உண்டு? அவன் மனத்துள்ளே இந்த நினைவுகள் அப்போது ஒவிக்கும்படியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தன.

புனித குசையப்பர் கோயில் பக்கம் முன்னால் உள்ள வீதியின் அருகே ஒங்கி வளர்ந்திருந்த ஒரு பூவரசம் மரம் நின்றது. அந்த மரத்தினருகே

சடைத்தாக வளர்ந்திருந்த செம்பரத்தைமரமும் இருந்தது. அந்த செம்பரத்தை மரத்திலே கண்ணைப் பறிக்கும் பெரிய பூக்கள் பூத்திருக்கும். அந்தப் பூக்களிலெல்லாம் மகரந்தத் தண்டுகள் வழிந்து சொட்டிக் கொண்டிருப்பதுபோல கெமிட்டனுக்கு அந்தப் பூக்களை பார்க்கையில் இருந்தது.

அந்த மரத்தின் கீழ் குளிர்மையாக நிழலும் விழுந்திருந்தது. ஒதுக்குபழமான மறைப்பான் இடமாகவும் அந்த இடம் கெமிட்டனுக்குத் தெரிந்தது. இதனால் அந்த இடத்தையே தெரிந்துகொண்டு நெஜினாவை எதிர்பார்த்த வண்ணம் அவன் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தான். நெஜினா இந்நேரம் கோயிலுக்குப்பின் வீதியால் வந்து உடனே கோயிலுக்குள்ளும் போய் அங்கு மன்றாட்டு செபம்சொல்லிவிட்டுத்தான் முன்வீதியடிக்கு நடந்து வந்து சேர்ந்தாள். அங்கு வீதியின் இருபக்கங்களிலுமாக அவளின்பு பார்த்தபோது கெமிட்டன் அந்த மரத்தின் கீழ் நின்று கொண்டிருப்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது.

அவளைக் கண்டவுடன் கெமிட்டன் அவளைப் பார்த்து உடனே சிரித்தான். அவன் சிரிப்பை ரசித்துக்கொண்டு நெஜினாவும் சிரித்தபடி அவன் நின்று கொண்டிருந்த மரத்தடி அருகில் வந்தாள்.

“கெமிட்டன் நீ என்னப் பாத்துக்கொண்டு இந்தஇடத்தில் கன நேரமாய் அப்படி நின்டிட்டியாடா?”

“பெரிசா அவ்வளவு நேரமெண்டு இல்ல நெஜினா.. நான் இப்பதான் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முதல் இந்த இடத்தடிக்கு வந்தனான். ஆனாலும் நீயும் இந்த நேரம் சரியா இவ்விடத்தடிக்கு இப்ப வந்திட்டாய் தானே!”

“சரி நீ வரச் சொன்னாய்! நீ சொன்ன மாதிரி நானும் இப்ப வந்திட்டன்! இனி நீ எனக்கு சொல்லவைச்சிருக்கிறத சொல்லன்?”

“என்ன நீ இப்பிடி கேக்கிறாய்? அவ்வளவு அவசரமா உனக்கு?”

“பின்ன இப்பிடி நான் நடுஞ்சோட்டில உன்னேடயா தனிய நின்டு கொண்டு நாள்முழுக்க கதைச்சுக் கதைச்சுக் கொண்டிருக்கேலுமே?”

“நான் நெஜினா வண்டனால் இங்க வந்து கொழும்பிலேயும் நின்டிருக்கலாம். அம்மா அப்பாவுக்கும் அங்க நிற்கத்தான் விருப்பம்! ஆனாலும் உன்னப் பாக்காம எப்பிடி நான் அங்க நிற்க மனம் வரும்?”

“அப்ப என்னப் பாக்கத்தான்முக்கியமா நீ யாழ்ப்பாணம் வந்தியா?”

“என்ன அப்பிடி கேக்கிறாய்? நான் உன்னில எவ்வளவு நேசம்!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“நேசமெண்டா எப்பிடியான நேசம்?”

“உயிருக்கு உயிரான நேசம்!”

“சரி உனக்கு மட்டும் தானா அப்பிடி! எனக்கும் உன்னில அப்பிடியான மாறாத நேசம்தானேயடா!”

என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு தரம் அவன் முகத்தை அவன் அன்போடு பார்த்துக் கொண்டாள்.

“சரி இப்பிடியே நாங்கள்ரெண்டு பேரும் இருந்துகொண்டிருந்தா?”

“அதுக்கு என்ன செய்யலாம் எண்டு நீ சொல்லுறாய்? நீ ஸண்டனுக்கு திரும்பிக் போக இருக்கிறியா கெமிட்டன்?”

“ஸண்டனுக்கோ கண்டாவுக்கோ நான் திரும்பியும் போகத்தான் பாக்கிறன்..! இங்க குழ்நிலையும் சரி இல்ல! இங்க இருந்து கொண்டு என்ன நான் செய்யிறது..?”

“சரி உனக்கு அப்பிடி இருக்கு! ஆனா எங்களுக்கு இப்பிடித்தான் இங்க இருந்தாக வேணுமெண்டு எங்கட தலைவழிய ஏழதி வைச்சிருக்குப் போல இருக்கு!”

“அப்பிடியா நீ ஏன் இங்க இருக்க வேணும்! நான் உன்னய ரெஜிஸ்டர் பண்ணிப் போட்டுப் போனா எப்பிடியும் பிறகு உன்னய நான் அங்க இருக்கிற இடத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம்தானே?”

“அது சரி! என்ன நெஜிஸ்டர் அது இது எண்டு கதைக்கிறாய்? எனக்கெண்டா ஒண்டும் விளங்கேல்ல..?”

“என்ன இப்படி நீ - கதைக்கிறாய்? உன்னய கலியாணம் செய்யத் தான் நெஜிஸ்டர் பண்ணிக்கொள்ள உன்னய இப்ப நான் கேக்கிறன்?”

“என்னய எப்பிடி நீ - விருப்பமோ அதோ இதோ எண்டு அப்பிடி கேப்பாய்? என்னய நீ கலியாணம் செய்யிறதுக்கு உன்ற வீட்டில வந்து அங்க எல்லாரும் விருப்பமாமோ?”

“அவயாளுக்கு விருப்பமில்லாட்டிலும் நான் விருப்பப்பட்டதச் செய்யிறதுக்கு அவயள் எப்படி தடையா நிற்கேலும்?”

“சரி நீ அப்பிடி நடப்பாய்! ஆனா உன்னய மாதிரி நான் நடக்கேலுமா..? அதைவிட அவயள் எல்லாருக்கும் இஷ்டமில்லாத இடத்தில என்ற வீட்டில என்ற தாய்தகப்பன் எப்பிடி இதுக்கு ஒத்துகொண்டு இணங்குவினனம்?”

“அப்ப உன்ற முடிவு என்ற அம்மா அப்பா ஆக்கள் உங்களின்ட வீட்ட வந்து இதுகள் கதைக்க வேணும் எண்டுறியா?”

“ஓ அதுதானே முறை?”

“பேஜினா உனக்கு ஓண்டு மாவிளாங்கேல்ல...! இந்த முறையள் தலையள பிடிச்கக்கொண்டிருக்கிறது தானே தேவையில்லாத சிக்கல்கள் எண்டு நான் சொல்லுறங்ன..?”

“ஏன் அப்பிடி சொல்லநாய்?”

“பேஜினா கலியாணம் முடிக்கப் போறது நாங்கள் தானே..! நாங்கள் விரும்பினா அத செய்து கொள்ள வேண்டியதுதானே..? என்ற வீட்டில எண்டா அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் உண்ணயக் கலியாணம் முடிக்கிறது விருப்பமில்ல எண்டுகினம்!”

“ஏன் அப்பிடி சொல்லுகினம்?”

“வயசு உனக்கு என்னய விட கூடியாம் அதாம் இதாம் எண்டுகினம்?”

“உண்மையத்தானே அவயள்சொல்லுகினம்?”

“எனக்கு நீ தான் தோதானவள் எண்டு நான் விருப்பப்படுறன், ஆனா அவயள் என்னெண்டா உன்னய எனக்குத் தோதில்லயெண்டும் சொல்லுகினம்!”

“என்ற மாமாவும் மாமியும் சேர்ந்து இப்பிடியெல்லாம் என்னச் சொல்லுகினமா கெமிட்டன்?”

“இது மட்டுமில்ல என்னொண்ட அவயள் எனக்கு சொல்லி அதப் பற்றி கடிதமும் எழுதி ஸண்டனுக்கும் அனுப்பினதை இப்பவும் எனக்கு நினைச்சா சரியான எரிச்சலாயிருக்கு!”

“என்ன அவயள் கடிதமும் எழுதிப் போட்டவயலா உனக்கு?”

“ஓ மெண்டுறேன்!”

“என்னெண்டு சொல்லி கடிதம் அவயள் எழுதினவயள்?”

“அத விடு நீ?”

“என்ன விடு கிடு எண்டு நீ சொல்லநாய்? நீ அத சொல்லாட்டி பிறகு எனக்கு கோபம் தாஷ் வரும்!”

“அது தான் அந்தக் கதைய நீ என்னட்ட கேக்க வேணாம் எண்டுறன்!”

“கெமிட்டன் நான் இப்ப உன்னட்ட இத சீரியசாத்தான் கேக்கிறன்! நீ அத சொல்லறியோ இல்லையோ?”

“நான் அத சொன்னா நீ என்னோட்தான் பிறகு கோவிப்பாய்?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“என்ன கோபம் எனக்கு உண்ணில் நான் ஒண்டும் கோவிக்கமாட்டன் நீ சொல்லு?”

“சத்தியமா கோவிக்கமாட்டான் எண்டு சொல்லு?”

“இதுக்கெல்லாம் என்ன சத்தியம் அது இது எண்டு நீ சொல்லுறாய்? அப்பிடி ஒண்டுமில்ல நீ எனக்கு இப்ப அத சொல்லு?”

“சரி நான் சொல்லறனே!”

“உத சொல்லிப்போட்டும் பிறகு ஏன் நீ யோசிக்கிறாய் சொல்லன்?”

“அதில் இவயள் என்ற அப்பரும் அம்மாவும் என்ன சொல்லகின மெண்டா றெஜினா.. உன்னய நான் கலியாணம் செய்ய வேணாமாம்.. எனக்கு அப்பிடி அந்த குடும்பத்தில் கலியாணம் முடிக்க வேணுமெண்டா உன்ற தங்கச்சி அவள் லீலாவை கலியாணம் என்னய முடிக்கச் சொல்லிச் சொல்லுகினம்”

என்று கெமிட்டன் சொல்ல, றெஜினாவுக்கு உடனே தன் இரத்த மெல்லாம் இழந்து செத்துப் போன மாதிரியாக இருந்தது. அவள் திரும்பவும் திரும்பவும் கெமிட்டன் சொன்னதை ஞாபகப் படுத்திப் பார்த்தாள். அந்த ஒவ்வொரு முறையும் அவளுக்கு அப்போது நெஞ்சு வெடித்து விடும் போல் இருந்தது. நரம்புகள் எல்லாம் அவளுக்கு இழுத்து பைத்தியம் மாதிரி அவளுக்கு இருந்தது. இந்தத் தாங்கங்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அவளுக்கு கண்களிரண்டும் கண்ணீர்க் குளம் போல் வந்து விட்டது. உடனே அவள் கெமிட்டனுக்குத் தன் முகத்தைக் காட்டாமல் திரும்பி நின்றாள்.

“றெஜினா றெஜினா உனக்கு என்ன வந்தது... என்ன றெஜினா உது?”

என்று சொல்லிக் கொண்டு கெமிட்டன் தடுமாறினான்.

“றெஜினா றெஜினா உனக்கு என்ன நடந்தது எண்டு நான் கேக்கிறன்? ஏன் இப்பிடி நீ திரும்பி நின்டிட்டாய்..? நான் சொன்னதைல் என்னில் உனக்கு கோபம் வந்திட்டா?”

என்று அவன் கேட்க,

“இல்லையில்ல”

என்று சொல்லிக் கொண்டு அவள் தன் கண்களை கையால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“அப்ப ஏன் அங்கால திரும்பிக்கொண்டு நீ நிற்கிறாய்? இங்கால திரும்பி நீ என்னய பாரன்?”

“இல்ல நான் இப்பிடி நிற்கிறேன்!”

“என்ன நெஜினா இங்கால திரும்பி என்னயபார் நெஜினா?”

“வேணாம் கொஞ்ச நேரம் என்னய நான் யோசிச்சுக்கொண்டு இப்பிடியா என்னய நிற்க விடு!”

“நெஜினா இதுக்குத்தான் நான் சொன்னன்...! அந்தக் கதையளியெல்லாம் நீ என்னட்ட கேக்காதயெண்டு! இந்தக் கதையளெல்லாம் என்ற அம்மா அப்பா ஆக்கள் கதைச்சுக் கொண்ட கதையள்! அவயளின்ட கதையெல்லாம் நான் கேட்டுக்கொண்டு இந்த விஷயத்தில் நடக்க சரி வருமே?”

என்று அவன் சொல்ல நெஜினா உடனே கோபத்தோடு திரும்பி நின்று கெமிட்டனை பார்த்தாள் “கெமிட்டன் நீ சொல்லுற கதையள் உனக்கு சரியெண்டதா இருக்கும்.. ஆனா கெமிட்டன் எனக்கு உதெல்லாம் சரிவராது.. உன்றை அப்பரும் அம்மாவும் விரும்பாத இடத்தில் நான் எப்பிடி உன்னையக் கலியானம் முடிச்சு அங்க எப்பிடியும் வரேலும்.. நான் வேணாமாம் என்றய தங்கச்சியாம் என்டு எவ்வளவு ஒரு கேவலமா என்னைய அவயள் கணிப்பெடுத்திருக்கினம்! அத உன்றை வாயாலயும் நான் கேக்கேக்கிள்ள எனக்கு எவ்வளவு அது மனத்தாக்கமாயிருக்கு..! வேணாம் கெமிட்டன்! இதெல்லாம் எனக்கு வேணாமடா வேணாமடா”

என்று சொல்லியபடி தோற்கடிக்கப்பட்ட மனத் துக்கத்தில் அவள் ஓரிரு முறை விம்பி விம்பி முச்சு விட்டாள். அவள் நிலைமையை பார்த்ததும் கெமிட்டனுக்கும் அவள் துக்கம் தோற்றிக் கொண்டது போல இருந்தது. உடல் வலிமையெல்லாம் தனக்கு போய் விட்ட மாதிரியும் அவனுக்கு வந்தது.

“என்ன நெஜினா என்ன நெஜினா நீ இப்பிடியெல்லாம் சொல்லுறாய்?”

என்று ஒரு குழந்தை கெஞ்சவது போல அவன் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான்”

“ஓம் கெமிட்டன் எனக்கு இப்பிடித்தான் எனக்குள்ளயா நினைச்சுக் கொண்டு இப்பிடியா சொல்லத் தெரியுது. நான் ஆரையும் மனவருத்தப்படுத்திக் கொண்டு என்ற சயநலத்துக்காக சீவிக்கமாட்டன்றா.. இதுகள் எல்லாம் எனக் கெண்டா கெமிட்டன் இப்ப விருப்பமே இல்லாத மாதிரி போட்டுது. உன்றை அப்பா அம்மா விரும்பாத கலியானம் எனக்கு வேணாம்...!. நீ உந்தக் கதையளச் சொன்னதோட கெமிட்டன எனக்கு என்னையே இப்ப வெறுத்துப் போன மாதிரி வந்திட்டா..!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“இப்பிடியெல்லாம் நீ கதைக்காத நேஜினா.. இப்ப உனக்கு என்ன அப்பிடி பேரிய பிரச்சனை வந்ததேண்டு இப்பிடி எனக்குச் சொல்லுறாய்!”

“பின்ன அப்பிடியெல்லாம் உள்ள உண்மையை சொல்லாம வேற என்னத்த நான் உனக்கு சொல்லுறது..? கெமிட்டன் நீ என்னய இப்ப என்னவா நினைக்கிறியோ தெரியாது..! ஆனா எனக்குள்ள ஒரு உண்மையான பழக்கம் இருக்கு..! அந்த உண்மைக்கு புறம்பா பொய்யான வாழ்க்கைக்கு நான் போகவே போகமாட்டன்..! அதால தான் நான் இப்ப உனக்கு சொல்லுறன்..! கெமிட்டன் இதைகேள்! கெமிட்டன் உனக்கும் எனக்கும் இனி கலியாணம் முடிக்கிறதென்டுறது சரியே சரி வராதடா!”

என்று அவள் சொல்ல, கெமிட்டனுக்கு உடனே பலமான அடிவிழுந்த மாதிரி இருந்தது.

“நேஜினா என்ன நீ இப்பிடி லூஸ் மாதிரி கதைகள் கதைக்கிறாய்?”

என்று அவன் ஆத்திரத்தோடு கேட்டான்

“நீ ஆத்திரப்பாத கெமிட்டன்..! நீ ஆம்பிள எண்டபடியா நான் இப்பிடியெல்லாம் சொல்ல உனக்கு ஆத்திரம் வரும்தான்! ஆனா நான் ஒரு பொம்புள ஞாயமானதுகள எல்லாம் நான் யோசிக்கத் தானே வேணும்..? நான் இப்ப நீ சொன்னதுக்குப் பிறகு யோசிக்க எனக்கெண்டா இதுகள எல்லாத்தையும் விட்டுப் போட்டு என்ற விட்டுப் பிரச்சினையளப் பாக்கிறதுதான் நல்லது போல கிடக்கு கெமிட்டன்..! என்றை விட்டில தம்பி தங்கைச்சியின்ற அலுவல்கள் ஒரு மாதிரி நல்லதா முடிஞ்சு அவயள் பிறகு ஒரு பக்கம் போய் சீவிச்சாலும்.. எனக்கு என்ற அம்மாவையும் அப்பாவையும் பாக்க வேண்டிய கடமை இருக்கு..! வேற பிள்ளையள் அவயங்கு இருந்தாலும் என்ன மாதிரி அவயள ஆரும் பாக்க மாட்டினம்..! என்ற அப்பருக்கு இப்ப கண்பார்வை குறைஞ்சு வருது..! அம்மாவும் இப்ப நோயாளியா வந்திட்டா..! அதால நான் தான் அவயள இனி பாத்தெடுக்க வேண்டிக்கிடக்கு..! அதால தான் நான் இப்ப நினைக்கிறன்! எனக்கு இனி கலியாணமே வேணாம்..! இது தான் என்றை தலை எழுத்துப் போல கிடக்கு..! அதால நான் இனி இப்பிடியே நான் தனியவா இருக்கப் போற்றாரா!” - என்று அவள் சொல்லிவிட்டு தன் மனம் சாந்தியடைய வேண்டுவது போல நினைத்துக்கொண்டு கோயில் பக்கம் முகப்பைத் தீரும்பி பார்த்தாள். அவளுக்கு இப்போது ஏதோ தான் தனிமைப்பட்டு அனாதையாகிப் போன மாதிரியான நிலையாயிருந்தது. அந்தத் துக்கம் அவளது உதகுகளின் துடிப்பிலும் கண்களின் சோகத்திலும் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன,

கெமிட்டனுக்கு இந்நேரம் நேஜினாவுடன் என்னத்தை அவளுக்குச்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

சொல்லிச் சமாதானம் செய்து கொள்வது என்று ஒன்றுமாகத் தெரியவில்லை. அவன் தன் முழுத்தேக்கத்தையும் உருக்கினமாதிரி - உட்ண முச்சை வெளிபிட்டுக் கொண்டிருந்தான். என்றாலும் அந்த நிலைமையில் இன்னுமாக அவன் நிழல்துக் கொண்டிராமல்.

“றெஜினா இங்கால திரும்பி நான் சொல்லறத் இப்ப ஒருக்கா பிளீஸ் கேளன் நீ?”

என்று சொன்னான்

ஆனால் அவன் கேட்டுக்கொண்டும் றெஜினா அவனைத் திரும்பிப் பார்க்க வில்லை

“வேண்டாம் கெமிட்டன் உன்னய பாத்தாலும் எனக்குப் பிறகு மாறுதலா ஏதும்சொல்ல வேண்டியும் வரும்! கெமிட்டன் பிளீஸ் இனி இந்த கதையாளே வேணாமாடா..! என்ற மனம் இப்ப எனக்கு உடைஞ்க போச்சடா..! என்றை சீவியத்தில் அது எனக்கு ஓட்டாதடா..!. இது எல்லாம் என்றைய கழுத்தை நெரிச்சுக்கொல்லுற மாதிரி இருக்கு....! இனியும் இதில நின்டு கொண்டு உண்ணோட எனக்கு கதைக்கேலாதடா கெமிட்டன்..! நான் இனி வீட்டபோப்போறன்! பிளீஸ் நான் போறன்! நான் போறன்!”

என்று அவன் சொல்லிவிட்டு உடனடியாகவே அவன் விரைவாக கோயில்பக்கம் நோக்கியதாக நடக்கத்தொடங்கிவிட கெமிட்டன் உடனே போகின்ற அவனைப் பாத்தது “றெஜினா றெஜினா” என்று கூப்பிட்டான்.

ஆனால் அவன் ஆப்படி கூப்பிட்டும் றெஜினா அவனை திரும்பிப் பாக்ககவில்லை. தன் உடல் பாகங்களை இழந்த மாதிரியான ஒரு நிலைமையில்தான் அவன் இப்போது நடந்து போய்க்கொண்டிந்தாள்.

புனித குசையப்பர் கோயிலிலே காலை வேளையில் நடைபெறும் நாள் பூலிப் பூசையானது ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டு முடிந்து விட்டது. பூசைப்பலியின் ஒப்புக்கொடுத்தலிலே கலந்து கொண்ட தென்மூலைச் சனங்களைல்லாம் பிரார்த்தனை முடிந்ததும் கோயிலால் இருந்து வெளிக்கிட்டுக் கந்கள் கந்களுடு வீடுகளுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள் வெல் இடியோசையும் துப்பாக்கிச் சூடுகளின் சத்தமும் தொடர்ந்தாற்போல் இந்நேரம் பலாலிப் பக்கமிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. இந்தச் சத்தங்கள்

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கேட்கத் தொடங்கியதாலே கோயிலால் இருந்து வெளிக்கிட்டவர்களின் முகங்களிலே பிரச்சனைகளின் பயங்கரங்கள் புலப்பட்டன.

இடியும் மின்னலும்போல வெடித்துக் கொண்டிருந்த அந்த சத்தங்கள் இன்றைக்கு நீங்கள் விட்டை விட்டு எங்காவது ஓடப் போகிறீர்கள் என்று கட்டியம் கூறுவதுபோல அந்தச் சனங்களாகக்கெல்லாம் உணர்த்துவது போன்று இருந்தன.

விட்டை விட்டு வெளியே ஓடி அலைவது என்கிற நினைப்பிலே இவர்களது மனங்களைல்லாம் அப்போது பெரிதாக ஊதி வெடிக்கப் போகின்ற அளவு துக்கமாக வந்து கொண்டிருந்தன. இந்தேரம் ‘ஞாவிங் ஞாவிங் ஞாவிங்’ என்கிற ஒரு பேரிரைச்சலான பயங்கரச் சத்தம் வானிலே இழுத்துக்கொண்டு வருகிறார் போல் இருந்தது.

“இது என்ன இன்னைக்கொரு புதுச் சத்தமாக் கேக்கிது” என்று கோயிலாலே வெளிக்கிட்டு வந்து கொண்டிருந்த பிரகாசம் தனக்குப் பக்கத்திலே நடந்து வந்து கொண்டிருந்த அந்தோனிப் பிள்ளையைக் கேட்டார்.

“இங்க வானத்தில் ஒவ்வொரு நானும் குண்டு போடும் புதுப்புதுப் பிளேனத்தானே கொண்டந்து எங்களுக்கு காட்டிப்போட்டு குண்டுகளைல்லாம் அவங்கள் போடுநாங்கள்!” - என்று சொன்னார் அந்தோனிப்பிள்ளை.

“நீங்கள் சொல்லற மாதிரித்தானே நானும் ஓமென்டுறன்.. ஆனாலும் அந்தோனிப்பிள்ளையர் இந்த ஒழுங்கேக்கிள்ளால் இருந்து நடந்து நாங்கள் வெளியேறு மட்டும் இந்த பூவரசம் குழந்தைகளில்லால் இருந்து வானம் எங்களுக்கு பாக்கவெண்டா தெரியாது”

“ஆ.. நீங்க சொல்லி முடிய முதல் நாங்கள் இப்ப இந்த நோட்டுக்கேற்றிடமே.... அங்க பாருங்களன் அங்க உதென்ன கோதாரியப்பா.. உந்தப் பெரிய அகலத்துக்கும் உருவத்துக்குமான சம்மந்தத்தைப் பாத்தா பெரிய குண்டு போடும் பிளேனோடாப்பா உது!”

“ஓ... உதுதான்! உதுதான்! அங்க கோட்டைப் பக்கம் சுத்திச் சுத்தித் திரியிற பிளேன்...! உது தான் சக்கடையாம்...! தார்ப்பிப்பா குண்டு தள்ளிவிடும் பிளேன்!”

“அடேயப்பா! திரும்பவுமேலாம கெதியா பறக்கவுமேலாம என்ன சனியன் உருப்படியப்பா உது? உதப்பாக்கவே பாதுகாப்பான இடம் தேடிப்பிடிச்சு உடன ஓட வேணும் போலவெல்லே மனிசருக்கிருக்கு!”

“பெரிய தார்க்குண்டு தள்ளுவன்றி தான் உது! எங்க இப்ப போட்டுத்தள்ள இப்புடி பெரிசா வட்டமாடிச்சுச் சுத்தித் திரியிறாங்களோ தெரியாது!”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“எந்த இடத்தில் இண்டைக்கு இதுகளப் போட்டு நரகக் குறியாக்கப் போறாங்களோ பிதாவே கடவுளே என்ன இங்காலிப் பக்கம் இண்டைக்கு நடக்கப்போகுதோ!”

அந்தோனிப்பிள்ளை இதை சொல்லிக்கொண்டு அங்கலாய்த்தார்.

“எல்லாம் எங்கள் கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேணும்...! வேறு ஆரை நாங்கள் நம்பி வாழுறது..?”

“அப்பிடித்தானே நானும் நெக்கிறன்...! உங்க ஊரிப்பட்ட இடம்வழிய செல் விழுந்து அப்பிடி சனம் சாகுது...! வீடுகளும் அப்பிடி ஷெல் விழுந்து கிணுந்து உடைஞ்ச துலையுது! உப்புடி ஆயிரம் தான் நாசங்கள் எல்லா இடங்களிலெயும் இப்ப நடந்துகொண்டிருக்கு...! ஆனாலும் இங்க எங்கட இந்த தென் மூலைக்க அப்பிடியா பாக்கேக்கிள்ள பெரிசா எங்களுக்கு ஒரு கேடும் வரேல்லத்தானே?”

“அது எங்கட கிழவன் அந்த குசையப்பர்தான் எங்கள் அப்பிடியா காப்பாத்தி இப்பவும் வைச்சிருக்கிறார் அந்தோனிப்பிள்ளை!”

“பின்ன எண்டுறேன்! இது எல்லாமே எங்கட குசையப்பரின்ட புதுமைதானே பிரகாசம்?”

“அப்பிடித்தானே நாங்கள் இங்க ஏரே சனமா இங்க இருந்து சொந்தம் பந்தம் கலைஞ்ச போகாம ஒண்டா இருந்து சீவிக்கிறம்! ஆனாலும் அந்தோனிப்பிள்ளையர்... இங்க சில எங்கட ஆக்கள் சண்டை இங்க நடக்குதெண்டு காணி பூமியள வித்துப்போட்டு ஓடிவையள் இந்த ஊருக்க எங்கட சனத்துக்கு செய்து போட்டுப் போற கேடுகளப் பாத்தியளே நீங்கள்?”

“ஓம் உதுகள நானும் கேள்விப்பட்டுக் கேள்விப்பட்டு எனக்கும் பிரகாசம் நினைக்க அதெல்லாம் சீ எண்டமாதிரி இருக்கப்பா!”

“ஓம்ப்பா அதுதானே இப்பிடி இப்பிடியா இதுகள் செய்திட்டுப் போக நாங்கள் இங்க இருக்கிற நாங்கள் பிறகு எப்பிடி சீவிக்கிறது அந்தோனிப்பிள்ளையர்?”

“அட உங்கட காணியளத்தான் நீங்க வித்துப்போட்டுப் போறியள் அத நாங்கள் ஒண்டும் பிரச்சனையா நெக்கேல்ல... ஆன நீங்க காணி விக்கிறது ஆருக்கப்பா விக்கிறியள்? இதைத்தானே நானும் கேக்கிறன்.”

“அதுதானே அதுதானே பிரகாசம்! கண்ட சாதி சனங்களுக்கும் இதுகள் தங்கட காணிகள் வீடுகள வித்துப் போட்டுப் போக பக்கத்து வீட்டில இருக்கிற நாங்கள் எப்பிடி பக்கத்தில் பக்கத்தில் பிறகு அதுகளோட இருந்து சீவிக்கேலும் தோட்டம் கீட்டம் செய்யேலும்?”

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“கேடுகெட்ட சனங்களப்பா எங்கட சனங்கள்...! நல்லா இருந்த சனங்களைல்லாம் இப்ப இந்த சண்டை துவங்கினாப்பிறகு எப்பிடி எப்பிடியெல்லாம் இப்ப மாறிட்டுதுகள்...? இப்பிடி காணி பூமியள விக்கிறதுகள் ஊருக்குள்ள உள்ள எங்கட சாதி சனங்களுக்கு அத விக்கலாம்தானே?”

“அப்பிடி அவயள் எல்லாம் குடுக்கமாட்டினம்...! ஏனெண்டா எங்கட ஆக்கள் தவிச்ச முயல் அடிச்சமாதிரி விலையள குறைவாக கேக்கினமாம்...! அதால கூடக்கேக்கிற அந்த இந்த எளியன் சாதியளுக்கெல்லாம் இதுகள அவயள் வித்துத்தள்ளுகிறதுகள்!”

“அவங்கள் அந்தப் பகுதி ஆக்கள் இந்த சண்டைக்கிள்ள தங்கட குலத்தொழிலையும் செய்து அதோட சேத்துப் பல தொழிலையும் செய்து... அவங்கட கையில இப்ப நல்லா காக பணம் புழங்கத் துடங்கீற்றிறது. அவங்கள் இப்ப எவ்வளவு காக சிலவழிச்சும் சரி எங்கட இடத்துக்கதான் வந்து இப்ப பூரவா நிக்கிறங்கள் பிரகாசம்?”

“சனி தூ நாயன் எங்கட ஆக்களுக்கு காக தான் இப்ப பெரிசாப் போச்சு! என்ன எங்கட சாதி சனங்களைண்ட உணர்வு இப்ப அதுகளுக்கு அடிப்பட்டு இல்லாம் போச்சு என்ன?”

“உதுகள கதைச்ச நாங்கள் என்ன செய்யிறது...? இந்தச் சண்டையோட எல்லாச் சனங்களுண்ட பழக்க வழக்கம் ஒழுக்கம் நேசம் பாசம் எல்லாமே அழிஞ்சு உள்ள பண்பாடுகளும் அழிஞ்சு கேடுகெட்டதா இப்ப போச்சு...! எப்பிடியா இருந்து சீவிச்ச எங்கட தென்மூலைச் சனங்களின்ட போக்குகளே இப்ப மாறி மற்ற ஆக்கள் இப்ப பார்த்துச் சிரிக்கக் கூடியதாயும் போச்சு...! போ எல்லாம் போச்சு!”

“ஓ... ஓ... அப்பிடி காலமாத்தான் இப்ப போச்சு!”

“அந்தக் கதையள இனி விடுங்கோ...! இங்க பாருங்களன் என்ன சவமப்பா உது இந்தப் பிளேண் இன்டைக்கு எங்கட இடம் வழிய விட்டு போகாது போல கிடக்கு...?”

“ஓமென்டுறன்! ஆண்டவரே அங்கால தோட்டத்துக்கும் நான் ஒருக்காப் போய்ப் பார்க்கவேணும்... இங்கால பேந்து கறிக்கடைக்கும் போயிற்று வரவேணும்!”

“என்னவோ பாக்கிற அலுவல்கள நாங்கள் நாங்கள் போய் பாக்கத்தானே வேணும்?” - என்று இரண்டு பேரும் ஆளுக்காள் மாறி மாறி கதைத்துக்கொண்டு அல்பேட்டின் வீட்டிடிக்கு கிட்டவாக அவர்கள் இருவரும் நடையிலே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வீதியின் அருகிலே தான் அல்பேட்டின் வீடு இருந்தது.

அங்கே அல்பேட் தன் வீட்டுப் படலைக்கு வெளியே நின்று கொண்டிருந்தார். அவருடன் தெரியரும் லேணாட்டும் கூடவாக சேர்ந்து நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களும் ஆகாய வெளியைப் பார்ப்பதும் பின்பு தங்களுக்குள் கதைப்பதுமாகத் தான் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். பிரகாசமும் அந்தோனிப்பிள்ளையும் இந்நேரம் அந்த வீதியாலே நடந்து போகக் கண்டுவிட்டு அல்பேட்டர் உடனே,

“அந்தோனிப்பிள்ளை பிரகாசம் ஒருக்கா இங்க வந்திட்டுப் போங்கப்பா” என்று அவர்களைக் கூப்பிட்டார்.

“என்ன அல்பேட்டன்னை என்ன விசயம்?”

பிரகாசம் உடனே நடையை நிறுத்திக் கொண்டு கேட்டார். அவரோடு அந்தோனிப் பிள்ளையும் அதிலே உடனே நின்றுவிட்டார்.

“ரேண்டு பேரையும் தான் வாங்கப்பா இங்க? ஒரு கதையிருக்கப்பா!” அல்பேட் பின்பும் கூப்பிட்டார்.

“இங்க ஒரு கோதாரிப் பிளேனுமெல்லே குத்திக் கொண்டிருக்கு அல்பேட்டன்னை!” என்று சத்தம்போட்டு சொன்னார் பிரகாசம்.

“அது தெரியுதுதான்! அது கிடக்கட்டும் நீங்கள் ரெண்டுபேரும் ஒருக்கா இதில் வந்திட்டொருக்கா போங்களன்பா?”

“ உங்க எங்கட தெரியரும் உதில் நிற்கிநார் போல கிடக்கு?” பிரகாசம் அவரையும் ஒருக்கால் பார்த்துவிட்டு சொன்னார்.

“அது தான் எல்லாருமா இதில் நின்டு இப்ப கதைக்கிறும் நீங்களும் ஒருக்கா இங்க இவ்விடத்திடிக்கு வாங்க வாங்க?” என்று அல்பேட்டர் இப்படியெல்லாம் சொல்லி கூப்பிடவும் பிரகாசமும் அந்தோனிப்பிள்ளையும் உடனே அவர் வீட்டிடிக்குப் போகும் குறுக்குப் பாலத்தில் இறங்கி விட்டார்கள்.

அவர்கள் இருவரும் தனக்கு அருகில் வந்ததும் அல்பேட்டர் உடனே இரண்டு பேரையும் பார்த்து குரல் கனம் மிக்க ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தார்.

அவர் சிரிப்பதை பிரகாசம் பார்த்துவிட்டு தெரியரையும் பிறகு திரும்பிப் பார்த்தார். தெரியர் இந்நேரம் அமசடக்கமாக புதுக் கலகலப்புடன் சிரித்தார்.

“என்னப்பா என்ன அல்பேட்டன்னை என்ன ஒரு மாதிரி சிரிக்கிறியன் என்ன சங்கதி என்னண்ண நடந்தது அல்பேட்டன்னை..?”

என்று ஆவல் அலாதியர்க பிரகாசம் அல்பேட்டரை கேட்க, அல்பேட்டர் உடனே.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

“உனக்கொண்டும் இந்த நியூஸ் தெரியாதோ?” என்று பிரகாச்த்தைக் கேட்டார். பிரகாசம் உடனே.

“என்ன நியூஸ் அன்ன என்கெண்டா அப்பிடியொண்டும் செய்தி எட்டேல்ல... அதால் என்ன நடந்ததென்டு நீங்க எனக்கு இப்ப சொல்லுங்களன்?”

என்று இப்போது பிரகாசம் மிகவும் தூஷ்புடன் இருந்தவாறு கேட்டார்.

“அந்தோனிப்பிள்ளை இந்த விசயம் உங்களுக்கும் தெரியாதோ?”

அல்பேட்டர் அந்தோனிப்பிள்ளையின் முகத்தை குனிந்து பார்த்து அவரையும் ஒருக்கால் கேட்டார்.

“இதென்னெண்டுநியள் இது ஒரு கேள்வியே இப்ப நீங்க என்னக் கேக்கிறியள்...? இந்தத் தென்மூல விஷயமெல்லாம் பிரகாச்த்துக்குத் தானே உடன நியூசுகள் வாறது... அப்பிடிப்பட்ட ஆளுக்கே தெரியாது எண்டா எனக்கு எப்பிடி அது தெரிய வரும்...?”

“அப் உங்களுக்குத் தெரியதெண்டுநியள்.”

“உண்ணான எனக்கு தெரியதெண்டுநியன்?”

“சரி உங்கள் ரெண்டு பேருக்கும் தெரியாட்டி கேளுங்களன் அந்த நியூஸ் நான் உங்களுக்குச் சொல்லுறன்... பிரகாசம் அந்தோனிப்பிள்ளை என்ன நடந்ததெண்டா அப்பா... எங்கட செல்லத்துரையற்று மோன் கெமிட்டன் இருக்கிறானெல்லே...”

“ஓ...ஓ... கெமிட்டன்?”

“அவன் பிள்ளை என்ன செய்திருக்கிறான் தெரியுமே?”

“என்ன அவன் செய்தவன்...?”

“அவன் பெடியனப்பா லெட்டரும் தன்ற ரூமில் எழுதி வைச்கப்போட்டு இங்க இயக்கத்துக்கெல்லே ஓடிட்டான்.”

“கடவுளே உண்மையே...?”

பிரகாசம் திகைப்படைத்துப்போய்க் கேட்டார்.

“ஆண்டவனே அவர் செல்லத்துரைக்கு ஒரே ஒரு பெடியெல்லேப்பா அந்தப் பெடி... ஏன் அப்பிடி அவன் இருந்தாப்போல இயக்கத்துக்கு ஓடினவனாம்?”

அந்தோனிப் பிள்ளையும் ஓக்க அடித்துப் போய்க் கேட்டார்.

“என்ன நடந்ததெண்டு தெரியேல்ல பெடியும் ஸண்டனாலிருந்தெல்லே

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இப்ப வந்தவன்... இப்ப எல்லாம் இந்தப் பெடியஞக்கு சண்டை பிடிச்சு சாதிக்கிற குணம் தானே வந்திருக்கு...! அதால் தான் இந்தப் பெடியும் ஓடி இருக்குப் போல இருக்கு!”

என்று அல்பேட் சொல்ல,

“எண்டாலும் அந்தப் பெடியஞக்கும் கொஞ்சம் வயது கூடவாத்தான் சொல்லவும் இருக்கிது... அதால் ஏன் அப்பிடி அவர் இருந்தாப்போல போனவர் என்னுடைய தெரியேல்ல?”

என்று பிரகாசமும் யோசினையை வைத்துக் கொண்டு சொன்னார்.

இதற்குள்ளே அந்தோனிப்பிள்ளை அல்பேட்டரை பார்த்து ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

“அது சரி அல்பேட்டன்னை இந்த விஷயம் உங்களுக்கு எப்பிடி தெரிஞ்சுது...?”

“நான் அந்தோனிப்பிள்ளை காலத்தால் அவற்றை வீட்ட ஒரு அலுவலாப் போனன்... அங்க பிறகு தெரியாதே செத்த வீடு மாதிரித்தான் அங்க இருந்தது. அங்க விஷயத்தக் கேள்விப்பட்டிட்டு நானும் என்ன செய்யிறது திரும்பி இங்க வந்ததுதான்.”

அல்பேட் இதை சொல்லிமுடிக்க.

“இனி அவயினர் குடும்பம் போராளி குடும்பம்.”

என்று சொல்லிவிட்டு, தைரியர் ஒரு சிரிப்பு சிரித்தார்.

“எண்டாலும் செல்லத்துரையும் எலிசமும் பெரிய பாவங்கள்தான்... அந்தப் பெடி அவயஞக்கு ஒரே ஒரு பிள்ளைதானே.”

என்று அந்தோனிப்பிள்ளை சொல்லிவிட்டு கவலை முகத்துடன் இருந்தார்.

“என்ன செய்யிறது அந்தோனிப்பிள்ளை உங்கள மாதிரி அந்த ரெண்டு சீவன்களையும் நினைக்க எனக்கும் தான் கவலையாயிருக்கு... ஜீயோ அந்த பெடி இப்பிடி ஓடிப் போனதுக்கு அந்தத் தாய் தகப்பன் கிடந்து படுகிற பாடு... எனக்கும் அதுகள அங்க நின்டு பாக்கேலாத அளவிலதான் அந்த இடத்தை விட்டுப்போட்டும் உடன நான் திரும்பி வந்தனான்... நாங்கள் அந்தோனிப்பிள்ளை கும்மா ஏதோ இதுகள இங்க நின்டு எல்லாருமா கதைக்கிறம்... எண்டாலும் எங்கட மனதுக்கிள்ள இதுகள நினைக்கேக்கிள்ள எவ்வளவு மனக்கவலையாயிருக்கு சொல்லுங்கோவன் பாப்பம்...? என்ன

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இருந்தாலும் சொந்தம் சொந்தம் தானே பாருங்கோ அந்தோனிப்பிள்ளா...! என்னென்றுயில் நீங்களும் பிரகாசம் கேளுங்களன்...! நாங்கள் எல்லாரும் பாருங்கோ ஒண்டுக்குள்ள ஒண்டான் ஒரு சொந்தங்கள்தானே... இப்பிடி சொத்தக்காரங்களுக்கு ஏதும் நடந்தா எங்கட ரெத்தமும் துடிக்கும் தானே?"

என்று அல்பேட்டார் இதை அவர்களுக்கு சொல்லிக் கொண்டு தன் கழுத்தை யாரோ கயிறை வைத்து இறுக்குகிற மாதிரி ஒரு கணம் அந்தரப்பட்டார்.

"அந்தோனிப்பிள்ளை இங்க பாருங்கோ பிளேனும் கிடந்து சுத்திச் சுத்திக் கொண்டிருக்கு இனி இதால் நாங்கள் வெளிக்கிடுவோம்."

என்று பிறகு பிரகாசம் சொல்லிக்கொண்டு விட்டுக்கு போவதற்கென்று அந்தரப்பட்டார். பிரகாசம் சொன்னதோடு அந்தோனிப் பிள்ளையும் அவரோடு வெளிக்கிட தயாராகவிட்டார்.

இருவரும் பிறகு அல்பேட்டிடமும் தைரியரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு விட்டுக்குப் போவதற்கு நடையைத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

அவர்கள் புறப்பட்டுப் போனதன் பிறகு தைரியரும் அல்பேட்டிடம் சொல்லிக்கொண்டு வெளிக்கிட்டு சந்தைப் பக்கம் போக நடந்து கொண்டிருந்தார்.

தைரியருக்கு என்னவோ இன்றைய பொழுதில் அந்தச் சகடை விமானம் வானில் வட்டமிழ்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவருக்கு இந்த சூழ்நிலை மனதுக்கு ஆறுதலான சந்தோஷமாகவே இருந்தது.

அவரது யோசனைகளெல்லாம் இந்நேரம் செல்லத்துரையின் குடும்பத்துக் கவலையை யோசிக்கவில்லை. ஆனால் அதற்குமாறாக அவர் இந்நேரம் குசைப்பிள்ளையின் குடும்பத்தைத்தான் யோசித்தார்.

அந்தக் குடும்பத்துக்குள்ளும் இப்போது ழேஜினா கிடந்து அழுது மனவருத்தப்படும் பாட்டைதான் நேரிலே கண்ணால் கானுவது போல யோசித்துக்கொண்டு அவ்வளவுற்றையும் தன் மனதுக்குள் அவர் ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

தைரியருக்கு, கெமிட்டனுக்கும் ழேஜினாவுக்கும் உள்ள காதலானது நன்றாகவே தெரியும். எனவே இனி அந்தக் காதல் அவர்களுக்கு நிறைவேற சாத்தியமில்லையென்பதால் மனம் அவருக்கு இப்போது புளகாங்கித மடைந்திருந்தது.

அவர்கள் இப்பிடி பிரிந்ததில் தனக்கு இனி ஒருவாசி கொஞ்சக்காலம் கடந்தாலும் கட்டாயம் வாய்க்கும் என்றும் அவர் இப்போது நம்பிக்கையிலும் இருந்தார்.

சந்தைக்குப் போன தெரியர் இன்று மீண் கறி சமைக்கிற நினைப்பை அகற்றிவிட்டார். “இன்றைக்கு ஆட்டிறைச்சி சமைச்சு சாப்பிடுவோம்” என்ற சந்தோஷத்துடன் சந்தை இறைச்சிக்கடை அருகில் போனார். அங்கேயும் கடைக்காரன் “பிளேன் சுத்தது சுத்தது!” என்று சொல்லி பயக்கெடுதியிலே இருந்தான்.

தெரியர் ஆறுதலாக அமைதியாக நின்றுகொண்டு.

“சரி அதோன்டும் பயப்பிடவா நீதேவயில்ல... இரச்சியை நல்லதா நீ போடு நல்லதா போடு..” என்று சொல்லி அதை வாங்கிக் கொண்டு கடையாலே விட்டு. வெளியே வந்தார்.

சந்தையில் நின்ற சனமெல்லாம் இப்போது. கேட்ட பிளேன் இரைச்சலுக்கு தாழுமாறாக அங்கும் இங்குமாக சிதறியபடி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

காது குத்துற சத்தமாக பெரியதோ சத்தம் இப்போது கேட்டது.

“எங்கோயோ இவ்விடத்தை குண்டு போட்டுட்டாங்களப்பா” என்று கூக்கருலும் ஓட்டமுராக இப்போ சனம் இன்னும் பயத்தில் சிதறுண்டதாய் அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் தெரியர் அப்படியெல்லாம் ஓடவில்லை. அவர் ஆறுதலான மனதுடன் அமைதியாக நடந்து கொண்டிருந்தார்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

திருமகள் பதிப்பகத்தில் வெளியான முசீரியான் நூல்கள்

சிறுகதை

1. மாற்றங்கள் மறுப்பதற்கில்லை.
2. கபளீகரம்.
3. ஆமைக்குணம்.
4. கறுப்பு ஞாயிறு. (அரசின் சாஹித்திய விருது பெற்றது 2006)
5. அகதி.
6. ஒரு பெண்ணென்று எழுது.
7. வெளிச்சம் (2010இல் ஆண்டு அரசு இலக்கிய விருதுக்காக கருத்திற் கொள்ளப்பட்ட சிறுகதைத் துறையிலான நூல்களில், இறுதிச் சுற்றிற்காக விதிந்துரைக்கப்பட்ட இந்நாலுக்கு சான்றிதழ் வழங்கப்பட்டது.)
8. ஓ! அவனால் முடிவும்

நாவல்

1. வாழ்க்கையின் நிறங்கள் (2007ம் ஆண்டு அரசின் சாஹித்திய விருது பெற்றது. மற்றும் வடமாகாணக் கல்விப் பண்பாட்டவுவல்கள் விளையாட்டுத்துறை இளைஞர் விவகார அமைச்சின் சாஹித்திய விருது பெற்றது.)
2. துயரம் சுமப்பவர்கள் (2010 ஆம் ஆண்டு அரசின் சாஹித்திய விருது பெற்றது. மற்றும் கொடகே தேசிய சாஹித்திய விருது - இலங்கை இலக்கிய பேரவையின் விருது - எழுத்தாளர் சின்னப்ப பாரதியின் அறக்கட்டளை விருதும் பெற்றது.)
3. பதினான்காம் நாள் சந்திரன் (2012 ஆம் ஆண்டு அரசு இலக்கிய விருதுக்காக கருத்திற் கொள்ளப்பட்ட நாவல்துறையிலான நூல்களில் இறுதிச் சுற்றிற்காக விதிந்துரைக்கப்பட்ட இந்நாலுக்கு சான்றிதழ் வழங்கப்பட்டது.)
4. இந்த வனத்துக்குள் (அரசின் சாஹித்திய விருது பெற்றது 2015)
5. ஒன்றுக்குள் ஒன்று

கவிதை

1. வேருடன் பிடுங்கிய நாளிலிருந்து. (2009 ஆம் ஆண்டு அரசு இலக்கிய விருதுக்காக கருத்திற் கொள்ளப்பட்ட கவிதை இலக்கிய துறையிலான நால்களில் இறுதிச் சுற்றிற்காக விதிந்துரைக்கப்பட்ட இந்நாலுக்கு சான்றிதழ் வழங்கப்பட்டது)
2. கடந்து போகுதல். (2010 ஆம் ஆண்டு வடமாகாண கல்வி பண்பாட்டு மூவ்கள் அமைச்சின் சாஹித்திய விருது பெற்றது. மற்றும் இலங்கை இலக்கிய பேரவையினால் சிறந்த நாலென தெரிவு செய்யப்பட்டு சான்றிதழ் பெற்றது)
3. மெளனமான இரவில் விழும் பழும்.

ஆங்கில மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட நால்

1. **Changes can not be denied** (15 சிறு கதைகள் அடங்கலானது)
2. **Refugee** (இருபத்தினான்கு சிறுகதைகள் அடங்கலானது)

மணிமேகலைப் பிரசரம் வெளியிட்ட நால்கள்

1. (அம்மாவுக்குத்தாலி, (கணையாழி, தாமரை சஞ்சிகைகளில் வெளியான தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட 14 சிறுகதைகள் அடங்கலான நால்)
2. அப்பிள் பழவாசமும் நெருஞ்சி முட்களின் உறுத்தல்களும். (சிறுகதைகள்)
3. செர்க்கத்தில் முடிவான பந்தங்கள். (சிறுகதைகள்)

1. யார் இந்த யுவர் ச.தம்பிழுத்துப்பிள்ளை (வரலாற்று நால்)

மேலும் கிவர் பெற்ற பரிசுகளும் விருதும்

அன்பு பாலம் சஞ்சிகை நடத்திய வல்லிக்கண்ணன் ஞாபகார்த்த சர்வதேச சிறுக்கதைப் போட்டியில் இவரது சிறுக்கதையான இரத்தம் கிளர்த்தும் முள்முடி முதற்பரிசினைப் பெற்றது. (2008) (போட்டிக்காக அனுப்பப்பட்ட 900 கதைகளுக்குள் இருந்து முதல் பரிசுக்குத் தெரிவான சிறுக்கதை இது) இதற்காகன பரிசை, பாலம் மாத இதழின் சிறப்பாசிரியரான ஞானபீட விருது பெற்ற த.ஜெயகாந்தன் அவர்கள் இவருக்கு வழங்கி கொரவித்தார்)

பூபாள ராகங்கள் 2004 விழாகுமு தினக்குரல் பத்திரிகையுடன் இணைந்து நடத்திய உலகளாவிய ரீதியான சிறுக்கதைப்போட்டியில் ஆறுதல் பரிசு பெற்றார்.

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினால் 2005 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட தயிழ் மொழியும் இலக்கியமும் தரம் 8 மாணவருக்கான பாட நூலில் ஆசிரியரின் ‘நாணயம்’ எனும் சிறுக்கதையும் உள்ளடங்கி இருக்கிறது.

நாடகம் இலக்கியம் சார்ந்த துறைகளில் சிறந்த பங்களிப்பு செய்தமைக்காக 2015ஆம் ஆண்டு கலாட்டுழன்ம் அரசு விருது இவருக்கு வழங்கப் பட்டிருக்கிறது.

பெண் விடுதலை பெண் சமத்துவம், பெண்ணியம் என்றெல்லாம் பெரும் பெரும் வார்த்தைகளை உபயோகித்து பெண்ணின் சுதந்திர வெளிக்கான போராட்டங்கள் முனைப்புற்றிருக்கும் இக்காலகட்டத்திலே, சாதாரண பண வடலிகளும் பணங்காட்டுப் பற்றைகளும் நிறைந்த கிராம புற சூழலில் பிறந்து வளர்ந்த நெஜினா என்ற இளம் பெண்ணின் அர்ப்பணீப்பும், தியாக

சிந் தனையும் எத் தனை உன் நதமானவை என் பதை வெகுலாவகமாக உணர்த்தும் ஆசிரியரது எழுத்துக்குப் பின்னால் நிச்சயம் ஒரு அதீமான ஒழுந்தல் உந்திநிற்பதை வாசகர் உணரவே செய்வர்.

ஆசிரியர் எமது சமுதாயத்தில் பெண்கள் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சனைகள் பிறந்த நாள் தொட்டு சொந்தமான வாழ்வே கிடைக்காத பெண்களின் அவலங்கள் எனப் பெண்கள் தொடர்பான ஏராளம் பிரச்சனைகளை நினைத்துப் பார்ப்பதற்கேற்ற விழிப்புணர்வுக்கான கதவுகளை ஒன்றுக்குள் ஒன்று என்ற இந் நாவல் மூலம் திறந்து வைத்துள்ளாரென்றே கூற வேண்டும்.

அற்புதமாக எழுதப்பெற்ற இந்நாவல் இலக்கியத்திற்கூடாக எழுத்தாளர் நீ.பி.அருளானந்தம் ஒழுந்தியுள்ள தமிழ்ப் பணியினைத் தமிழ் கூறும் நால்னுலகம் இன்முகத்துடன் வரவேற்று ஆதரிக்கும் என்பதில் எட்டுணையும் சந்தேகமே இல்லை.

திருமதி. பத்மா சோமகாந்தன்

ISBN 978-955-1055-15-8

9 789551 055158